Puk

Udkom 1893-99.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172913.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Numer 1. Søndag den 1. Januar. 26. Aargang.

Kulde i Luften, men ikke i Sindene,
Pigen er yndig, ja, ligefrem vindende,
Øjnene straaler, saa det er en Lyst.
Puk, han er væk, thi han har i sit Bryst
Ikke i Stedet for Hjerte en Klat Is,
Ikke han nænner at føre paa Glatis
Ungdom og Uskyld! Han dølger et Suk!
Damernes Ridder er Puk!

KOMMUNEBIBLIOTEKER ✠ FREDERIKSBERG
05.6
Pu 44
Magasin
35 3768
L

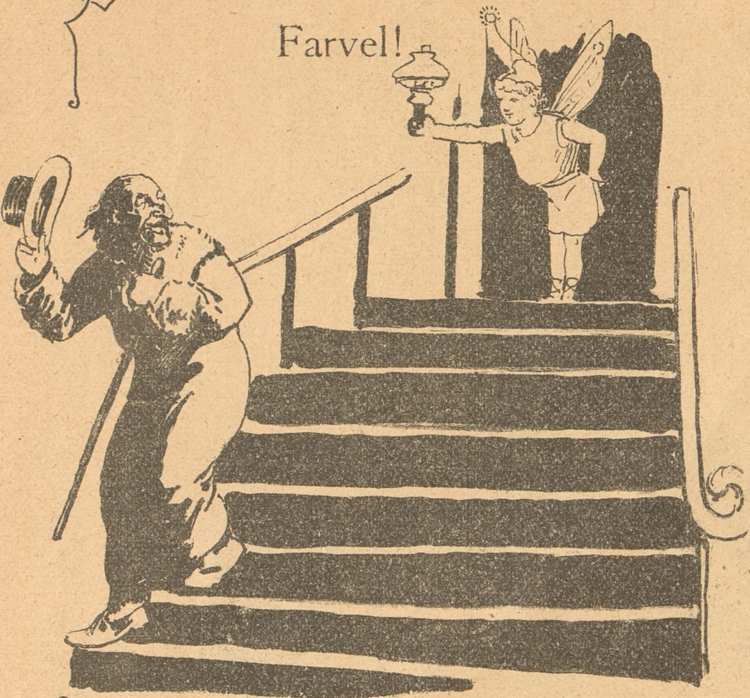

En Humbugger lig, der har melet sin Kage
Med Spræl
Og gjort sig usynlig og kun ladt tilbage
Sin Gjæld,
Saalunde har »Ott'oghalvfems« manøvreret:
Med Haab og med Løfter det Godtfolk dupered';
Men til at indfries
Der kjønt maatte siges
Farvel!
For alle Reformer det lige strax blæste
Appel,
Og Valgløgne nok man fra Morgengry lærtn
Til Kveld;
Det hjalp jo saa herlig paa Valgresultatet;
Men til et reformvenligt Udbytte a' det
Vi maatte her hjemme
Sørgmodig istemme:
Farvel!
Det loved at varme uskyldig forfulgte
Med Held,
At nu skulde Lærerne ikke mer sulte
Ihjel,
Og Skatter dog lettes for Borger og Bonde.
— Ak, li'esom P. Holm gik det hele til Grunde
Og blev ufortøvet
Fulgt af et bedrøvet:
Farvel!

Hos Bismarck det har mellem Kroppen og Sjælen
Gjort Skjel.
— Til Stambul *»den nye Kurs«* drog som en kjælen
Mamsel,
For Thronen og Alteret hist at velsigne,
Mens Spanien blev skilt fra sin salig Marine,
Og til Kolonier
Med mer det nu si'er:
Farvel!
Af Karlsberg-Fontænen en Mundsmag det gav som
Model,
Og for *»National«* har det gravet en Grav som
Hotel;
Og kommer nu hertil fra Syd Influenzer
Og »udvist« Bravour over alle Grænser,
Vil knap man fortryde
Det Aarstal at byde
Farvel!

Jubilarerne.

En Jubeljulekomedie i et ubegrænset Antal Akter.

Personerne:

Peter Danneskjold. }
Martinius Odasen. } Jubilarer
Severin Hermansen. }
Richard Løvehjerte. }
Kræfter af første Rang.

Scenen forestiller en Scene.

Kor af første Rangs Kræfter:

O hil, o hil, o hille Mænd,
I Dag skal vi ha' Spænd!
Det er 150 Aar siden, Peter Danneskjold blev født,
Og 50, siden Richard først Frits Petersen har mødt.
100 Gange Severin gav »Nøddebo« for sidste Gang,
Og Martinius fældet har 50 Acteurs af Lindstrøms Rang.
O hil, o hille Mænd, o snilde Mænd!

Peter Danneskjold: Tak for disse ædle Ord. Som en Stjerne, de lyste i det fjerne — for at citere en berømt Digter. Men, mine Herrer, Theatret er ingen Forlystelsesanstalt. Til daglig slider vi haardt. Undertiden prøver vi en hel Sæson paa et Stykke, og naar det saa skal opføres, saa

er der en af Koret, der faar et Sildeben i Halsen, og saa ligger det hele. Hvad skal man saa gjøre, mine Herrer? Jeg vil ikke tale om det Mørke, som en stor Del af Aaret hersker paa vore Trappegange, og som aarlig volder os stort Afbræk i vor Virksomhed.

Men lad os nu ikke tale om det. Naar nu Hr. Pio har fremsagt den af Hr. Adolf Jensen forfattede Prolog og Hr. Gottschalcksen derpaa har foredraget det af ham komponerede Fest-Potpourri, vil vi hengive os til Glæden.

Hr. Pio (træder frem). Rinder—svinder. Minder—finder. Scenens Krans — Musernes Dans. Kommende Slægter—mægter. Dejligt Stykke — Held og Lykke.

Hr. Gottschalcksen (spiller et Potpourri, hvori hvert Theater hyldes med følgende Melodier:

Kgl. Theater: Hr. Peter kasted Runer. — Hvis De, Hr. Greve har Lyst til at danse. — Hvila vid denne Källa. — Sof i ro. — Det første Sted, hvor jeg skal hen, det er hos den gamle Hr. Simonsen. — Paa'en, paa'en, paa'en igjen!

Dagmar: Saa kæmped de Helte. — Nu skal Du faa Din varme Mad. — De første Prygl, vi i Skolen fik. — Visen om Ridder Rap og Ridder Riis.

Folketheatret: Juleaften, o, hvor er Du sød. — Pjaltenborgs Brand. — Ildebrand i gamle Huse.

Kasino: Min Amanda var fra Kjærteminde. —

Peter: Nu skal vi lege. Vi leger bytte Gaarde. Richard skal dirigere det kongelige, Martinius Folke-, Severin Dagmartheatret og jeg selv Kasino.

Richard: Min Svigerinde skal spille Nora.

Severin: Sagde De Nora — Nora Mortensen, cand. mag.?

Peter: Nej, vi spiller ikke saa højt Spil.

Martinius: Nu faar Zinck en paa Kassen (Zinck faar Prygl og græder. Direktøren giver sig til at lege Himmelspræt med Herman Bang).

Peter: Vi indstuderer »Talismanen« og »Peter Sørensen« igjen. Dermed gaar Tiden saa rart til Pinse, og saa skal vi have Ferie. Naar Ferien er forbi, er det jo snart igjen ved den Tid, da Simonsen plejer . . .

Richard: Sikke nogle Muskler, Olaf har. Han skal optræde i Trapez. Fru Eckardt maa danse Kankan med Jerndorff. Fru Hennings har sikkert Talent for Jonglørkunster. Det er dog mageløst, som de Menneskers kunstneriske Anlæg er bleven forsømte. Tobaksrygning tilladt.

Kvartet:

Her har vi fundet en herlig Plads,
Hver har en Plads, hvor i Ro han kan sidde.
Hvem vil nu se paa den hele Stads?
Her er jo Løjer, og her er Kalas.
Se, Amanda, som spiller
I »Et Dukkehjem«.
Højt nu Severin spiller,
Halv Pris fire til fem.
Peter gi'er hele Kasino Feu.
Ja, men Martinius han giver Klø.

(Forestillingen begynder til smaa Priser paa alle Theatre. Et ubegrænset Antal Akter. Paa det kgl. staar Richard og svinger med Chambrièren, mens han præsenterer et Nummer af dresserede Grise, der er indlagt i »Hakon Jarl«. Pludselig staar to Herrer i overnaturlig Størrelse for ham. Den ene er høj og svær, den anden lille og tynd).

Den svære: Saa est Du da nu skrinlagt, Scenens Kunst.

Den tynde: Vi takker Hr. Directeuren, at han gjør vort ringe Hus den Ære.

Den svære: Vor Tid er forbi, snart synke vi.

Den tynde: Nu skal I have Tak, I gode Messieurs. Nu spiller vi »Den danske Comoedies Ligbegængelse.«

(De forsvinder. Direktørerne anbringes hver paa sit Theater. »Den danske Comoedies Ligbegængelse« opføres som Jubilæumsforestilling af de kgl. priviligerede Acteurs, mens der paa Kasino serveres Smørrebrød ved smaa Borde. Direktøren sidder ved et særligt Bord og ser til. Cirkus-Rasmussen gaar Fallit som Følge af Konkurrencen.)

Aabent Brev
til
Carl Ewald.

De skriver jo Æventyr. Somme Tider for Børn og somme Tider absolut ikke for for Børn. Endnu mindre for unge Piger. Skriv os en Gang Deres Livs Æventyr. Men lad Stilen ikke blive altfor hetschblæsende. Det var maaske bedst at lade Oscar Madsen gjennemgaa Manuskriptet. Og at lade Kongens Foged læse Korrektur. Saa slap han for at være Damerne følgagtig. Selv slap De for at komme i Gabestokken — lige som ogsaa Damerne slap. Og Kejserne. Og Præsterne. Og Anarkisterne. Og hvem De iøvrigt maatte have udset til Offer.

Hør et Forslag til. De, som skriver Fanden et Øre af, Dem selv mange runde Kroner til og Deres Omgang den Hæder og Ære fra, som den endnu kan have at tabe; De, som forbruger saa meget Blæk, at det sorte Hav burde blive det gule Hav af pure Misundelse — De skulde anskaffe Dem nogle Skriverkarle, det vil sige Skriverpiger. Maaske vil Peter Nansen eller Edv. Brandes være Dem behjælpelig med at træffe et skjønsomt Udvalg. Ogsaa vore Varièttèdirektører kunde give gode Vink. Selv er De vel heller ikke fra i Gaar. Mon ikke Dagmar vilde være Dem følgagtig? Eller den smaa Fru Anna? Elter den ikke meget større Fru Charlotte?

Ja, tænk nu over det. Tænd Dem en Cigar og sæt Dem i Tænkerstilling i den gamle Stue, hvorfra der er Udsigt til Sulamiths Have.

Deres velmenende
Puk.

Vor Ungdom.

— Søde Karl! Nu haaber jeg, at Du snart faar noget at bestille.

— Ja Mo'er! Jeg har set paa en Kontorplads i Havnegade. Kan jeg komme der, vil jeg være glad til. Der staar paa Døren: Kontoret er regelmæssig aabent hver anden Onsdag fra 12—2.

Optisk Selvbedrag.

— Vil De ikke se paa mit Øje; der er vist noget i Vejen med det.
— Ja, det har De skam Ret i! Det er Stær.
— Og jeg, som troede, at det kun var en lille Skade.

Literaturens Tyrk.

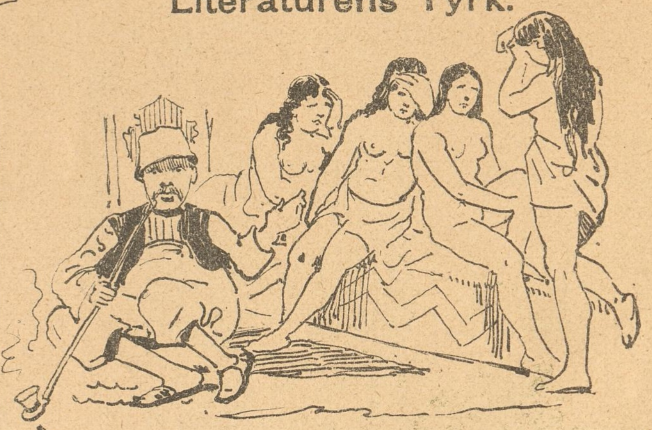

Mel.: Der er den lille Lærke:

En lille Evadatter
En Dag paa Gaden gaar,
Da hører hun en Latter,
Og heftigt Hjertet slaar;
Den var saa frisk som Vindens Blæsen,
Den kom fra Hjertet, Munden, Næsen:
Haha, hihi!

Hun vender sig og skuer
En høj og mager Mand,
Hun ser hans Øjes Luer,
Hans skarpe, hvide Tand,
Hans korte Haar, den blanke Maane,
Og hun er lige ved at daane,
Aa, aa, Aa, aa!

Sig Damer om ham trænger,
Højt svulmer deres Barm,
En ham om Halsen hænger,
Og tre ved hver en Arm;
Han kysser Øjne, Munde, Pander,
De ler og rødmer af hver Brander,
Uh uh, Uh uh!

Og hver en Mø, han møder,
Hun maa gaa med i Flok;
De napper i hans Skjøder
Og griber om hans Stok.
Man al Tid ser et saadant Syn,
Hver Gang den Tyrker gaar i By'n,
Hu hej, Hu hej!

Og Byttet saa han driver
Ind i sit Harems-Bur,
Og gaar saa hen og skriver
En Bunke Literatur.
Om Kvindesjælen han fortæller
Alt efter levende Modeller,
Hm, hm, Hm, hm!

Og Dag for Dag han skriver
Med Ild i Penneskaft,
For Kvinderne de giver
Hans Arm sin Muskelkraft.
Selv naar Hr. Hansen skal ha' Ordet
Maa en Model han ha' paa Bordet,
Tys, tys, Tys, tys!

Frisk fra Tønden.

All right, gamle Dreng! — Nu gaar det sisse Bæger i det gelamle Aar! — Aa, Herregud, — er d'ikke ma'eløs højsidelig saadan lige med Et at svæve hundrede Haar frem i Siden? — Bør Mensket ikke ved en saadan La . . La . . Lejlighed stande stil og sue . . snue . . skue tilbage paa de hedegangene Dages Begivenheder, hva'ba'er? — D'v'sige, naar jeg siger; hedegangene, vil jeg mere sige: ha . . ha . . heidegangene; for hva' ha'de Aaret været, naar ikke Ha . . Ha . . Heide ha'de været? Hvem sku' saa ha' lovet at gi'e os ikkelektriske Sporvogne fulde a' nye Seatre og Assieselskaber og Herreligheder og det hele? — Ka' De svare mig paa det?

Og det sa'e jeg osse til Bine. »Du sku' sgu skue tilbage, Bine,« sa'e jeg, da jeg i Form'dags kom ud i Køkkenet. For jeg ha'de jo bestilt Gule-Ærder, fordi at vi alsid plejer at spise Aaret ud i Gulærder, fordi at Bine laver dem saa sorartet, fordi at hun laver dem Da'en i Forvejen, fordi at saa bli'er de meget bedder. — »La' os nu ganse rolig mimre . . ro . . rere Aarets Begivenheder,« sa'e jeg.

»Ja, — nu skal jeg sras —« sa'e hun.

»Næ, la' mig,« sa'e jeg; »for jeg er meget mere fuld, forsaar Du, af Erfaringer og krone . . rolo . . logisk Sans og saadan no'et.« — Og saa begyndte jeg. — »Du huser jo nok,« begyndte jeg, »at salig Ott'alfems blev ruget ud i Kuverter, . . . Sludder: Couveuser. Og det blev no'en sorartede Børn, blev det. Som jeg vil for Essempel sige Bekolsen, der hæ . . hæ . . hævdede sit Fæderenelands Æder og Hære og sampede alle de største Sampe fra hele Verden over. Og saa Rosen, — hva'? . . . Har Du Rosen, Bine? . . . Ham der vilde gaa og rende og ryge med hele Rundesaarn?«

»Gud, Madsen, — den staar saa yderlig,« sa'e Bine.

»Ja selvføllelig staar den yderlig. Men det er da ikke alle Saarne, der er Sorkespringvand, som ikke no'et Menske gad være over at ta'e og løbe med. — Næ, saa si'er jeg: Amrerikanerne! — Det var annerledens Ka'le, saadan som de

ku' snuppe Havanavaneseren lige ud a' Munden paa Hitte . . dalgoerne! — Jeg vilde ikke gi'e fem Øre for den spanse Krone, Bine, om Du saa bad mig om det!«

»Den vipper Madsen!« raabte Bine.

»Ja, selvfølgelig vipper den. Den er sil Rotterne, er'en hvis vores Ursekræmmer ikke ta'er derover og rytter dem ud. — Aa, Herregud, de stakkels Spaniere! — Du ska' se, at de ka' ikke faa saa meget sam en Slive . . Snive . . Skive Rubrød, li'som at vi Anre heller ikke kunde under Bagersrejken, fordi at Ba'erne var li'saa knebne med Berødet, som Melmanden . . Sludder: Meldahl var'et med Sorvaldsens Breve. — — Ak ja! det var nu alli'evel et sørreligt Aar, Bine! — — Ikke? — Se for Essempel til Frankerig. Sku' No'en ha' sroet, at der var saadan en forsrækkelig Dimme . . murre . . ralli . . sation? Du ska' se, at d'ikke vil gaa deres Generaler bedder end vores egen Borremester, da han blev hugget af Harpunen.«

»Slip mig, Madsen! — La' mig gaa hen og ta'e den!« sreg Bine.

»Næ, la' Du bare Harpunen ligge, Bine; ellers kommer Du i »Forpossen« mellem de andre uvartige Ord! — La' os være rolige og fornuftige Mensker, Bine, saa at de om halvtreds Aar kan gi'e Vitte . . Veteranfest for os i Kongens Have med ingen Mad og anre Hæ'ersgaver. — Jeg si'er bare: Ho'edet op, Bine! — saaden som det Forenede nok gelemte at sige om Sundfarsen.«

»Nu gaar den! — Nu gaar den!« hylede Bine.

»Ja, selvfølgelig gaar'en; men om det bli'er paa sevensk eller paa dansk, maa vi la' Nioghalfems om at hitte Rede i.«

»Himmel! — der ligger den!« sa'e Bine. »Se nu, om Du kan mimme . . rorere din Midd'smad, Madsen!« — —

Det var de Gule-Ærder, der var srillede ned af Komfuret!

Epigram.

Taabelig Kone,
— Decamerone,
Frøken af Lave,
— Sulamiths Have,
Begge to leved,
Som »der staar skrevet«,
Natürlicher Weise:
Pludselig Rejse
Ned til Ajaccio,
— 'A la Boccacchio!

Holger Drachmann.

Brudstykker af en Apoteose. Ved Landstigningen i Greater New York.
(Vide *Politiken* 20/12 98).

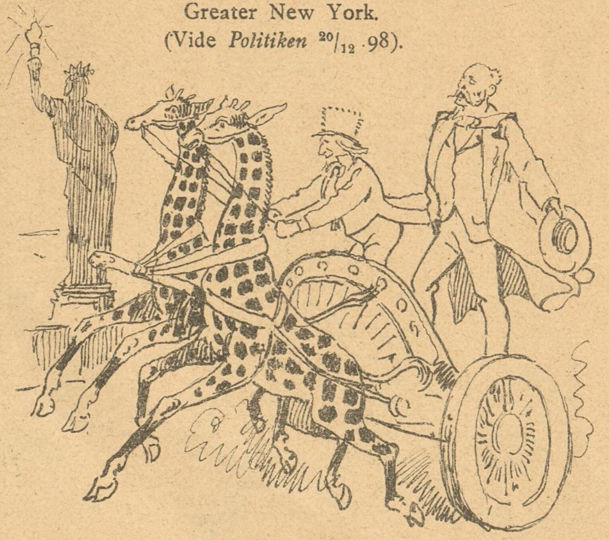

Se, hvilket Syn! Hvad man end før har set,
Dybt i min Gulddrøms-Hjerne det sig borer:
En vældig Firealens Kraftpoet,
Som gjør mig ganske læns for Metaforer.
Alpernes Sukkertop — Skt. Peters Tag —
Og vore egne Kuba-Donnerslag:
H. Dracmann overgaar dem mange Gange!
Hil Digteren, den store, brede, lange!

— — Han høvisk hilser Frihedens Gudinde,
Skjøn Edith rørt han drager sig til Minde,
Dertil saa mangen fed og nobel Kvinde,
Som han gad solgt til Tyrken som Slavinde. —

— — I Halvlys laa Amerika begravet,
Til Du, Du lange, voxed op af Havet,
Med Dig kom Østens Sol til Vestens Lande —
Snart gror forgyldte Lavrbær paa din Pande.

— Ved Landgangsbroen Barnum staar og venter:
I sin Giraf-Vogn Digteren han henter. — — —

Saa hil Dig, Drachmann! Barnum gi'er Procenter!

Uncle Sam.

PUKs Redaktion og Expedition.
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Puks Forgemak Nytaarsmorgen.

Da Pressen har den største Magt paa Jorden fat;
Og Puk er den, der ikke mindst gjør Fyldest,
Er det selvfølgelig kun i sin Orden, at
De andre Magter bringer deres Hyldest.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Numer 2. Søndag den 8. Januar. 26. Aargang.

Gammelt Bekendtskab.

-- Hvorledes er det, Frøken! Har vi to ikke en Gang været jævnaldrende?

Falske Alliancer.

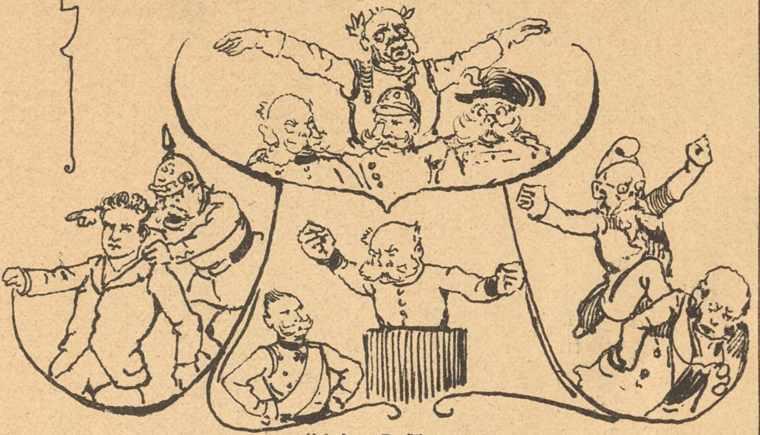

(Mel.: O Tannenbaum!)

O Enighed, o Enighed, du er Alverdens Glæde!
De Forbund, som du starter, kan
Endogsaa trodse Tidens Tand,
— Indtil der kommer brat en Mand
I Vejen med en Slæde!

Da Bismarck om de trende Haar fik slynget Sejrens Kranse,
I Tidens Tegn han stavede,
Og Tomahawken gravede
I Jorden han og lavede
Sin Trippelalliance.

Trods Lissa og trods Königsgräts hans Forbund stod som muret,
Dets »Interessepolitik«
Sin Prøve stod hint Øjeblik,
Da Zangenberg det udvist fik
Og Konsul Broberg furet.

— Dog lovpris ingen Venskabspagt, før du har set Finalen!
Vel delte Kliken ondt og godt;
Men Tyskland tog det gode blot,
Italien laved' Bankerot
I Kassen og paa Valen.

Da Tyskland ogsaa Østerrig ved Grænsen chikanerede,
Udbrød det: »F . . . . . g . . . jer,
Det skal vi nok betale jer!
Vi bruger »Repressalier«,
Mod den Slags Allierede!«

— Ak, salig Bismarcks Politik var lidt for dobbeltstrænget,
Og Tyskland fanger næppe Trøst
Af disse Venner ved dets Bryst.
En fløj mod Vest, og én mod Øst,
Snart bliver her Refrainet.

— Ja, den Slags Forbund fører selv hos os til Spot og Skade!
Se nu har Rømersgadens Mænd
Hjemsøgt den liberale Ven
Og Borger Alfred Christensen
Til Søs med skrap »Blokade«.

Nu bør han vide da, saafremt hån ikke før det vidste,
At han og Meningsfællerne
Ved Hjælp af Valgkartellerne
Har »liberalt« i Nælderne
Gjort lige til det sidste.

Puk drømmer.

Puk sad i sin Lænestol Nytaarsaften og svedte i den lune Vinterluft, skjønt han havde smækket Vinduerne op og smidt sin Toga oven i Kjøbet. »Gudskelov for den milde Vinter,« tænkte Puk, »saa er Nøden mindre,« og saa henfaldt han i menneskekjærlige Tanker. Pludselig fo'r han i Vejret, thi ind ad det aabne Vindue kravlede et lille Drengebarn i bar Skjorte og med Guldkrone paa Hovedet. »Hvem er Du?« raabte Puk. »Kjender Du mig ikke igjen fra Wisbechs Almanak,« sagde Drengen, »jeg er det nye Aar, om lidt skal jeg hen og sparke den gamle, langskjæggede Idiot med Krykkerne og Hornbrillerne ud af Verden; og saa skal jeg til at lindre al den Nød og Elendighed, han har efterladt sig. Vil Du med,« vedblev han, »saa maa Du pakke Dig godt ind, for jeg bringer Frost, Sne og Blæst med mig, det skal have en Ende med den gamle Ærtekjællings Vandpjat.« Og saa fløj det nye Aar ud ad Vinduet med Puk. Det første Sted, de standsede ved, var en Bundtmagerbutik; den ulykkelige Bundtmager stod i sin Dør og saa med et forpint Ansigt op mod Himlen. »Her ser De et af det gamle Aars Offre,« hviskede det nye Aar, »men nu skal jeg trøste ham.« Og saa lod han et Snefnug falde paa Mandens Næse, og strax opklaredes hans Ansigt. Den næste Nødlidende, de besøgte, var en Kulgrosserer; han sad fortvivlet mellem sine Kuldynger, for indtil nu havde han

kun tjent 15,000 Kr., medens han ellers plejede at tjene 20,000. Det nye Aar pustede Frostvind i hans Ansigt, saa det sved, og Manden gik glædestraalende hjem. Den tredje var en Pantelaaner, der gik op og ned i sin Bod og bandede: »Det Rak, det Rak, ingen Ting sætter de, alt løser de, forbandede Vinter!« Det nye Aar lod hans Aande blive til Isnaale, da gned han sine Hænder og grinede.

Det nye Aar fløj videre med Puk. »Hvor er vi?« spurgte Puk, da Aaret standsede. »Vi er i det berygtede Rosenvænge-Kvarter,« svarede han, »hvor de ulykkelige Villaejere bor; se Dig om.« Og Puk saa blege, ængstelige Skikkelser luske omkring dernede, skottende sky til hverandre. Foran hver Villa brændte et Svovlbaal og midt i Gaden kørte en Karbolvandvogn. En Mand gik med en Kätscher og fangede Lupus-Baciller i Luften, det var Dr. Ehlers.

Videre fløj de; det nye Aar havde mange Ulykkelige at besøge. De var hos en ung Overretssagfører, der havde været for Kassationsretten i Kong Georgs Palais, og derfor troede, han var Dreyfus, hos en Forfatter, der laa syg af Skrivekrampe i sit Hjem med en uhyggelig hetschisk Rødme paa Kinderne. Det stod usselt til med ham, Kongens Foged havde lige været hos ham og havde forbudt ham at skrive. Hos en Privatlærer, der var bleven overfaldet af to værgeløse Kvinder og nu laa og vaandede sig, udstødende lange, hjerteskjærende Hyl, saa Puk maatte holde sig for Ørerne. En ældre Doktor stod og følte ham paa Pulsen; han ordinerede Vin, det var hans Universalmiddel.

Den sidste, de besøgte, var en Stakkel, der boede højt, højt oppe paa et usselt Kvistværelse i Ernst Bojesens Hus. Det var det nye Vittighedsblad, som det nye Aar havde fattet Medlidenhed med og vilde hjælpe. Ak, Hjælpen kom for sent, de fandt kun hans Lig. Han havde endt sin korre, kummerlige Tilværelse paa Aarets sidste Dag. Puk saa bedrøvet til. Store Taarer rullede i stride Strømme ud af hans Øjne, han rystede af Sorg og en dump Hulkegraad truede med at kvæle ham. — — — Da vaagnede Puk, en bidende Vind strøg ind gjennem Vinduet og havde skaffet ham en Generalforkølelse paa Halsen.

Nytaars-Betragtninger
om os selv.

(Frit efter et andet Hovedværende.)

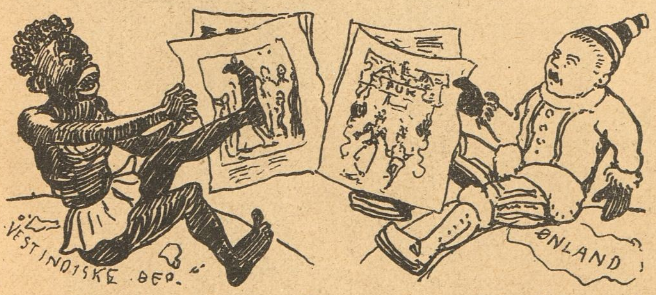

Julen er nu fordøjet. Det nye Aar er ikke det gamle — det er en Erfaringssætning, som saa ofte har bekræftet sig. Saa benytter man et lille Pusterum til at fordøje det nye Aar om igjen.

* * *

Ogsaa *Puks* Redaktion benytter Lejligheden til at kaste op i det gamle Aars en Gang gjennembladede Billedbog. Men af det gamle Aar er det særlig de sidste 25 Aar, 1 Maaned og 25 Dage, der interesserer os. Længere er det nemlig ikke, siden vi selv kom til Verden.

Der existerede vel ogsaa før den Tid Blade. Men det var ikke lykkedes deres Redaktioner at udfolde den klippefaste Energi, den Staalsikkerhed og den begavede Idérigdom, som nu en Gang maa til for at blive læst i ethvert, selv det fattigste Hjem.

Saa kom vi. Og først fra den Dag kan man sige, at der var Blade til.

* * *

Selvfølgelig bliver det vore Millioner af Læseres Sag at bedømme, hvorledes vi har klaret disse første 25 Aar 1 Maaned og 25 Dage.

Imidlertid glemmer Folk saa hurtigt, navnlig de blege Syndere, der ikke har læst os. Vi tror derfor at tjene den lidende Almenhed ved at opregne, hvad stort og opsigtvækkende vi ikke har begaaet.

Alle Blade vil fortælle Dem, at vi er det bedst underrettede. Vi ynder imidlertid kun den Art ualmindelige Udtalelser i vore Annoncespalter, og vi skal derfor kortelig minde om, hvad vi ikke har fortalt.

Det er saaledes ikke os, der har meddelt, at Kejseren af Kina var paa Hofbal samme Aften, som han havde faaet Maven sprættet op med et gloende Jern og derefter døde en naturlig Død af Stryknin og Halshugning. Vi har „Dagen" mistænkt for, at det var den.

Heller ikke var det os, der blev mishandlet paa Kvægtorvet. Vi ved ikke, hvem det var, men vi ved bare, at vi selv kommer der kun meget sjældent og da altid i uslagtet Tilstand.

Det var endelig ikke os, der lod et Drankerasyl undersøge af en Fagmand af det gode Selskab.

* * *

Vi vil helst lade være med at rose os selv. Undertiden viser vi den Selvovervindelse at gjøre det alligevel, men helst ser vi, at Andre gjør det.

Vore Kollegers Bifald mener vi jo ikke, at vi med nogen Sikkerhed tør regne paa. Tværtimod har vi med en vis Fornøjelse noteret os adskillig sur Bidskhed og ængsteligt Had. Særlig fra „Berlingske Tidende", der ogsaa har holdt et lille Jubilæum og som altid har været os en uhyre farlig Konkurrent.

Men som et sidste glædeligt Faktum anfører vi, at vi i disse sidste 25 Aar, 1 Maaned og 25 Dage er gaaede frem med en saa rivende hurtig iltoglignende stadig tiltagende Fart, at ethvert Menneske i Kongeriget Danmark med Bilande, der overhovedet kan læse, nu læser *Puk*.

Vi skal nok sørge for, at der til næste Nytaar bliver endnu flere.

Imødekommende?

— Ka . . ka . . ka . . De køre mig op i Gothersgade Nr. 167, 5te Sal.
— Javel, go'e Herre, hvis Trappen er bred nok til at vende paa!

Efter et Gravøl.

— Sover Du, Kaveline?

— Næh, men hvor kommer Du dog fra, Frederik, paa denne Tid af Natten? Klokken er snart halvtre!

— Ja, søde Kaveline, Du aner ikke, hvor Pastor Winterfeldt er langtrukken.

Jubilatz-Hymne.

O gode GUD og Skaber kiær,
Hvi skylde vi Dig Tak især?
Mon vel for Du os Livet skiænked'
Og os til Jorderiiget lænked'?
Hvad heller vel for Guld og Gods,
For Qvinden, som forskiønner os
Det Liv, vi vandre maa herneden,
For Børneflokken udi Reden?
Ach ney! hvorvel stor Fryd vi have
Af hver en saadan Himmelgave,
Det er dog alt det bare Vand
Mod det Clenod, der nævnes kand,
Vort største Livs-Velsignelse:
„Den Berlingske politiske —"
O Forsiun Lov og Priis Dig skee,
Du gav os denne Tidende.
Modtag da Højærværdige
Fra alle dine Læsere
I denne festlig glade Stund
En Tak udaf vort Hiertes Bund,
En Tak, fordi vor Dyd Du skiærmed'
Mod alle, som til os sig nærmed'
Med allamodisk Tant og Fjant;
Kort sagt, fordi Du var saa sandt
En censor morum danicus
Fra Berling indtil Manicus.

Nu kommer det!

Storartet Modtagelse. Dundrende Salut af kinesiske Pistoler. Smældende Brag af Politifingre paa Gadedrenge-Kindben.

Spildt Ulejlighed. Den Fremmede kom inkognito. Paa Huen stod kun hans Løbenumer: 1899. Hans Randsel var fyldt med Futeraler til gode Forsætter; men han havde endnu ikke noget at komme i dem.

Ved Byens Bom sad Bommanden og passede paa. Det var hans Bestilling. Han var en fin Mand og havde Titel af Overpræsident, fordi han staar øverst i Vejviseren (se »Kommunalbestyrelse«).

»Hvad bringer Du?« spurgte Bommanden. — »Bringer ikke noget, vil ha' noget«, svarede den Fremmede. — »Hvad er det, Du vil ha'?« — »Vil ha' at vide, hvad det er, I vil ha'.« — »Passér!« sagde Bommanden og gav ham en Omstigningsbillet til Sporvognen.

Saa tog den Fremmede sig en Rundtur for at bese Byen. Det var jo ikke mer end billigt. Og desuden var det billigt.

Med en »Ø« kom han til Kongens Nytorv. Der steg han om i en rød. Han viste Billetten. — »Gjælder ikke. Ny Linie. Op med en extra 10-Øre«, vrissede Konduktøren. Den Fremmede brummede. Paa Raadhuspladsen steg han om i en blaa og viste Billetten. »Gjælder ikke. Ny Linie. Op med en extra 10-Øre!« snerrede Konduktøren. Den Fremmede hylede. — »Naa saaledes! I har allerede faaet Prisbilligheden lagt i Liniebegravelse?« sagde han og kravlede ud.

Han tog sin Huskeseddel frem og vilde begynde at notere. Men han maatte klatre helt op ad Lygtepælen og svide Øjenbrynene i Gasblusset, inden han kunde læse, hvad han selv skrev.

Neden under ham mylrede Publikummerne ud ad Broen. De havde Theaterkikkerter i Baglommerne og Banketræer i Hænderne. — »Heide!« raabte han, for han havde allerede lært, at man i vor Tid ikke mere siger Heida, men Heide. »Hvorhen, Godtfolk?« — »Ud at hylde vor største sceniske Kraft«, svarede de. — »Er det Emil eller Olaf?«, spurgte han. — »Oldsag!« sagde de haanende. »Ved De ikke en Gang, at hans udødelige Navn er Bech-Olsen?« — »Ih, . . saa stor en Mand er da vel kongelig?« — »Nej, men De skal se, at han snart vil faa sig »en lystig Nat« med Slag i ude i Kasino eller et Slag »højt Spil« inde hos Abrahams.« — »Ja, men hvor har I gjort af Eders Døtre?« spurgte den Fremmede videre. — »Er os ganske uvedkommende«, svarede de. »De bor i Værnehjemmet for Kvinder, sidder lunt inden Vægge i Kvindeligt Læseselskab og læser Kvindernes Blad, faar deres Middagsmad i Kvindernes Køkken og pimper Thevand med Vrøvl til i 'Hegnet'.« — »Se, se! . . . Hvem har de da til Hegnsmænd?« — »Ikke Spor af Mænd eller nogen som helst anden Spiritus.«

Den Fremmede noterede, saa at det knagede i hans Fingre. Og saa læste han, hvad han havde noteret:

Fremtidens Opgaver.

1. Sporvognstaxt: Rundtur 10 Øre. Ruter 5 Øre. Enkelt Tur gratis. Dobbettur ingenting. Fri Omstigning i samtlige Dampskibe, Drosker, Rutschbaner, Johansens Ballon og andre folkelige Befordringsmidler.

2. Auerske Brændere indføres i alle hyppigst forekommende Lygter, Lamper, Lys, Fyrtaarne og Tændstikæsker.

3. Theaterbevilling til alle Variétéer. Variétébevilling til alle Theatre. Bech-Olsen Theaterchef og ledende Kraft i den nye Heide-Lystspil-Kunst-Filial,

4. Kvindernes Samaritan. Ægtemænd af alle Farver og Nuancer føres paa stadigt Lager. Forlovelse og Bryllup besørges fra 2—4.

(Fortsættes.)

Skal vi saa glæde os til det?

Sporvogns-Fryd.

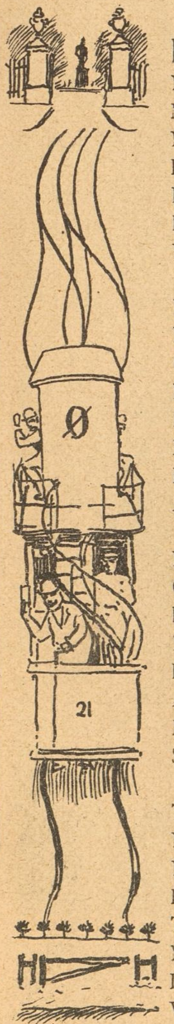

Før man maatte være velbeslaaet,
Naar man paa en Sporvogn vilde staa,
Man for mangen Skilling slemt blev flaaet,
Naar paa sine Ben man ej gad gaa.
For en Tier nu man trille kan af Sted
Lige ud til Vibenshus i Mag —
Herre Gud, det gjør da ikke stor Fortræd,
Naar man dog vil slaa et lille Slag.

Nu fra Regnegade *Paraplyen*
Næsten gratis kan i Hast man naa,
Og, naar man har været lidt i Byen,
Kan til Tømrergade Plads man faa.
Hvis til Jernbanegade ud man ta'er,
Man i Tilgift kjør til Farimags,
For man meget rigtig ræsonneret har,
At de er omtrent af samme Slags.

Naar en Konduktør galant vil være,
Gi'er han Dem en lille extra Tur.
Han en Tur til Valby Dem forærer,
Naar De skulde kun til Ranchses Ur.
Fastsat det nok nylig er af Direktø'rn,
At naar man til Frihedsstøtten vil,
Man med Kone, Madkurv — ja, og maaske Børn
Sig i Kjøbet faar en Skovtur til.

Tænk, hvad man i Grunden nu kan spare,
Naar man rigtig stræbsomt hænger i.
Naar man kjører nogle Timer bare,
Bliver sporenstregs en Rigmand De.
Tak, o Heide, som ot gav en saadan Smaus:
Nu fra Sorte Hest til Sortedam
Du modtages med tre lange og Applaus —
Ved Du hvad; det er nu snart en Skam!

Da Esbjerg blev Kjøbstad.

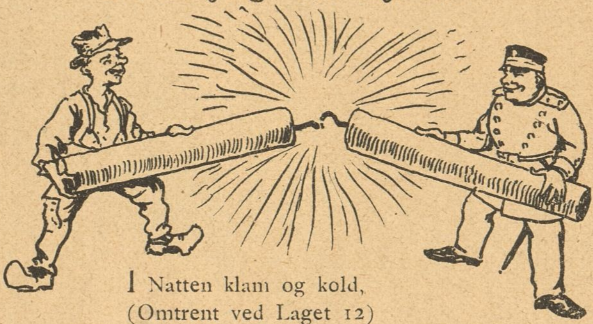

I Natten klam og kold,
(Omtrent ved Laget 12)
Borgmester, By- og Sogneraad mon holde Sold!
Ved Hjælp af et Glas Puns,
(Der stikkes ud til Bunds,)
En Tap i Hjertets Tønde aabner Talens Spunds.
Borgmester mæler: Hans By
Den grimme Ælling var,
Den vokser sig fra Landsby
Til Hovedstad saagar!
Ja, gid i Dannevang
Den faa en Bane lang!
— Saa stemte alle i en omdelt Svanesang!

Midt under Talens Malm
Man hører Folkets Kvalm.
Den Esbjerg Borger har forladt sin Sengehalm!
Til Daad han føler Trang!
(I Natten klam og lang.)
Da Sangens Toner døde, brat en Bombe sprang!
Borgmesters Hjerte banker,
Ej mere han sig dy'r,
Han ud paa Trappen vanker
For selv at give Fyr!
Han en Betjent befoel:
Giv hid en ladt Pistol!*)
— Borgmester gik tilkøjs da aarle Hanen goel!

Moral:

Saxkjøbing, hvor saa smukt
Sin Øvrighed paa Flugt
Man slog og spiste Syndefaldets søde Frugt,
Og Odense, som alt
Blev første Sprøjte kaldt,
Før Esbjerg fødtes, Nytaarsnat Jer Storhed faldt!
Hos Jer var tørre Tamp Højdepunktet, som blev naa't;
Men Esbjerg flot som Dampsprøjte, har Rekorden slaa't!
Thi dér det hænder, a'
Det kærligt spænder a'
Naar Publikum og Øvrighed den brænder a'!

*) kinesisk.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et stort Jubilæum.

Med Vemod gamle Tante ser tilbage
Og mindes sine glade Ungdomsdage;
Hun af sin Kiste drager frem med Smil
En dejlig Robe i Rokokostil,
Og træder frem som Madame Pompadour,
Og hele Landet gjør den Skjønne Kur.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 15. Januar. Numer 3

De Stakler.

— Hvem læser nu egentlig alle de Julehæfter, der udkommer?
— Tja, det gør vel Folk, der keder sig!
— Ja, men saa opnaar de da kun at kede sig endnu mere!

I det »forjættede« Land.

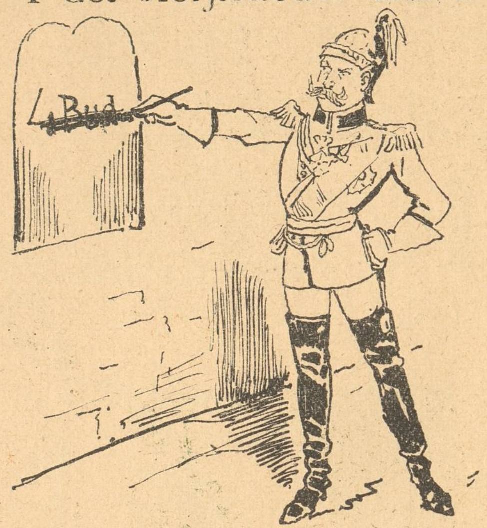

Den fromme Kejser, der er baade stor
Som Prædikant og i at lave Oder,
Der priser salig Ægir efter Noder,
Har aflagt en Visit paa hellig Jord,
Hvor man jo fordum lærte disse Ord:
Du ære skal din Fader og din Moder,
At det maa gaa dig vel, og du blandt andet,
Maa leve længe — mærk dig det! — i Landet!

Men — i hvad Land endog det fjerde Bud
Kan ellers fromme Mennesker beskære
Et saadan langt Liv, véd den kjære Gud,
I Kejser WILHELMS kan det ikke være!
Vil du din Fader og din Moder ære
I Sønderjylland, bliver du »vist ud«,
Og, mens du er der, kan du næppe sige,
Det gaar dig vel i samme Herskers Rige.

Her byder Kejseren den yngre Slægt,
At, hvis den i hans Land vil bo og bygge,
Saa skal den blæse Fa'er og Mo'er et Stykke,
For Fædres Aand bortjage al Respekt,
Og Modersmaalet? Fy for al Ulykke!
Herpaa den snarest blive skal defekt.
Og som det store Bud han den forkynder,
At frygte ham og ære sin Formynder.

Naar dette »Lovens« Ord han der til Lands
Har faaet banket ind i Hjernekisterne,
Saa kommer Raden til Evangelisterne,
Hvem KØLLER nok dresserer til med Glans
At lære Protestanter og Papisterne:
Giv Kejseren, hvad der var aldtig hans,
Hver Gang en pansret Næve leger Kispus
Med salig MORTEN LUTHERS Katekismus!

— Alligevel skal ingen verdslig Spotter
Hans Gudsfrygt kalde lutter Tant og Digt;
I Kanaan fik han reddet et Distrikt
Til Brug for sine fromme Undersaatter,
Som der kan gjøre deres Kristenpligt,
Mens Tyrken holder sig paa sine Maatter.
— Alt ser ved Jeriko man Inskriptionen:
Her værner man om Alteret og Thronen!

Yvette.

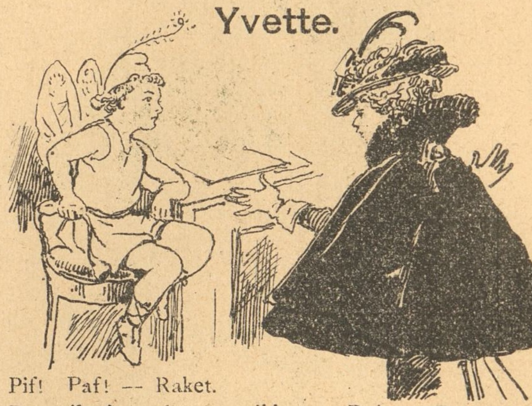

Pif! Paf! — Raket.

Det vil sige, det var ikke en Raket. Det var en ung Dame i modnere Alder, over tyve, under halvtreds. Kinder saa rød- og hvidspættede som en moderne Hjørnebygning. Øjne saa gnistrende som et levende Billede, naar »Toget gaar Kl. 10,30«. En Mine saa forvildet, som om hun havde Omstignings-Billet og var paa Vejen til Amager for at komme til Trianglen.

»*Mossiø le Rédacteur!*« skreg hun og segnede om i Papirkurven. Staklen troede, at det var en Sofa. »Hjælp mig! — *Aide-moi, s'il vous plait! — Placez mon faim!*«

»Skal jeg stille Deres Hunger?« svarede *Puk* forstaaende. »Frøkenen har maaske spist Middagsmad i Kvindernes Køkken?«

»*Conversation!*« sagde hun; hun mente Passiar! — »Jeg vilde have sagt *mon soif; — mon soif de . . . de . . .* Hævn, *comprendez-vous?*«

»Ih, De har noget at hævne? Er Frøkenen muligvis ansat hos Martinius?«

»*Non, pardi si fait:* Jeg er *une dame de la bonne monde. Fille d'un Etatsraad avec p. p.!*' Men jeg er *enragé*, rasende, *folle dans la tête!*«

»Ja, saa. Hvem har da fornærmet Dem?«

»Ingen. *Ne personne.* Jeg er kun *en dehors de moi.*«

»Ude af Dem selv? — Herre Gud, hvorover?«

»Over denne . . . denne . . . *Crochet de corbeau*, som vi lever i.«

»Over hvilken en?«

»Over denne Ravnekrog. Forstaar De ikke Fransk? — Nej, naturligvis. Udannet og uvidende som alle *Compatriotter*. Og vi vil kalde os en Verdensby!!«

»Aa, ved De hvad; jeg synes dog, at vi er ganske godt med. Har vi ikke fyldt hele Kjøbmagergade med Cykler og Omnibusser? River vi ikke alle vore gamle Huse ned for at faa storartede, nye Butiker at spille Fallit i? Hører vi ikke daglig, at vore Mænds mange Koner løber væk med vore Koners mange Mænd? Og er vore Variétéer . . .«

»*Mossiø!*« afbrød hun. »Se mig i Øjnene og svar mig: Hvem i hele *toût Copenhague* har tænkt paa et Fakkeltog til Yvette Guilbert?«

»Hm! — Synes De ikke, at mindre kunde gjøre det?«

»Mindre? — Bør ikke vi stakkels *Petit maitre de Province* vise vor Stolthed over, at det *noble Frances* største Kunstnerinder gæster vor By? Hvor skulde Olaf og Oda og Fru Hennings lære at spille Komedie, Nyrop at bygge Raadhuse og Heide at lave Aktieselskaber, naar Franskmændene ikke uddannede vor Aand ved at komme herop og give Gæsteforestillinger og *Conférencer?*«

»Jeg tænker nu egentlig nok, at vi klarede os. Desuden er det jo ikke alle, der forstaar saa godt Fransk, som Frøkenen.«

»*Ah, onil* det gjør jeg. Jeg er langt over 20de Time i Eibe.«

»Saa er det jo ganske naturligt, at den store og noble Yvette har inspireret Dem. — Har De for Resten hørt, at *Pierre Filou* er kommen her til Byen?«

»Hvem er det?«

»En ægte parisisk Pariser fra Paris. Han var Ven med en Kunstnerinde ved *Théatre de Moulin rouge*, men kom for Skade at laane hendes Navn til en Vexel, saa at han maatte rejse et Øjeblik udenlands. Nu bor han i *Hôtel de Knapstedsgaard.*«

»*Ah, mon dieu!* Og jeg har endnu ikke bragt ham min *bouquet!* — Jeg maa strax derhen. — Men saa vil De jo nok skrive lidt om Snobber, der ikke var bgejstrede over Yvette?«

»Skrive lidt om Snobber? — Jo, det skal jeg!«

Abdikation.

Bom bommelom bom. Store Tromme. »Politiken«. E. B. »Dansen gaar«. Nansen gaar. Betty. Ingen Valborg. Fan tog Johanne. Betty arbejdsløs. Farvel, Peter. Hils Excellencen. God Dag, Martinius. Her har Du mig, kom skal vi danse Polka. Judith i Tirsdag-, Torsdag-, Lørdag-Abonnement. Saa Tourné med Peter. Ikke Grevens Peter. Bettys Peter. Per Anden. Spiller selv sit Ægteskab. Provinserne i Jubel. E. B. rent ovenud. Lys over Landet. O. M. trækker Forpoten til sig. Flov. Flad. Færdig. »Dagmar« ny Æra. Betty ny Ære. Kongelige spiller fallit. Heide græder: Hvem skal nu spille vore Roller som hun?

Vor egen Dreyfus.

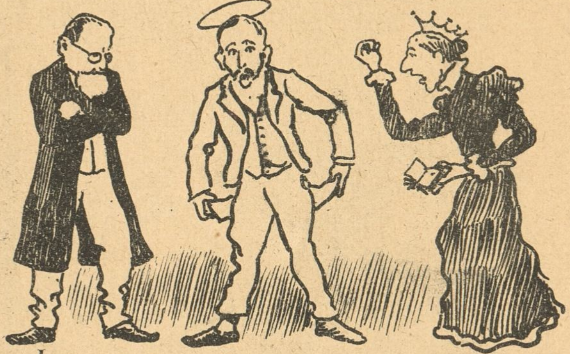

Lad andre kun ynke den franske Dreyfus,
Han sidder dog temmelig langt fra vor By;
Det passer sig ikke,
Naar vi herhjemme har
En Martyr, der kan stikke
Baade Dreyfus og Picquard:
Den lille Rasmussen, den stakkels Rasmussen,
Vor egen, kjære, stakkels, lille Rasmussen.

Lad andre kun harme sig over »Frankrigs Skam«
Og haane Boisdeffre, Henry og Paty du Clam,
Herhjemme vi jo finder
Et Misbrug nok saa stort:
To frygtelige Kvinder
Har meget værre gjort
Mod lille Rasmussen o. s. v.

Lad andre kun rase imod en Esterhasz',
Vi har ham dog værre endnu paa denne Plads,
Den franske bare lirked'
Med lidt falsk Skriveri,
Vor egen hu! han virked'
Ved fælt Angiveri
Mod lille Rasmussen o. s. v.

Og Dreyfus han har det jo forholdsvis rart
Og kommer desuden af Fangehullet snart;
Men vor Dreyfus han frister
En Skjæbne mere tung,
Hver Uge, tænk, han mister
Sex Kroner af sin Pung,
Den lille Rasmussen o. s. v.

Og raaber og skriger de nede i Paris,
Og skrives der om Dreyfus i hver eneste Avis,
Saa maa vi her i Landet
Da ogsaa gjøre Sjus,
Lidt Oprør, om ej andet
For vor egen lille — fus,
Vor lille Rasmussen, vor stakkels Rasmussen,
Vor egen, kjære, stakkels, lille Rasmussen.

Omtanke?

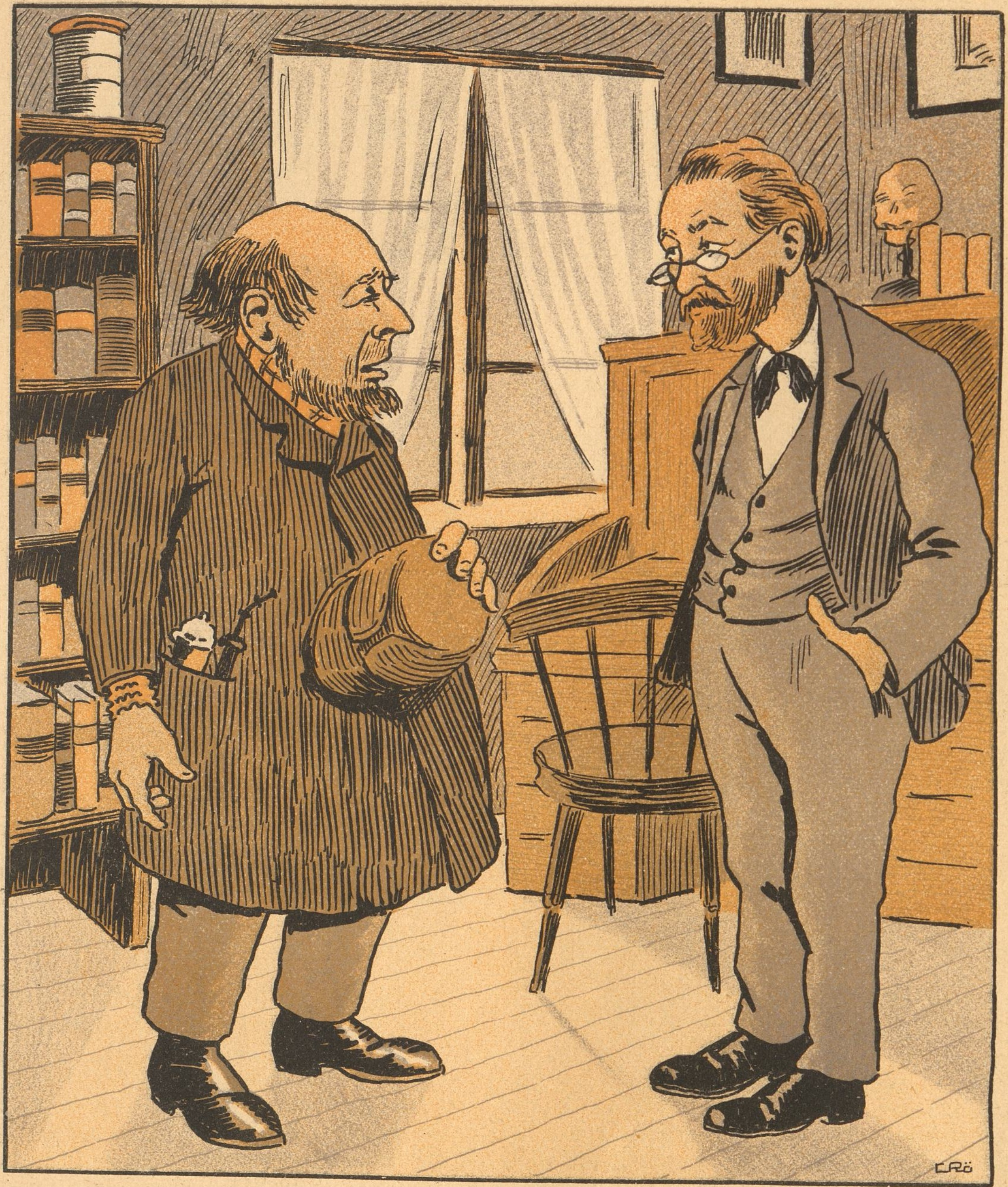

Lægen: Og saa, Hans Olsen, maa De medbringe en Flaske, godt udskyllet med Soda og Vand.

Bonden: Jov vel — — maa jeg spør, skal det være dansk eller svensk Sodavand?

Parlamentarisk.

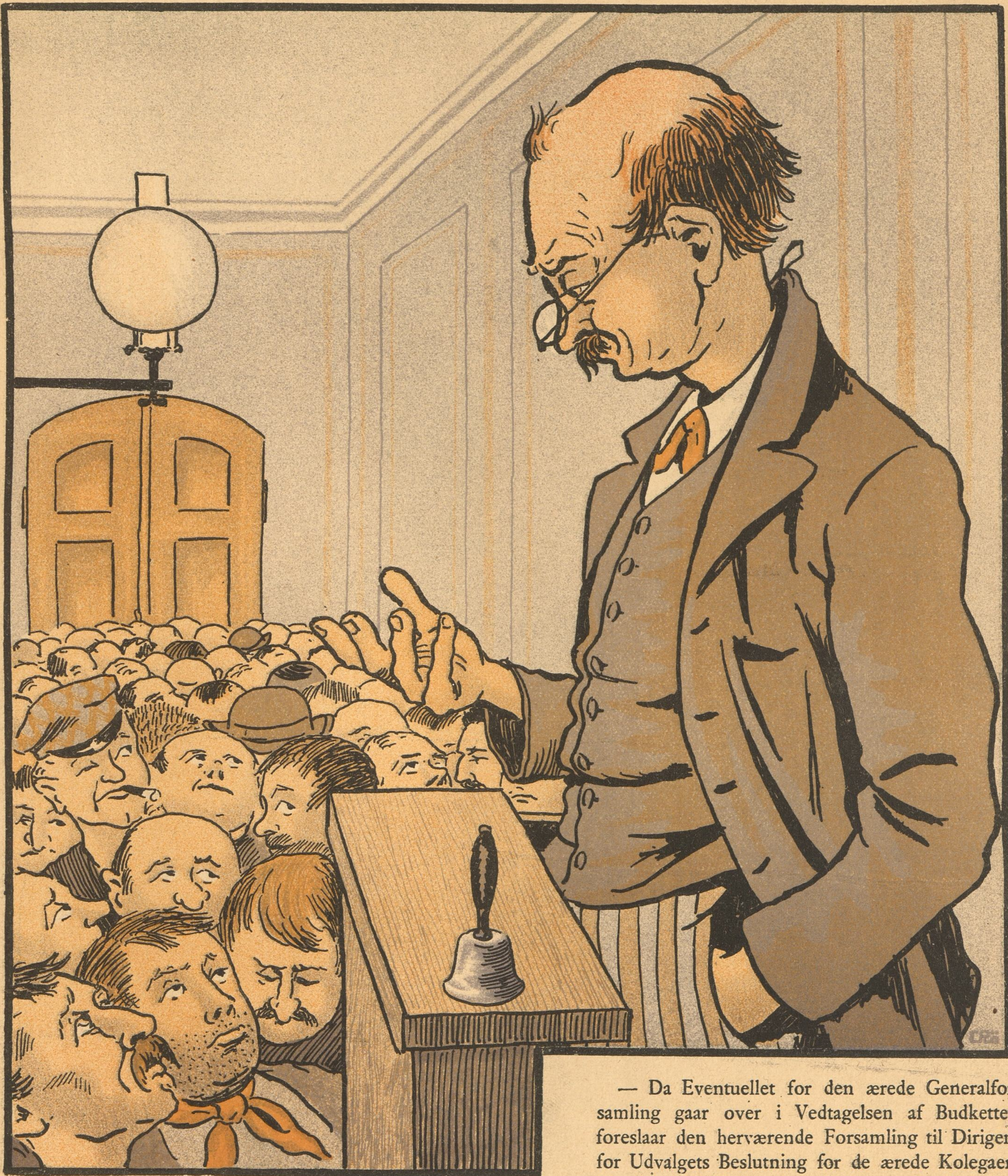

— Da Eventuellet for den ærede Generalforsamling gaar over i Vedtagelsen af Budkettet, foreslaar den herværende Forsamling til Dirigent for Udvalgets Beslutning for de ærede Kolegaers Kendelse til Vedtagelse af diverse Strejkebidrag at godkendes eventuelt.

Mange Stemmer: Bravo, det er hørt!

Fest-Hymne

ved Fakkeltoget for Hr. von Köller i Haderslev
den 9. Januar 1899.

Mel.: Tak for din Daad!

Lyt til vort Kor:
Ædle von Køller, hvor er du dog stor!
Størst dog i Skæret af osende Fakler!
Grant gjennem Røgen vi øjner Mirakler:
Landet befriet fra Grænsen til Sli'en!
Æren er din!

Smældende Flag
Hilste dit brammende Indtog i Dag.
Farverne Borgernes Sindelag maaler,
Dannebrog ikke at skue vi taaler!
Dansken er bange, sit Flag har han dulgt!
Ellers en Mulkt!

Held dig og Hil!
Ej du dig undte den ringeste Hvil.
Dine Bedrifter mod Himmelen skriger!
Rædsel du vakte blandt Karle og Piger!
Peged' mod Nord med dit hævnende Sværd:
Grænsen er dér!

Tak for din Daad!
Ikke du ænsede Bønner og Graad!
Enker og Syge *das Vaterland* trued,
Strax udi hellig Begejstring lued:
Kvinder skal bøde, hvad Mænd har forbrudt!
Derfor herut!

Fædrelandssind
Udvist du har i Retfærdighed blind!
Skærmed' os Stakler med Kærligheds Kaabe,
Jaged' af Lande hver dansksindet Taabe!
Tung er din pansrede Næve som Bly!
Fremad paany!

Bondekost og Herrekost.

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand! Goddav Kristen Smed, aa Tak faa Skinken, Do sendte mæ te Nytaar. Hver Stud synger mæ sit Næb, aa man ka jo itte vente andet end som Flæsk a en Bunde, aa Skinken ka man jo altid brue te a gi Dejnen i Offer. Men elles ve jæ bemærke a den Slavs Bundekost itte ska faa Undertejnede te a ræve. Gud ske Tak a dov osse Ejnens Hunderasjonbus føder Børn aa i den Anledning viser deres Erkjendtlighed mod Madammen pue herskabelig Vis. Saa man behøver da heldigvis itte a ede Jeres Dollekatesser.

Kristen. Hva eder I da? Kommer I kanskesens Kanel pue Grøden aa Sukker pue Flæsket lisom ovre hos den tykke Møller?

Mads. Flæsk aa Grød, Grød aa Flæsk anden Ede kjender I Bynder itte. I aner itte hva Byfulket aa vi Embedsmænd pue Landet kan putte i Hovedet a Finesser. Te en Smedde-Mave som din, der itte æ andet end som en stuer Mask-Tønde, ska der begriveligvis noved der ka klodse, noved der lisom sier Klask nær ded dumper nør, men en miere videnskaveli Mave, som en anden en har, ka skutte taale den Slavs Bolledeig, den vilde revne.

Kristen. Jamen jæ har dov tidt siet Dæ ede Grød Mads aa ded endda itte a en Underkop.

Mads. Ded æ i de unde Tider, nær Befulkningen svigter sine Embedsmænd. Nød lærer nøgen Kune a ede Kampestien, sier Salomons Ordsprog. Men nu ved Nytaarstide fuer vi da heldigvis Erstatning faa alle vores Lidelser. Spisekammeret bovner, Madammen koger aa braser, aa mæ fuer Kraft igjen te min ansvarsfulde Gjerning.

Kristen. Men hva eder I da Mads?

Mads Om Morningen, nær jeg vaagner, tar jæ mæ en Kop Marmelade pue Sengen mæ en Snaps Akkvit te, ded varmer Kadaveret ka Do tro. Henad Middav spør Madammen saa: »Hva ve Do ha idav lille Mads?«. aa saa sier jæ faa Exempel: »Idav ve jæ ha noved Gemyse aa ovenpue en Skive Leverpaasteg mæ Trøflinger a den, Baronen sendte«. Aa herte tyrer jæ saa en Flaske a noved dollekat Slampanje fra Propreetær Frandsen, som æ lavet i Faaborg. Længer opad Daven ka jæ saa ede noved Kalkun mæ, jæ ve sie Sildesalat te, aa te Avten lidt Ævlekaye mæ Fløde pue. Se ded æ Kost faa en Mave som min, ded størker — ah!

Kristen. Ded ka der være noved i. Men ku Do itte la mæ smage . . . .

Mads. Næ Kristen, ded vilde være som a kaste Perler faa Gjæs eller sla Vand pue et Svin. Ded vilde itte engang ku faaliges i Din Mave mæ Grøden aa Flæsket, ded vilde koge dernøre aa gi Dæ Kolik.

Kristen. Men ku saa itte novne smue Sorte ovenpue hjælpe.

Mads. Itte ovenpue, ded maa være føst. La vos gue ing aa ta dom, saa ka vi altid sie, om der ku falde lidt a te Dæ.

Epigram.

Tingeltangel.
Baron Wrangel,
Gunnar Krüger.
Hele Byger
Punsch og Øller
Ned de skyller.
En sig rejser,
Brøler: »Kejser
Wilhelm leve!«
— Stor Ballade!
Skade, Skade
For de tvende,
At ej denne
Streg fik bragt

Dem den Dragt
Prygl, de skulde
Haft tilfulde.

Dementi.
Dage ni!
Ikke fler?
Aa, vi be'r!
— Hvem er skyldig?
Ligegyldig.
Hvem af hvi'kke!
Husker ikke.
Wrangel eller
Wrangels Fæller?
Fanden heller!
Alle sammen
Deler Skammen.

Nu Moralen
Af Skandalen,
Det er denne:
Skal det hænde,
Udenlænske
Brave Svenske,
At I trænger
Og ej længer
Kan Jer holde
Fra at solde.
Ja, saa drikker
Til I ligger,
— Blot det sker i
Selve Sverig.

Fremtids-Nekrologer.

Theaterchef, Professor Edvard Brandes.

Nu, da Edvard Brandes er gaaet bort, maa alle Angreb paa ham forstumme. Ellers maa det siges, at han bærer Ansvaret for det Dødvande, hvori det kgl. Theater i de senere Aar er kommet ind.

Professor P. Hansen havde i alt Fald i sine første Aar vist en paaskjønnelsesværdig Energi. Men Professor Brandes fortsatte ikke i Forgængerens Spor. Han syntes ikke at forstaa, at Theatret bestandig trænger til nye Opgaver for at holde sig friskt, og han forkastede derfor glatvæk ethvert nyt Arbejde, der ikke er efter den reaktionære Presses, »*Politiken*«s og »*Berlingske Tidende*«s Kogebog. Derimod spillede han gamle forslidte Vaudeviller af Halvfjerdsernes Folk. Selv havde han skrevet en Del Stykker, som kun en ukonfirmeret Ungdom kunde føle sig tiltrukken af. Tilsidst maatte han nøjes med at give dem ved Børneforestillinger.

Edvard Brandes blev Theaterchef, da Ministeriet Hørup havde afløst Ministeriet Alberti. Den Reaktionens Æra, som dette Ministerium indvarslede, viste sig ogsaa i Theatrets Ledelse. Men, da Hørup omsider maatte gaa af, efter at have udstedt en Række Provisorier, blev Professor Brandes desuagtet paa sin Post.

En af hans værste Forsyndelser er vel den saakaldte »Rensning« af Holberg. Det er endnu i frisk Minde, hvorledes den allerede da temmelig antedilusianske Dr. Schandorph skrev en Artikel i Bigotteriets Organ »*Politiken*«, hvori han erklærede, at han ikke kunde se Holberg uden at rødme og at han i Anstændighedens Navn forlangte en Revision. En saadan blev det da overdraget Schandorph selv at foretage, og han gik meget radikalt til Værks, strøg Alt, hvad der med en Smule god Villie kunde kaldes uartige Ord, og satte Udtryk fra forskjellige Solstraalefortællinger i Stedet. Hr. Gustav Wied, der den Gang ikke endnu var R. af D., vovede sig frem med en beskeden Protest, men det nyttede ikke noget.

Kort efter blev Sehandorph af Kultusminister Herman Trier udnævnt til Etatstaad, og Theaterchefen, der havde fundet sig i Vandalismen og opmuntret til den, blev Dannebrogsmand. Han var i Forvejen Professor og Ridder.

Kommandørkorset fik han, da han havde omskrevet »*Lykkens Blændværk*« til en Operatext, der med Musik af Professor Charles Kjærulf opførtes ved en Festforestilling.

Edvard Brandes begyndte som bekjendt med at være Oppositionsmand. Ungdommen satte derfor en Del Lid til ham, da han blev Theaterchef, men han skuffede snart alle Forventninger. Et af hans første Skridt var at faa Natmissionær Clausen ansat som Censor — et Skridt, der vakte en Storm af Forbitrelse i den frisindede Presse.

— Efter hvad vi erfare, vil Theatret i Anledning af Dødsfaldet give en Sørgeforestilling. Først fremsiger Hr. kgl. Skuespiller Kaare Borchsenius en Prolog, derefter spilles »*Et Besøg*« og endelig udvalgte Scener af »*Muhamed*«. Tilsidst vil der blive afsunget et Sørgekvad af Digteren Anton Melbye, hvis nye Tragedie var den sidste Forestilling, den Afdøde bragte frem. Musiken hertil skrives af Koncertmester Olfert Jespersen.

Billetter til dobbelt Pris kunne forudbestilles.

PUKS Redaktion og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Passeret Linien.

Victorias Røst i Fonografen lyder:
„A happy new year Menelik to you“,
Og Negus svarer høflig: *„Ras-as-suh!“*
Hvad „Tak i lige Maade“ nok betyder.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 22. Januar. Numer 4.

Ganske relativt.

— Saa, nu skal jeg straks være færdig! Synes Du vel min Kjole er for nedringet?
— Ja — se det kommer jo noget an paa, hvor høj den Herre er, som Du danser med.

Den planetariske Situation.

Fy for den Slemme!
Ude som hjemme
Regner Viderværdighed
Ned.
Humaniteten
Faar paa Planeten,
Man med KØLLER den i Aar
Slaar.
Frankrig opgav Nilen,
Skjønt det Tordenkilen
Slynger kjækt mod Stilen
I — Semitprofilen.
Flovhed sés hos Berlinerne,
Byldepest mellem Wienerne,
Svækkelse blandt Latinerne
Og amerikanske Tilstande paa Filippinerne.

Om Madagaskar
Uventet rask ta'er
Sin berømte Mund JOHN BULL
Fuld.
Bladene si'er nok,
Kniber det, gi'er nok
En Haandsrækning ONKEL SAM
Ham.
Og, naar hver især a'
Kina Stykker skjær, da
Er hver Europæer *à
Jour* med Fredens Æra:
Engelsk Vrøvl med Transwaalerne,
Fransk med Dreyfusskvalerne,
Norsk-arabisk med »Signalerne«,
Og almindelig Fællesspisning blandt Kannibalerne.

Selv har vi Danske
Mas med at granske,
Ud paa, hvad vor Politik
Gik.
Jordløse Husmænd
Gi'er man et Plus, men
Minus ta'es paa vort Budget
Let.
Ingen kan begribe,
At vi Nord for Ribe
Skrabere os slibe,
Paa vort Forsvar knibe,
Og, mens BISMARCK-Tendentserne
Hist gaar snart over Grænserne,
Ta'er vi her Konsekvenserne
Med Barbering af Bevillinger til Jenserne.

Familien Hansens Middagsbord.

Søde Hansen, den staar kun pua fransk Øllebrød og Volauvent i Dag. Tralala, tralala! Øllebrød og Volauvent, toujours chantant, toujours aimant! *Om jeg er bindeude gal?* Ikke det Ansigt, Hansen. jeg er saamænd ikke mere gal end sædvanlig, Men lidt Glæde og Adspredelse maa der da til i denne Jammerdal, især naar man er gift med en lukket Pengesæk. Musik, Fortepiano og Sang, Hansen. Ça fait toujours plaisir! Haha! *L'amour, l'amour soliste, ça fait triste! Om jeg ved, hvad jeg selv siger!* Det skulde jeg mene. Du gav jo selv Elvira og mig Billetterne. Det er Yvette Guilberts Viser jeg traller efter. Men hvad jeg kan, er saamænd ingenting mod Elvira. Hun lo som rasende derhenne — det gjorde de for Resten allesammen, men det vat jo ogsaa Fransk — og siden den Dag er hun ganske som forvandlet. Hun er bleven saa glad og sprudlende fornøjet – *Hvor hun er henne?* Gud, Hansen. hun er saamænd ude at spadsere *avec quatre—z—étudiants,* med fire Studenter. *Et lorsqu'elle est une bonne fille — — Om jeg vil holde Mund?* Nej, din Kynisme stiger virkelig over alle Grænser. Men, som jeg alle mine Dage har sagt, saadan er de — *les vieux messieurs!* Men ved du, at Frederikke Brokmands yngste Broder — Gud, han skriver saa uhyre morsomt — har skrevet en Sang til Urtekræmmer Petersens Sølvbryllup, hvori Sølvbruden var lignet ved Yvette? Og da han hørte det om Melbye og Ricard

saa gik han sporenstregs op paa d'Angleterre og fik Kaffe og Dôm hos Divaen. Jeg kan det næsten udenad:

Mine Tanker er saa lette, ha, ha!
Og mine Rim er slette, ho, ho!
Alligevel ka' je' ette, hi, hi!
La' vær mæ en Sonette, hu, hu!
O, chère, belle Yvette,
Mignonne et Kokette,
Dig ene gjælder dette. Hæ, hæ!

Mageløst, hvad? *Du vil have at vide. hvorfor Du ikke faar ordentlig Mad!* Maden er da upaaklagelig. Lidt, men godt. Vi har virkelig ikke kunnet overkomme mere. Elvira er ude, Amalgamine ligger og giver sig ude i Pigekamret og kan ikke faa sin boldne Ringfinger rask paa Grund af den forfærdelige Lægestrejke, og jeg selv har været hele Formiddagen hos Mélanie Borring, der giver *Lectures* i Yvette Guilberts Foredragsmethode. Du faar altsaa slaa Dig til Taals. — Velbekomme!

Bureaukraten paa Ærten.

(Frit efter H. C. Andersen).

Der var en Gang en Kommune, der samlede paa Bureaukrater; nu havde den ganske vist efterhaanden faaet en antagelig Samling, men alligevel syntes den, at ingen af dem var helt igjennem rigtig Bureaukrat, og saa søgte den videre.

En skjøn Dag trak der ude fra Valby et frygteligt Vejr op over Byen. Det lynede og tordnede med Kunstsager og skyllede ned med Guld i Millionvis, det var ganske forskrækkeligt! Da bankede det midt under Uvejret paa Magistratens Port, og den gik hen og lukkede op.

Det var en Konferentsraad, der stod udenfor. Men Gud bevares, hvor han saa ud! Det var ligesom hans Ansigt var skaaret ud i Træ, og saa var han saa stiv, som om han havde en Lineal til Rygrad. Han paastod, at han var en virkelig Bureaukrat.

„Ja, det skal vi nok faa at vide," tænkte Magistraten, men den sagde ikke noget, gik ind i Arkivet, tog Glyptothek-Regnskabet, dyngede Gavebrev paa Gavebrev, Million paa Million og gav det til Konferentsraaden.

Det skulde han nu lave Betænkning over om Natten.

Om Morgenen spurgte de saa Konferentsraaden, hvorledes han fandt Regnskabet.

„Oh forskrækkelig slet!" sagde Konferentsraaden, „det er ikke til at hitte ud af, der er 15,000 Kr. posteret paa en fejl Konto!" Saa kunde de se, at det var en rigtig Bureaukrat, da han gjennem de mange Millioner havde mærket en lille bitte fejl Postering. Saa fintfølende kunde kun en rigtig Bureaukrat være.

Og saa tog Kommunen Konferentsraaden til sin Samling, hvor han fik den fornemste Plads som den allerbedste Bureaukrat, og den fejle Postering kom paa Kunstkammeret i Glas og Ramme og Konferentsraaden selv paa Glyptotheket i Marmor. Og paa Foden af Statuen satte man i Guld:

„Han skuffede ikke vore Forventninger!"

Automat, pst!

En Kjøbenhavner tidt maa tørste,
Det hændes kan jo let Enhver,
Derfor er han dog ingen Børste,
Selv om han Sprutten tidt har kjær.
Men Ingen Trangen ham vil stille;
Fast i hver anden Ejendom
Man savner haardelig en lille
Kafé — det er jo Daarligdom!

Se, derfar vil man saa det mage,
At alt han faar pr. Automat,
Saa for en Kaffe og en Kage
Han ej mer løbe skal grassat.
Maskinen kan ham pænt servere
En Bøf med Løg, en kølig Øl,
Og den kan ogsaa konsumere
Med Lethed, hvad han har af Søl'!

Den gi'er ham alle Dagens Blade,
Den gi'er ham først og fremmest *Puk*,
For Fruen den en Chokolade
Serverer med et sirligt Buk.
Til Aften sent fra tidlig Morgen
Den holder alting smukt beredt —
Ja, selv, hvis man skal ned i Gaar'en,
Saa rækker Nøglen den diskret.

Og er saa Midnatstimen inde,
Og har en lille Bjørn man faa't,
Den bringer En til at forsvinde,
Hvad der jo dog er meget godt:
En Droske flux den En leverer —
Og siger Kusken, hvor man bor,
Og saadan snildt den expederer
Hver Gjæst, som sig til den betror.

A B C for de danske T

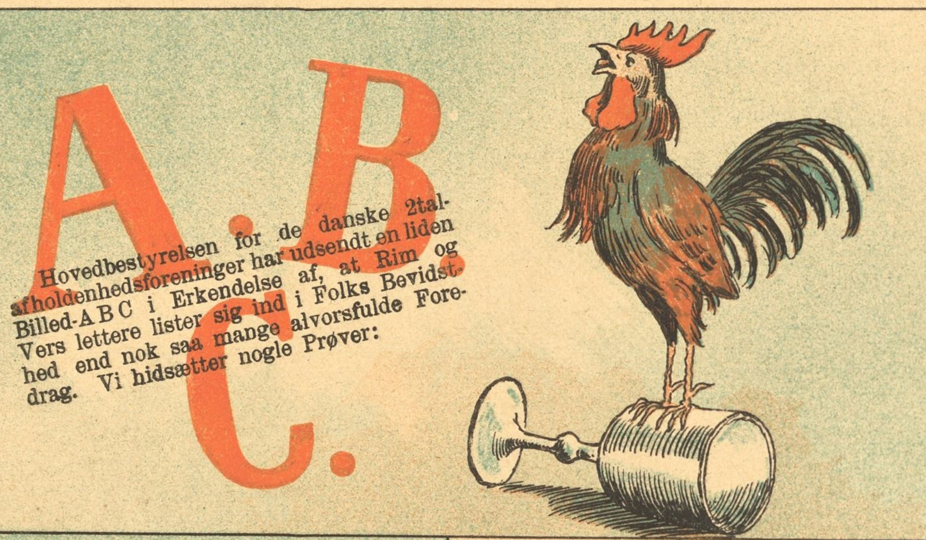

Hovedbestyrelsen for de danske 2tal-afholdenhedsforeninger har udsendt en liden Billed-A B C i Erkendelse af, at Rim og Vers lettere lister sig ind i Folks Bevidsthed end nok saa mange alvorsfulde Foredrag. Vi hidsætter nogle Prøver:

Hvis du vil dø og det gesvint,
Er intet bedre end. Absinth.

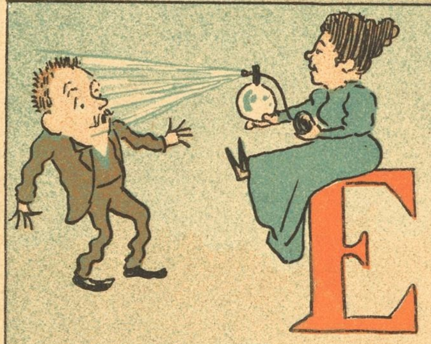

Husk, unge Damer, og glem det ikke:
Eau-de-Cologne er ej til at drikke.

Tag og sluk nu smukt din
Tørst i Faaborg Frugtvin.

O, har du ikke Synder nok,
Hvorfor tillige drikke Grog?

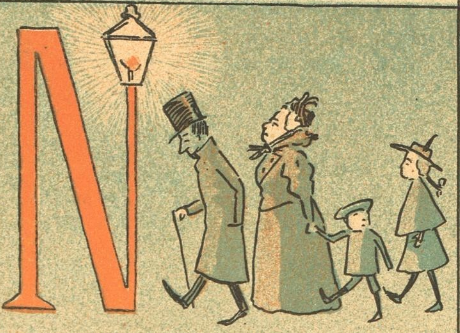

Alle brave Nøgterne
Gaar hjem, før man slukker Lygterne.

O Guld i Mund, o skønne Morgen,
Kom, drikker Brønd i Rosenborgen

Derpaa skal man kende Svin,
At de drikker Brændevin.

Totalafholdenhedsforeninger.

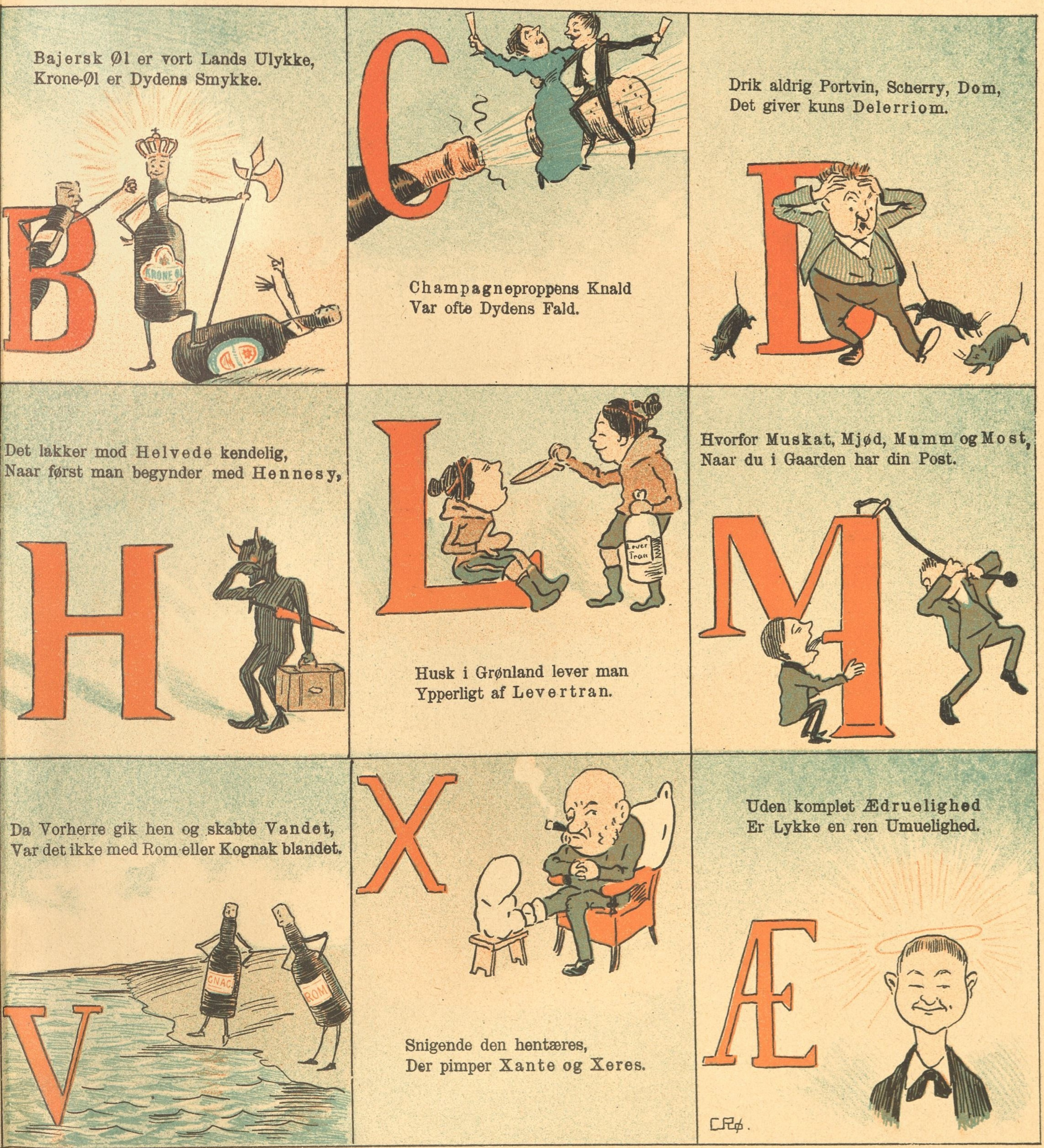

Kvinde-Køkken-Skriveri.

Vi Kvinder gjør ej mange Ord,
Vi holder Tand for Tunge!
Tillad mig dog min Harme stor
Mod »Køkkenet« at sjunge.
Ja, hør mit sultne Tarme-Kvad:
Forleden sad jeg arme Rad
Og vented' paa min varme Mad,
Lidt ældre, mellem Unge!

Og mine Tænder løb i Vand
Ved Synet af en Kjødret.
Den Fryd i den at sætte Tand,
Jeg længe forud nød ret.
Men maa min Kvide voxe ej?
Med en forstenet Oxesteg
Gebisset kunde boxe ej!
Er maaske Sten for Brød Ret?

For Sultekunsten gruer vi,
Nej, maa vi frita'et be' os!
Ej sandt, I gode Fruer, vi
Kan ikke mætte sé os!
Og alt som Maden svinder ind,
Saa svinder vore Kvinder ind.
Snart er vi stakkels Kinder Skind
Og Ben. Og Enden? Vê os!

Ak! blot en rigtig Filantrop,
Af dem. som kjærligt handler,
Vil skjænke os et Mikroskop,
(Som Smaat til Stort forvandler!)
Tænk! se, hvor Bøf'en strakte sig?
Jeg tror skam, Sulten lagde sig!
Og Mandeltærten smagte ej
Saa fælt af bittre Mandler!

Fremtids-Nekrologer.

Hs. Exc. Gehejmekonferentsraad Alberti.

Med stor Smerte vil Offentligheden modtage Budskabet om, at den gamle Excellence Adler Alberti er gaaet til sine Fædre. Han var en af vort Samfunds faa monumentale Skikkelser, i lige Grad elsket af alle uden Hensyn til Partifarve. Siden han gik af som Minister var der i Virkeligheden ingen, der turde vove at angribe ham. Geheimekonferentsraadens Død kommer til Dels uventet. Thi vel havde han naaet en meget høj Alder, men lige til det sidste havde han været frisk og sund paa Sjæl og Legeme.

Endnu i Gaar saa han da ogsaa sine Venner om sig. Om Formiddagen aflagde fhv. Redaktør af »Berlingske Tidende«' Etatsraad Secher, ham en Visit, og den gamle Excellence spøgede muntert med en lille sudanesisk Orden, som Etatsraaden nylig havde modtaget i Anledning af en Indsamling til Fordel for trængende Amazonebørn. Senere indfandt bl. a. Kammerjunker, Kostumeraad Schjørring sig (man erindrer, at Oprettelsen af Embedet som Kostumeraad var en af Ministeriet Albertis første Reformer), og, da han var gaaet, bad den gamle Excellence om sine himmelblaa Buxer. Man troede, at det var i den Hensigt at gaa sig en Tur, men han blev siddende i sin Lænestol, og da man skulde se til ham, var han død med Dagens Smørnotering i Haanden.

Her skal ikke mindes om, hvad han var for Land og Rige. Det vil endnu være i frisk Minde. Kun skal vi ganske kortelig berøre et Par af hans mest opsigtvækkende Reformer.

Det var saaledes Alberti, der aabnede os nye Handelsveje i Pamir gjennem det store Pamirske Selskab, for hvilket General Olufsen blev Direktør. Man vil endnu huske den glimrende Fest, der afholdtes paa d'Angleterre, og hvori de pamirske Delegerede drak paa godt Samarbejde med deres danske Venner. »Dannebrog« var den Gang endnu ikke smeltet sammen med »Berlingske«, og Redaktøren af det officielle pamirske Blad »Hu-hu« (»Figenbladet«) skrev den næste Dag et begejstret lyrisk Digt i »Dannebrog«. Det værste var, at en pamirsk Excellence, der lige var bleven K. af D., i Begejstringens Hede aad en af »Dannebrog«s Medarbejdere, Hr. N. J. Berendsen, med Peber og Eddike, men bortset derfra har Forstaaelsen mellem de to Lande stadig været den hjerteligste.

Det var endvidere Alberti, der gjennemførte Procesreformen. Det blev herefter langt nemmere end hidtil at faa Folk klapset af for Injurier. Saaledes blev som bekjendt efter Udstedelsen af de Albertiske Provisorier en Del Oppositionsmænd idømt Bøder, fordi de havde erklæret, at de ikke vilde abonnere paa »Dannebrog« og derved udtalt Tvivl om Bladets Værd.

Som Parlamentariker var Alberti af en indsmigrende Ynde. En enkelt Gang mindede han om Bille.

— I Anledning af Dødsfaldet flagede igaar samtlige Smørforretninger paa halv Stang.

Hæng i, Kjøbenhavner!

Med det mønsterværdige, journalistiske Fremsyn, der forlængst har grundlagt *Puks* Berømmelse, frelser vi atter i Dag en Artikel fra at blive glemt, inden den er trykt. Den var egentlig bestemt til Indrykkelse i det officielle, ministerielle Organ: »Idrætstidenden«, født »Berlingske«, for den Lørdag den 18. Januar 1941. Men selvfølgelig har den allerede længe henliggef afventende i *Puks* righoldige Arkiv.

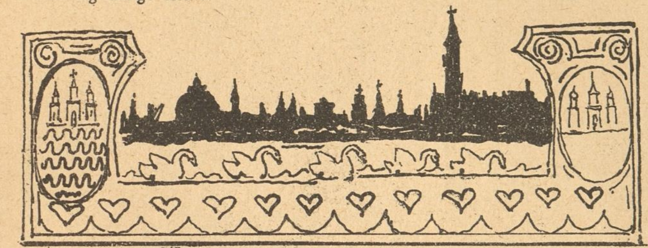

Gamle Folk vil endnu med Vemod kunne mindes de patriarkalske Tilstande i Slutningen af forrige Aarhundrede, da Kjøbenhavn kun var en fremmelig Flække, der ganske domineredes af saa stokreaktionære Parykblokke som Kollegerne Hørup, Wiinblad, Brdr. Brandes, Herm. Trier o. lign.

Den Gang var Byen befolket af blødsødne Væsner, der med ynkværdigt Kortsynethed lavede »Bøllelove« for at underkue de sidste Rester af ægte, gammelmøntisk Heltekraft. Ingen af Datidens dristigste Mænd turde have undfanget vor Tids smukke Tanke, at udstede en Præmie for de elektriske Kuske, der kan opvise de modigste Overkjørsler; — de opfattede det jo oven i Kjøbet som en Cold en, naar Professorerne vilde lave Plum-Budding paa Lægeforeningen!

Først da Kjøbenhavns store Velgjører og egentlige Grundlægger, Borgmester og Forskjønnelses-Minister Hejde, kjøbte og forærede Byen Øen Sjælland med Amager og Læssø. tog Nutidens berømmelige Jærnalder sin Begyndelse. Det var allerede et betydeligt Fremskridt, da »det kgl. Theater« i 1905 blev nedlagt, for at Pengene kunde bruges til den store, statsunderstøttede »Skallesmækker-Klub« i Brøndstræde; da Kommunalraadet i 1911 vedtog, at Søerne omkring den gamle By skulde omdøbes til »Rørdammene«, som Minder om en af Fortidens kjækkeste Ridderskikkelser, eller da Højesteret i 1913 adledes med Navnet: Tamperetten. Men først i vore Dage har vort Aarhundredes Tidsaand naaet sit Højdepunkt. Vi hidsætter som Exempel nedenstaaende Liste over nogle af de mest folkelige Forlystelser, som vil finde Sted imorgen Søndag:

Alexandrine-Theatret paa Helsingørstorvet: 115de Opførelse af det gribende Folkedrama: »Bech-Olsen og hans Venner.« Iscenesættelsen af den berømte Nationalhelts Bedrifter vidner slaaende om, at den 80-aarige Direktør, Professor Martinius, endnu er i sin fulde Manddomskraft.

Stor Boxekamp i Forstaden Korsør. Den pneumatisk-elektriske Sporvogn afgaar kun hver halve Time, for at Tilskuerne skal kunne opnaa selv at slaas om Pladserne.

Elegant og spændende *Hanekamp* i Sorø-Parken; arrangeret af Journalistklubben.

Stor, international Tyrefægtning paa Balleruptorvet. 7 Heste og 5 Amatører garanteres slagtede. Det flydte Blod serveres gratis i Mellemakterne.

Fri Udstilling hele Dagen i Magasin du Nordvest, arrangeret af Aktieklubben til Folkeoplysningens Fremme. Fremvisning af hele det righoldige Lager af Jernknoer, Boxerhandsker, Knipler, Huggerter, Mukkerter, Pandeknusere osv.

For ikke at tale om de utallige private Næve-, Skalle-, Gladiator-, Bryder- og andre Kampe.

Vil saa nogen benægte Civilisationens uhyre Fremskridt siden hin blødagtige Tid, da Boxerne kun trivedes i Bankerne?

Den Odense Oberst.

Befalet har Oberst Pontoppidan,
— Gud signe hans rastløse Virken —
At Menig og Underbefalingsmand
Skal hilse paa ham — i Kirken!

Hvis jeg var Præst, stod jeg op paa min Stol
Og svared: „I fejler desværre!
I Kirken, Hr. Oberst, er Turen til Jer
At gjøre Honnør — for Vorherre!“

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.

Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

:,: I Evropa :,: er der Marked.

Forbavset Vilhelm ser *die dummen Dänen*
Ham vende Ryggen og ved Thems og Seinen
Henvende sig med Ordrer og med Bud;
Han raaber efter dem: »Stop lidt, I Kjære!
Saa angst behøver I skam ej at være,
Naar I har Penge, bli'er I ej smidt ud!«

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 29. Januar. Numer 5.

1873 1899

PUK

Enhver sit.

— Hør Opvarter, giv mig en stor Øl — min Kone skal ha'e en lille.

Ad Aare.

Sandt maa det være alligevel,
Hvad i Aviserne skrevet og læst er,
At i »*Kasernen*« fra Morgen til Kveld
Maa vore Venstremænd slide som Bæster.
Publikum kan saamænd alt blive træt
Blot ved at læse et Par Referater
Af de beaandede Ord, vort Budget
Aflokker højsalig BERGS Demokrater.

CHRISTENSEN STADIL, hvis Førertalent
Han fik i Arv efter Bogø-Monarken,
Næsten hver Dag med et helt Regiment
Velvalgte Stavelser rykked' i Marken.
Kløgtig han fandt, det var folkelig Pligt,
At for at fejre de nye Granater
Skal om et Aar den fatale »*Konflikt*«
Gjenta'es af højsalig BERGS Demokrater.

Næste Session vi Konflikten saa har,
Derpaa gik klart ud hans Tragten og Digten,
Kun er der en Ting, som ikke er klar:
Hvad han mon egentlig vil med Konflikten?
Thi for en Rigsret led Venstre Molest
Før paa sin »*Statsret*« og dens Postulater;
Det maa da gjenta'e sin »*skarpe Protest*«,
Ganske som højsalig BERGS Demokrater.

Altsaa til næste Aar vil uden Sky
Med Ministeriet de gaa i Rette,
Og ud af Spillet de sagtens paany
Vil det »*almægtige*« Folkething sætte,
Der vil sandsynligvis finde en blid
Trøst i en ny Omgang »*Estrupiater*«;
Kort, de vil vise den kommende Tid,
At de er højsalig BERGS Demokrater.

Naar de paa den Vis et Aar eller ti
Paa »*Provisoriet*« slaar sig til Riddere,
Gjør de tilsidst dog Konflikten forbi
Med et fordægtigt »*Forlig*« og saa videre;
Hvorfor da ikke forliges i Aar?
Derved de sparer en Hob Plagiater,
Og de det Skudsmaal alligevel faar,
At de er højsalig BERGS Demokrater.

In dulci jubilo.

Ved Hjælp af vore fortrinlige Forbindelser er det lykkedes os at komme i Besiddelse af Programmet til det kgl. Theaters store historiske Galla-, Fest- og Takkemiddag, før Arrangørerne endnu har tænkt derpaa. Vi forudser, at misundelige Kolleger vil overvælde os med Dementier, og tilstaar ogsaa gjerne, at det rent ud sagt er Løgn. Ikke desto mindre fastholder vi vore Meddelelsers pinlige Korrekthed lige ud til de mindste Enkeltheder.

Naar Festen altsaa er aabnet med tre Kanonskud, sætter Hansen — Kammerraaden, ikke Peter — Stegen paa Spid. Derefter ordnes Festprocessionen i Skydebanens Gaard.

Forrest kommer Kultusministeriets Embedsmænd, kostumerede som de ni Muser. Derefter Grev Danneskjold, som fører Dr. Edvard Brandes. Efter dem Hansen — Peter, ikke Kammerraaden — med Einar Christiansen, og Johan Svendsen med Robert Henricques.

Næste Led i Processionen udgjøres af Autoriteterne — Politiet og Brandvæsenet — og Pressen. I det Hele taget vil der blive sørget for, at D'Hrr. Kritikere hele Aftenen holder sig saa nær til Politiet som muligt.

Derefter kommer Personalet, der er ordnet saaledes, at de, der spiller i samme Fag, har hinanden til Bords. Man mener derved at frembringe den velvilligst mulige Stemning i Selskabet.

Endelig kommer Forfatterne. Det var først paatænkt kun at indbyde dem, der havde faaet Arbejder opført paa Theatret. Men da de tre af dem meldte Forfald, og den fjerde vilde komme til at kjede sig, naar han skulde være alene, bestemte man sig til at indbyde ogsaa dem, der havde faaet over ti Arbejder forkastede. Men her viste sig nu ogsaa en Vanske-

lighed, idet Tallet blev for stort til, at Udgiften kunde bæres af den bevilgede Sum. Man maatte derfor kræve mindst 20 Forkastelser.

Denne Del af Processionen begiver sig ind i Spisesalen efter Rang, ɔ: efter Antallet af Forkastelser. I Spidsen gaar en Champion med ca. 200 Forkastelser.

Ved Bordet holder først Kultusministeren en meget officiel Tale. Derpaa taler Greven for Kultusministeren, Hansen — Peter, ikke Kammerraaden — for Departementchefen, Departementchefen for Sjællands Biskop, Sjællands Biskop for den kommanderende General osv. Senere paa Aftenen vil der blive sunget en humoristisk Sang for Holberg, Oehlenschläger og Olaf, og Ordet vil derpaa blive givet frit. Det er saaledes ingenlunde forment at tale for Theatret, Kunsten og andre Festen i og for sig uvedkommende Emner.

Vi skal ikke komme nærmere ind paa Menuens Sammensætning. Kun en lille Overraskelse kan vi ikke nægte at røbe. Den skyldes Hansen — Kammerraaden, ikke Peter — og gaar ud paa, at Isen i Overensstemmelse med Theatrets Traditioner aflyses paa røde Plakater med Indskriften: »Isen er usikker«. Som Dessert serveres der Hostekager og Lakrits.

Der vil heller ikke blive nogen Dans, da »Dansen gaar« foreløbig er udsat formedelst Personalets svækkede Helbred. Derimod vil man af Hensyn til den epidemiske Overanstrengelse gaa tidlig hjem og i Seng.

De Hansenske Antikker.

Det vakte almindelig Bestyrtelse og berettiget Borgerharme, da det forleden oplystes, at Konferensraad H. N. Hansen havde skænket Staten sin store, ved private Midler tilvejebragte Samling af Antikker til over 1 Million Kroner.

Det vil sige, at Konferensraaden var tarvelig nok til at tilbageholde ni Exemplarer af samme Samling.

Med ædel Harme og velberaad Indignation tog Brygger Jacobsen til Genmæle mod denne Skarnagtighed. Og „Puk" deler denne Mening fuldtud og bringer her for at klarlægge Sagen en Liste over de manglende Antikviteter, som vi i Lørdags havde Lejlighed til at besigtige paa Konferensraadens Pulterkammer, hvortil vi ved et sælsomt Træf fik fat i Nøglen:

1. En Taktstok, prydet med sindrige Billedsprog og tilslørede Vendinger. Har været brugt i den romerske Borgerrepræsentation.
2. En Sømmeligheds- og Symaskine, et meget ufuldstændigt Eksemplar af den mindst kombinerede Art. Yankee-Fabrikat.
3. Et Synderegister. En sjælden romersk Tavle, hvorpaa der staar opskrevet en Række Forsyndelser og Dumheder, begaaede af en Konsul, hvis Navn ikke nævnes. Dog ses han at have tilhørt den berømmelig *Gens Octavia.*
4. En ægyptisk Vragemaskine. En ypperlig vedligeholdt Prøve paa det sindrige Apparat, der allerede omtales af Herodot. De ægyptiske Præster sagdes ved Hjælp her af at kunne finde Fejl og Lyder hos alle Ting og Mennesker undtagen hos sig selv.
5. En Erindringsmedallie med den manende Indskrift: *Videat, consul, ne quid detrimenti caput capiat.*
6. En gammeltysk Borgerkrone med sælsomme Minuskler, der vistnok er at udlægge som: *In der Beschränkung zeigte er sich am meisten.*
7. En Stok af Rhinoceroshud. Almindelig brugt i Bøjotien af Stok-Bureaukraterne.
8. En Pennefjer, skaaren af en af de hellige manliske Gæs, der gækkede hver Gang Romerstaten blev angreben af hemmelige og lumske Fjender, især de hjemlige.
9. En Mindetavle af pentelisk Marmor, *aere perenneum.* hvis blanke Flade endnu venter paa sin Indskrift.

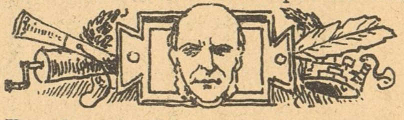

De forvandlede Kabylere.

Det er overmaade respektabelt,
Naar pænt sit Brød man tjene vil,
Som Kabyler i et remarkabelt
Cirkusnummer drive Abespil.
Ak, men Folk de er jo tidt desværre
Ikke nær saa gode, som de bør,
De gjør Vrøvl. saa snart en saadan Herre
Ikke helt er ægte i Kulør.

Hos P. Rasmussen ku' nys man se en
Trup, hvis Sværte var af første Sort,
Deres Wandel kun var hvid som Sneen,
Deres Hjemstavn saas paa Hamborgs Kort.
Paa Tribunen var de meget vilde,
Spiste Smaabørn helst i Frikassé,
Og med Gotfolks Ho'der Boldt at spille
Undlod kun af Frygt for Bøderne.

De var meget velset rundt i Byen,
I Familier de kom til The,
En kom meget tidt i »Paraplyen«,
En var bedt til Sthyrs Diner.
Men en Skarnsknægt, som nok noget ha'de
Imod dem, en Dag dem vasked ren:
Da de farvet var i Chokolade,
Blev nu Hvermand ganske hvid som Sne'n.

Nu blev gjenkiendt hver en stolt Kabyler:
En var Skræddersvend, og En var Smed.
En Reporter, En en simpel Wühler,
En af Adel, En af Gejstlighed.
En var Lærer i to Damers Skole,
Hvor han havde mistet Timer nok —
Tomme staar de Rasmussenske Stole,
For Kabylerne er ej *en vogue.*

Visitats-Befippelse.

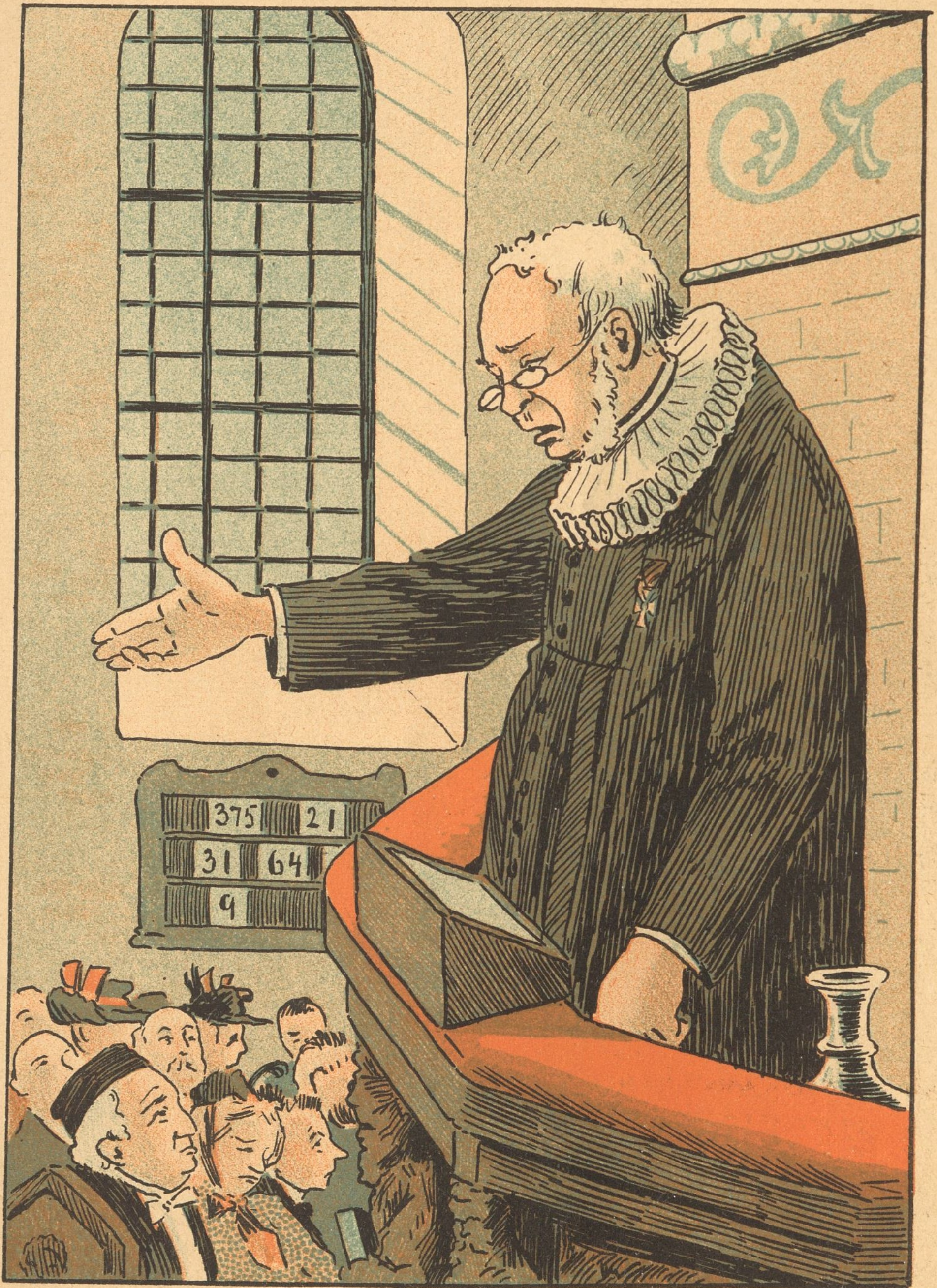

— Ja, mine Venner! I ondt, som i godt, i meget som i mejet — — —

Civile Vaner.

Løjtnant: »Ronde!«
Skildvagt (har faaet sig én lille Lur): Runde? Opvarter! to Runde.

Hvor skrider vi hen?

I denne Vinter har vi ha't
En usædvanlig Tø.
Det regnet har ved Dag og Nat,
Hver Dam er bleven Sø.
Hel trist man bli'r i Stemningen,
Selv Banedæmningen
Af Sorg (og Væde) fast er sunken sammen!

Først Dæmningen ved Slagelse
Ku' ikke nære sig.
Fra Værslev lød Beklagelse:
Den kan ej bære sig!
Fra Gudme kom et Rædselsbud:
Hjælp Gud! vi skrider ud!
Og der er fugtigt selv hos tørre Jydet!

Kystbanen, (den som ej har Hast!)
Er ogsaa kommen med.
Til daglig kun den kører fast,
Nu gaar det løs med Skred.
Men tyst og stille lider den,
I Enrum skrider den!
Hvor er en Dæmning vel med gode *Sider*?

I Rigsda'en lyder Skoserne,
De Bønder klager sig.
Det Grus i Tørvemoserne
Dem vist behager ej!
De paa hver (gratis) Rejse maa
Ha'e Træskostøvler paa!
I hele Folket hersker Nød og Jammer!

Hvis Estrup ikke var gaaet a',
Saa var det Estrups Skyld!
Nu Bardenfleth maa Ansvar't ta'e
For uforsvarlig Fyld!
En Gang vi Mage saa' til Sorg,
Det var paa Kristiansborg,
Den Gang den revnede for salig Granberg!

Frisk fra Tønden.

Skaal, Højsærede! — Nu sitter vi der! — Jeg mener, lige midt i Midten a' Begynnelsen til Midten a' det nye Aars Begynnelse. — Og hvad har det saa u'rettet? — Alrig en Smule! — For jeg sk'sige Dem, hva' De ikke skal. De ska'kke sitte her og lade, som det kommer Dem ved, at den franse Jussesiarius Burre . . . Bore . . . Borepære — som han jo udsales, — har lavet Fest i Kasse . . kisse . . sa . . sionsretten nede i Paris.

Det inseresserer Dem meget mere, at vi har faaet den ny »Cissy-Kafé« omme' i Fisker-Huset Nr. 1. For det er noget der silsrænges. For ser De, for det Førse er vi en Storstad, det ka' De rolig be'e Heide ta' Dem paa; og for det Annet kan vi alrig faa Steder nok, hvor vi kan sitte og vente paa, at der ikke bli'er Plads i Sporbusse . . . Bussevogne . . . Omeni . . . Spor . . . bussevognene. Og det gjør der ikke. For naar man kan losjere en hel Form'dag i en Spurre . . Sporvogn for si Øre, saa maatte man da være et Asen, om man gik over en Gade paa sine Ben!

Billighed, Højsærede, — Skaal! — det er Sidens Løsen. D'v'sige, sgu'nte Ret og Billighed; for hvad ha'de saa Masseskinisterne og Skrædderne at lave Sruer og anre Kurrer paa Sraaden for? Men alsing skal kosse ingensing. Og det er billig. Som jeg vil for Essempel sige Sele . . . Dele . . . Dingle . . . fonerne. Vent bare lidt, saa har man dem ganse geratis for slesingensing, naar bare man la'r vær'. at bruge dem.

Og derfor er'et. — De ska'tte sitte og se saa uforsaaende paa mig. Jeg si'er jo; derfor er'et. Jeg mener, at jeg har faaet mig en Selefon. For se saa har jeg den jo hængende, naar den falder. I Prisen, f'staar De. Min Kone Bine er li'saa elle . . . spil . . . sraalende fornøjet over den, som da hun sad og gelædede sig over, at hun sgu 'kke ku' forstaa et Muk af Yvette Guillebert. I *Søndas* ha'de vi sre Ossestege til Middag og fire Rullepølser til Aften, saadan ha'de det moret hende at ringe paa Slagteren. D'v'sige, ringe paa Klokken paa Selagteren. D'v'sige, ringe paa Kelokken efter Slagseren, mener jeg.

Saa var jeg iforgaars — silfældigvis — paa en Vinstue, og saa vilde jeg ringe paa Peddersen for at va . . va . . hva'? — Nej, jeg mener: va . . . va . . . varsko ham, at jeg kom ud og hilsede paa hans Portvin. Paa hans Familie, mener jeg.

»Dingeling! — Maaj' be'e om Peddersen,« si'er jeg, for jeg ku'tte hus'e hans Numer. »Er det dig, Kasliraad? — Hva' vil Du Peddersen, din Drudderukkenbolt?« si'er min Kone Bine. — Der var klommen Kudder . . kommen Klud-

der i Sraadene, f'staar De, og jeg er lige silfældigvis ble'en hægset over i min egen Sraad.

Naa, jeg lader som ikkeno'et og lukser . . . lusker a'. — Si Minutter efter dinger jeg igjen. — »Maaj' be'e om Peddersen!« — »Skammer Du d'ikke, Kasliraad?« si'er Bine — vi var stadigvæk hægsede sammen; — »jeg forbyder dig at omgaas Peddersen! Du ka'kke saale hans Portvin. og Du ka'kke modstaa hans langnæsede Datter. Men jeg er din Kone, Kasliraad — — —«

Mere hørte jeg ikke. For jeg luskede . . . luksede a'. Et Kvarsersid efter tog jeg Mod til mig og dinglede igjen. »Nu er det da vel dig, Peddersen?« si'er jeg. — »Vil Du ta' Livet a' mig, Kasliraad?« hyler Bine; — hun og jeg kunde slesikke komme fra hinanden; — »Jeg si'er dig, Kasliraad, — bli'er Du saadan ved, vil jeg skilles ad?« — »Alrig!« raaber jeg. »Du maa kalde mig Rasmussen« om jeg la'r mig byde min Afsked for mine offenlige Udsalelser! — Nu lukker jeg Mødet!« — Og saa ringede jeg a', li'som Borre . . . repe . . . resan . . . santernes Formand, naar han synes, de skal sale alvorlig.

Men var det nu'kke alli'evel rørende, at Skæbnen saadan knyssede Mand og Kone sammen? — Var d'ikke li'som et haa . . . haa . . . højere Fingerpeg paa, at Mennesket ska' være sin Kone Bine sro og hengiven? — Jeg forsikrer Dem; jeg græd min svømmende Saarer!! — —

Og saa kjøfte jeg en Drosse og kjørte ud til Peddersen.

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør!

Og vil De trøste en stakkels ulykkelig Moder, der med grædende Hjerte er Vidne til, at hendes Børn kives og strides og bagefter forlader Hus og Hjem, da indrykker De nok et Opraab i Deres Blad om mit Pensionat og det yndige Hjem, der her tilbydes unge Mennesker for 40 Kr. om Maaneden, for De kan tro, det er tungt for en, der elsker sine Pensionærer som en Moder og med Ømhed vaager over deres Helbred og Velfærd, at se dem mishandle hverandre og ødelægge en andens gode Møbler og Sengetøj, blot fordi der er Dreyfus i Luften herhjemme, som Hr. Flabmejer siger, og det var naturligvis ogsaa ham, der begyndte paa Spektaklerne, for han skriver hver Dag i »Politiken« om Raaheden blandt Militæret til Lands og til Vands, og da der nu var kommen en Løjtnant til at bo hos mig, saa kunde han jo ikke lade være med at drille ham ved f. Ex. ved at hænge en af mine Natkapper over hans Hue, putte et Korset ind i hans Uniformsfrakke, gjemme hans Sabel og stikke et Kosteskaft i Skeden eller hans himmelblaa Bukser, men det var al Tid, naar Løjtnanten ikke var hjemme, saa han mærkede ikke noget til det, heller ikke, naar han klippede e Stykke ud af »Politiken«, som han kaldte Dagens hellige anordned Text og som al Tid handlede om Løjtnanter og slog det op paa hans Dør, men saa en Dag, da han havde nogle Kammerater fra »Politiken« oppe hos sig og de stod og grinede inde paa Løjtnantens Værelse, for de griner nu al Tid, foreslaar han, at de skal lege Kadetskole, og saa tager de en af Løjtnantens Uniformer, lægger den i Sengen og begynder at pøse Vand over den, men midt under Legen kommer Løjtnanten hjem, og saa raaber han, at der var kommen en Plet paa hans Uniform, hvad jeg ogsaa skal love for. at der var, trækker sin Sabel og slaar den lige midt i mit dejlige Konsolspejl, saa det splintres i Tusende Stykker, men Flabmejer og hans Kammerater de flygtede over Hals og Hoved ud af Stuen og ned ad Køkkentrappen og siden har jeg ikke set ham, men Løjtnanten var saa vred, at han slog endnu et Spejl og to Stole i Stykker, men saa sagde han, at han maatte have Satisfaktion i Blod og styrtede nd, og siden har jeg heller ikke set ham, men de skyldte mig begge to for en Maaneds Kost foruden Vask, og nu vil jeg bede Dem, Hr. Redaktør, gjøre for mig, hvad De kan i min ulykkelige Stilling, og hvis De selv vil komme til mig, skal De se, her er andre unge Mennesker, som De vil have stor Fornøjelse af, saadan er her en, der studerer til at blive Revueforfatter i den ledige Plads efter Kontorchef Ricard og derfor sidder hver Dag og skriver Avisen af paa Vers f. Ex. i Anledning af Kognak-Sagen for Højesteret:

»I Danmark er jeg født og baaren
Og der er alle mine Konjakker forskaaren«,

for er man først Revueforfatter, saa behøver der bare at opstaa en Yvette Guilbert herhjemme, for at man strax kan blive en stor Digter, det har Anton Melby selv sagt og det haaber han stadig paa, for det er saadan en Pokkers nem Maade at blive det paa. Og nu Farvel og paa Gjensyn!

Deres hengivne

Rudolphine Bollerup,

Sætter ogsaa Blodkopper og Igler.

Epigram.

VAGTEN

Sikken Debut, den sidste! — „Vagten"s!
Gud ske Lov vi medskyldig ej fandtes!
Mylius, du kan alligevel sagtens,
— Vi støttes ikke af Edvard Brandes.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Lille Heide synger.

Bygge, bygge Huse
Den hele lange Ruse,
Her en Børs og der en Bank,
Det er ikke bare Pjank,
Flittig, flittig Heide!

Kjøbe, kjøbe Grunde
Saamange som vi kunne,
Var blot ej Aviserne,
Som forraader Priserne,
Gik det, som det skulde.

Den, der bli'r den første,
Hans Huse bli'r de største,
Han faar en hel Karré, jovist,
— Den, der kommer allersidst.
Faar kun den sorte Gryde.

Tjene, tjene Knapper
Paa Taarne og Karnapper,
Rococco, Empire og Stuk,
Sammensurium og Pluk,
— Men Kunsten kan vende sig om!

Se til Volmer-Fisker,
De to, de har tjent Svedsker,
Da de spekulerede
Og er city-erede
Nu som faa i Staden.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 5. Februar. Numer 6.

Saglig Behandling.

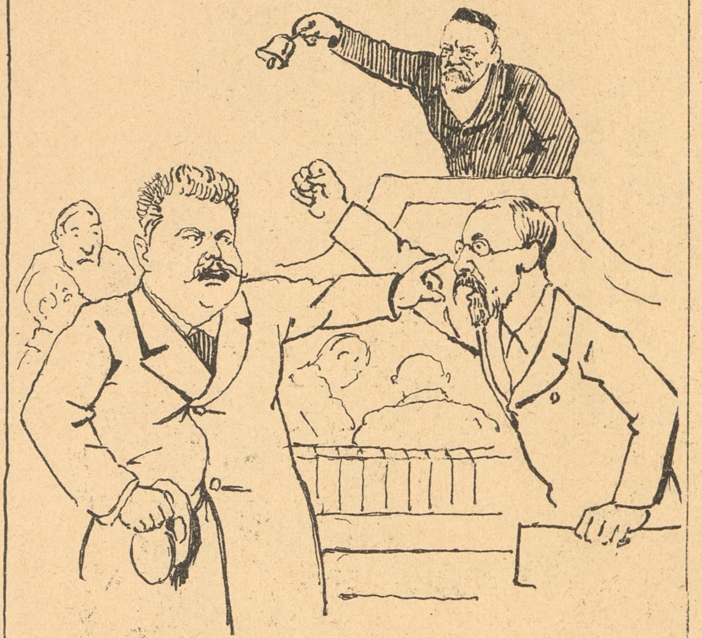

Det maa, Skam, hver Synder bekjende,
Selv dybest i Tvivlens og Vantroens Nat,
At al Ting i Verden faar Ende,
Endogsaa vort Venstres Finanslovdebat.
Nu har det endogsaa paa anden
Behandling tilsidst faaet Has,
Skjønt tre Ugers Mund-Godt i Stranden
Først løb, inden Thinget omsider sa'e: Pas!

De Herrer, der Ordførerroller
Sig paatog, saavelsom de Meniges Kor
Som rigtige Sludrechatoller
Fik vævet om Alt mellem Himmel og Jord.
Men har denne evige Talen
Det sorteste Indhold kun budt,
Et Lyspunkt man fandt i Finalen,
Og det var det Finsenske Lys-Institut.

Alene ved den Difference:
En indenbys eller en udenbys Grund,
Belyste det den Alliance,
Jens Busk kaldte sand og naturlig og sund.
I vort demokratiske Kammer
De Ord, der om *Lupus* blev sagt,
Belyste med bengalske Flammer
Og rødt Lys bemeldte »naturlige« Pagt.

J. Larsen gik med en forbausende Dødsforagt løs paa al »rød« Politik,
Hvis Aarsag af Hørdum og Klausen
Som »Kapitalist« han af Grovfilen fik,
Mens Klausen fik paa sin Tallerken,
Han fordum var »reaktionær«,
Og hver Gang han aabnede Kværken,
Han Sandheden traadte forsætlig paa Tæer.

Af dette bevægede Møde,
Hvor Formanden maatte ha'e Klokken i Gang,
Kan læres, at selv vore »Røde«
Til proper Behandling hos Finsen har Trang,
Kan være, Kuløren er ægte;
Men den vil vist falme til Slut,
Naar blot man vil ikke dem nægte
Lidt Kur i det Finsenske Lys-Institut.

Heibergiana.

I Anledning af Lægestriden har vi modtaget følgende:

I.

I Sandhedens Navn maa Undertegnede bestemt protestere mod alle de haarde og nedsættende Domme, der er fremkomne mod den omtalte Oversygeplejerske. At dette er et Væv af Usandhed og løse Paastande, vil staa enhver klart, naar jeg, der har haft hende som Elev i min Skole fra hendes 10—12 Aar, bevidner, at hun i disse Aar var et Mønster paa Flid, Orden og Lærvillighed. Hendes Haandarbejder vare altid fine og hvide som Sne — navnlig hendes Kontursting glemmer jeg aldrig — hendes Dans og Gymnastik var plastisk — med hvilken Ynde foretog hun ikke Hoftevridning skiftevis til højre og venstre — og hendes Religion ligefrem ophøjet — ingen anden end hende kunde jeg faa til at opremse de store og smaa Profeter baade forfra og bagfra. I det hele taget var mit Samarbejde med hende en saadan Glæde for mig, at det er selvindlysende, at al Snak om hendes Mangel paa Evner til at være Sygeplejerske er Usandhed.

Ærbødigst
Emilie Sippernp,
Lærerinde.

II.

Er der none der ska ha noet sagt i Anledning af dette hersens Skallesmækkeri mellem Læjesnuderne derude paa Fredsberre, saa sku det da være Undertegnedes. formedelst samme var det Tvistens Ævle, som de først begyndte at hugges om. Det var nemlig mig som at der havde den boldne Tommeltut, som at hinner Overplejesyersken ikke vilde lave Grød til, den Gang at Læjerne havde ligget og flænset i den med deres Barbérknive. Og det var Kraft knuse mig godt gjort af Damen, for saa slap jeg med det samme for videre Overhaling et helt Døgn. I det hele taget havde vi det i den Tid nydelig roligt, for de bestilte ikke andet end som at staa ude paa Gangen og æreskjænde hinanden, og saa lavede vi en hel lille Fest derinde paa Stuen af bar Glæde, jeg og en der hed Dideriksen spillede paa Redekam og Mortensen, ham Svinetrækkeren, som skulde syes sammen paa Mundlæ'ret, han dansede Sveitrit paa Gulvet i bar Særk. Og siden har vi jo Gudskelov ogsaa haft den med Ro, for disse hersens Byldesugere maatte da ta' Billetten, og da de nok ikke kan faa andre herud, saa ser den jo ikke saa skeløjet ud for os Pasjenter. Altid skal de stikke og flænse og bagefter helde os over med deres Antisemit, som de kalder det. Det er man da heldigvis fri for nu, for Overplejesyersken hun bruger heldigvis ikke den Slags Humbug. Derfor holder vi paa hinner.

Med Agtelse
Peter Bjørn,
Børstenbinder.

En Vise om Lise.

Hvad er det for en Hestebøf
Paa Frokostbordet der?
Det er den gamle Lise —
Hun er saa sejg som Læ'r.

Med Taalmod trak hun Drosken om
I mange lange Aar,
Saa fik hun Flyvekuller
Og Gigt i sine Laar.

Dog Krikken længe gik til Vands,
Blev Taxameter-Hest,
Tilsidst af Influenza
Hun døde, stakkels Bæst.

Hun døde stille med de Ord:
»Farvel, der Wentzel kommt«!
Og Wentzel Bekkers Enke
Hun kom og syntes om't.

Til Lise for det gamle Liv
Hun Lise nu skar ud.
Den Kusk, som Lise havde kjørt,
Han sagde: »Herregud!«,

Af Laaret blev der lavet
En grumme lækker Brad,
De gamle, lamme Bove,
De blev til Pølsemad.

Og Lises lange Rygrad blev
En herlig Ribbenssteg,
Og Halen Frikadeller,
Manken — det ved man ej.

Men Politiet sagde: »Føj!«
Og stævned Enken ind,
Dog P. G. C. forsvared bravt
Det gamle døde Skind.

Og Straffen, den blev nedsat,
Og Glæden, den var stor,
Nu damper gamle Lise
Paa Jensens Frokostbord.

Og P. G. C. han slikker sig
Om Munden ved den Smaus:
»Ah, hvor dog Lise smager
Med Kantøfler og med Sauce!«

Ogsaa en Næringsvej.

— Sæt nu, alle Kjedelsmedde ligesom Wienberg flytter om til Skoler og Hospitaler, og Kommunerne saa maa kjøbe dem ud?

— Ja, saa maa de s'gu i deres Regnskaber indrette en staaende Post for — kjedelige Udgifter.

Postskriptum.

. . . . Og nu til Slut, min eneste, elskede Ven! Her sender jeg Dig, hvad Du skrev sidst, var dit højeste Ønske — en Lok, jeg lige har klippet af mit Haar,

Din til Døden osv. osv.

Vagten.

Saa kom den da den unge Vagtparade,
Klart var dens Maal, den vidste, hvad den søgte,
Den stavred lige fluks til Integade
At øge Osen fra den gamle Lygte.

Det „opdagede“ Anarkist Bombe Attentat.

Mel.: Grum, hjerteløs og fræk.

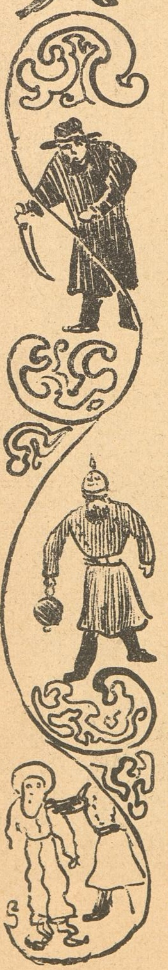

En Fyrste — Pikkel-Hjælm — uha, uha, uha!
(Han ender selv paa —helm,) uha, uha, uha!
Gæstet har forskellige — uha, uha!
Lande, sidst det hellige. — uha, uha:
Og paa denne Rejse var 'et, — uha, uha!
At hans fromme Liv blev sparet! uha, uha!

Tappert drog Fyrsten frem — uha, uha, uha!
Kom til Jerusalem. — uha, uha, uha!
Han en Kirke murede — uha, uha!
Anarkister lurede! — uha, uha!
Medens Fyrsten var ved Krypten. — uha, uha!
Sku' han myres — i Ægypten! uha, uha!

Men 'en Betjent fik Nys — uha, uha, uha!
Om Planen. Under Gys — uha, uha, uha!
Han paa Tæer lister om! — uha, uha!
Ingen Anarkister kom! — uha, uha!
Han vil ikke la' sig lumpe, — uha, uha!
Laver derfor selv en Bombe! — uha, uha!

Hen til en Beverding — uha, uha, uha!
Bar han den fæle Ting! — uha, uha, uha!
Gav sin Chef saa Færten a'et, uha, uha!
Tog i Kraven Værten fat! — uha, uha!
Arresterede den Stakkel! — uha, uha!
Fyrsten frelst — ved et Mirakkel! — uha, uha!

Glad Fyrsten blev i Hu! — uha, uha, uha!
Bomben var Turens *Clou!* — uha, uha, uha!
Hvad der gi'er en Rejse Fut, uha, uha!
Det er Dynamit og Krudt! — uha, uha!
Dejlig rædselsfuldt det klinger, — uha, uha!
Selv om Bomben ikke springer! — uha, uha!

Folket i Fyrstens Land — uha, uha, uha!
Har paa Geschæft Forstand! — uha, uha, uha!
Rejsen godt har svaret sig! — uha! uha!
»Gott mit uns« har klaret sig! uha, uha!
Derfor ære være Sjuft'en — uha, uha!
Som sku' Fyrsten sprængt i Luften! uha, uha!

Fremtids-Nekrologer.

Restaurater, Professor Peter Hansen.

Den ældre Slægt vil endnu mindes den celebre Affære, der gav Anledning til, at Peter Hansen løste Beværterborgerskab.

Det kgl. Theater, hvis fortrinlige Komitterede han var, kunde holde 150-Aars Jubilæum. Theatret var den Gang i den frodigste Blomstring. Man havde f. Ex. i Løbet af fem Maaneder indstuderet ikke mindre end helt to nye Stykker og endda en hel Helaftens-Opera. Naar man sammenligner det med, hvad der under den nuværende Sløjheds-Periode præsteres, vil man i Sandhed føle sig betagen.

Intet var da rimeligere, end at Peter Hansen ønskede at fejre Jubilæet paa værdig Maade. Derfor gaves der først en glimrende, kunstnerisk fuldendt Festforestilling, og bagefter vilde Peter Hansen give en Middag.

Men nu skete det beklagelige, at en meget stor Del af Personalet vilde ikke med til denne Middag. Af Udmattelse og Strabadser i Theatrets Tjeneste var de blevne saa medtagne, at det saa at sige var dem umuligt at slæbe sig ud paa Skydebanen, hvor den skulde holdes. En Kammersanger havde brækket en Arm og begge Benene, en Operasangerinde sin Stemme. En berømt Skuespillerinde maatte lade sig kjøre paa Rullestol til Prøverne, af en Sceneinstruktør var der kun Stumperne tilbage osv. osv. Ja, Flere var afgaaede ved Døden. Baade disse og de Andre sagde derfor nej.

Men Peter Hansen, der selv var en haard Negl og ikke bange for at tage en Tørn, blev oprørt over dette Brud paa Disciplinen Middagen blev til, at han, Kultusministeren, Grev Danneskjold og gamle Zinck spiste en Middag sammen — — men han svor frygtelig Hævn.

Næste Dag, da Personalet vilde gaa hjem efter Prøven, fik de Ordre til at stille node i Theaterkaféen. Og da de kom derned, var der serveret en større Middag, som de trods deres udmattede Tilstand blev tvungne

til at spise. De, som levnede, fik Maden bragt op paa Theatret.

Der var imidlertid flere, som udeblev, og disse blev tilsagt til Middag den næste Dag. Og saa fremdeles.

Efterhaanden blev ikke blot det kgl. Theaters Fester, men ogsaa de ordinære Forestillinger henlagt fra Scenen til Theaterkaféen.

Og for at Peter Hansen fuldstændig kunde hellige sig til denne Gjerning, ombyttede man hans Bestalling som Kommitteret med et Beværterborgerskab og udlejede Theaterkaféen til ham.

Nu er han borte. Stamgjæsterne vil begræde ham.

Fra Ammestuen.

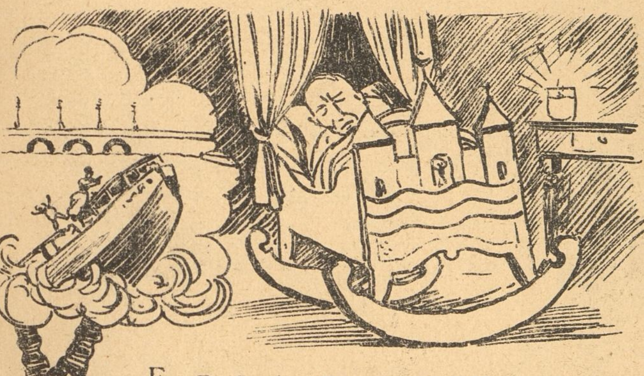

Fra Fredensbro Borgmester Øllgaard saa
I Sort'damssøen spredt Hr. Amdrups Baade;
At nogen turde ud med disse gaa
Paa oprørt Sø, det var for ham en Gaade;
Og helt forstenet blev hans vise Blik,
Da han et Mandskab saa paa én Mand bare,
En Gysen gjennem Borgmestren gik,
Nu aned han den frygtelige Fare.

Hjem gik Borgmester Øllgaard mod i Hu,
Han tænkte paa de gyselige Følger,
Hvis Roret brast, Maskinen gik itu
Midt ude paa de skumoprørte Bølger.
Han misted' rent sin gode Appetit,
Forgjæves ham en Toddy bød hans Kone;
Om Natten havde han et Mareridt:
Han Byens Borgere saa i Masse drone.

Da modnedes en Plan helt stor og vis
I Øllgaards Hjerne med de stærke Traade:
Han vilde spare Byen for Forlis
Og ødelægge de fordømte Baade;
Naar li'esaagodt kan kjøres eller gaa's,
Hvorfor da vove Livet vel paa Vandet,
At »Dansken plasker husvant —«, det er Vaas,
I alt Fald holdt han al Tid sig paa Landet.

Den næste Dag i Raadet gik han rundt
Og ivrede for Baadenes Aflivelse;
Trier blegnede og Philipsen fik ondt,
Saa søsyg var Borgmesterens Beskrivelse.
Og glat igjennem gik den store Sag,
I stille Ro nu Søens Bølger rulle —
O, kjære Fædre, Byens Tak modtag,
I skjærmer ømt os alle — Visselulle!

Erklæring.

Hvis nogen mener at have noget som helst lovligt Krav paa mig og mit, da beder jeg ham sige til strax og paa rette Sted. Thi jeg skal paa Onsdag Aften til Partikulier Hansens, og der ved jeg, der vanker Pæle-Muslinger.

Ærbødigst
Ludvigsen,
hvis Fader døde af det samme.

Epigram.

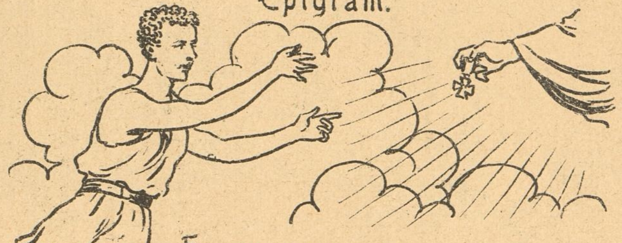

Hans Bech bleven Ridder af Dannebrog!
Nu siger jeg ikke mere,
— End at han har fortjent det, saadanne dog
Han kan hoppe og gestikulere.

Af ærede Medborg're er der saamænd
En Flok, der mere end du
Har ærlig hoppet og sprunget i Rend,
Men dog ikke er Rid're endnu.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fillip-Pine.

»Uden Bi-Hensyn ta'er jeg jer,« sa'e Onkel Sam
Med honningsødt Smil. Det var pænt gjort af ham.
Ak, nu staar den Stakkel »i Stikken« — *God dam*,
Den Helvedes Bi-Kuba! skri'er Onkel Sam.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 12. Februar. Numer 7.

1873 PUK 1899

Av?—Mjav?

— Saa, Frue, nu har jeg slagtet Fisken!
— Gud, Stine, var det den, der skreg saadan?
— Jøsses nej, Frue; det var jo Katten!

Civilisation og Barbari.

(Opbyggelige Betragtninger ved Skolelovens Behandling i Folkethinget.)

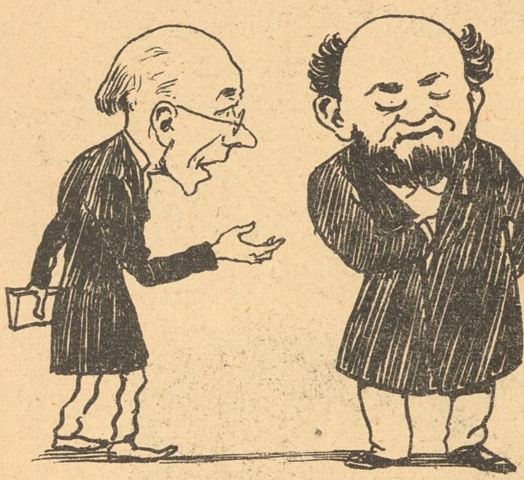

At Tyskland er en barbarisk Magt,
Det klart nok manifesterede;
Men derfor er det slet ikke sagt,
At vi er for civiliserede.
Der findes endnu i den danske Stat
Saa mangen »veloplyst« Moderat,
Og ikke mindst blandt Agrarerne,
Der godt kunde trænge til lidt probat
Belæring mellem »Barbarerne«.

I Bismarcks og Køllers Fædreland
Det Særsyn dog ingen vil møde,
At Samfundet lader sin Lærerstand
Bespise med Sulteføde;
Barbarerne tror, det er ligefrem ondt
Mod Folket, naar Læreren røgter sin Dont
Med Tomhed i Lommen og Mavsen;
Men det gaar nok her over vor Horizont,
I Fald man tør tro Rasmus Clausen.

Og skjønt man hos Kejseren ganske vist
I alle hans Lande og Riger
Vorherre frygter, men allermest
Dog Danskernes Malkepiger,
Saa frygter man ikke bag Kongeaas Bred,
At Læreren, som i sit Ansigts Sved
Paa Folkets Vankundighed bøded',
Skal times et Anfald af Storsnudethed,
Fordi han faar Smør paa Brødet.

Vort Folkekammer gaar næppe for vidt,
I Fald det uden Forhaling,
Til Sagens Oplysning gjorde et Skridt,
At sige for Statens Betaling,
Og Rasmus Clausen, hvis Sprogtalent
I Tysk er almindelig anerkjendt
Endogsaa mellem Barbarerne,
Derned paa en Studierejse blev sendt
For selv at kigge paa Varerne.

— Men, ak fra vor Rigsdag man før har spurgt,
At Danmark til Trods for sin Lidenhed
I et Punkt maa regnes for saare stort,
Og det er i thinglig Uvidenhed.
En Gaardmand i vor humane Stat
Er kun en maskeret Aristokrat,
Der spiller en Fremskridtsmands Rolle,
Saa Vælgerne »*viel Geschrey*« faar a'et,
Og Lærerne »*wenig Wolle!*«

Hvis jeg havde vundet — —

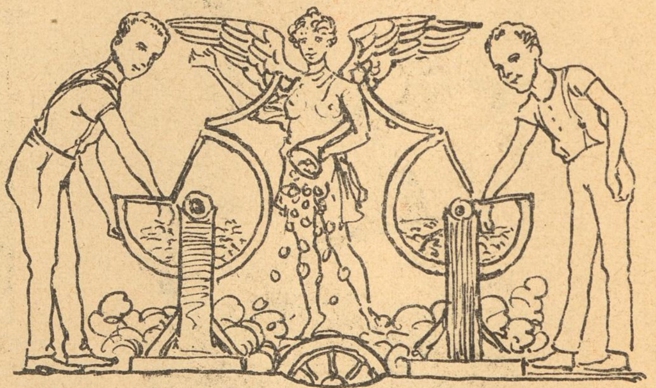

Hvad vilde De have gjort, hvis De havde vundet i Lotteriet?

Saaledes lød det Spørgsmaal, som *Puk* forleden stillede til alle Fag- og andre kompetente Mænd i Kongeriget Danmark med Bilande. Fra alle mulige Vegne at indhente alle mulige Menneskers Udtalelser om alt muligt, er jo Højdepunktet af moderne Journalistik. Følgelig er *Puk* ogsaa i dette Punkt paa Højdepunktet.

Besvarelserne indløb i saa overvældende Masser, at Postvæsenet maatte leje Flytteomnibusser til Udbæringen. Vi hidsætter dog kun et skjønsomt Udvalg.

* * *

Held i Lotteriet hører til de Skjønhedssager fra Antikens Guldalder, som Nutiden har ondt ved at begribe. Havde jeg desuagtet vundet 1000 Kroner, vilde jeg — Borgmester Hansen

tilgive mig! — ikke et Øjeblik have betænkt mig paa at anvende et Par Millioner til Indkjøb af samtlige i Udlandet endnu resterende Skulpturer.

Jacobsen, Brygger.

* * *

Selvfølgelig engagere Brødrene Brandes som Gluntar-Sangere, Holger Drachmann som Cow-boy og Martinius som Udsmider. Varitéens ophøjede Maal maatte dermed siges at være naaet.

Lorry Fejlberg.

* * *

Om jeg havde vundet! — Ingen skulde da mere sætte sig paa den høje Hest for en Husarkasernes Skyld! — Vilde selv betale det hele!

Borup, Borgmester.

* * *

Tage »Forpost«-Tjeneste ved Frelsens Hær. Eventuelt udvide Forretningen ved Indkjøb af »Kristeligt Dagblad«.

Johannes Hansen, Redaktør.

* * *

Dumt Spørgsmaal! — Hvad havde jeg andet at gjøre end at skjænke mit Land en ny Hovedstad? Den maatte passende kunne anlægges paa Bornholm, hvorfra den ved Hængebroer vilde kunne sættes i Sporvejsforbindelse med Tyskland og Sverig.

Heide.

* * *

Kvindens Blomst! — Hvilke Vognmandslæs af kunstig Gødning — det vil sige: Lønnningstillæg — vilde Du ikke kunne vente Dig af din til Døden hengivne

Oskar Johansen.

* * *

Jeg tror nok, at jeg tog min Afsked alligevel.

Peter Hansen.

* * *

Hvis jeg havde vundet i Lotteriet, vilde for Fremtiden ingen Bog mere udkomme paa mit Forlag. Det vilde være min simple Pligt at lade samtlige kommende Oplag blive udsolgte, inden Manuskriptet gaar i Pressen.

Ernst Bojesen.

* * *

Hvad rager det Dem?

Scheibelein.

(Fortsættes maaske efter næste Trækning.)

Til Dr. med. Heiberg.

Nu har du Fred, nu har jo den ganske
Strejkeflok rakt dig en ydmyg Handske.
Mon det vil vare?
Tiden vil svare!
Tiden, der læger jo alle Saar!
(Mon ogsaa dem, som Læger slaar?)

Slav i Frikadellen!

:,: De Slagtersvende :,:
De arbejder ej for det daglige Kød!
De vil ikke slagte Studen,
Lammet, Spædekal'en, uden
Mester la'r i deres Lomme flomme
Sedler, Søl' og Guld
Og lover være Maler Jensen
Tro og huld!

:,: De gode Mestre :,:
Med Kniven i Næven og Øxen parat,
Værger Lavets Interesser.
Selv om Svenden gør'et besser,
Er det Mesterslav, det Mesterlav
Paa »Torret« langer ud!
De tænker vist paa Wiinblad, naar
De sla'er den Stud!

:,: De Slagterkoner :,:
Med opsmøget Ærmer og Forklæde paa,
Og Routine, som forbløffer,
Skærer Skanker, Kamme, Bøf'er!
Rundt i Byen joller Manden (Oldermanden
Joller med!)
En Juul-bør fuld for hver Mands Dør
De holder med!

:,: I Publikummer! :,:
I skal ikke savne jert daglige Kød!
Boeuf anglais og à la mode,
Ja, saagar et Kal'ehode,
Tunge, Oksehalesuppe (I skal ej
»Beklave« jer!)
Det er vi Mestre, Mestre for
At lave jer!

:,: De Socialister :,:
For Svendene lokker med Pokker omkap!
Wiinblad selv i Farsen rører
Og med Frasefidt dem smører!
Slagtersvenden var dog forhen ej
En Tanke rød,
Nu ender Frikadellen vel som
Bankekøt'!

Overanstrængelse?

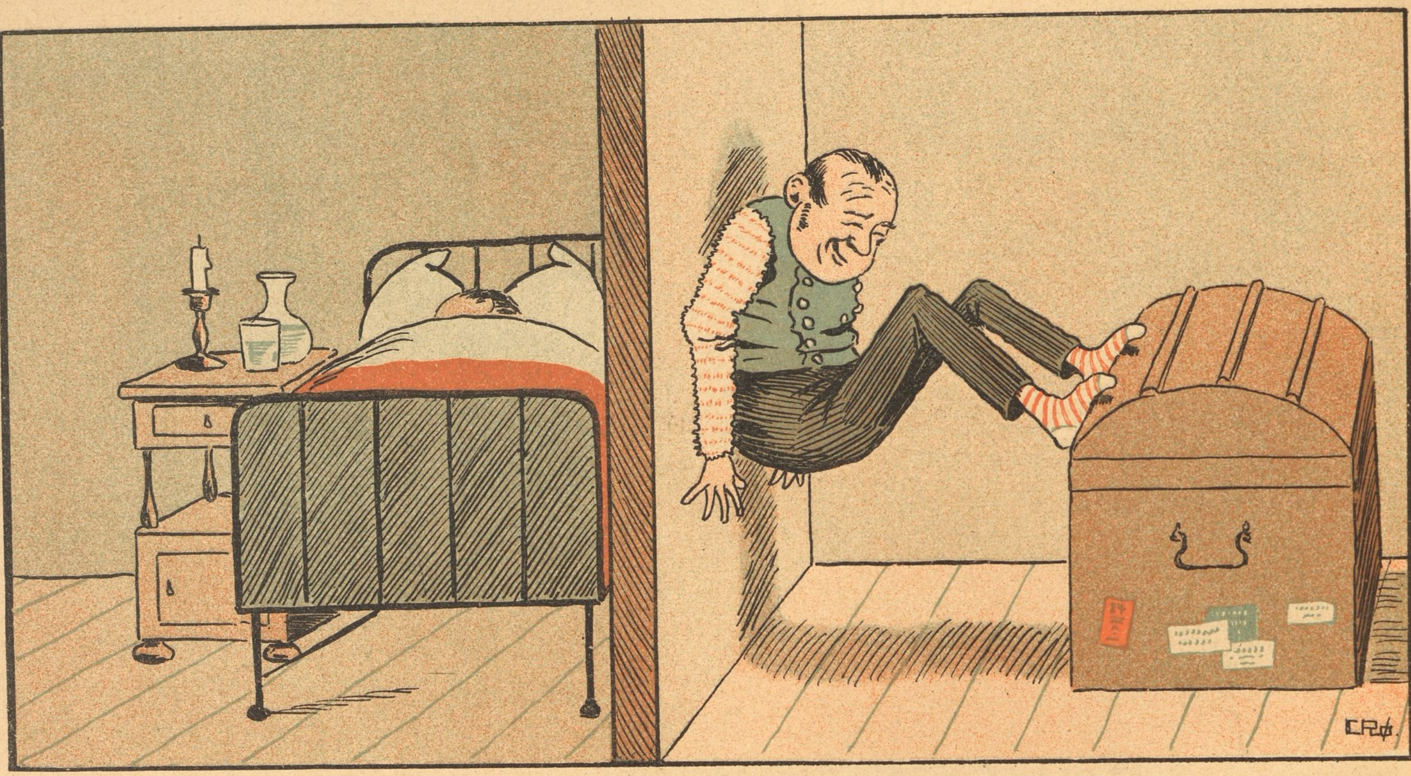

Hotelkarlen: Det var dog Fandens, saa tung den Kuffert er, — men flyttes skal Du sgu'! En — to

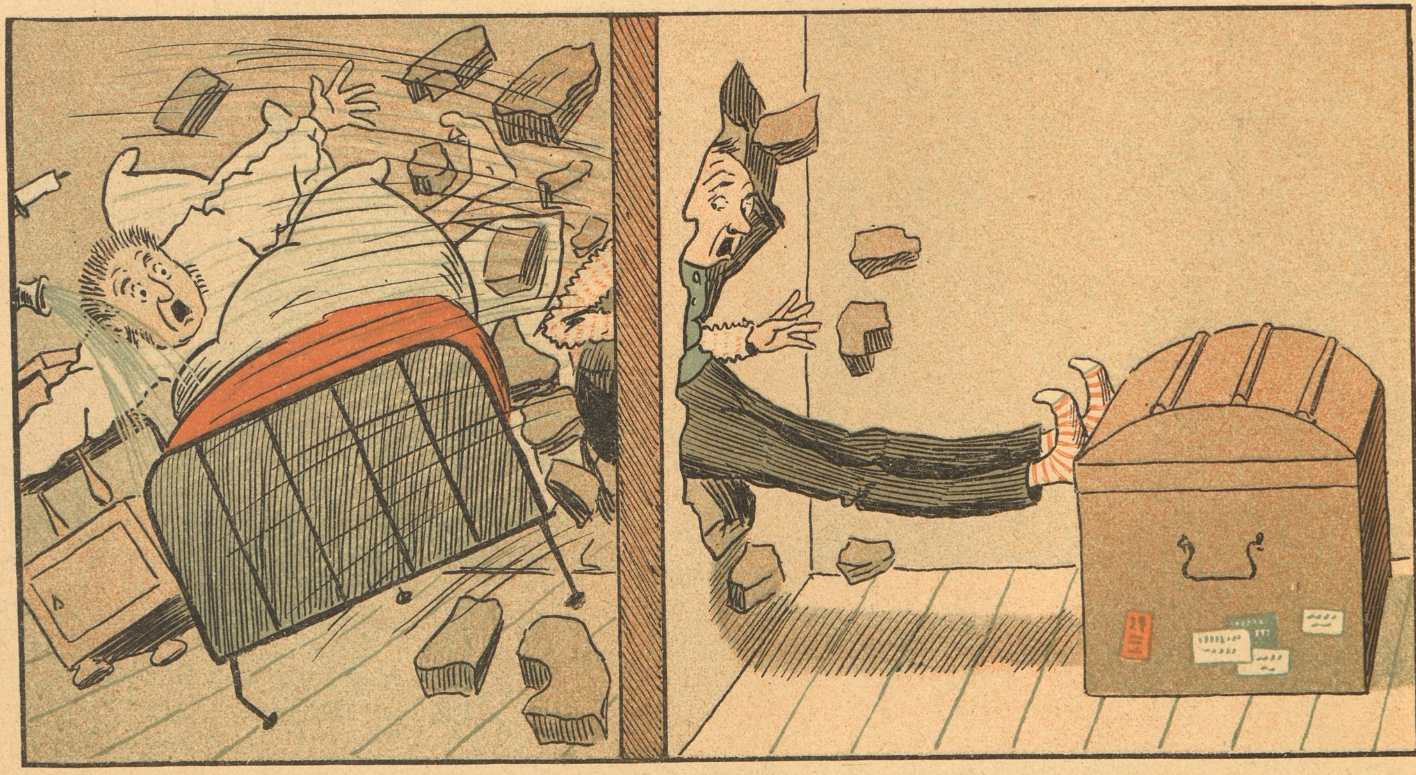

tre! —

Saa er det ingen Sag.

— Ja, Søren Madsen, saadan kunde jeg ønske, Gaardmændene hjemme i Byen vilde holde deres Gaarde. Det kunde være en Mønstergaard for Jer.

— Ja, Præjsten ka sejtens sej'et, men A kinner Manden, der boer dier; han ka sejt! A ska sej Præjsten, han æ po de tredi Gywt,*) mens jen slæver endno po de føhst.

*) Ægteskab.

Fagre Ord!

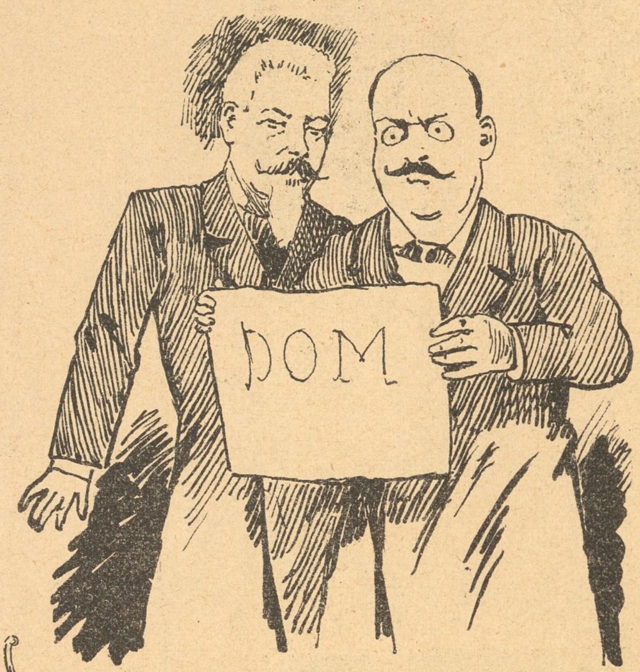

Ung Secher som en yndig Rosenblomme,
Sad lunt og godt udi — Albertis Lomme,
Da bragtes ham et Nummer
Af L. V. Birks „Vort Land“,
Og opfyldt straks af Kummer
Udbryder han paa Stand:
Fagre Ord — hvad er det? „Skandale?“
Fagre Ord — dem skal han betale!
Fagre Ord!

Saa yndeligt i „Dannebrog“ han leger,
Men Wiinblad Fingre ad den Bolde peger:
„Se „Dannebrog“, det kryber,
Og slikker Spyttet fro!“
Ung Sechers Harme dyb er,
Han slaar i Bordet Kno:
Fagre Ord — jeg gaar sgu' til Retten!
Fagre Ord — den skal skille Trætten!
Fagre Ord!

Den Hof- og Stadsret blader udi Loven:
Det kan ej nægtes, det er jo en grov en!
Men, naar man Grød vil lave,
Maa der Rosiner i:
De Assessorer brave
De Tvende kjender fri.
Fagre Ord voldte Secher Smerte,
Fagre Ord ta'er sig ud i Sværte —
Fagre Ord!

Nu græder Secher udi „Dannebroge“:
Mon disse Dommere er rigtig kloge?
Alberti i Processer
Er dog Specialist,
Men som Injuriefresser
Uheldig — det er trist!
Magre Ord kostede Moneter,
Magre Ord — jeg er Domme-Peter —
Magre Ord!

U. C.

I Anledning af Angrebene paa de nuværende Censurforhold ved Udstillingerne aflagde »Puk« forleden en af de allermest alderstegne Mestre et Besøg. Han traf den næsten halvfemsindstyveaarige, men endnu ganske ungdomsfriske Kunstner i sit Atelier beskæftiget med et større, historisk Maleri om Englenes Leg i Paradisets Have. »Puk« stod i lang Tid foran Maleriet henfalden i stum Beundring, saa reciterede han:

»Ak, ingen Steds er Børnene saa søde,
Og ingen Steds er Øjnene saa blaa,
Og ingen Steds er Kroppene saa røde
Som dem Fa'r Adams Øjne hvilte paa.«

Mesteren smilede henrykt over Komplimenten. »Det glæder mig, at De har det rigtige Syn paa Naturen«, sagde han. Opildnet af Rosen gik han løs paa Arbejdet med fornyet Ungdomskraft, men, da han havde drejet Paletten, kom han til at dyppe Penselen i den forkerte Klat, hvorved den næste Engel fik røde Øjne og blaa Krop.

»Ja, saaledes ser Naturen netop ud«, vedblev han, »lad saa alle de Unge komme med deres graa Skove og gule Damer, det forandrer ikke Naturen, den er evig«.

Puk: Det skal vel paa Udstillingen?

Mester: Paa Udstillingen, Du gode Gud, hvor skulde det ellers hen?

Puk: Men saa er det vel Mesters eneste?

Mester: Eneste! siger De. Jeg har fuldendt tre af samme Dimensioner som dette og paatænker endnu et Par Stykker. Vi gamle har en Pligt, jeg tør næsten sige en hellig Mission, til at dæmme op mod den fremstormende, daarlige og usædelige Kunst. At bedække saa stor en Væggeflade som muligt, det er vort Løsen.

Puk: Det er jo et vækkende Formaal. Men, hvis det nu bliver vedtaget, at De kun maa udstille tre Stykker?

Mester: Gjør intet, saa udvider vi bare Rammerne.

Puk: Et meget rammende Modtræk.

Paa dette Tidspunkt kom to af Mesterens Børnebørnsbørn løbende ind i Atelieret, og, da den lille Dreng saa Maleriet

med Englene, stillede han sig op lige overfor det, pegede paa det og raabte til sin Søster: »Uh, se!« Da smilede den ærværdige Kunstner, tog den lille Dreng op paa sin Arm, kyssede ham og sagde: »Rigtig, mit Barn, *U. C.* det er Oldefader, og det vil han vedblive at være!«

Og straalende af Ungdom, Mod og Kamplyst greb Oldingen atter sin Pensel, medens **Puk** listede bort for ikke længere at forstyrre den meget ophængte Mand.

Gjennem fremmede Briller.

Jubelfest.

I det ansete Pariserblad *Echo de la Salpétrière*, der staar Regeringen nær, finder vi følgende Korrespondance fra Kjøbenhavn, der formentlig ved sin friske og originale Behandling af en populær Begivenhed vil interessere ogsaa *Puks* Læsere:

Kjøbenhavn, Febr. 99.

Deres Korrespondent har haft Lejlighed til at overvære en stor national Mindefest, nemlig den 200. Opførelse af det udmærkede Digterværk „Elverhøj eller Sommerrevyen 1898“, der ved et lykkeligt Træf faldt sammen med det danske Nationaltheaters 150-aarige Jubilæum.

Dette Theater, de Danskes Stolthed, grundedes af M. Holberg og M. Vilhelm Petersen, to charmante Mænd, af hvilke den sidste endnu trods sin saa høje Alder, er i Live og i Besiddelse af næsten alle sine Aandsevner. Det er beliggende i Ravnsborggade og samler til sine Premièrer hele Nationens Blomst.

Det Digterværk, hvormed dette enestaaende Jubilæum fejredes, skyldes de trende Digtere M. Heiberg, der ogsaa er en celeber Journalist, M. Melbye, tillige fejret som Marinemaler, og M. Henriques, af de Danske kaldet „Vort Lands første Violoncellist.“

Sin umaadelige Popularitet har „Elverhøj“ naaet ved, at det fører paa Scenen de Danskes største Heltekonge, Bech-Olsen, der som Konge antog Navnet Kristian den Fjerde og som førte heldige Krige baade mod Tysken og Tyrken. Han byggede iøvrigt flere Bygninger i Kjøbenhavn, saaledes Rosenborg, Børsen og en Kafé paa Vesterbro, der nu efter ham kaldes „Kafé Bech-Olsen“.

Ved Jubilæet var dette klassiske Drama blevet yderligere forbedret gjennem et Intermedium, som var forfattet af den danske Kultusminister, Biskop Peter Hansen Det hentydede til nogen Upasselighed, der havde været i Personalet, og fremsagdes af den ansete Sociétaire, M. Olaf Poulsen. Han høstede stærkt Bifald derfor, men for mig var det imidlertid uforstaaeligt, og jeg hører, at selv flere Indfødte skal have sagt, at de forstod det ikke.

Efter Festforestillingen gaves en splendid Souper, hvor der fremkom flere Overraskelser. Bl. a. blev der uddelt Ridderkors til den populære Solodanser M. Vilhelm Bech, og forat more Publikum tog saavel Theatrets Chef, den afholdte Kammerraad Chr. Hansen, kaldet Skydebane-Hansen, som Flere af Ministeriets Medlemmer deres Afsked — en Beslutning, der applauderedes paa det livligste af de Tilstedeværende.

Malle!

Skjøn Malle sad i Bergen,
Hun var saa norsk en Mø,
Hun elsked dette Landet,
Kun der hun vilde dø.

Men Erik risted' Runer
Og dem for Malle smed,
Saa sejled' han med Jenten
En skjønne Dag herned.

Og for at ej skjøn Malle
Skulde kjede sig ihjel,
Han lærte hende skrive,
Og skrev saa aldrig sel'.

Skjønt Malle næsten glemte
Sit stoute, norske Sprog,
Dog ligegodt om Norge
Hun maled' Bog paa Bog.

„Det er inte norsk“, sa' Norsken,
„Det er no'et udenlandsk“.
Da svared' Malle bitter:
„Ved Gud, saa er jeg dansk!“

Hun mente, at hun mestred'
Det Danske exemplarisk,
Men Malles Sprog for Danske
Er næsten — mallebarisk.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Wilhelm Podemester.

Wilhelm vil luge, vande og ryge:
Hans Have den lider af — Havesyge!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 19. Februar. Numer 8.

1873 1899

PUK

Kjærlighedens Centripetal-Centrifugalkraft.

— Det er dog voldsomt, som Alma Jensen er forelsket i den unge Petersen!
— Ja, ikke sandt? Saa snart hun træffer sammen med ham, er hun strax væk!

Rosinen udi Pølseenden.

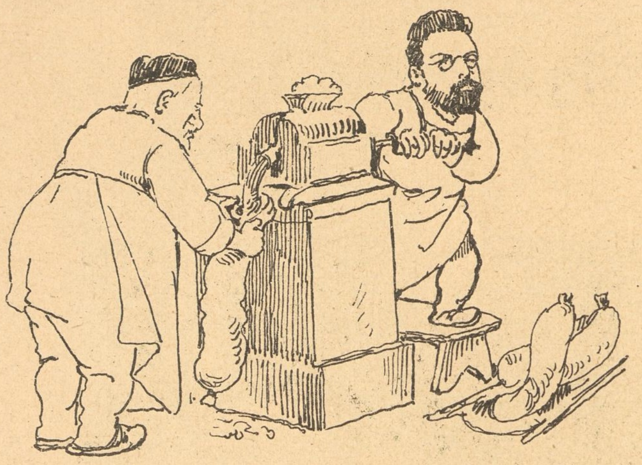

Sort ser det ud, og Uvejrsskyer true
Trods det famøse Fredens Olieblad,
Hvortil den hvide Czar agered' Due!
— Nu kan endog vor egen Verdensstad,
Formedelst Pølsemagerne gjør Skrue,
Knap faar sin ordinære Pølsemad,
Om ogsaa den ved Folkethingets Naade
Dog faar »det samme paa en anden Maade«.

I det Punkt har det heldigvis saa temmelig
Til Dato tilfredsstillet Publikum.
— En Pølsemad er særlig uforglemmig,
Det var Debatten om »et lukket Rum«,
Hvori en Stemmeseddel ved en hemmelig
Afstemning ugenert kan sluttes krum,
Og hvor en Urne, tavs som Graven, gjemmer paa,
Hvem egentlig en oplyst Vælger stemmer paa.

Reformen og især Tendentsen i'en
Er ganske vist med skjellig Grund fortølket.
Som en Slags Kompliment til Vælgerfolket,
Som det var Synd og Skam at kalde fin.
Altsaa er nu man udsat for Ruin
Eller at faa sin frie Valgret dolket
Ved det Halløj, der kaldes af Adskillige
For »Udslag af den frie Folkevillie«.

Men, vil man endelig en Ting saa rar
Som hemmelig Afstemning Folk beskære,
Saa skal en hemmelig Afstemning være
Vel ogsaa hemmelig, den Ting er klar,
Saa intet »Kvartark Brevpapir« man ta'er,
For det saa højt og aabenlyst at bære
Som Fanerne ved Socialistbegravelser,
Og lader »Kanten« røbe Navnets Stavelser.

Des Aarsag Sigvald Olsen ikke stemmer
For lukket Rum med særlig Sympathi,
Men sa'e saa kjønt, at Folkethingets Lemmer
Maa helst la'e vær' at »hænge sig« deri,
Hvad Taleren uheldigt fandt, fordi
Man herved vanskelig Reformen fremmer,
— En Sandhed, hvori Førere og Menige
Af alle Grupper vist kan være enige.

Familien Hansens Middagsbord.

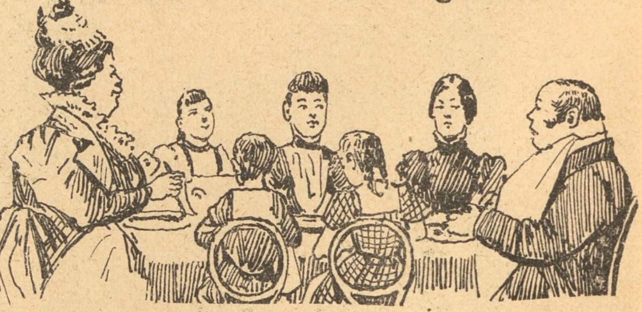

Du kommer ikke hjem til Aften! Hm, det er nu fjerde — Hør, lille Hansen, kender jeg dig ret, saa kommer Du alligevel. Jeg er vis paa, at naar jeg har faaet Børnene i Seng og siddet en Times Tid efter Aften, med Asylbørnenes Klokker og Strømper og min lille Rødvinstoddy, saa hører jeg dig komme og aabne Døren sagte og sige: »God Aften, søde Ludovika, er Du oppe endnu?« med din allersødeste Stemme. — *Du kommer alligevet ikke?* Du vil narre mig. Hvorhen, om jeg maa spørge? Nænæ, jeg spørger ikke, tak, jeg ved det. Du skal op og indvi Café Nørrehus hos den afskyelige franske Schweitser af en Preusser. Eller til Etatsraad Jokumsen og spille L'hombre og tabe de Penge, som Du hellere burde give væk i veldædigt Øjemed, naar Du endelig vil smide dem ud af Vinduet. Hvorfor hører Du til de Idioter, som Bladene skriver om? De, der ikke kan blive store Mænd i Samfundet, skønt de ejer Millioner, men mangler Forstand paa at bruge dem. Hvorfor skriver Du al Tid paa de Kammerjunkeradresser og Grevindeopraab, hvor Du klatter 100 Kroner efter 100 Kroner, uden at nogen mærker det. Giv 1000 Kroner eller en Million, Hansen, det er det samme, men giv det paa én Gang, saa skal Du sé. Hvorfor giver Du ikke 1000 Kroner til Professor Heiberg til at eksperimentere for eller en aarlig Sum, som »Dannebrog« kan processere for? Eller et Lupushospital, saa vilde Du blive omtalt, Du vilde blive en hel *lupus in fabula.* — *Mulier taceat in ecclesia!* Jeg ved meget godt, hvad det betyder, Hansen: Kvinden skal gøre Honnør i Kirken, men det kommer ikke den Sag ved. Vi talte om, hvor Du

skulde hen i Aften. Du gaar naturligvis ud, alene fordi Du haaber, at der skal komme to Broder-Mordere imens og slaa mig i Hovedet med en Skomagersyl og tage Taffeluret fra os. Gud! Hvad er det? — *Ikke hysterisk!* Jeg spørger, hvad er det for en rød Snip, der stikker frem af din Inderlomme? Aha! oho! — Jeg forlader øjeblikkelig Huset og gaar til Pastoren, der har skrevet om »den overhaandtagende Brutalitet i Selskabslivets Nydelser« og beklager mig. — *Aa Snak!* Ja, netop Schack! O, jeg — o, I ulykkelige Børn, der har en nydelsessyg Fader. Jeg véd, hvor Du skal hen, Hansen — *Det er mit Halstørklæde, Kvinde!* Javel, jeg véd det! Det er en rød Silkedomino. Du skal paa gale Veje, Hansen, i Kasino, i Larsens Lokale, i Fønix, paa Skydebanen til Fedtegrevemiddag og til sidst til University extention i Studenterforeningen. *O, carnevale!* Ja, lev Du vel, din Hustyran. Jeg og Børnene gaar i »Hegnet« i Aften. Velbekomme!

Huth.

(Synges til Luth.)

Har et Nøgleben Du brudt
Eller daarlig Tommeltut,
Kan Du vandre resolut,
Op til Magnetisme-Huth.

Hvert en Læges Attribut,
Ja, selv Finsens Institut,
Har han dristig, resolut
Givet Strøg og Stangen budt.

Han kurerer absolut
Hver en Sygdom i din Skrut,
Fremkaldt af for megen Sprut,
Om den ogsaa er akut.

Lægerne dog ser saa mut
Til den hasaderte Gut,
Sparer ikke deres Krudt,
Kaster mod ham op Redoute.

Loven har en streng Statut,
Siger: Huth, nu faar Du Knut,
Stryg i Loven er forbudt,
Derfor dine Kure slut!

Ej dig hjælpet de Badut-
Spring, Du gjør, Du er forskudt,
Som en medicinsk Rekrut
Har din Praxis Du forbrudt.

I en vældig Konvolut
Dommen faar han: din Kanut!
Patienterne herut!
Magnetismen er kaput!

Bastonade.

Handlingen foregaar i Sultanen af Politikinesiens Land.
Personerne: Sultan BENTHEIM, Storvezir LOGOS, Mufti RODOS, Hofnar GEWALD.

1ste Akt.

Mufti (kommer): Er Sultanen opstaaet?

Vezir: Stille! han læser Bladet paa Sengen.

Mufti: Hvorledes er Humøret?

Vezir (kigger igjennem Forhænget): Han gaber over Lederen, den har Du skrevet.

Mufti (kigger ligeledes): Men »Dagens Text« springer han helt over, den har Du skrevet. Nu er han ved Narrens Artikkel, saa bliver han nok i godt Humør.

Vezir: Allah give det! Men de sidste Morgener har han slet ikke leet ad Narrens Grin. I Gaar kaldte han det endogsaa noget forbandet Vrøvl. Og hør nu (Der høres et Brøl inde fra Sultanens Sovekammer. Lidt efter Sultanen i Slaabrok og Tøfler).

Sultan: Hvor er han den Hund, den Nar! Han har vovet at være kjedelig, han, som jeg antog paa den udtrykkelige Betingelse, at han altid skulde være morsom. Nu skal han dø!

Vezir: Skal jeg hente ham i hans Harem?

Sultan: Harem! hvad holder han ovenikjøbet Harem?

Vezir: Ja det nydeligste lille Harem ude i Sulamiths Have. Det har han tjent sig til hos os. Skal jeg sælge det?

Sultan: Du og Muftien kan dele det og føje Kvinderne til Jer egne. Og hent ham saa. (Mufti gaar.)

2den Akt.

Mufti (kommer med Narren): Her er han Herre, skal jeg strangulere ham?

Sultan: Nej, vent lidt (Til Narren) Du kedelige Praas, i tre Morgener har jeg gabet over det frygtelige Vaas, Du har skrevet, og derfor skal Du dø. Men, da Du lovpriser Selvmord som Allah velbehageligt, skal Du af sær Naade faa Lov til at dø for egen Haand. Du skriver strax paa Stedet en Parodi paa dine Selvmordsartikler og underskriver dem med dit Navn.

Nar (paa Knæ): Ak, Naade, Naade! jeg skal aldrig gjøre det mere. Jeg skal nok være morsom herefter!

Sultan: Siden jeg ser, at der var saa liden Alvor i din Præken, at Du ikke en Gang selv tør udføre det, Du anpriser, vil jeg lade Naade gaa for Ret for denne Gang og lade Dig leve. Men Bastonade skal Du have. Mufti, dyp din Pen i dit mest ætsende Blæk og smør ham til (Mufti tager Narren under Behandling og pisker ham med sin Satire. Alle ler).

Sultan (til Narren): Løb saa og gjør det aldrig mere.

Nar (grædende): Jeg skal være saa lystig, saa lystig!

Med en knusende Ro.

— Naada Stoffer! Sjæfen nærmer sig. Nu maa vi nok til aa skynde vos, men ganske langsomt, Du!

Absinthig Logik.

— Hvor kan De dog drikke det giftige Stads? De forkorter jo Deres Liv dermed.
— Kan skam godt være! Jeg har nu drukket min Absinth hver Dag i 30 Aar, og jeg er nu 60. Hvis jeg havde ladet være, havde jeg maaske nu været 70!

Subordination.

Og det er Amtmand Bache,
Han er en Hals fuldhaard,
Han aldrig bøjer Nakke,
Hvorlunde det end gaar.
Han ej et Skridt vil vige,
Langt heller ta'r han Gift.
Stiv er den ædelige,
Ja selv hans Amt er — Stift.

Men Hejberg er saa lille,
Og han er blød som Smør;
Naar Bache raaber: „Stille"!
Han ikke mukke tør.
Han er saa blid og kælen
Og kunde aldrig gjort
Som Bache, der med Hælen
Viste Pressemænd paa Port.

Bache agter ej Læger
(Det er maaske hans Fejl)
Højere end de Tæger
Han knuser under Negl;

Paa Hospitalets Gange
Tre Læger til han fandt,
„Og det er tre for mange,
Ven Heiberg ikle sandt?"

„Jo," svared' vor Professor,
„Men andre faar vi ej."
„Saameget desto bedre,
Min Ven, jeg har jo Dig;
Tro ikke, det er Smiger:
Dem Du opvejer let,
Er det ikke sandt, jeg siger?"
„Stiftamtmanden har Ret!"

Nu maa han ta' Affære,
Fordi han er saa blød,
Og han maa Bylder skjære,
Og han maa koge Grød,
Og han maa rede Senge,
Slaa ud ved Dag og Nat,
Hvorlænge? ja saalænge
Han vil, hans — „Pottentat".

Hjerteligst — —

Puk var oppe hos Einar Christiansen den Dag, han blev udnævnt til det, som man ikke ved, hvad er, ved det kgl. Theater.

I Entréen stod der tyve Journalister og en Chefredaktør og ventede paa Audiens. Inde i Spisestuen sad der tyve dramatiske Forfattere. I Soveværelset tredive Skuespiller- og Skuespillerinde-Emner. I Spisekamret fem, der vilde være Sceneinstruktører. Tre, der vilde forpagte Konditoriet, var ved at forhandle med Kokkepigen i Kjøkkenet. Og En, der vilde overtage de udenoms Rum, havde gjemt sig paa . . .

Puk sad inde hos Einar selv. Men af Einar saa man kun Hovedet. Resten var begravet i den Bunke af Lykønsknings-Breve og Telegrammer, som var komne til Morgen. *Puk* læste et Par af dem:

Gamle Dreng! Hvor det glæder mig, at Du ikke mere kan skrive i »Illustreret Tidende«. *Olaf.*

* * *

Ønsker at engagere Fru Hennings, Fru Bloch, Fru Eckardt, Frk. Antonsen, Fru Sinding, Fru Hilmer og Kaare Borchsenius. Lader Dem til Gjengjæld beholde Fru Oda Nielsen, som jeg ikke behøver at engagere. Forbeholder mig Deres næste Stykke. *Martinius.*

* * *

Venligst Lykønskning! Jeg tør maaske sige, at jeg har hængt i for at faa Peter bort. Skulde De føle Dem træt af Stillingen i en nær Fremtid, skal De ikke være kjed af det, da jeg kjender en Mand, som man rimeligvis vilde kunne formaa til at erstatte Dem. *E. B.*

* * *

Spejl Dem i mit Exempel. Ogsaa jeg begyndte med Kritik og opnaaede at faa Magten. Jeg holder ikke af at rose mig, men jeg tør maaske sige, at denne Sæsons Resultater viser, hvor berettiget det var. Nu kan vi naa at blive Riddere sammen — ved næste Skydebanefest (De maa endelig snart arrangere en saadan). Venlig Hilsen fra min Kone — det er kjedeligt, at De ikke ogsaa er gift. *Karl Mantzius.*

* * *

Smaa Priser — det staar De Dem ved.
Deres floromvundne
Richard Schrøder.

* * *

Smaa Repriser — det er mit Princip!
Severin Abrahams.

* * *

Smaa Kapricer — det er vort!
Det kgl. Theaters Personale

* * *

Jeg ønsker Dem mange Roser røde,
Og ingen Torne — eller dog smaa,
Saasnart i vor Midte De giver Møde,
Skal begge Dele De i Overflødighed faa.
Anna Petersen,
Skuespiller- og Digterinde.
(bedes undskylde Fødderne i sidste Linie.)

Der staar et Kunstens Tempel, lavrbærsmykt —
Derinde kan Du slumre — oh, saa trygt!

Elith Reumert,
Skuespiller og Digter.

* * *

Snille gutten min! Jeg er villig at komme til København naarsomhelst at se »Johanne« og indbyder Dig til at komme til Kristiania at se et af Dine Stykker paa mit Theater. Spiller Du mig, spiller jeg Dig!

Bjørn Bjørnson.
Theaterchef, Skuespiller og Digter.

* * *

Jeg hæver mit Glas med Kirsebærsaft og drikker Din Skaal! Bliv Vegetarianer, min Ven, saa kan Du snart faa gjort Kaal paa det Hele!

Emil Poulsen.

* * *

Som jeg skjød Hjelmbusken af Hakon Jarl, saaledes skjød Du den af Peter Hansen. Vær hugprud som jeg og husk, at en Helt behøver ikke at skjule sig bag noget Danneskjold.

Einar Tambeskjælver.

Til gode Mennesker!

Hvad skal det blive til, naar en hel Stand ikke længer kan holde Stand?

Det er med dyb Sorg vi meddele, at siden den magnetiske Farmaceut, Hr. Huth, nu atter i en Haandevending stryger alle Patienter til sig, kan samtlige Læger — lige fra Prof. Heibergs Sygehus til Huthson-Floden — kun med yderste Møje huthle sig igjennem. Det nytter ikke, at de er paa deres Post, (paa Tysk: auf seiner Huth sein), eller at de ved Lovens Haands Paalæggelse vil stryge Konkurrenter. Disse sande Bærere af Samfundets Piller har intet Omslag i Vente, men er saa ganske om deres Hals, at de allerede har anskaffet sig en Strike. En *Baronesse medicinæ* har vel søgt at modarbejde dette fortvivlede Skridt, men det maa nærmest kaldes en Cold En.

I Henhold til Ovenstaaende vil *Puk* atter denne Gang virke hen til Samfundets Bevarelse, og har til den Ende sat sig i Spidsen for en Indsamlig til den betrængte Lægestand. Patienter i alle Brancher, saavel i udsøgte som i defekte Exemplarer, bedes indlagte paa dette Blads Kontor. Selv smaa Bidrag som brækkede Ben eller hule Tænder modtages med Taknemlighed. For at lette Tilbagesendelsen bedes man vedlægge nøjagtig Adresse samt et Frimærke.

Skrivekløe!

Ewald hør' ej til de stumme, stumme, stumme,
Sparer ikke Skrivetøj't.
Hvad hans høje Hat kan rumme, rumme, rumme,
Er sgu ej det bare Pøjt!
Han la'r Publikum fornumme, numme, numme,
Det er dem der er de dumme, dumme, dumme,
Selv han stiller sig dog grumme, grumme, grumme,
Højt, ja næsten himmelhøjt!

Op ad Stolper ned ad Vægge, Vægge, Vægge
Vrøvler han fra Dag til Dag.
Alting skal han overblække, blække, blække
Med utrolig Selvbehag.
Intet kan hans Pen forskrække, skrække, skrække,
I hans allersidste Række, Række, Række
Selvmord er hans Kæledægge, dægge, dægge,
Ja, hans specielle Fag!

Hør hans vise Ord: I Fald De, Fald De, Fald De
Er af Livet blevet ked,
Med et rask Revolverknald De, knald De, knald De
Kommer allerbedst af Sted.
Paa St. Peter bare kald De, kald De, kald De,
Ind i Paradiset skal De, skal De, skal De!
Den er næsten for g(ewald)i' waldi' waldi'!
Ja, den er — min Salighed!

Saadan gaar det uden Standsen, Standsen, Standsen,
Flittig er han Hillemænd!
Ské der vilde ham al Landsen, Landsen, Landsen,
Hvis man røvede hans Pen!
Blot en skønne Dag ej Glansen, Glansen, Glansen
Gaar af Hatten og Hr. Hansen, Hansen, Hansen,
Og Forstanden bag ad Dansen, Dansen, Dansen,
Saa han himler uden den!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Commune naufragium.

— Hvad var det egentlig for Besked, vi fik?

— Jo, ser Du, de sagde deroppe, at de kunde ikke give Alle — der havde nylig været alle de Skolelærere, og de fik heller ingen Ting.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 26. Februar. Numer 9.

1873 1899

PUK

Dyb Terts.

— Tillader De, Frøken, at jeg følger Dem hjem?
— Nej tak, Hr. Petersen, De er virkelig for ung!
— Ja, undskyld, jeg vidste skam ikke, at Frøkenen allerede var saa gammel!

En kold Vandstraale.

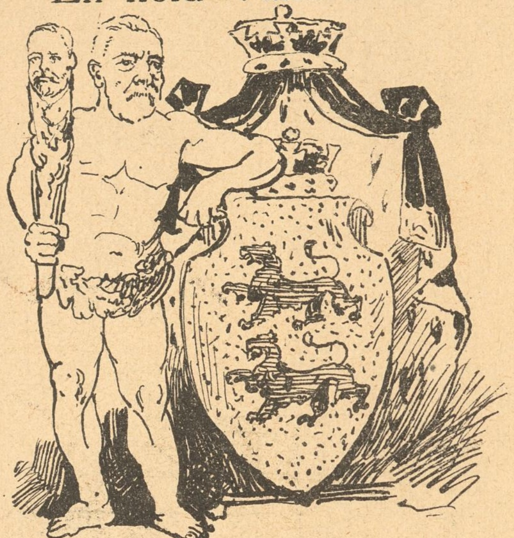

Midt udi salig Fyrst BISMARCKS hellige
Romerske Kejserriges Gebet
Sloges i forrige Uge Reveille
For dets afsjælede Humanitet,
Der var af slesvigholstenske Wühlere
Og af de preussiske Junkeres Kor,
Samt af diverse andre Kabylere
Bleven begravet i »sittlich« Jord.

Danskheden vilde man først med det Gode
Drive af Sønderjyderne ud,
Saa blev en »Sturm- und Drangperiode«
Aabnet paa allerhøjeste Bud.
Medens vi her til Lands paa vore Bøller
Tog saa humant, at vi fast blev til Grin,
Blive lovlydige Danske af KØLLER
Daglig torteret med tysk Disciplin.

Dog, dennes preussiske Kværkning af Sproget,
UFFE HIN SPAGE og THYRA har talt,
Blev baade LIEBER og LIEBKNECHT for broget
Og selv af MUNCKELL befunden for galt.
Mangen en frisindet Tysker forsøgte
Vred som en Tysker at ivre i Rigs-
dagen mod Skaar i sit Vaterlands Rygte
Og imod Tab i dets — Portemonix.

KØLLER, der nylig beskedent forsmaaede,
At man et Fakkeltog satte i Stil
For ham, saa langt, at det ligefrem naaede
Oppe fra Haderslev helt ned til Kiel,
Blev ikke hyldet som stor Imperator,
Flertallet fandt, han af Huden en Rem
Havde som ypperlig dansk Agitator,
Og med en Bergfisk det lyste ham hjem.

Kort sagt, Moralen af hans Regimente,
Skjønt det sig støtter paa Uret og Vold,
Er, at han ligegodt Plads dog fortjente
Som en celeber Figur i vort Skjold:
Vildmænd med Køller jo ses det at holde,
Og for de Vildmænd, som KØLLER gik paa,
Kunde i samme Person godt en Rolle
Baade som Vildmand og KØLLER han faa.

Fremtids-Nekrologer.

IV. Pastor emer. Martinius Nielsen.

Det er nu saa længe siden, at den højtansete Gejstlige, Pastor emer. Martinius Nielsen, fra Theatret gik over i Præstestandens Rækker, at et Par Ord derom vil være paa sin Plads.

Pastor Nielsen havde spillet Pastor *Brand* i Ibsens Stykke, Pastor *Hoppe* i »Ungdom« og endelig den gejstlige Hovedrolle i Sudermanns »Johannes«, foruden at han skal have holdt forskjellige Andagtsøvelser med Dagmartheatrets Skuespillere, ved hvilke den bekjendte Lægprædikant, Hr. Sophus Neumann, fungerede som Degn. Særlig i »Johannes« prædikede han saa godt, at hele Menigheden hensank i dyb Andagt. Hovederne sænkede sig, og der blev ganske stille i Theatret.

Intet Under, at han da følte, at han egentlig var bestemt for den gejstlige Stand. Tilmed var hans Theaterbane ikke ganske rosenstrøet, thi den for sin sjældent upartiske Kritik berømte Dr. Edvard Brandes forfulgte ham, trods det, at han personlig var en god Ven af ham, med en jernhaard Ubarmhjertighed og flaaede ham ved med bitter Ironi at rose ham, naar han vitterlig havde spillet slet.

Følgelig overdrog han Professor Riis-Knudsen at holde de gjenstridige Skuespillere i Ave, gav Lindstrøm sine Helteroller, lagde Nøglen under Dørmaatten og gik ud for at studere Theologi.

Til alt Held var den Gang netop Folkeuniversitetsforeningen dannet. Martinius Nielsen slap saaledes forholdsvis let til sit *haud primi*. Det var gaaet endnu bedre, hvis han

ikke havde hævdet, at Johannes den Døber var stærkt paavirket af Napoleon.

Saasnart han havde faaet sin Examen, fik han Kald, idet han blev Sognepræst for store Smækkeby og Slagby Sogne. Han kjøbte sig en Præstekjole med Figur og kjørte derud i Droske.

Heldigvis laa Præstegaarden saa nær ved Hovedstaden, at Fru Oda fremdeles kunde passe sin Gjerning ved det kgl. Theater. Det er saaledes bekjendt, hvorledes den brave Præstekone ofte bagte Kleiner om Formiddagen i Præstegaarden og spillede Tragedie om Aftenen.

Pastor Nielsens Forkyndelse var af en ganske egen slagfærdig Art. Naar han f. Ex. talte om Dommedag, holdt han af at vise dens Virkninger korporligt paa Degnen. Det maa indrømmes, at denne brave Mand ikke altid havde den fulde Forstaaelse af Situationen, og at Enkelte endogsaa søgte Embede andet Steds.

Efter sin Afgang blev Pastor Nielsen imidlertid — ligesom Jeppe Tang — udnævnt til Justitsraad.

Sine sidste Aar tilbragte Martinius Nielsen paa Frederiksberg, hvor han blev et meget ivrigt og skattet Medlem af den stedlige Atletklub. Det var den højtbedagede Mands største Glæde, naar han kunde faa Biskoppen over Sjællands Stift eller en af de theologiske Professorer, der ofte kom og besøgte ham, til at tage en lille Kontra i Boxning. Ogsaa Professor Riis-Knudsen kom under Tiden i fuld Rustning og tog en Dyst med ham, men han holdt mest af at slaas med Sværd.

Hvorledes lille Peter har tænkt sig Folke-Universitetet.

Lille Peter vil være Student. Men det skal være ved »Folkeuniversitetet«. Der er mest Sjov. Lille Peter kjender det hele; for lille Peters lange Bro'er har selv givet ham Skemaet. Og det er godt til at faa Forstand og Folkeoplysning af.

Nu kan De selv læse det:

8—9. *Morgenandagt.* Hr. Carl Ewald. Dagens Text: Om Fortatteres Ret til at begaa Selvmord ved daglig Affyring — Afføring? — af 5 Romaner, 3 Skuespil, 7 Avisartikler o. a. forefaldende.

9—10. *Botanik.* Hr. Oskar Johansen. Specialitet: »Kvindens Blomst« samt Mulighederne for dennes Trivsel i en Dyb Dal, naar den berøves de nødvendige Kroner.

10—11. *Historie.* Dr. Schandorph. Vinlandets Opdagelse og deraf flydende Udryddelse af de i Fortiden saa yndede »Halve Historier«.

11—12. *Frikvarter* med Skalledriveri, Boxning, Brydning e. lign. fysikalske Øvelser i Anvendelsen af »Naturkræfterne i Menneskets Tjeneste«.

12—1. *Husholdnings-Kemi.* Dr. Sørensen. Om Betimeligheden af Kjøkkenmøddingernes Flytning fra Stenstrups Allé til den nærliggende Wors-Aa; samt Værdsættelse af den forældede Theori om, at den Stenstrup, man ikke kan løfte, skal man lade ligge.

1—2. *Befordringsvidenskab.* Hr. Tegner. Om den rette Sammensætning af et Udvalg til Dannnelsen af en Kommission til Valg af en Komité til Udarbejdelse af et Forslag til Affattelse af en Henstilling til den svenske Regering om Laan af en Spisevogn fra Sassnitz-Trelleborg-Routen.

2—3. *Socialøkonomi.* Hr. Wiinblad. Om Ophævelse af Klasseforskjellen med fri Ret for dem i Forberedelsesklassen til at mule de lange Drenge i »Afgangen«.

2—4. *Gymnastik* og *Dans.* Hærens Underofficerer. Vejledning i Kunsten at fægte sig igjennem, samt Øvelser i den yndede »Mavedans«, hvis væsentligste Forudsætning, som bekjendt, er — en tom Mave.

Gentleman!?

Den Britte alt fra Anno 7
Har haft en ækel Vane.
Han nødig gjælde vil for Tyv,
Men bli'er dog ved at rane.
Han den Gang tog en Svaneflok,
(Af Frygt for dens Bedrifter?)
Nu nøjes han — mærkværdig nok —
Med Torsk — ja, Tiden skifter!

Det gik saa længe og saa godt,
(Med Trawl det gaar jo villigt.)
Hver Torsk betalte han — med Spot,
Det var ej mér end billigt!
„My darling, can you „Røgen" se"?
Saa spurgte han den Færing.
Jo, Britten kan Partiet gi'e
Som Tyv — i andres Næring!

Men selv en Rad det galt kan gaa,
Han holdt skam op at grine,
Da selv en Dag han Røgen saa
Fra *„Guldborgsund"*'s Maskine.
Og Britten til at bande tog:
„God dam! jeg maa mig skjule!"
Han frygted gamle Dannebrog
Og saa en gratis Kugle!

Dog Kuglen fik han lige godt,
Men aber — for Betaling!
Dertil et velment Raad, med blot
En Bismag af Befaling:
Du efter Torsk paa Færørsk Bund
Skal standse med din Forsken,
For ellers kommer „Guldborgsund"
Og langer dig paa — Torsken!

Misforstaaelse paa Misforstaaelse.

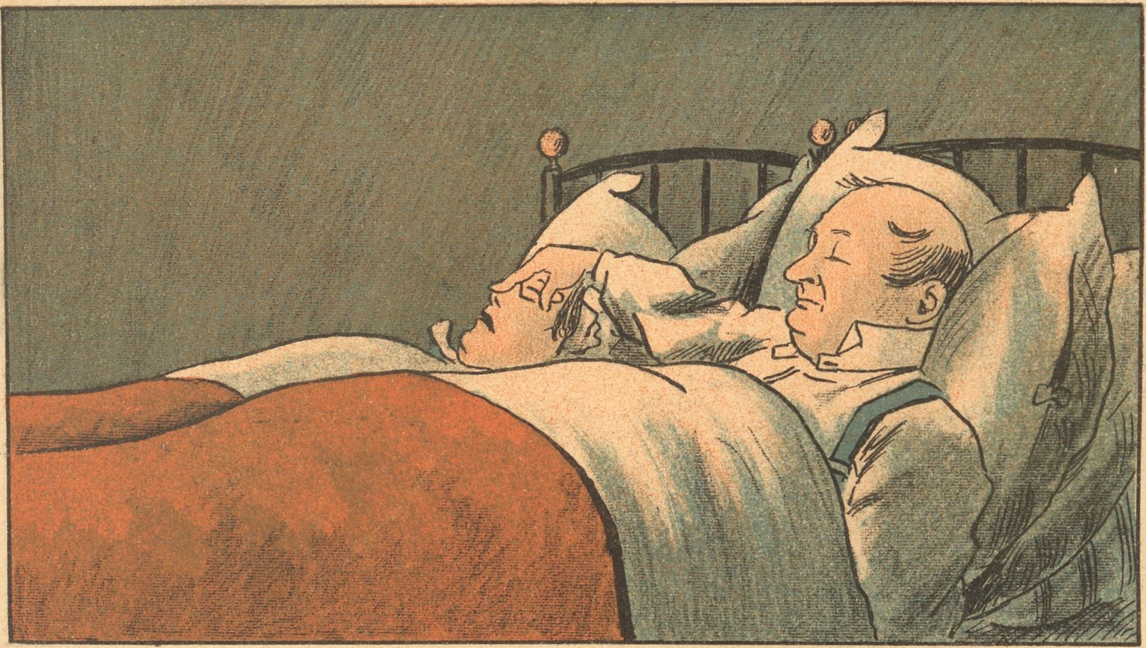

Fatter (er kommen hjem fra Klubben, uopdaget sluppen i Seng, men, endnu lidt tørstig, finder han halvt i Søvne sin bedre Halvdels Næsetip og trykker stærkt paa den i den Formening, at det er en elektrisk Knap paa Væggen i det Lokale, han nys har forladt) — Opvarter! 3 Sodavande med en Hennesy til hver!

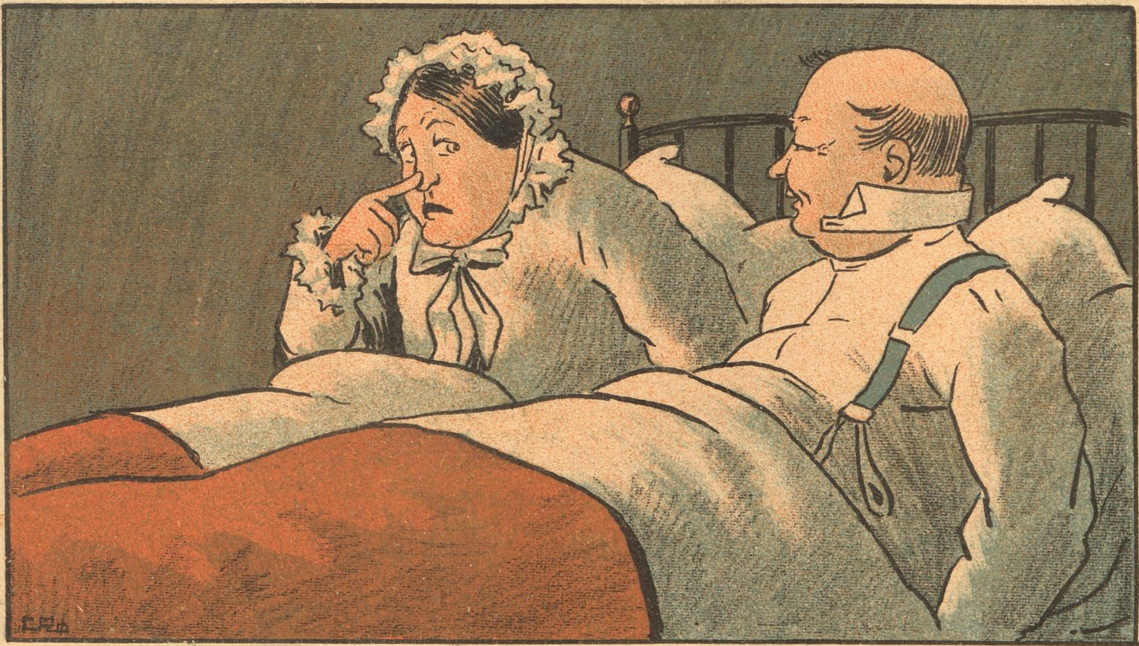

Mutter (vaagner ganske perpleks): Men Vorherre bevares! Hvad er det dog Pedersen?
Fatter: Hvad Pokker! Er du med Mutter? Opvarter 4 Sodavande med 4 Hennesyer!

Morgenstemning.

— Nej! der skal du se Maanen! den er sgu oppe endnu!
— Ja, den har jo ogsaa været fuld hele Natten!

Hallo! — Er det Bardenfleth?

Mel.: Tarara—boom—deay.

Ære være Bardenfleth,
Naa, hvor han har gjort det let
For en mindre rig Person
At faa indlagt Telefon.
Deres raske Klingeling
Koster næsten ingen Ting —
Naar man rør sit Hørerør
Nu lidt mindre blot end før.
Jo, Bardenfleth er go'!
Trefold for ham Hallo!
Det er saa pænt af ham,
At fast det er en Skam.

Man kan ringe Borup op,
Sige: „G'da', her er en Trop
Brave Brønshøj-Folk, som vil
Gjerne ind ad Byen til.
Naar blot lidt Asfalt vi faar,
Vi vil Jeres Ladegaard

Holde med Bemanding pænt,
Derved er der meget tjent."
Hallo for Bardenfleth,
Han skaffede komplet
Os gratis Telefon —
Blot mod lidt Provision.

Kvindefængslet kan vi let —
Takket være Bardenfleth —
Lægge Grønlands Ende nær,
Ringes op det kan jo der.
Man kan sidde paa Kafé
Her og sludre med Loubet,
Sige: „Paven? — Ja. — Hallo!
Er Martinius ikke go!"
O, Bardenfleth, hav Tak! . . .
Han hører ikke? Ak!
Forbindelse med K —
Det kan man ikke faa!

Lokalpatriotisme.

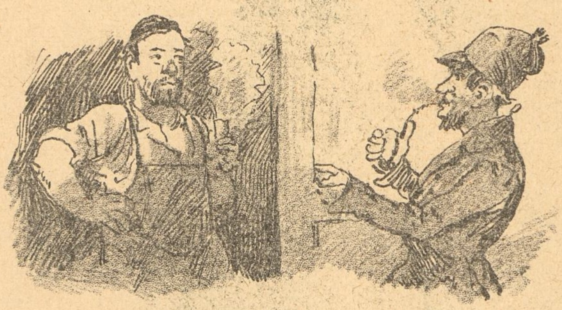

Kristen Smed. Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand. Goddav Kresten Smed. Hva Fa'en æ ded faa en baldyret Tryne, Do møder mæ idav, ded sier yd, som om Do ku hat gjort den gloendes i Essen aa bavetter tævet den mæ Hammeren pue Ambolten.

Kristen. Den har osse nyst i tre samfulde Dave aa Nætter, der er bestemt gaaen Ingfluens i en.

Mads. Hm! la mæ føle pue den. Ja ded æ betænkelit, den hulder godt aa vel tyve Grader, aa den mue itte gjerne hulde mier end en 10—12 Støkker. Har Do gjort noved ve'ed?

Kristen. Jæ la mæ Grød pue den i Nat, aa i Maares gav Maren mæ Olle.

Mads. Ded va Faneme den forkerte Vej a drive Ondet yd a. Men ded kommer der a, a I goer aa lappererer sel mæ Jeres Husgeraad istedenfaa a søje Trøst aa Bistand hos de videnskavelie Aktoriteter. Men nu ska jæ nok ta mæ a Dæ.

Kristen, Tak Mads, tak faa ded. Ded ska itte mankiere pue Erkjendtlihed.

Mads. Jæ haaver heller itte, a Do denne Gang lar mæ nøje mæ Ædevarer, men gier mæ et mere klingrende Bevis pue din Taknemlighed, men faaresten æ'ed hverken faa din eller ded usle Madmons Skyld, a jæ ve koriere Dæ.

Kristen. Hva æ'ed da faa, æ'ed faa Marens Skyld?

Mads. Skidt mæ Maren, den Kvaksalver. Næ ded æ faa Sovnets Skyld, Sovnet har Bru faa alle sine Sønner, aa Do æ jo den stærkeste Mand i Sovnet.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hva æ'ed mæ Sovnet?

Mads. Der æ en stuer Fare, der truer vores elskede Fødesovn. Der æ novne, der ve ede vos.

Kristen. Ede vos, Mads ha, ha, ha. Næ den ka Do bilde Bynder ing aa itte Kristen Smed. Vi boer da hverken i Messepotamien eller pue Kreta eller hvor a di ellers eder Mennesker.

Mads. Jæ tror heller itte a noven Kannibaler vilde være slekken etter et stegt Smedde-Laar mæ Løjsovs aa Katøfler te. Ka Do hulde Kaje te jæ æ færdi med a tale, dit Næshorn. Hva jæ ve advare Jer mod aa ophisse Jer over ded æ, a Kevenhavn æ begyndt a rave Sovne te sæ. Der sies a de allerede har taen syv Sovne aa verfet Sovnerødderne eller smidt dem pue Ladegaaren. Aa nu æ der kuns en tre, fire Sovne igjen, inden de naar vos.

Kristen. Ska vi da sla te dom, nær de kommer?

Mads. Ja vi mue samle alt ded vaabenføre Mandskav, vi har, aa ta imod dem ve Grænsen. Do ska goe forrest, mens jæ leder Slavets Gang fra en bagved liggende Bakke.

Kristen: Hurræ, Hurræ! ded ka blie Myr. Hvornaar ska vi te'ed — stravs?

Mads. Ikke saa voldsom Kresten. Faa ded føste varer ded jo novne Dave, inden a de kommer, aa faa ded andet, ska jæ jo føst koriere Dæ. Ing mæ Dæ aa te Sengs, aa ded stravs. Aa saa væk mæ al ded Grød aa Ollepjask, Do ska ha noved der ka kradse.

Kristen. Ded ka der være noved i. Smue Sorte vel?
Mads. Næ stuere Sorte Faneme. Aa jæ ska sel lave dom te te Dæ.

Frisk fra Tønden.

Skaal, Højsærede! — Maa je' be'e Dem kelinke med Højsidelighed og Eftersanke. For saadan som De ser dette Gelas, er det et Konde,.. donte... dololence-Bæger! — Hva' ba'er? — Om det er for den franse Præssesident dernede i Palle... Palle... »Palæ Eliasen« eller hva' det nu hedder? — Nej, gaa væk! — Nasurligvis var det sørreligt, at han sku' dø lige midt i Didde ... rejfus-Sagen. For hvad bli'er nu Stillingen derovre? — Jeg si'er ikke no'et, ... men jeg si'er bare, at det bli'er en gal *Faure*-Stilling! — For hva' ka' det hjælpe, at den ny Pærsident er Ka'el for sin Panama-Hat, naar hele Re'eligheden ligger i en Burre... Baare... *Beaurepære*-Vælling.

Lige meget! — Skaal! — Hva' ka' vi an're Bengeler gjøre? — Ka' vi saa meget som faa en Smule Revseri ... Revisi... Revi-sijon, jeg vil for Essempel bare sige paa de ulyggelige Vægtere ude paa Raa'huset? — Og derfor mener jeg, at enhver ha... ha'... ha'... nej, jeg griner ikke, jeg si'er: kan ha'... ha'... nok i sit eget. Og det har *jeg* med.

Aark, Herre Gu'! — det er meget sørreligt! — Vil De sænke Dem: *Bine,* — min egen giftede, srettenaarige ... det vil sige: i sretten Aar giftige Kasliraadinde *Bine,* — hun rejste fra mig i Sønd's'. — — Var d' ikke sorartet? — Hun paasto', at jeg ha'de kæle... kille... kélappet Fru *Soresen* midt i Spisestuen — d' vil sige midt i Ansigtet. For De ved jo nok, at vi ha'de no'en Fasselavns-Børn, der hang i Loftet og bed til Bollen, og saa dansede vi Vosne ovenpaa Bordet og murre ... murre... morede os ma'esløst.

Og hvad var saa det hele? — Fru Soresen ha'de Sandpine, f'staar De. Og saa vilde jeg *Huth*... Huth... huthnyp ... nosisere hende og ta'e Sandpinen a' hende med Haa ... haandspaallelæggelse. For det var jo sles ikke Fasselavn mere, hvorfor skulde vi saa ikke foresa'e os no'et allevorligt?

Men sror De, Bine sroede det? — Nej, hun rejste, gjor'e hun!! — Jeg ka' sænke mig, hun vilde ud og hjælpe de anre Risd'smænd med at hisse et Sted, hvor de kan srille hen med Kevinde-fængselet, for at kun ku' ha' noet at pusse Fru Soresen i.

Og saa kom hun igjen i Onsd's. Hun ha'de bare været ovre at besøge sin Svover i Kjerseminde. — Men lige gal var hun. — Hun sa'e, at jeg vilde ha' *so* Familier, li'som Kommenhavns... Kjøbenhavns Kommune, naar den udvider sig med Usserhøj og Brønslev; — men at *hun* vilde sgu'kke være Fre'sberg, der ligger i Midten og laver ... leger Uvedkommende! — Og vil De sænke Dem, saa sa'e hun li'efrem, at jeg ha'de srukket med en gev ... vældig Bjørn i Sønda's!

Jeg, — som alrig ny'er no'et, uden no'en Gelas for Infe lue.. lenzaens Skyld! — Og som dansede Gappelopade, lige til jeg srimlede med Fru Soresen! — Og som kunde gaa li'saa lige i en li.. lige Linje, som jeg vil sige en Spurre... vogns... omsignings... Pasjér, der ta'er frr Højbro til Srianglen og ender paa Kjømm'ergade! —

Jeg, — en Bjørn! — — De sku' bare sel' ha' set Manda' Maar'en, saa ma'esløst nysselig jeg vaagnede i min Seng. Ikke saa meget som en Nysen af en Sømmermand ha'de jeg at basses med, og alrig et eneste Kenald af en Sod'vand laa jeg og kiggede efter.

Men jeg ha'de — mærgelig nok — glemt at ta'e mine Strømper og Støvler a'!

Naar kommer Vaaren?

Naar kommer Vaaren vel?
Naar de smaa i Integade
Føler sig saa foraarsglade,
Naar de kvidrende ta'er Myggen
Og befordrer den i Trykken.
Da kommer Vaaren!

Naar er de glade da?
Naar de søde, smaa Veninder
Træder ind med Rosenkinder
Med en Gaaseurt i Munden
Ude paa Fredsberre funden,
Da er de glade!

Naar kommer Tøsen da?
Naar den sorte smaa sig kjeder,
Efter Stof i Hjernen leder
Uden noget der at finde,
Skal dog til sin Middag tjene,
Da kommer Tøsen!

PUK's Redaktion og Expedition.
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Efter Dystløbet.

Da Gustav Johansen svinged' sin Lanse,
Den tyske Mikkel forlod sin Skanse;
At udvise, dertil er han god,
Naar bare ikke det gjælder — Mod.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 5. Marts. Numer 10

1873 1899

PUK

Foraar i Luften, et Varsel om Sommer,
Bristende Knopper og spirende Blommer,
Smaa Annemoner sig livsglade soler,
Kappes med Skovbrynets første Violer,
Byen, vor egen, med Skoven sig maalende,
Stolt af sit Blomsterflor, myldrendre,
straalende,
Lokkende. dragende. Duftende: Pluk!
Fristende selveste Puk!

Foraar i Fredericiagade.

Vort travle Venstrereformparti
Kan lignes ved den flittige Bi,
Der færdes hver Sommer paa Mark og i Dale
Og ligger bare hver Vinter i Dvale;
Men, det gjør, Skam, ogsaa de Radikale.
Om Sommeren røgter de deres Dont
Ved flittigt at sværme Landet rundt
Og hjemsøge Vælgernes Planterige,
Hvori det for Resten var Synd at sige,
Det altid var Blomsten af samme, de fandt,
Saasom der var Rødder nok deriblandt.
Da fylder de Luften i Landets Kroer
Med honningsøde, bevingede Ord
Om alle de mange Reformer, man faar
Fra dem i det kommende Efteraar,
Saa det for Befolkningen bliver en ren Svir.
— Men Rigsdagssessionen blev stadig dog ens Bier.

Thi næppe er Sommertiden forbi,
Saa drager det trætte Reformparti
Til Kuben i Fredericiagade,
Hvor det et Oplag *Vox populi*
Til Vinterbrug har sanket i Lade.
Og, medens det udenfor fryser og stormer
Og Sneen dækker den nøgne Jord,
Reformidioterne snorker i Kor
Og lader Reformer være — Reformer,
Til Foraaret banker paa Thingets Port,
Da vaagner de op — og har Ingenting gjort.

Paany har de lagt en Vinter tilbage
I Blund under Udvalgets lune Dække,
Og nu kommer Foraarets blide Dage
Med Martsvioler og Vintergjække,
Og andre Tegn paa den gryende Vaar
Saasom, at Christensen Stadils Droner
Og Vandbier Anfald af Travlhed faar,
Hvorunder Finantsloven endelig naar
At lande i Landsthingets Regioner.
Saa flyver de viden om og fortæller
En Kreds af beundrende Meningsfæller,
Om alt det Arbejd, de her præsterede:
En Neutralitetslov de strangulerede!
Og det Resultat de naaede med Flid
I akkurat dobbelt saa lang en Tid,
Som Onkel Sam til den Krig behøvede,
Hvori han Spanien for Kuba bedrøvede.
Saa skjælder de brav Regeringen ud,
Fordi den ikke vil sende Bud,
Saasnart der for Verdenskrig er Fare,
Efter sin praktiske Lovgiverskare,
Der saa expedit kan Sagerne klare.

Med sligt iørefaldende Nummer
Om Ørene de paa vort Vælgerfolk summer,
Der heldigvis for vort Reformparti
Ogsaa lidt Lighed har med en Bi,
Skjønt denne fornemmelig deri ligger,
At synderlig dybt det ej heller stikker.

Den store Dag.

Først efter Redaktionens Slutning opdager vi, at nedenstaaende Referat af vor mest ansete Professorindes fædrelandshistoriske Foredrag er bleven trykt af en Fejltagelse. Det skulde ikke have været indrykket før om hundrede Aar. Vor Reporters Stræben efter at være forud for sine Kolleger bør ikke misbilliges.

— — Og nu, mine ærede Tilhørerinder, gaar vi hundrede Aar tilbage i Tiden — til hin store Dag, da den store nordiske Republiks store Hovedstad lagde Grunden til sin Storhed.

Som alle store Begivenheder havde ogsaa denne sine smaa Forløbere. Man var allerede i det rette Spor, da man søgte at fremme det frie — eller i alt Fald meget billige — Samkvem mellem Borgerne ved de saakaldte »Omstigninger«, en noget taaget Institution, der dog synes at have medført hidsige Kampe blandt de Fremadstræbende. Endvidere havde Kvinderne i deres sindbilledlige »Kjøkken« gjort Kaal paa Mandens tidligere Retter; særlig Retten til at være ene ved Fadet, der jo havde haft saa beklagelige Følger saavel i Studenterforeninger som i Amtssygehuse. Og endelig var de økonomiske Forhold blevne ordnede ved Telefontaxternes Nedsættelse, der førte til det smukke, praktiske Resultat, at de tidligere Maximalpriser kun blev tredobbelt forhøjede.

Ogsaa paa Kunstens Omraader var Tiden modnet til den betydningsfulde Reform. Derom vidnede det billedskjønne — nu desto værre forsvundne — Monument; Storkespringvandet samt det nye — nu desto værre stadig bestaaende — Raadhus. For ikke at tale om de geniale Projekter til Nedsættelsen af en Bedømmelseskomité til Drøftelse af Planer til Kristiansborg Slots Gjenopbyggelse, der jo, som De ved, bar saa hurtig Frugt, at Gjenopbyggelsen allerede for to Aar siden kunde paabegyndes.

Saa kom den 1ste Marts 1899. Under endeløs Jubel fløj Budskabet ud over Staden, sønderbrød det tusindaarige Aag og vakte den nye Tids Mænd til Daad. Dets Ordlyd er ikke bevaret; men det er lykkedes mig at rekonstruere det. Det lød:

»Hæng i, Kjøbenhavner! — Den sidste Bajer gaar først Kl. 1.«

Maa jeg bede Dem sammenholde disse stolte Ord med vor Nationalhymnes kjendte Strofe: »Dansken fra Carlsbergs Tid husvant plasker i Øl«. De vil da kunne forstaa hint Budskabs kulturhistoriske Betydning.

En gammel Lager havde dannet det Carlsbergfond, hvori alle senere Slægters Viden saa at sige endnu ligger afproppet; og som Skjønhedsgudinden af Havet steg »Glyptotheket« af de ny, friske fra Fad. Men hvad havde vi været, om vore Forfædre ikke havde faaet den ene Times mere Øl? — Deri stikker Humlen!

I Nattens larmende Idyller indsugedes altomvæltende Kæmpekræfter. Jeg behøver kun at henvise til det gamle Heltedrapa om »Bech Olsen Danske og hans Mænd«. Hustruen, der, for at værne om sin nedarvede Eneret til Portnøglen, maatte følge ud med Manden, inddrak derved med pilsnar — (paa Gammeldansk: Pilsner) — Hurtighed den overlegne Styrke, der endte med at gjøre Kvinden til Mandens Herre. Og i den notoriske Kjendsgjerning, at man ved at lave »Krone-Øl« kun tjente lige til Øllet, — laa ikke deri et Forvarsel om den store, skandinaviske Republik, der skulde opblomstre paa Kronens Ruiner?

Og endelig: Tror De, at dette vort Folkeuniversitet, hvis Hundredaarsfest vi i disse Dage fejrer, var gaaet en saa blomstrende Udvikling i Møde uden denne lettede Adgang til at fugte Ganen? Jeg vil derfor hævde, at — —

Timen er ude og Klokken mange. Vore Mænd maa nu have sat Middagsmaden paa Bordet.

En ny og fyrgterlig Vise
om det Mord,
som nær kunde være begaaet paa Kultorvet.

Et lille Blad paa Føde læns:
»I Verden ingen Ting, der hænd's,
Skandaler daler stadigvæk,
Og stærke Bech gi'er mer ej Smæk,
Og Schandorph skriver kun saa lidt,
Og hvad han skriver, det er skidt.
Hvor faar vi Føde fra? — Hoho!
Jo, der er Drachmann — han er go'!

Og han er i Amerika!!
Som ligge skal saa langt herfra!!!
Han kommer ikke og gjør Vrøvl!!!!
Ham kan vi rolig gi' lidt Høvl!!!!!

Haha, hihi, uha, naanaa,
Den kjøber Folk sgu Bladet paa!!!!!!«
— Men Drachmann fik af en Bekjendt
Det lille Blad i Korsbaand sendt.

Og sagde: »Sten, jeg monne dø
Af Harme, rejs og giv dem Kløl!
Her er en Krone og halvtreds
Til Rejsen — er Du saa tilfreds?«
Og Sten han var jo ikke sen
(Hans Hjerte det var ej af Sten),
Og skjønt jo Vejen var lidt lang,
Saa stod en Dag han for Jeanjean.

Og raabte frygteligt og hæst:
»Nu skal Du ha' Kanel, Dit Bæst!«
Jeanjean han græd og sagde: »Ak!
Spar dog mit Liv, saa faar De Tak!«
Men Sten han drog en Knippel frem
Sex Tommer tyk — i al Fald fem —
Og slog ham i hans Pandeskal,
Saa Kniplen knækked med et Knald.

Jeanjean sig ansaa selv for død,
Farvel han helt forpostet bød,
Men mærked siden, uden Mén
Han var, skjønt saaret af en Sten.
Paa Nytorv i Hotellets Seng
Sten lagde en Betjent saa streng.
Han i Kachotten har fortrudt,
Men Drachmann raaber: »Bravo, Gut!«

JUNKERLIV FI

15 AARHUNDREDE.

Kvindens Sejr.

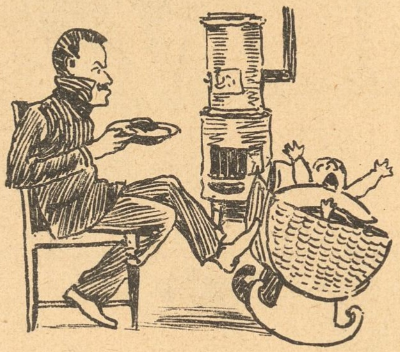

Manden og Konen satte sig ned,
Ikke i Fryd og Gammen;
Manden han var saa inderlig kjed,
Isnende var Madammen.
Bøffen var bare halvbrændte Stumper,
Grøden var sve'en og smækfuld af Klumper.
Ungen i Vuggen
Skreg li'som stukken,
Vilde skam ha' skiftet Bleen.

Det havde været Valgdag i By
(Kvinden nu med blev regnet).
Derfor hun var ved tidligste Gry
Hentet af en fra »Hegnet«;
Der havde talt Fru Gad og Fru Meyer,
Fru Dagmar Hjort og Frederikke Bayer:
»Ned med Ægtestanden!
Fanden med Manden!
Kvindesagen længe leve!«

Senere gik en lignende Kværn
Omme i en anden Gade;
Bagefter man i Kvindernes Værn
Havde drukket Chokolade;
Med de nysvalgte Repræsen-Tanter
Havde man spist Syltetøj og leget Panter.
Først sent paa Natten
Manden saa Skatten
Vende hjem til Hjemmets Pligter.

Til Kl. 10 om Morgenen hun laa:
»Slide, det skulde Pokker!«
Manden foruden Kaffe maatte gaa,
Hullede var hans Sokker.
Da efter Thevand Han til Gud Evan
Vil paa Kaféen, spænder Hun Ben:
»Stop lille Susse,
Nu skal Værtshuse
Lukke Klokken 7 hver Aften!«

En Skjærsommernatsdrøm.

Mantzius var gaaet i Seng.

Og drømte.

Han havde gjort Oprør paa det kgl. Theater. Afkastet det Emil Poulsenske Aag, styrtet det P. Hansenske Tyranni. Han havde gjort det i den hellige Kunsts Navn. Ikke for sin egen Skyld.

Den unge Kunst skulde frem. Unge Borchsenius skulde spille Hakon Jarl. Oda Clausen Lady Macbeth. Unge Guldbrandsen Hamlet. Børneforestillingerne Søndag Eftermiddag skulde udføres af Elever fra Kommuneskolerne. Og en forældreløs Hundehvalp afløse Lehmanns Pudel i »*Den politiske Kandestøber*«.

Ogsaa Balletten skulde fornyes. Mazurkaen i »Coppelia« skulde danses af veritable Ung-arere.

»*Vagten*«s Redaktion skulde besørge Kritiken. Gamél formenes Adgang til første Parket.

Men pludselig viste der sig for ham et Tog af Graahærdede. Det var alle de gamle Forfattere, hvis Stykker hørte til Pligtrepertoiret og som derfor skulde spilles.

Der var Holberg og der var Oehlenschläger. der var Heiberg og der var Hostrup. Der var selve den gamle Veteran Sjækspirsen, som havde Erindringsmedaille fra alle de gamle engelske Henrikkers Krige.

— Kan man da ikke blive af med de Mennesker? sagde Mantzius. Vi kommer til at slaa dem for Panden.

Han spillede »*Hakon Jarl*« og »*Jakob v. Thyboe*«. Men Oehlenschläger og Holberg var sejglivede, og Zangenberg og Reumert, der havde Hovedrollerne, forstod ikke deres Ting. De spillede for godt.

»*Gjenboerne*« gik det noget bedre med. Kobbersmedeparret blev ynkelig kværket, Zangenberg gjorde Basalt til en værdig, fed Herre, og Olaf gik løs paa Buddinge med en morderisk Ild og Klovnløjer,

Men »*Gjenboerne*« stod det alligevel ud.

— Min Kone og jeg kommer nok selv til at tage fat, sagde Mantzius.

Med et velrettet Slag strakte han Kristian den fjerde i »*Elverhøj*« til Jorden. Fru Mantzius tog Livet af Karen.

Nogle kom alligevel og saa det.

Men »*En Skjærsommernatsdrøm*« blev helt undlivet. Fru Mantzius levnede ikke en Trævl af Hermias Poesi, og de Medspillende gjorde deres Bedste.

Gamle Sjækspirsen græd. Men Mantzius smilte.

— Han var en haard Negl, den gamle, sagde han. Men har jeg kunnet faa Bugt med ham, saa kan jeg vel ogsaa nok tumle de andre *vieux messieurs*.

Saa vaagnede han af sin Skjærsommernatsdrøm.

Og udgav et nyt Bind af sin Theaterhistorie.

Ved hans Seng stod Einar . . .

Nekrolog.

(Frit efter »Politiken« for 27de Februar.)

Nu er han gaaet hen . . . . De ved han . . . . Carl Ewald.

Han sad midt i en Artikel med en krampagtig Vittighed i Pennen, da han døde. Udtrykket i hans Ansigt var levende, men ikke videre smukt. Hans sidste Ord var: »Jeg forlader Jer Jer Skyld!« for han var nu bleven saa bibelsk. Det blev af Redaktøren udlagt som Ønsket om, at hans Tilgodehavende ikke skulde udbetales hans Bo.

Dr. Edvard foretog Obduktionen, som udviste, at han havde for stort et Hjerte. Doktoren mente, det hidrørte fra, at saa mange Kvinder havde revet og slidt i det. Doktoren kjendte det meget godt selv; det var en almindelig Sygdom blandt honette Evropæere.

Om hans sidste Dage er der ikke meget at berette. Hans Humør var taget kjendelig af, og han havde ikke Lyst til nogen Ting. Ofte sad han timevis i Sofaen paa sin høje Hat og bevægede Læberne, som om han bad, men mere blev det ikke til. Vi gik jo og pirkede ved ham og grinede ham ud, men det hjalp ikke. Han kunde ikke mere røre Fingrene, han havde skrevet dem af Led, derfor tæredes han hen af Længsel. Paa hans Skrivebord laa en Artikel, den sidste fra hans Haand eller rettere hans Fod, for den var skreven med Tæerne. Den begyndte som en Visit hos Stiftamtmand Bache, men endte oppe i Himmelen. Alle hans Artikler endte paa Slutningen i Himlen.

Jeg tror nok, han gottede sig over, at Edvard ikke fik det kongelige Theater. Og saa gav han sig af med at gjøre Udkast og Planer til »Politiken«s Drift. Saaledes et Forslag om at udleje Cavling til at holde Foredrag ved private Festligheder over Themaet: Lyv, Fugl, lyv. Kort sagt, han var haabløs tilsidst og maatte dø.

Naturligvis indløb der en Masse Lykønsknings-Telegrammer, særlig fra Abonnenterne. Begravelsen foregaar i Stilhed, men bagefter samles vi paa Redaktionen til et lystigt Mindebæger. Paa hans Gravsten har vi bestemt, der skal staa: »Endelig fik han Ro — og vi med«. Men helt sikker paa, at han ikke sender os et Himmelbrev med Beretningen om sin første Visit hos Vorherre, er vi dog ikke. Men det gaar lige i Papirkurven, siger Redaktøren.

Alt, hvad han har efterladt sig af Navn hernede, har han sat til ved »Politiken«.

Efter Befaling

Den unge Laban.

Kloge Koner — dumme Mænd.

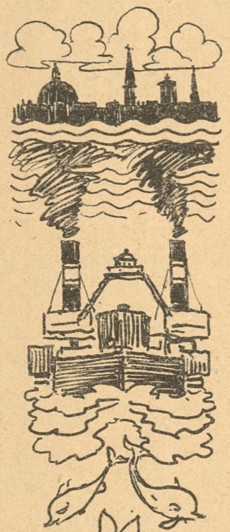

Sverig! dine kloge Koner
Er en kostbar Skat.
Unge Mænd og gamle Joner
Helbredt bli'er for Spat!
Dumme danske Koner jolle
Did for Helsen at erholde.
Paa Kolik og Fødder kolde
Hjælper hun med »Olle«!

Dem, som Lægerne forkvakler,
Tumler hun med Held.
Ja, hvor mange sølle Stakler
Har hun reddet vel?
Selv om du dig selv tiltakler,
Saa dit Ho'de gjør Spetakler,
Fuld — af Tro — til Lund du vakler:
Konen gjør Mirakler!

Alle Tantalus'es Kvaler,
Fod- og anden Sved,
Skiller — plus en luset Daler —
Fruen rask dig ved!
At Mirakkelkuren batter,
Kloge Svensker ikke fatter.
Næsten han paa —. Halen dratter,
Revnende af Latter!

Svenske Mænd i Klogskab droner,
Skønt de sommeti'er
Søger kloge danske »Koner«!
(Vi dem kalder Pi'er!)
De forlader Viv og Børen
For paa dansk at slaa til Søren,
Og blir ikke helbredt, førend
De bli'er smidt paa Døren!

Kjære, væne, vakkre svenske
Ven og Hædersbror!
Tilstaa som et ærligt Menn'ske:
Kvinden er dog stor!
Hun, derom ej nytter kævle,
Evner mér end »tusan Djævle«!
Eva alt ku' Adam trevle
Op, blot med et »Ævle«!

PUKs **Redaktion** og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Enighed gjør stærk.

Vi faar ingen Bro over Lillebelt,
Og Skoleloven skal stenes,
Men Rottesagen — se her er et Felt,
Hvorom Højre og Venstre kan enes.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 12. Marts. Numer 11

1873 PUK 1899

Godt Hovede?

— Jeg vilde gjerne bede om en Migrænestift.
— Skal det være til 50 Øre, eller til 1 Krone?
— Ja, er der anden Forskjel end Prisen?
— Ih ja! Der er meget mere Migræne i den til en Krone.

Ogsaa et Sprængstof.

Hvem skulde troet, at her paa vor Planet,
Der lapser sig med Dynamitpatroner,
Kan den uskyldige »Nevtralitet«
Frembringe skjæbnesvangre Explosioner?
Og dog er det Forfærdelige sket,
Hvor gamle HØGSBROE bag sin Klokke troner,
Og hvor Moralen af hveranden Tale
Er den, at vi bør holde os nevtrale.

Først slagted' Venstre det »nevtrale Provisorium« i en samdrægtig Skare;
Det kunde gjøres uden Risiko,
Fordi der nu er Fred og ingen Fare;
Men, da det dernæst vilde sig forvare
Bag en »Nevtralitetslov« Nummer 2,
Saa holdt Reformpartiets lille Hale,
De Moderate, langtfra sig nevtrale.

Det blev, Skam, ingen fredelig Debat,
Da disses LARSEN overfaldt de Røde
Og paastod, at det var den salig Døde,
De havde manet op af Gravens Nat
Og i en ny Habit den ladet møde,
Der vævet var af deres eget Pjat;
Men saa blev det endog de Liberale
For vanskeligt at holde sig nevtrale,

Strax OSKAR HANSEN, der er højst sensibel,
Letted sit Sind i en Hob fagre Ord
Til LARSEN, hvor en vis Mand og en Bibel
Blev sammensmeltet til en Metafor.
Buketten her af Blomstersprogets Flor
Var langtfra zart som »Duften af en Zwibel«,
Thi her var »Tulipaner« til Finale,
Der ikkun med Besvær sig holdt nevtrale.

Kort sagt, i Mødet man det glatte Lag
Hinanden gav med Skyts af grov Kaliber
For Fredens og Nevtralitetens Sag,
Hvis Aarsag selv en Fredsven let begriber,
At HØGSBROE havde en urolig Dag;
Thi han skal altid ringe, naar det kniber,
Og hans Reformmænd skænd's, som de var gale,
Skjønt de dog alle sammen er »nevtrale«.

Kan De hitte Traaden?

En Legende.

Der var et yndigt Land; det stod med brede Bøger. Og i Bøgerne stod mangehaande Tal og Regnskaber; thi Landets Navn var Telephonien. Dog blev det vide fortalt, at Bøgernes Ejer led den svare Nød; thi han var kun Traadhandler. Hans hele Rigdom var en Kobbertraad. Og var denne Traad saaledes beskaffen, at, naar man tog den ene Ende og spurgte i den, da fik man Svar fra den anden Ende.

Nu levede der i det samme Land en saare mægtig Mand. Man nævnede ham Bartenflet, endog hans ringe Barter var ingenlunde flettede. Og sagde da den mægtige Mand til den fattige Traadhandler;

»Se! Jeg skjænker dig en Kalv. Hver, der rider paa Kalven og tager din Traad for Munden, ham triller der et Guldstykke ud af Lommen. Thi det er en Guldkalv. Drag nu ud blandt Folket og bliv rig.«

Og Traadhandleren drog af Sted, og hele Folket stimlede sammen om ham. Og se! Hver den, der red paa Kalven og lod Skjæmtens eller Alvorsord falde i Traaden,

ham trillede der et Guldstykke saa stort, som femten andre, af Lommen. Og Traadhandlerens Bøger blev saa trinde af Tal og Regnskaber, at han for at finde Plads til dem maatte leje det meste af den store Stad Ny Jork, som dog den Gang kun var en ringe Passage.

Men Folket i det Land Telephonien hedte Abonnenter, og det var af Naturen delt i tvende Klasser. Nogle var saare rige paa Ord og havde Traaden for deres Mund, fra Sol gik op, til Maanen gik ned. Men Andre gav kun nogle ringe Kny fra sig; thi de var faamælende.

Og sagde da de Faamælende: »Hr. Traadhandler, dette er ikke Ret. Er ikke vore Guldstykker lige trinde? Men det siger vi Eder, Herre: Ikke skal vore ringe Kny være de bødende for Andres rige Ord!«

Da sagde Traadhandleren: »Det vorde anderledes!« — Og var det fra den Stund saa, at hvert af de rige Ord var det trillende Guld, men hvert af de ringe Kny var kun faldende Dryp i Traadhandlerens Børs.

Men da blev de rige Ord saare fortørnede. Og var der Mænd iblandt dem, der var de allerrigeste paa Ord, aldenstund der fandtes ej den Ting mellem Himmel og Jord, de ej mente sig kloge nok til at tale med om. Mælede da den ene af dem og sagde, og man nævnede ham den vise Salomon:

»Tvi dig, Herre! Din Guldkalv er jo vorden din Malkeko! — Sandeligen var det ikke din mægtige Velynders Mening, at Du skulde vorde saa løs paa Traaden. Thi af Kobber er den spunden, men vort grædende Guld har Du vundet! — Mærk dig vel, hvor »Strømmen« gaar, og vogt dig, at vi ikke . . . afbryder Forbindelsen.«

Da fældede Traadhandleren sine bitre Taarer. Thi han fornam, — ret ligervis som Bonden og hans Æsel, — hvor hartad umuligt det er at gjøre alle tilpas. Og han grundede og tænkte: »Rettest vilde det vel være, om jeg lod de arge Guldstykker fare! Naar hver talende Mund lod en ringe Styver falde i min Traad, da vilde selv det nyeste Bybud paa Hjørnet sætte Traaden for sin Mund. De mange Styvere vilde voxe sig til store Penge, og min Guldkalv vilde visseligen ikke vorde ringere.«

Dog vogtede han sig vel for at tænke slige Tanker højt. Han gjenoptog Traaden, lod alt Folket kny og red ufortrøden videre, om end det hændte, at hans Traad kom i Urede. Og den kom gemenligen i Urede. — —

Men det siges, at fra denne Stund hang hans Liv i en Traad.

Og der hænger det endnu.

Bønnens Magt. Foruden Johannes Jørgensen havde 8 andre ansete Forfattere i Aar bedt om det Ancherske Legat. Deraf kan man se, hvem der forstaar at bede bedst.

Hundedamernes Internat.

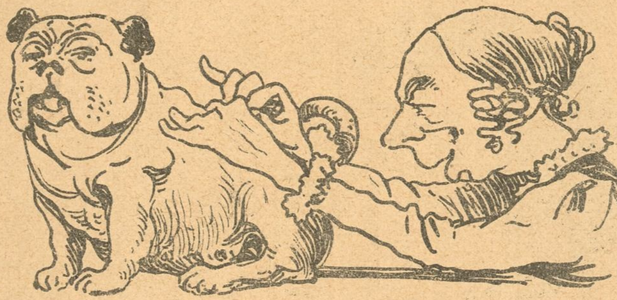

Mel.: En Sextur.

En Moppe! ak, i det lille Ord
En Rigdom af kvindelig Ømhed bor.
En Moppe er kjær!
Selv om den er svær,
Ved Hjærtet hun dog den bær'!
Hvad Under da, at Mopperne
Maa plages ej af Lopperne,
At de paa deres Hundevej
Maa gaa i Hundene ej.
Paa Gaderne og i Stræderne
De maa ikke søge sig Glæderne!
At være ude ved Midnatsstund.
Det passer sig ej for en ærbar Hund!

Er Hundene blevne forvildede
Og mindre heldige stillede
I Økonomi,
Saa ligger det i
De ude er efter 10.
Og er en Hund (desværre) løs
I Sæderne og herreløs,
Den sig opfører mindre net
Og vækker Forargelse let.
Og Moppe, som er saa anstændig sel',
Om end lidt arrig (den søde Sjæl!)
Generer sig, ved Gud! for at
Gaa ud alene ved Midienat!

Ak, kjære Hunde som end gaar løs,
Gaa Dydens Veje og kom til os!
For Fejltrin et Skjul,
For Hungeren Sul
Og slet ikke Spor af Mul!
O! lær at hade Goderne
Omkring ved Slagterboderne,
Og lær af Moppe at holde ren
Baade Tanke og Skind og Ben!
Men ærbare Miner forlanger vi!
Og vandrer I kun paa den trange Sti
I Ly af Kvindernes Hunde-Hegn
Faar imellem til Løn I Nat(Hunde-)tegn!

En Idealist.

Motto: Der er Kvinder bag.
H. Ibsen.

Taleren: Næj — Næj! — det skal ske, fordi det maa ske. Men skal jæj da staa ene? —

Ung begejstret Tilhørerinde: Nej! Nej; De skal ikke!

En Realist.

— Hvad skal Du være Peter, naar Du bliver stor!
— Jeg skal være Mester; men hvad skal Du være?
— Jeg skal være Svend, for Mester siger, det er Svendene, der faar alle Pengene.

E. B.s Klagesang.

Motto: »Hvorfor skal de Ugudelige« osv.

Jeg ærgrer mig dog saa mageløst,
Alting mod mig er chikanøst.
Daglig min Sortsyge skyder sin Væxt —
Det er den evige Dagens Text.
Nu har mig Sthyr berøvet Hansen,
Han var saa rar at skjælde ud!
Gud, hvor han ærgrer mig, den Christansen,
Han har vist lovlig haard en Hud!

Danneskjold — ak! han er min Sorg,
Sidder i Kunstens faste Borg,
Hvad skal mon saadan en Greve til,
Naar dog en anden gjerne vil!
Nu skal Hr. Nielsen gi' Instruktøren —
Hvad skal vi med den unge Fløs?
De skulde givet Carl Evald Ducøren —
Han er jo næsren arbejdsløs!

Nu har de givet »Ancher« hen
Til en Johannes Jørgensen!
Saadan en lodden Renegat,
Han sku' sgu' ogsaa ha' Legat!
Vi har dog nok i Integade
Af dem, som brygger Digtnings Vin.
De skulde spurgt mig — Gud, jeg ha'de
Nævnt dem i Hast et Par Dusin.

Ikkun Martinius han er go',
Derfor i Dagmar jeg slaar bo,
Der kan man gjøre, hvad man vil,
For der er ingen Minister til!
Han har skam Smag for det moderne,
Hvor i »Johannes« han var sød! . . .
Men hvad forslaar en enlig Stierne
Vel i al denne Kval og Nød?

Ej en Gang Schrøder gi'er mig Trøst,
Skjønt han er ellers blot til Lyst.
Sikken et Stykke, »Munkevang«!
Sophus Birk har et stort Talang!
Jeg finder denne sjældne Herre
Større end J. L. Heiberg var.
Men, hvad jeg synes, er desværre
Faa der kun, som alvorligt ta'r.

Fremtids-Nekrologer.

Cand. jur. Gustav Philipsen.

Ved den liberale Vælgerforenings store Protestmøde i Gaar hændte den sørgelige Begivenhed, at Cand. jur. Gustav Philipsen talte sig ihjel.

Man vil erindre, at Mødet var sammenkaldt for at protestere imod det nye Taxtregulativ for Nødtørftshusene. For at imødekomme den fattige Del af Befolkningen var det nemlig blevet indrettet saadan, at der betaltes efter Vægt, saa at altsaa de Fede kom til at betale langt mere end de magre. Betalingen var fastsat til 3 Øre pr. 100 Pd. Dette vilde ganske vist medføre en Lettelse for de magrere Dele af Befolkningen, og navnlig mellem Lærerne, Kontoristerne og de mindre Næringsdrivende var der stor Glæde derover. Men til Gjengjæld var der andre meget betydningsfulde Samfundsklasser, som vilde føle sig meget haardt ramte deraf, saaledes Slagterne, Bryggerknægtene og Beværterne. Og mellem dem var Harmen over det uretfærdige Forslag meget stor.

Følgelig sammenkaldte da den liberale Vælgerforening et stort, forfærdeligt Protestmøde. Og til at give Harmen Udslag var Hr. Philipsen naturligvis bleven valgt.

Man maa nu erindre, at han efterhaanden var bleven Specialist i Protestmøde-Taler og i denne Egenskab rejste Landet rundt. Han havde netop i den foregaaende Uge protesteret mod Anholdelsen af en fuld Mand i Ribe og et løst Rendestensbrædt i Sæby, mod Tørvepriserne i Kjærteminde og mod den Maade, hvorpaa Sogneraadet i Smørumnedre bortforpagtede Græsningen paa Grøftekanterne.

Efterhaanden havde denne Virksomhed imidlertid

taget stærkt paa ham. og Lægerne mener, at hans Galdeblære lidt efter lidt var bleven næsten ganske udtømt. Muligvis har Galden bredt sig til hele Organismen og er gaaet ham i Blodet.

Hvorom alting er: midt i Hr. Philipsens Tale hørte man forleden Dag et stærkt Knald. Han var exploderet. Færdig. Hr. Octavius **Hansen**, der tilfældigvis var til Stede ved Mødet, opfangede hans Rester i sine Arme.

Det klingrer —

Var sig Hr. Direktør Heide, han mon i Byen udgaa,
— Alle Hoveder drejes —,
„Gud vide, hvad den Herre i Dag vil byde paa?"
Det klingrer paa danske Bankmænd, der de udgange.

Af Aktier strutted' den Herres Person,
— Kursen er saa høj —,
I hver en Lomme laa der en kvart Million.
Ej mangler Smaamønt danske Bankmænd, der de udgange.

De Kjøbmænd udfoldede al deres Pragt,
— Pragten er som saa —,
Men Heide han gaar det forbi med Foragt;
Det er ikke Brystsukker, danske Bankmænd kjøber, der de udgange.

Han Fruen vil kjøbe en nem lille Ting,
— Juveler er for flovt —,
Thi gaar han slet ikke i Boder omkring.
Kun lidt tjener Michelsen og Hertz paa danske Bankmænd, der de udgange.

Men kommen tilbage han siger: „*Ma belle!*
— Sproget er af Guld —,
Forsmaa ej min Gave, et lille Hotel."
Der er altid et Par Ejendomme paa danske Bankmænd, der de hjemkomme.

Be'er Drengen om Legetøj eller om Slik,
— Toppen er af Guld —
Strax kommer han hjem med en mindre Fabrik.
Det er Legetøj for danske Bankbørn, der de opvoxe.

Naar Pigen om Dukketheater blot knyer,
— Dukken er af Guld —,
Strax kjøber han det Kongelige af Styhr.
Det er ligemeget, hvad det koster, naar danske Bankbørn skal mores.

Og Folk stimler sammen paa Gade og Plads,
— Heide er i By —,
„Vil han Rundetaarn kjøbe eller Prinsens Palads?"
Det klingrer paa danske Bankmænd, der de udgange.

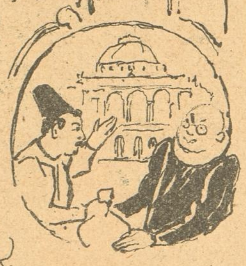

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Føl dem paa Tænderne.

Bjørnson vil, man skal passe blot
Paa Nordmænds Tænder i Tide,
Saa spiser de godt og fordøjer godt,
Og saa kan de — Svenskerne bide.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 19. Marts. Numer 12.

Gulgrøn Venlighed.

— Men Frøken Sørensen, maa jeg ikke ogsaa sige Dem Farvel?
— Jo, med største Fornøjelse, Hr. Hansen. Hellere end gjerne.

Et nyt »kritisk Øjeblik«.

Ni-og-Halvfems de tusinde Hjems Ruin vil dog ligegodt volde,
Saasom vor Jord, mærk Visdommens Ord, før Høst har udspillet sin Rolle.
Ret som vi bedst i Øst og i Vest i Sommerhabit figurere,
Vil en Komet vor stakkels Planet sit Tugtens Ris præsentere,
Sætte i Gang et Arrangement med bengalsk Ild i Finalen
Og Præsident og Kejser omtrent gi'e selvsamme Omgang paa Halen.

Meget for snart vil en Milliard af Krukker og Lergryder briste;
Ak, men især vi tage os nær, at vi skal vort Folkething miste,
Der lod igjen en Samling gaa hen, imens det barbered' Budgettet,
Hvor man nu véd, Kometen slaar ned og levner end ikke Skelettet.
Rigsdagen sov, mens Hærens Behov i Drømme den kjækt slog paa Flugten,
Og dens Debat om Flaaden fik brat Afslutning i Jammerbugten!
Dog i det ny Finansaar med Gny Kometen alt tager Stilling,
Og den er klar, formedelst den har knap Brug for en kneben Bevilling.

Uden Tvivl slaar Kometen i Skaar Reformpartiet det rare;
At det af Jord er skabt, vi med stor Bekymring i Aar vil erfare.
Det ser med Gru den Jord gaa itu, det vilde saa smukt reformere.
Sligt kommer RASMUS CLAUSEN til Pas, thi da kan han glad triumfere:
Lærerne bli'er, tænk sikken en Svir! — for Lønningsforbedringen snydte;
Thi Anno Nittenhundred-og-et er Jordkloden ikkun en Mythe.

Dog kan maaske en Redning vi se, før Jorden er ganske lagt øde,
Hvis til Protest mod slig en Molest G. PHILIPSEN stævner til Møde;
Bringer blot han et saadant i Stand af Smaabørn og gamle Matroner
Og faar med *viel Geschrey* sat i Stil gevaltige Resolutioner.
Pas da kun paa, Kometen vil faa, naar han disker op med sin Snakken,
Skræk i sit Blod, hvorefter sin Fod den skyndsomst vil tage paa Nakken,
Mest vel, fordi den føler sig i lidt Frændskab med de Liberale,
Thi, er dens Slægt paa Kjærne defekt, saa glimrer den dog ved sin — Hale.

De fyrige Assessorers Skovtur.

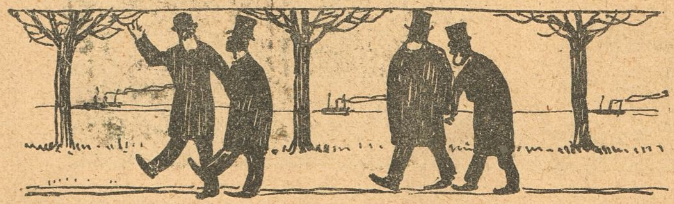

Som bekjendt var Højesterets Assessorer fyrige forleden. Og som andre fyrige Svende tog de i Skoven. Skoven var ganske vist ikke sprungen ud endnu, men Skovbund var der, baade Anemoner og Skovmærker og Florian — nej Timian.

Man kjørte ud i Dyrehaven gjennem tre Instanser: Morgenkaffe paa Tuborg, Hjertestyrkning hos Fugmann og Frokost paa Bellevue. Efter at man havde faaet den første Snaps til Livs, begyndte den mundtlige Procedure. Naturligvis tog man ikke med Toget, da Rettens Vej jo er langsom her til Lands.

Takket være den fortræffelige Koch, som man selv havde medført, smagte Retterne delikat. Der serveredes saavel Under- som Overretter, Søretter, Gjæsteretter osv., og de begejstrede Dommere paastod, at de allesammen fortjente at være Højesteretter. Til Kaffen nød man Cigaretter og D. O. M.

Efter denne Frokost kan man jo nok forstaa, at den blev noget kriminel, Den gamle forhenværende Højesterets-Justitiarius var med paa Turen, og ganske naturligt fremkom han da med det Forslag, at man skulde springe Buch. Forslaget vandt livlig Tilslutning, og den sunde og fornøjelige Sport fortsattes, til Højesteretsuret slog to og Justitiarius som Følge deraf afbrød Forhandlingerne.

Dermed var der imidlertid ikke sat nogen Skranke for Rettens Lystighed. Tværtimod indtog man en splendid Middag, hvorunder flere Sager blev plæderede. Det fortjener at bemærkes, at der var udmærket Appel i de Hurraer, der fulgte efter Talerne. Kun en forbigaaende Misstemning vakte det, at Isen var smeltet Man var ikke rigtig tilfreds med denne Retsreform. Man maatte imidlertid opgive at spise den, da den i flydende Tilstand let kunde forplante sig til de røde Togaer og Ingen havde Lyst til at tage den paa sin Kappe.

Vældig Jubel vakte det, da man paa Hjemvejen mødte de strejkende Slagtersvende. Under livlige Hurraraab for Wentzel Bekkers Enke og P. G. C. Jensen sluttede den muntre Retsdag.

Frisk fra Tønden.

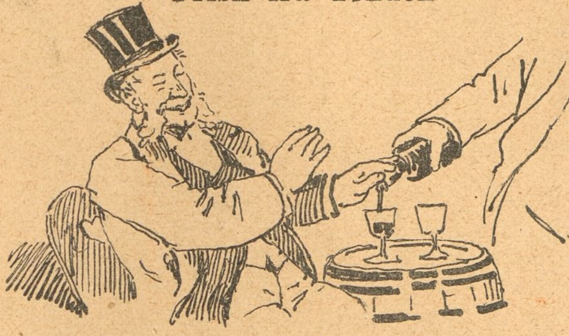

Hva'ba'er? — Et lille Bæger? — Alrig i Livet! — — Det v'sige, fra i Morgen a' .... og saa alrig i Livet! Undta'en maaske hare en, so, sre, fire Gelas om Formda'en til at vænne sig a' paa og no'en Konnejakker mod Infl . . . lue . . . lenzaen og et Par Soddyer at sove paa, — og hva' der saadan lige akkurat er nødvendigt for et Menskes Essistens. For jeg sk' sige Dem: det bli'er mig for kosbart. Naar man skal leve af at besale for at være Kasliraad, har man jo ikke saa meget at rutte med! Men som nu f'Essempel, den Flasse Portevin i Freda's, som blev til so Flasser, fordi at vi »slo'« om dem, hva' sror De, at den kossede mig? — Hunredesusinde Kroner!

De ska'kke sitte og se saa idiosisk ud, Højsærede; det er sandt, hva' jeg si'er. For se, dengang da De va . . ke . . lede hjemad for at vise den frem for Deres ulyggelige Koner og Børn, som De ikke har, — det var meget sørrereligt at se paa, vil jeg si'e Dem, saa blev jeg jo sittende lidt og sænkte over Singene. Jeg ku'kke faa Gulvet til at ligge stille, som jeg sku' gaa paa, og Sønderne srillede saa løjerlig rundt i Loka . lalet, og det var rent galt. Og saa fik jeg jo en Avis og pelumpede lige med Næsen i Klattelosse . . . Latteklosse . . . Klasselotteriets Trætte . . rækningsliste.

Nu har jeg det mærgeligste Numer, der no'ensinde har essisteret i Lasse . . lotteriet: Et susind helleve hunrede — nej, elleve susinde et hunre . . nej, elleve susinde elleve hunrede . . . naa, ligemeget; det er fem Et-Saller, f'staar De nok. Og paa de fem Et-Saller ha'de jeg vundet hunrede susinde! Det stod der:

11111 — 100,000 Kr.

Jeg ga' et Spejæt, saa Sønden ved Siden a' mig srillede so Gange rundt om sig selv, og Opvatteren spur'te, om han ikke sku' hente en De . . rosche. — »Gaa væk!« sa'e jeg, »nej, en Karre . . ret med fire hvi'e Hesse for. Jeg maa op og sale med Heide. Vi kjøber Krissjansborg og laver det om til et Opera-Seater, og vi kjøber Valby for at ha' no'et, vi kan la' vores Spurre . . vogne srille rundt i, og vi kjøber Rundesaarn, for det kan saa rart ligge paa langs og være Lussusvogn i Gjesser-Toget, om saa Svenserne bli'er alrig saa sordnende gale i Ho'edet! — Sles ingen Kjøbenhavn mere, f'staar De! Vi kjøber det hele!«

Naa, jeg sitter lidt, og saa er det li'som der er no'et, der klarer sig for mig. Og saa ser jeg igjen i Avisen, og saa staar der jo:

11111 — 10,000 Kr.

Lige meget, sænker jeg; si susind er osse Penge! — Dem ka' jeg pakke i Putte . . . putte i Pakke . . huse og saaledes yde mit borrelige Bidrag til Have . . Have . . Havnenes Li'estilling, som jo osse er et sorartet Samfundsspøsmaal. Eller jeg ka' la'e dem gaa op i Røg i Kvindernes Kjøkken, saa at vores stakkels Damer kan bære deres Busser, som De vil, som »Polisiken« si'er saa nysseligt, Eller jeg kan . . .

»Nej, Du kan ikke, Kasliraad!« si'er jeg. For i det samme ser jeg for sredje Gang i Avisen, og kelarere og kelarere blev det for mig, og saa staar der:

11111 — 1000 Kr.

Susind Kroner! — Naa, ja, ja! — Det ka' da blive til en Æsse Sinsoldater til vores nye Kong Frederik den Nyende . . Niende, og saa til Ridderkosset, der jo sel'følleligvis falder a' bag efter!

Men saa imidlertid, saa ser jeg, at Gulvet ligger ganse stille, og jeg rejser mig op og ser for sisse Gang i Avisen og saa staar der Gu' hjælpe mig:

11111 — 100 Kr.

Var d' ikke for galt? — Det ku' jo bare bli'e en ny Hat til Bine og ka'ske et Par Flasser Portevin ovenpaa 'en! Lige meget! Jeg kiler op til Kolle . . Kolle . . lekse . . risen, og hva' fik jeg saa?

Ingensing!

Det var sles ikke 11111, der havde vundet, — det var 1111!!

Da Tulle sku

Tulle færdig er med Skolen,
Har faa't Læg lagt ned paa Kjolen,
Hun kan læse rent som faa:
Hun vil til Theatret gaa.
Hun det føler som sit Kald — sit ufravigelige —
Hun „har følt det fra hun var en ganske lille
Pige“,
Hun er ligeglad, hvad Fa'r og Mo'r og Bro'r
saa sige;
Hun tilsidst faar Lov dertil
Og er ellevild.

Han strax taber Sans og Mæle,
Da han ser, hvor hun kan „sjæle“,
I Exstase raaber han:
„Gud! — De spiller som Réjane!“
Han sin Instruktion begynder: „Stræb blot efter
Livet!
De maa være blød og sejg og rank og svag som
Sivet!
Gud i Himlen!! — — at De faar en stor Succes
er givet!
Li'saasnart En bliver syg,
Skal De faa Debut!“

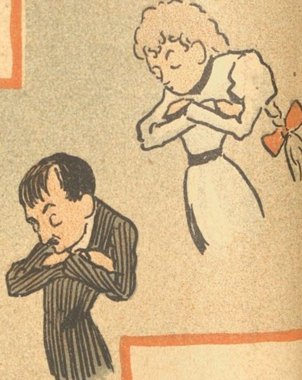

Hvem skal Tulle instruere?
Zangenberg vil ikke mere, —
Olaf siger med et Smil:
„Aa gaa heller til — — Emil!“
Jerndorff „sandelig ej tør saa stort et Ansvar
bære“ —
Mantzius synes, Tulle skulde la' det hele
være —
Reumert har saa mange store Roller, han skal
lære — —
Saa gaar hun med sit Talang
Ud til Herman Bang.

Slangens
Jamen P
Der er se
— Fjerde
Gnudtzman
Gullmann m
Behrens sidd
Man sku
Det gjør

Dagen førend hun skal spille,
En Reporter ganske stille
Hos Theatrets Portner staar,
Venter, indtil Tulle gaar — — —
„Skal jeg i Avisen?! — Aa, jeg vil saa nødig ha' det —
Jeg har lige faaet Rollen — blot jeg ej gaar fra det —
Her er mit Portræt — — — men De maa end'lig ikke ta' det!
Vores Hund den hedder Thor,
Og jeg bor hos Mor.“

Aft'nen kommer — Tulle gruer:
Gjennem Tæppet ud hun skuer —
Gulvet fyldes! — fler og fler
Af Bekjendte Tulle ser:
Skolekammerater i Parterre og Parketter,
Højre Sideloge: fire Onkler og en Fætter,
Midt paa første Række Bedstemo'r med tre Buketter;
Alles Hjærter voldsomt slaar:
„Bare godt det gaar!

Samtlige Familielabber
Fulde af Begejstring klapper; —
Hver Gang Tulle har Sorti',
Stiger det til Raseri;
Og, da Stykket er forbi, højt Jubelstorme bruse,
Mangen Publikummer maa en Glædestaare knuse,
Ingen tvivler om, at Tulle bli'r berømt som Duse, —
Gud ske Lov Du Kaldet lød —
Tulle Du er sød!

Blik kan gjøre Svimmel —
ressens — — — milde Himmel!
elveste *E. B.*
Række Nummer tre —
n snor Mephisto-Skæget som en Mand af Faget, —
ned sit Englesmil — ak nej — den er opdaget! —
le rolig — som Napoleon før Slaget;
tro, han tænkte — nej,
han dog ej.

Retsreform.

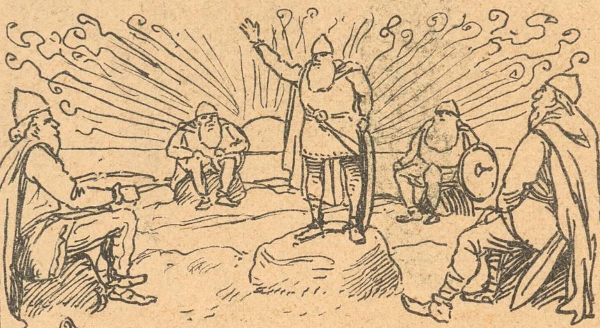

Retsreform — o, hvor er Du dog sød,
Gorm den gamle først Dig Velkomst bød.
Ak, han leved ej saa længe, at
Han en Kommission blot fik nedsat.
Regnar Lodbrog sad i Varetægt —
Det var egentlig en Smule frækt —
Dom'ren siden populær dog ble' —
Han gav Frederiksberg en Variété!

I en Køkkenmødding mener man,
At ha fundet, Blaa- og Hildetand
Lystigt løs paa Nødden knækkede,
Ak! men hurtigt blev de stækkede.
Blaatand havde vistnok faaet en Sum
Af det Guthmannske Konsortium;
Blev saa strax sat i Arresten ned,
Slap kun løs igjen mod Sikkerhed.

Under hele Huset Oldenburg
Voldte Retsreformen megen Sorg,
Det vi mere ej dog drøfte vil,
For det hører Nordre Birk kun til.
Mærkeligt, at det saa godt gik an,
Tordenskjold saa meget stak i Brand:
En, som Skrædderdreng har været, maa
Sig paa Sy-low dog vel nok forstaa.

I vor Oldefarses Bedstemo'ers
Nu desværre længst dødfødte ældre Bro'ers
Fa'erses Onkels Tantes gamle Tip-
Oldefarses Tid et lille Trip
Sagen tog frem mod et Resultat;
Da blev der en Kommission nedsat.
Endnu nok en gammel Kone kan
Huske En af dem som gammel Mand.

Nu gaar den Slags Ting skam i en Fart:
Tænk, paa syv Aar har man Sagen klart;
Det har været nok en værre Tur,
Nu sku' Kommissionen ta' en Lur.
Maaske vore Børnebørns Børn kan
(Vi er rappe jo i dette Land)
Leve den Dag, da vor Rigsdags Mænd
Sylter Sagen i et Udvalg hen.

Fadderstads.

Der er Fadderstads oppe paa Slottet. Prinsen og Prinsessen gik glade om og vuggede den Lille. Danmarks Ungdom, Danmarks Haab!

Puk skulde ogsaa med. Han var i Kjole, Monokle og Vognmand Bohns Bryllupskaret.

I Sorgenfri Skov stod Træerne med tunge og bristefærdige Knopper. Solen skinnede, Skodsborgdæmningen skred, Carl Ewald skrev paa en ny Bog, det kgl. Theater havde rød Plakat, og alle Kanonerne dundrede. Saaledes var alt Fryd og Glæde!

Sorgenfri!

Kun gik der inde imellem Træerne en gammel Mand. Hans Skjæg var graanet, hans høje Tænkerpande furet, hans Brilleglas duggede. Det var Wiinblad. Han havde ikke smagt Mad i sin Mund siden han var en lille Dreng — naar lige undtages de Maaneder, da *»Samaritanen«* og *»Friskolebørns Bespisning«* var aabne. Han gik og talte Salutskuddene og regnede ud, hvor megen Mad han kunde have faaet for hver af dem:

Første Skud: Fire Stykker med bart og tre med forskjelligt. Andet Skud: Gule Ærter og Klipfisk. Tredie: Lobescoves og Rhabarbergrød. Fjerde: Bøf med Syltetøj. Femte: Hummer. Sjette: Andesteg. Syvende: Østers . . .

Taarerne piblede frem. Ak, hvor sjældent saa han ikke en Østers! Skjønt paa Redaktionen . . .

Puk havde sendt et Telegram til Prinsen, Buket til Prinsessen og Ske til den lille tilkommende Majestæt. Men hvad havde ikke andre sendt! Han noterede:

Vuggetæppe fra Gardens Officersfruer. Ranglen fra de tre første Rangklasser. Violrods-Etui fra danske Kvinder. Patteflaske fra *Corps diplomatique*. M. m. m.

Da *Puk* kom til Slottet, mødte der ham en glædelig Overraskelse. Der stod Alberti, Secher og Borchsenius paa Trappen.

— Jeg skal bære Barnet, sagde Alberti.

— Og jeg skal holde Huen, jublede Secher.

— Og jeg skal staa Fadder, sagde Borchsenius.

Jeanjean sad ganske stille i en Krog. Han var helt fortumlet af Sindsbevægelse og Lykke og havde i Dagens Anledning afbrændt et helt Fest-Fyrværkeri af Trykfejl.

Men med et svingede der en Ekvipage op for Døren. Det var Barnet, der kom fra Kirke. Mens Fadderne sad og jublede indvendig, var hele Ceremonien gaaet for sig. Man havde glemt dem!

— Det kalder jeg at gjøre det af i et Snobtag, sagde *Puk.*

— Han skal nu al Tid være saa vittig, sagde den øvrige Presse og saa surt.

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør. Det er af moderlig Venskabsfølelse for Dem, at jeg griber Pennen for at advare Dem om, at De nu endelig følger med Tiden og indretter Deres Blad efter de Fordringer, ethvert Menneske med Agtelse for sig selv maa stille til Nutidens Journalistik, og hertil hører da først og fremmest, at vi Kvinder i alt Fald en Gang om Ugen (i Deres Blad en Gang om Maaneden) forfriskes ved en alvorlig og sædelig Artikel om vort Toilette efter al det ugudelige og letfærdige Mandfolke-Pjat, vi har maattet døje, og i den Henseende er »Politiken« da det nobleste Blad herhjemme og Mandagene er Festdage for hver ægte Danekvinde, høj eller lille, tynd eller tyk, thi da kommer den lille Engel fra Paradis, Eva, og fryder os med sine henrivende Eventyr om Hatte eller sjælfulde Causerier om Nederdele, og sikke Illustrationer hnu giver af de paradisiske Costumer, det er som om man hørte Silken knittre, naar man tager Avisen i sin Haand, og mangen Gang har jeg efter et saadant Billede staaet foran mit store Pillespejl og draperet mig med Sengetæppet, for Hr. Flabmejer, det unge Menneske, der skriver i »Politiken« og der har Myggene og de udsprungne Anemoner under sig, han siger, jeg godt kunde staa Model for Eva, men i Mandags overgik hun sig selv, for da havde hun skrevet det yndigste Digt i Prosa om Damebuxer, man var ligefrem aandeløs, mens man læste det, og hver Gang der var afbildet et nyt System fint, blødt og lækkert svulmede ens Hjerte af Attraa efter at eje det, men til allersidst kom der en Type, som tiltalte mig allermest, fordi den vistnok bedst passede til mine Former, nemlig denne

Og saa yndig var hendes Artikel, at den ikke alene har begejstret alle Kvinder, men ogsaa gjort et dybt Indtryk paa Mandfolkene, i alt Fald ved »Politiken«, hvor den i »Dagens Text« blev hilst som en Revolution i moderne Journalistik, som en Aabenbarelse af de store Sandheder, som det er vor Oplysnings-Tids Ære at bringe for Dagen. Og nu vil jeg da indtrængende for Deres egen Skyld, Hr. Redaktør, opfordre Dem til snarest muligt at anskaffe Dem en Eva for ikke at blive overfløjet i det store Kapløb, og her har jeg da ment at tilbyde mig selv, for er der nogen, der har intimt Kjendskab til den indvendige Underbeklædning baade hos Damer og Herrer, saa er det da mig, der i over 15 Aar har været som en Moder for mange Hundrede Mennesker af begge Kjøn og har haft Lejlighed til at studere alle mulige forekommende Former ligefra Manchetskjorter for Damer til Korsetter for Herrer, og De kan tro jeg skal skrive saa delikat selv om de mest inderste Stykker, at selv »Politiken« skal revne af Misundelse.

Ærbødigst
Rudolphine Bollerup.

Sætter ogsaa usynlige Lapper for moderat Betaling.

Kom til Norge! Der skal Du se —!

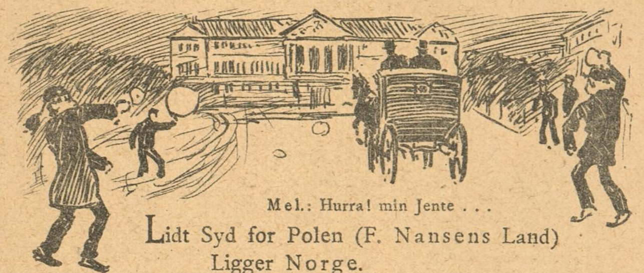

Mel.: Hurra! min Jente . . .

Lidt Syd for Polen (F. Nansens Land)
Ligger Norge.
Fra Nordkaps Nordpynt og ned til »Grand«
Klippeborge!
I hver en Vraa stovte Gutter bor
Parat til Kæmpeværk og stovte Ord!
Norske Normænd!

De kunde ha' det saa lunt og godt,
Hvis derovre
De ikke ha'de en Nabo blot
Øst for Dovre.
Men Svensken piner og plager dem,
(Ej i et Musehul han jager dem!)
Stakkels Normænd!

Dog Under! Normanden blev saa bleg,
At han gøs, da
Forleden Dag over Kølen steg
Konprins Gösta!
Og, da til Stordaad Nordmænd har Trang,
Saa gaar de hen og faar Bersærkergang,
Djærve Normand!

Ja, norske Løven, den brølte lej,
Slog med Svansen,
Og hver en Normand straks følte sig
Stor som Nansen:
Først de med Sne Prinsen bollede,
Bagefter de med hannem sollede.
Gjæve Normænd!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Konen med Æggene.

Til Rigsdagen sthyrede han sin Gang,
I blide Drømme hans Tanker sig svang
Om alle de Forslag, han rugede ud:
»Det bliver Love — Du gode Gud!« —

Da kom der en Dagsorden, flere derpaa,
Klask! Lovene der paa Jorden laa.
Med dem den hele Lyksalighed faldt —
Og det var i Grunden slet ikke saa galt.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 26. Marts. Numer 13.

Uhelbredelig?

— Min Frue, jeg forsikrer Dem, det er en skrækkelig Sygdom — enten dør man deraf eller bliver Idiot for Livstid; De kan tro mig, for jeg har selv haft den som Barn.

Travle Tider.

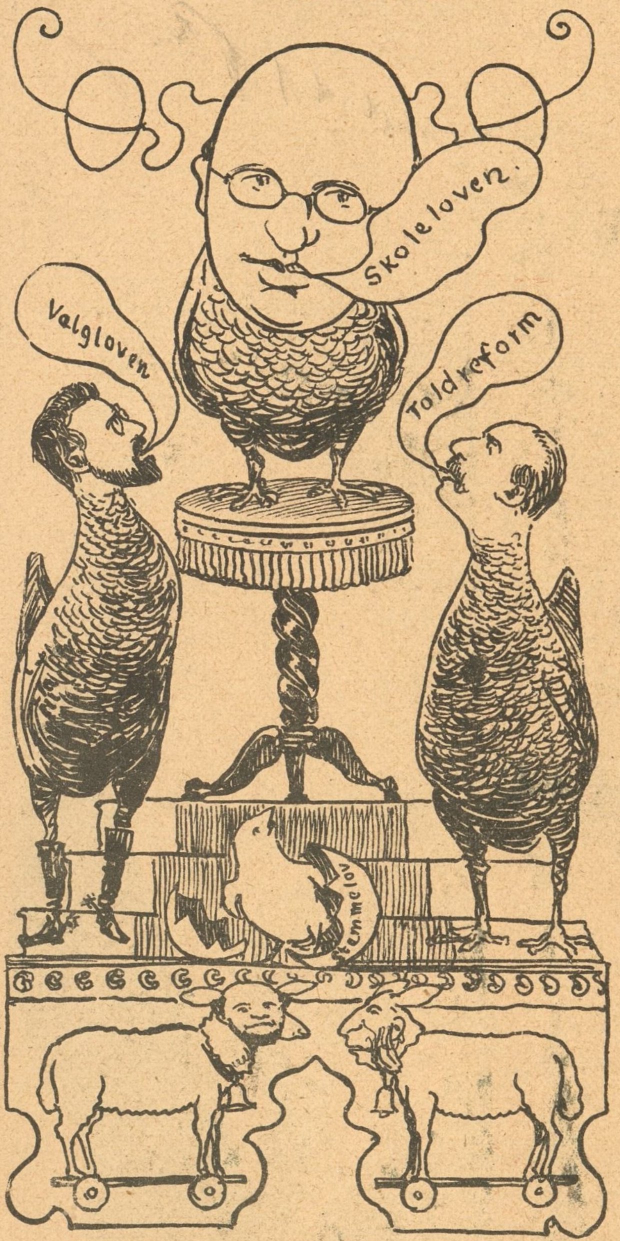

I Dag begynder nok en »stille Uge«
Med Fred og Ro, — det er saa vederkvægende,
Især da Godtfolk plejer den at bruge
Til Andagt — ikke mindst ved Paaskeæggene.

Ikkun vor Rigsdagssamlings sidste Timer
Med hellig Tavshed langtfra man forsøder,
Med Kirkeklokker ingen Formand kimer,
Selv i de stemningsfulde Aftenmøder.

Men, hvilke Klokketoner her end lyde,
Og paa hvad Planer her man træffes pønsende,
Vil dog med Paaskeæg man Folket fryde,
For saa vidt konkurreres her med Hønsene,

Thi mellem Førerne og Meningsfællerne
Er ingen Mangel i vor Rigsdags Sale
Paa kloge Høns, der ogsaa gjør i Nælderne,
Og Hanekyllinger, der højlydt gale.

Ordførere forlyste deres Egne
Med Kaglen op ad Stolper, ned ad Væggene,
Saa det kan være svært nok at beregne,
Hvad der kan komme ud af Paaskeæggene.

Den kommunale Valglov kan passere
Som Klinkeæg til Brug ved Æggesøbe,
Men Toldreform og Skattelov med mere
Som Vindæg kan man sikkert rolig døbe.

Et Statstilskud blev ligegodt beskaaret
De frie Skoler, hvad der vist henrykker dem;
Som Blommen i et Æg de sagtens faar'et,
Skjønt (H)Viden er just ikke det, som trykker dem.

En Stemmelov, saa vidt vi har fornummet,
Er næsten ved at krybe ud af Ægget:
Ved den kan der saa rart i »Stemmerummet«
Opføres Æggedans af Stemmekvæget.

Ved Hjælp af billig Pris paa Husmandslodder
Man lover Husmandsfolk lidt bedre Dage;
Men — Kvindefængslets Flyttelse til Odder
Blev nok til pur Løgn paa en Æggekage.

Mens Kirkebyggerne maa Taarer fælde,
Fik Tolderne dog Lov at le i Skjæggene.
Og snart en Puddel, nybarbert, vil melde,
Hvad der kan komme ud af — Paaskeæggene.

Der er kun En — og Umulius er hans Profet.

Puk var forleden henne hos Digteren *M. E.* for at spørge til hans Befindende ovenpaa hans sindsoprivende Sygebesøg hos *Georg Brandes*. *Puk* havde læst hans Artikel i *Politiken* og var ganske bekymret. Han traf den gigantiske unge Aand til Sengs med et koldt Omslag om den mægtige Tænkerpande. Kun den fine, nervøse Næse ragede stejlt frem i al sin vibrerende Ynde. Sengen var rykket helt hen til Bogreolen, der var overfyldt med Bøger af *G. B.*, Bøger som dette exempelløse Arbejdsmenneske havde læst næsten allesammen. I Sammenligning hermed var den Plads, han overlod sit eget Livs Produktion, sine egne samlede Værker næsten overdreven beskeden; de laa som Dække over en Flødekop. Ved Væggen ligeoverfor Sengen var oprejst et lille Alter med *G. B's* Portræt i Legemsstørrelse som Alterbillede. Rundt om dette hang som Engle *Hørup, Edvard* og *Skram;* Kalken var formet som *Schandorffs* Hovede. Ved Siden af Alterbilledet hang flere Røgelseskar, fyldte med Numre af *Politiken*, parate til at ose, naar de blev tændte.

Ved *Puks* Indtrædelse kastede Digteren et ilsomt Blik paa Alterbilledet; behændig skilte han med et rask Tag Haaret ad i to mægtige Hovedstrømninger, Panden furedes af dybe Tænkerrynker og Pegefingeren søgte Tindingens inderste Tankecentrum. Hvor pinligt at være Vidne til denne frygtelige Daarligdom uden at kunne hjælpe!

Da begynder *Puk* for at trøste ham at tale om hans Værker, om den *Eriksenske* Poesies frigjørende Indflydelse paa Aandslivet i Skandinavien og om Nødvendigheden af snart at starte en Folkeudgave af Digtene med en dertil indrettet rosende Fortale. Da kom der Liv i det ungdommelige Legeme, og det sparkede under Tæppet i kaad Glæde. Ved Fodenden af Sengen saaes de fine, hvide Tæer, der trods flere Ligtorne bevarede et Præg af utæmmet Viljestyrke. Men pludselig slukkedes Gløden i de smaa ilfærdige Øjne, Tæerne forsvandt, og Digteren foldede Hænderne med et bedende Blik over mod Alterbilledet. »Lad mig lide dit Martyrium, Mester,« mumlede han, »lad mig i en Menneskealder lide under Niddets Bagtale, da skal ogsaa jeg komme med en Fortale!«

Forgjæves søgte *Puk* at lede Samtalen videre i den begyndte Retning. Den unge Digter laa stum og bad stille til Sankt *Georg*. Da forlod han bedrøvet Sottesengen, idet han mumlede: »Han generer sig, thi han har Geniets Djævel i sig!«

Mislykket Frieri!

Der var en svenska Flicka,
Hun hedte Sassnitz-Trelleborg!
Hun vilde ej sig »skicka«,
Med Tugt at mælde Sorg
Hun voldte sine Fædre,
Fi — fa — fædre!
Ej trifvelig — Gud bedre!
Var Sassnitz-Trelleborg!

Udstyr i lange Baner!
Det kostede en artig Sum.
De Fædre havde Planer
Med en Hr. Publikum.
Ja, ud hun skulde stikke,
Sti — sta — stikke
En dansk, lidt ældre Flicke.
Den Plan var ikke dum!

Hun Titel fik af Dame!
Kupéer med Alkove i!
Et Godstog fuldt Reklame
Med Guld og Skove i!
Og Skibe, ganske nye,
Ni — na — nye!
Som de, der ej var sy'e,
Saa sødt ku' sove i!

Skjønt Flickan var ret vakker
Og ej at rynke Næsen ad,
Sig Publikum betakker,
Han er en kræsen Rad!
Han fandt langt mere Ynde,
I — a — ynde
Hos Gedser-Warnemünde,
At gjøre Væsen ad!

— Fra Stockholm ned til Nizza
Ad Trelleborg, en vakker Tur!
I »Sofwagon«, vi »gissa«,
Har Svensken ta'et en Lur!
Derfor kom han for silde,
Si — sa — silde!
Og **Haarløv** kunde stille
Saa »roligt« paa sit Uhr.

En afbrudt

Festtaleren: Maa det være mig till
Hvad

Kunstpause.

ladt et Øjeblik? — Mine Herrer! —
er et Selskab uden Damer — — — —?

En ny Stormagt.

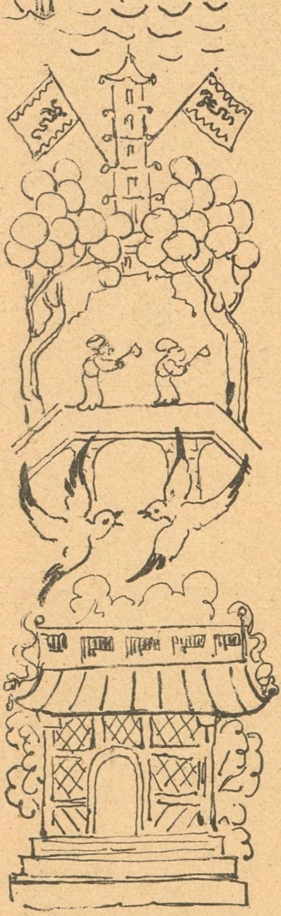

St Georg i Extase
Skal en Gang have sagt:
„Le Dannemarc s'éfface
Som en selvstændig Magt“,
Men det sku' han ha' spart,
Thi herpaa aabenbart
Tror ingen uden maaske.
Han selv og Edevard.

Nej, vor Prestige voxer
Jo netop Aar for Aar,
Vi mener ej ved Oxer,
Ved vore Svin og Faar;
At nu det gaar saa let,
En Mand vi skylder det,
Og denne Mand er Heide
Vide Pall Mall Gazette.

At kjøbe heri Landet
Dertil har han tabt Lyst,
Nej det var noget andet:
En lille Kina-Kyst.
Saa gaar han op til Ravn,
Som siger: „i Guds Navn!
Jeg laaner Dig et Krigsskib,
Kan Du skaffe os en Havn?“

Med Hundred' Millioner
Om Bord snart Heide gaar,
Og der er tre Kanoner
Paa Skibet, som han faar.
Gjør Vrøvl den gule Rad,
Faar han sin varme Mad,
For saadan bærer nemlig
Vi Stormagter os ad.

Johansens Kamp mod Utgaarde-Borup.

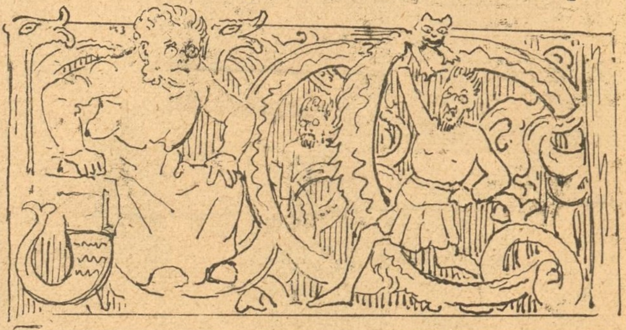

(Uddrag af det store nordiske, nyskandinavisk maleriske Ungdoms-Oldskriftselskabs Aarsberetning).

Paa en ganske mærkelig Maade antager Sagnene forskjellige Skikkelser i Tidens Løb. Thors Kamp mod Utgarde-Loke er saaledes øjensynlig en langt senere Variant af et ældre Sagn, som i disse Dage er kommet for Dagens Lys. Det fandtes indhugget paa to Runestene, der var mærkede med Ordet *Betænkning*, hvorved formodentlig menes, at man har betænkt sig ikke saa lidt eller muligens, at man burde have betænkt sig, inden man ristede bemeldte Runer.

Det fremgaar heraf, at Thors-Skikkelsen den Gang har baaret Navnet Johansen. Nogen Hammer synes han ikke at have haft, med mindre Hammeren er identisk med den Plejl, som han ifølge andre Kilder brugte til at tærske Langhalm med. Ved Siden af ham finder man andre Aser, saasom Hermantrier (Herman er tydelig nok det samme som Hærfader ɔ: Odin) og Philipsen, fra hvis Læber Ordet dryppede som Mælk og Honning, og som derfor maa formodes at have været lig med Frugtbarhedens Gud, Frejr.

Johansen-Thor drog ud for at fælde Jætten Utgaarde-(Gryesgaarde-, Fordresgaarde-) Borup. Denne Jætte kaldtes ogsaa Borgmester (Burmester). Stammen Bor (Bur) der findes saavel i Borup som i Borgmester, betegner tydelig nok Slægtskabet med den af Holger Danske overvundne Kæmpe Burmand. Man tør vel ogsaa gaa ud fra, at de har været Fættere.

Om Johansen-Thors Kamp mod Utgaarde-Borup foreligger der kun sparsomme Beretninger. Han drog ud med et vældigt Følge af Aser, og i Valhal slog alle Valkyrierne, saasom Hørupr og den lille blonde Wiinbladr paa deres Skjolde. Men Utgaarde-Borup gnistrede.

Da Johansen-Thor nu drog ind i Utgaard, udæskede Utgaarde-Borup ham til tre Prøver. Først skulde han tømme hans Drikkehorn. Johansen-Thor mente, at det maatte være en let Sag, satte det for Munden og drak og drak. Det nyttede ham altsammen Intet, han maatte give fortabt. Saa kom Utgaarde-Borups graa Kat, og den skulde han løfte, men det gik ham ikke bedre her. Og endelig skulde han brydes med Utgaarde-Borups gamle Bedstemoder. Men det endte med, at han blev bøjet i Knæ.

Da lo Utgaarde-Loke og sagde: »Det undrer mig ikke, at Du kom til Kort. Hornet kunde Du ikke tømme, thi med den ene Ende stod det i Havet af alle de overflødige Ord,

der er talte i denne Sal. Og den Kat, Du ikke kunde løfte, det var Kommissionær Larsen, der som en Midgaardsorm slynger sig om alle Byens Byggegrunde. Endelig: da Du troede, Du brødes med en gammel Kvinde, da var det en Nationalbankdirektør, Du tog Livtag med.«

Da drog Asa-Johansen-Thor og de smaa Aser bedrøvede hjem. Valkyrierne skjældte dem Huden fuld, fordi de havde ladet sig bedaare.

Men de smaa Borgerliste-Rhimthusser lo og glemte i deres Glæde, at det egentlig var dem, der skulde have lavet en Kandidatliste til Valgene.

Bakteriernes Fagforening for Kjøbenhavn og Omegn

afholdt i Onsdags sin aarlige Generalforsamling paa »Grødslottet« i Rigensgade.

Formandinden Jomfru Jensen, — mindre populært kaldet »Influenza« — besteg Talerstolen under rent ud infusoriske Bifaldshyl. Bortset fra nogle Sidespring, som hun under Foredraget saa sig nødsaget til at foretage i Embedsforretninger, udtalte hun sig — i Følge vor desinficerede Referents Diagnose — omtrent saalydende:

»Mine Damer og Herrer! Først en Tak til »Grødslottets« ærede Overkommandantskab, der ikke blot saa beredvillig har overladt os sine Lokaler, men tillige skaffer os Arbejde. Den af os, der her maa gaa uforsørget i Skarnbøtten, er ikke i Besiddelse af den rette Korps-Aand og fortjener strax at sættes i Spiritus!«

Bifald. Epidemisk Begejstring. Talerinden giver derefter en Oversigt over Aarets Virksomhed og slutter med at beklage . . . .

Galde-Bakterien: Undskyld, jeg afbryder. Maa jeg udbede mig langt mere indædt Arrigskab, naar der tales om vor Virksomhed. Det er dog haardt, at jeg i min gamle Alder skal være nødsaget til at staa med det ene Ben mellem Gedser og Warnemünde og det andet Ben i Sassnitz-Trelleborg-Routen for at finde noget at arbejde i.

Livslede-Bakterien: Det er hørt! — Skal dette blive ved, gaar vi ad Hygiejnen til allesammen. — Se Dem om! — Ingen haabløse Slægter mere; — lutter Kropstykker, der brydes, boxer, cykler og langbolter. Lad os se Sandheden i Øjnene: Vi boycottes? — Der er gaaet Poul Petersen i Ungdommen!!

Akut. Rædsel over Forsamlingen. Stille Mumlen.

»Vi-alene-vide«-Bakterien: Jeg advarer mod at se altfor sygeligt paa Forholdene. Saa længe der findes Jernbane-Direktører, Telefon-Bestyrelser og Salomon-Philipsenske Protestmøde-Dirigenter, maa jeg for min personlige Specialitets Vedkommende erklære mig ganske tilfreds.

Stigende Mumlen. Mikroskopisk Bifald.

Formandinden: Jeg maa give de to første ærede Talere Ret. Den djævelske Opfindelse, der kaldes Hygiejne, boycotter os paa alle Maader. Men jeg maa ligeledes give den sidste, ærede Taler Ret: Vore Fremtidsudsigter er snarere lyse end mørke. Det er et glædeligt Tidens Tegn, at »Nordpolen« netop nu i disse Dage huserer i Vognmagergade: Denne bratte Overgang fra Hundedagsvejr i Februar til Hundevejr i Marts, fra Tivolifornemmelser i Julen til Skøjtelængsler i Paasken giver mig rig Lejlighed til at skaffe samtlige Foreningens Medlemmer Arbejde.

Vild Jubel. Formandinden gjenvælges. Under det følgende Festmaaltid — Trikin-Sylte og Baccille-Salat — vedtoges det enstemmig at sende en Adresse med Foreningens varmeste Tak til Direktøren for det meteorologiske Institut i Kjøbenhav . Han anmodes ærbødigst om vedblivende at holde Vejret.

Fra Pilatus?

— Nu er Kejser Wilhelms Visit i Palæstina da bleven gjengjældt

— Den kan jeg ikke!

— Jo, Hr. Rhodes har jo nylig besøgt ham!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker: Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den fra Fædrene nedarvede,

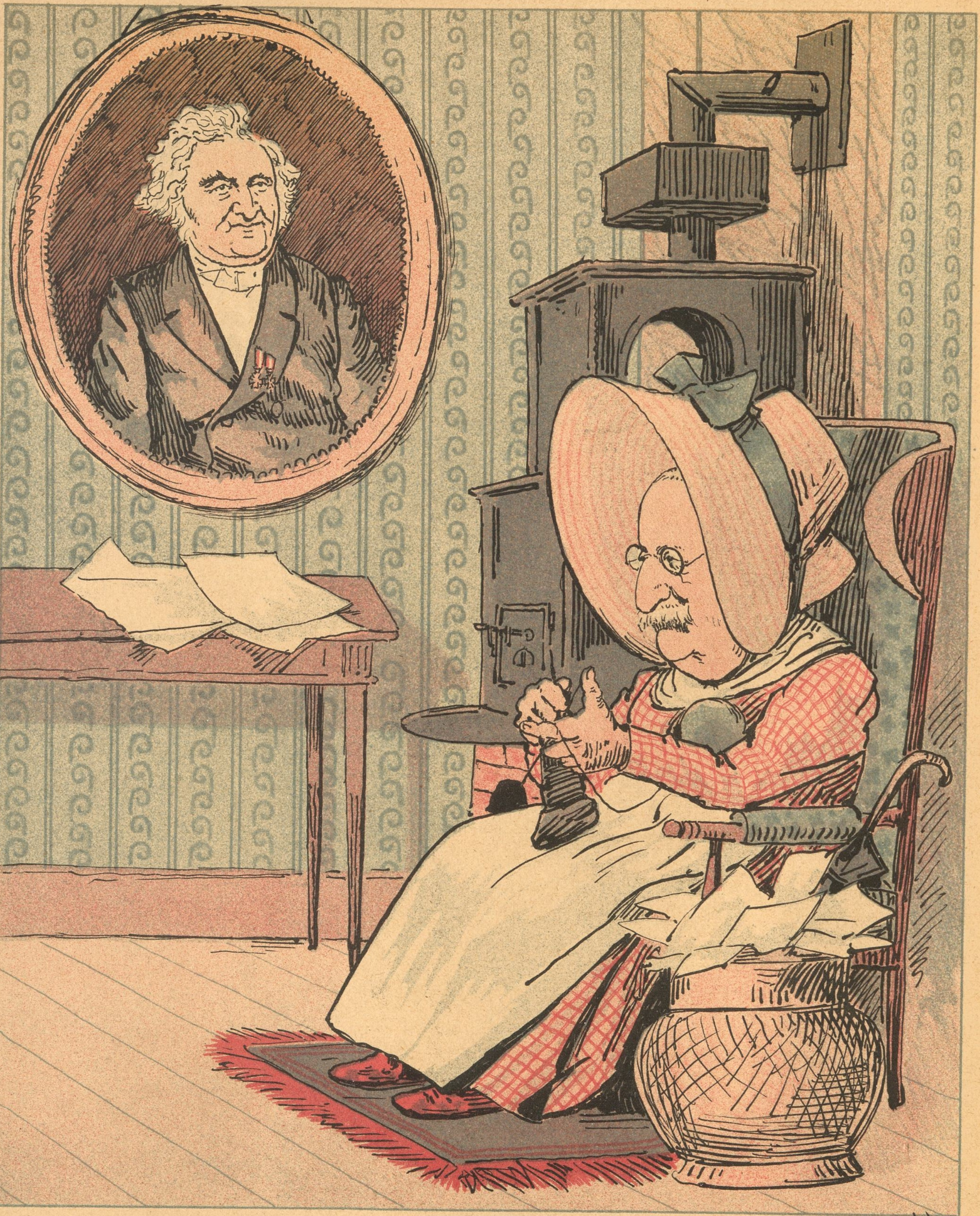

Glad smilte gamle Nathansen fra Sky,
Da han i Paradiset fik sin „Tidende“,
Og om den unge Rothes Fald blev vidende:
„Saa fik de dog en Nathansen paany!“

26. Aargang. Søndag den 2. April. Numer 14.

APRIL

Grøde i Luften og Knopper paa Lindene,
Kasser med fløjtende Stære paa Pindene.
„Kig in die Welt'er som Kvindeforguderne,
Spirende Ungmøer — kort Foraarsbebudere.
Andre der mødes ved Udstillingskuren:
Hun sér paa Kunsten og han paa Naturen:
Øjet er aabent og Udsigten smuk!
Censor og Kritikus: *Puk!*

En „Ordfører".

(Pasquille udi Rokokostil.)

Jeg siunger om en Mand, hvis Dyder og Meritter
Fast ikke hver Dag man hos andre Godtfolk hitter,
Jeg siunger om en Helt, den store Peschke Køedt,
Som denne glubske Wulff saa læsterlig har kløet.
Sig mig, o Muse, sig, hvorfor vel denne Tolder
Hin arme Pharisæer saa megen Qvide volder
Og klæder hannem af, saa fast han nøgen staaer
Og snart, desværre, vist den kolde Siuge faaer!

Da udi Folkets Thing en Toldlov laa paa Bordet,
Og her manqvered Een, som kunde føre Ordet
I saadan vigtig Sag, udvalgtes hertil Køedt,
Der havde Sans før sligt, fast førend han blev født.
Da Venstre bad ham, om han vilde sig bemøye
Med nedsat Told vort Land at gavne og fornøye,
Var til slig reputerlig Daad han strax bereed'
Og lod en Hoben Tal paa Thinge regne ned,
Der lærte, at i Schweitz det Fodtøy lidet holder,
Som med Beskyttelse forstærker sine Saaler,
Men derimod, hvor man sit Mund-Læ'er bruger frit,
Det fast umuligt er at faa det helt opslidt,
At Sverrigs Protektion, disværre, foraarsager
Af-Bræk, selv i Stockholm, for hver en „Kopparslager",
Men sterkt forøges ved den frie Handel kand
Forbrug af Spegesild og tienligt Sodavand;
Item han gav vort Folk den Trøst til sund Belærelse,
At Sukkerindustri forsøder dets Tilværelse,
Men Protektion er slig en Roe-Sports visse Død.
— Kun for Beviserne det høye Thing han snød.

Men, ak, det maatte snart med største Sorg fornemme,
At Peschkes Statistik har ingen Steder hjemme,
At Hvo, der nøjere ransaged' hans Logik,
I den forkerte Hals hans Syllogismer fik.

Af hans Ordføren kand Reformpartiet finde,
At den „Skeel-øyede regjerer blandt de Blinde",
Thi slig en Sag forstaar knap nogen Demokrat
Saa godt, som en „Agrar" forstaar sig paa Salat,
Derfore han til Køedts Ordførerskab kand trenge,
Hvor ingen Anden tør med Saadant sig bemenge;
Men — til „Beskyttelse" han selv kand blive nødt
Mod de „Beviser", som han toldfrit faar fra Køedt.

Faders Buxer.

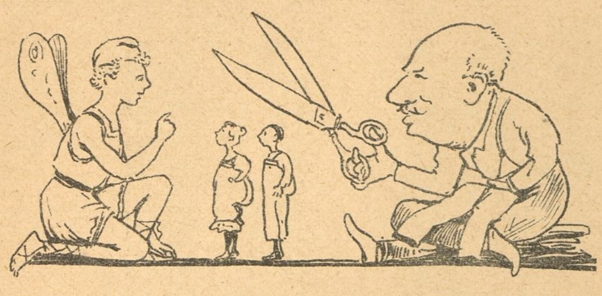

Puk hoppede lystig fra Dugdraabe til Dugdraabe for at finde Vintergække og hitte paa Skælmstykker. Han troede, det var Foraar. — »Gaa hjem og læg . . . i Kakkelovnen; Vaaren har væ't,« sagde hans gamle Ven Rendegarn; men det vilde han ikke høre paa. Saa frøs Dugdraaberne til Glidebaner under ham; greb han efter en Vintergæk, fik han Fingrene fulde af Sne og maatte sige »Aprilsnar« til sig selv; og han kunde tydelig mærke, hvordan alle hans gode Ideer hang som Istapper ned frr Hjærnekanten. Forfrossen og forkommen søgte han Ly i det nærmeste Hus, og der besvimede han.

Da han vaagnede, saa han sig fornøjet om. Det var Theatrets Skrædersal, han var kommen ind i. Henne paa et Bord sad »den Kommitterede« med foldede Ben og pustede og svedte under en uhyre Sax.

»Skaal!« sagde Puk. Han mente »God Dag«, men vilde formodentlig antyde noget i Retning af et Velkomstbæger.

»Gaa væk, Puk!« stønnede den Kommitterede. »Ser han ikke, at jeg sidder og dirigerer? — Just nu maa der gjøres noget.«

»Er det derfor, De saa andægtig har lagt Benene over Kors?«

»Kors, ja! Hvad skal det blive til? Johannes den Døber optræder paa »Dagmar«, Vilh. Beck optræder i Studenterforeningen, og Abrahams spiller »Go-Bang« med Bjørnson om hans Bønnemøde-Komedie, skjønt det, mildest talt, er »over Evne«. Men jeg arme Menneske kjender kun én Biskop, — og han er ond ved mig. Han vil ikke have mig til Sthyresmand længer!«

»Ih! Har han sthyrtet Dem, Hr. Kommitteret?«

»Kald mig ikke Kommitteret, — jeg er dimitteret. Men vent bare! Martinius har snart løbet »Lindelinen« ud. Lilte Richard vil ikke faa mangen »lystig Nat« i sil »Thehus«. Og De maa selv indrømme, at »styrtende Uheld« ligger meget bedre for Severins Evne. Hvad vil man saa gøre, naar man heller ikke har mig?«

»Det maa De nok sige. Den kolossale Flid.«

»Flid! — Det er Ordet!« jublede den Dimitterede. »Da der forleden gik Hul paa »Don Juan«s Leporello-Liste, — det var Donna Anna Brun, der var løben op i Syningen, — kilede jeg saa ikke helt op til Stockholm for at hente en ny Lap at sætte i, skjønt jeg bare havde behøvet at bukke mig for at finde en herhjemme? Og saa siger man, jeg ikke slider i det.«

»Skammeligt! — Men hvad bruger De egentlig den Sax til, Hr. Dimitteret?«

»Jeg klipper Faders Buxer. Ser De, mine Kunstnere er brave Leute, aber bitte smaa Komoedianter. Hver Gang de Puslinger skal krybe i Fader Phisters, Rosenkildes, Skrams, gamle Mantzius's og andre store Fædres efterladte Buxer, bliver de helt borte i dem. Derfor maa jeg klippe en Alen af hvert Buxeben.«

»Men saa kan Publikummerne jo slet ikke se dem?«

»Overtro. Mit Publikum har aldrig set dem længere. Det er kun min første Komiker, der kan passe dem, men han vil have syet Bjelder baade for og bag og saa en Klownshat til, — det er nu hans Smag. Puh! Forfærdeligt Slid! — Men enfin! — Hvad er det, det kommer an paa i vor utrættelige Kamp for den store, ophøjede Kunst? Jeg spørger Dem, hvad er det? —«

Pludselig trimlede han ned af Bordet af Overanstrængelse og forsvandt i den store Bunke afklippede Bukseben. Den lukkede sig sammen over hans Hoved; men langt nede i Dybet hørte Puk ham fuldende Sætningen:

»Klippe! Klippe!« sagde den Dimitterede.

Norsk Fædrelandssang for Danmark.

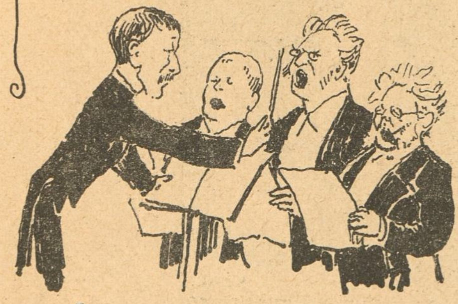

Ja, vi elske Danmark dejligst
Abrahams og Bang,
For vor Bjørnson kom belejligst
Hermanses Talang.

»Over Evne« over Evne
For ham ikke laa,
Folk af Glæde ved at revne
Var, da de det saa.

Og Martinius vi elske:
Tak for »Lindelin«!
Er Aktørerne rebelske,
Kan han gi' dem Klin.
Hvis de ej til Turen holder,
Er det lige fedt.
Selv kan han jo alle Roller
Spille under Et!

Men vi elske Peter Hansen
Næsten allermest;
At han nu gaar ud af Dansen,
Det er virk'lig trist.

Se paa Fruen blot fra Havet!
(Hvad kun faa nok gjør)
Ingen nægter, han begavet
Var som Direktør!

Ja, vi elske dette Landet,
Gyldendal og »Frem«,
Mangen Nordmand fandt blandt andet
Der de Tusind Hjem.
Hegel mangen Digters Tænker,
Er jo Fa'er og Mo'er,
Forskud hulde Drømme sænker
Over Norges Jord!

Mistroisk.

— Hvordan er det, De holder paa Geværet, 87? Man skulde min Sandten tro, De var bange for det.

— Jovel, Herr Skesjant, de æ je osse!

Tilbud og Efterspørgsel.

(Kl. 12 præcise stiller 3 yngre og ældre Fruer, som tager Sæde i »Venteværelset«. I Løbet af de næste 7 Kvarter indfinder der sig 6 Ansøgerinder til, der med tilbagetrængt Skinsyge mønstre hinanden. Kl. $1^3/_4$ gaar endelig Døren op, og frem triner den efterspurgte »Tjenerinde«, som hilser paa Forsamlingen med følgende Tiltale:)

— Ja, nu kommer der vel ikke flere, for jeg vilde nok se dem alle samlede, inden jeg træffer mit Valg!

(Stille Indignations-Afmarche i Gaasegang.)

Har de læst i Berlingske Avis?

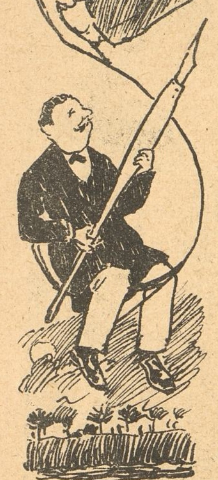

Læseren sad i Kakkelovnskrog,
Taarerne runde saa stride.
Ilde beklemt sit Vejr han drog,
Bladene laa ved hans Side.
Læseren græd for et rædsomt Mord,
Nys gjennem Bladene han erfoer.
Reporterne Pennene hvæser.
Ynker den stakkels Læser!

Maanen i mørke Midienat
Skinner bag kulsorte Skyer.
Frem springer Mordere, rædsomt brat:
Dødsens du er, hvis du knyer!
Uhr og Penge og Mandens Liv
Røved' de Frække; thi kold og stiv
Lydløst han segned paa Tilje!
Ja, Gu' er de ikke billi'e!

„Forposten" monne paa Sporet gaa,
„Politiken" saa hvinende varlsed!
„København" var kun saa som saa;
Det med en And havde barslet!
Laved „Vort Land" en Haand saa rød!
„Berlingske" selv i Blodstrømme flød!
Saa Abonnenterne daaned!
Bagefter de andre den haaned!

Spalterne fyldtes, og Bladene gik
Det til den Læser at bære.
Mavepine den Stakkel fik,
Hvad kan han mere begjære?
Reporteren blev saa hjerteglad:
Læseren slugte det hele Blad!
Skrækslagen sukked den Arme:
Himmelen sig forbarme!

„Morderne" førtes for Retten frem,
Nær havde ilde det gaaet dem.
Der var det kriminelle ved dem:
En Sergent havde slaaet dem!
Ej havde fule Gjerning de gjort,
Bladsværten ikkun var ravnesort!
Rædsomt Reporterne tude!
Hermed er Visen ude!

Konfirmation.

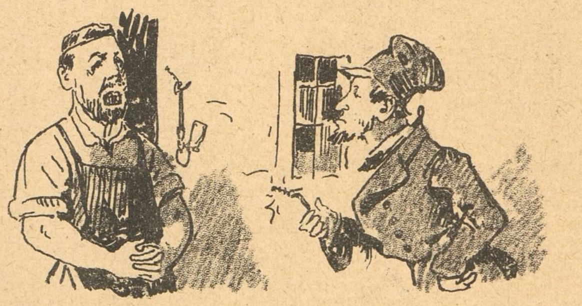

Kristen Smed (synger) »Nu sjunge Englene i Sky:
Halleluja i Himmel-By.«

Goddav, Mads Jordmormand, Herren velsigne din Ankomst.

Mads Jordemodermand: Huld Kaje, din Bræge-Bede! Ka Do sie, Do hulder mæ ydenfor dit Paradis-Vræ_vl aa Himmel-Dikkedarium. Jæ har itte gort noved, jæ har itte Behov, a Engle kommer nør fra Himlen aa vefter med Vingerne om mit Hode saan som visse andre, der æ mør i Skallen efter Gaarsdavens manne hellige smue Sorte. Ded va nok elles en velsinet Kunfemasjon, I ga Jeres Per igaar, den varede nok te den lyse Maaren, aa sel ovre i Annexen var der nok itte manne, der ku sove i Nat faa Jeres Salmesang aa Trippevals. Dejnen ska skære den mæ et blaat Øje idav.

Kristen: Herren forlade Dæ dit Undsind, Mads, a Do kaster Skarn pue Guds Ydvalgte. Ded va faaresten itte mæ, der itte vilde ha Dæ mæ, ded va Degnen, der havde savt te Maren, a han itte ku være i Stue mæ Dæ, for Do va en Øgle.

Mads: Tror Do, jæ ræver etter a komme mæ te Jeres Hallelujas aa Fjas; bare jæ sier ded Dejne-Fjæs æ'ed lisom noved krabler i min Mave, aa nær han aavner sin forsultne Flav aa begønner mæ sit: »Æh, bæ, Lamme-mæ«, saa mue jæ yd. Nu Tusen Tak for ded, Kristen, aa saa sparede man da osse den Gave.

Kristen: En Gave, Mads, hadde I tænkt paa en Gave?

Mads: Ja mæ aa Madammen har saamænd lagt vaagen manne Nætter aa talt om den Gave te den lille Per Smed, som vi hadde baaren pue vores Arme. Madammen vilde ha et Søl-Ur, men jæ huldt pue Guldet. Men ded æ vel Skidt faa Jer, for Dejnen han ga vel Diamanter.

Kristen: Han ga Lovens Tavler.

Mads: Va di a Marmor?

Kristen: Næ, ded var kuns to smue Skoletavler te 5 Øre Støkket, hvorpue a han havde skreven de 10 Bud.

Mads: Naa, aa hvormejet aad aa drak han faa, va ded itte faa mier end 10 Øre?

Kristen: Ded ka der være noget i. Han aad tol Ævleskiver aa sex tykke Skiver Skinke, faayden Grød aa Katøfler, aa hva han itte ku ede, ded proppede han i Madposen, som han hade under Bordet.

Mads: Naa, men han drak vel itte noved, han æ jo Total.

Kristen: Ded ve jæ nok sie, han bællede alt ded, han ku naa, men ded gik saa hurtig, a jæ itte ku tælle dem.

Mads: Men ded blue Øje, hvordan fik han ded?

Kristen: Ja, ded tror jæ nok a han fik a Lavs Jepsen dengang, a han vilde gi hans Kjæreste Broderkys.

Mads: Ve Do a, at han osse smadskede Maren? Jæ har'ed fra Lavs.

Kristen: Smadskede han Maren, min ejen ægteviede Maren . . . huld pue mæ! Aa den, den . . .

Mads: Jamen han æ jo Guds Ydvalgte, Kristen, saa Do mue da sie Tak te.

Kristen: Han æ en Midgaardsorm, han æ en Slange, uh! uh!

Mads: Næ, stop nu, Kristen, ded æ mæ, der æ Øglen.

Kristen: Næ, Mads, Do æ itte nogen Øgle, ded æ Do sandelig ikke, Do æ min Ven, min Broder, aa Do ska ha . . .

Mads: Itte noved Broderkys mæ mæ, Kristen. Ve Do være min Ven igjen, mue Do afvise alt ded hellige Slikkeri og Savleri. Do duer nu engang itte mæ din Skablon te aa være Engel. Aa saa gaar Do hen og tæver Dejnen igjemmel.

Kristen: Ded ska jæ, Mads, aa bavetter?

Mads: Bavetter saa gier Do smue Sorte pue Kroen.

Kristen: Ded ka der være noved i!

Fremtids Nekrologer.

Dr. phil. Rasmus Claussen.

Det vakte almindelig Bestyrtelse, da den nu som højtbedaget afdøde Videnskabsmand *Rasmus Claussen* meldte sig ud af det *Bojsenske* Parti. Sammen med *Rørdam* løsrev han paa den Maade Lolland-Falster fra det moderate Herredømme. Derved blev, om man saa maa sige, Smørret ligefrem skrabet af Brødet for Frede, og Fredesagen led saaledes Afbræk ikke alene ved Finlands Underkuelse, men ogsaa ved Lollands Løsrivelse.

Rasmus, som endnu ikke havde været Medlem af alle de Partier, der var paa Rigsdagen, blev nu først Socialdemokrat og saa Højremand. I sidstnævnte Egenskab var han endogsaa en kort Tid Medlem af Ministeriet *Alberti*, i hvilket han paa Grund af sine fortrinlige Sprogkundskaber fungerede som Udenrigsminister. Men, da hans Forsog paa at knytte en dansk-tysk Alliance strandede, trak han sig tilbage.

Fra denne Tid var det, at de videnskabelige Interesser helt tog Magten fra de politiske i hans Liv.

Allerede under hans Rigsdagsvirksomhed var han begyndt at vække Opsigt ved sine dristige Hypotheser paa det tyske Sprogs Omraade. Nu fulgte det ene store og betydningsfulde Værk efter det andet. Først kom det lille polemiske Skrift »Über das Skoli in der die du das deutsche Sprache«, et epokegjørende Arbejde, der satte hele den lærde Verden i Forbauselse. Det efterfulgtes snart af »Wenig Wolle nach der Ollenwollendorffske Methode« og »Deutsch-lolländisches Wörterbuch zum Gebrauch für Reishtagsmänner, die ein wenig Deutsch spechen wollen sollen aber nich aus daven können mögen, wissen werden«.

Det er ikke for meget sagt, at disse store og banebrydende Værker høre til vort Aarhundredes største vidonskabelige Bedrifter.

Herhjemme har de forlængst givet Rasmus Claussen en Plads i vort Aandslivs Annaler ved Siden af Rasmusserne Nielsen og Rask, kort sagt som En af vore store Rasmusser. Men de vakte Opsigt langt ud over Landets Grænser og fremkaldte navnlig i selve Tyskland en uhyre Revolution paa Sprogomraadet. Man opdagede nu, at man i Aarhundreder aldeles ikke havde kunnet tysk dernede, og Fejlene blev nu rettede. Goethe og Schiller blev revideret efter den rasmiske Ordbog *Codex Erasmicus*, flere Digtere gik fra Forstanden, *Sudermann* og *Hauptmann* døde af Overanstrængelse med at revidere deres Værker, Kejser *Vilhelm* antog Valgsproget »Viel Skrei og megen Wolle«, og Rasmus fik samtlige røde og sorte Ørne.

Paa hans 90-aarige Fødselsdag blev han af vort Universitet udnævnt til Æresdoktor i det tredie. Udnævnelsen blev overbragt ham af en Deputation bestaaende af Professorerne *Heskier, Max Alexander* og *Andersen-Bang*.

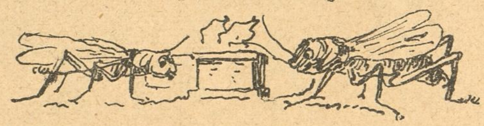

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—97 incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Færdig?

Hr. Borup vandt Sejr en Herkules værdig
Og Velfærdskomitéen den er vel færdig.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 9. April. Numer 15.

1873 1899

PUK

Over Evne.

— Naa! hvordan morede Du dig saa i Aftes?

— Tak — storartet! det var saa sørgeligt, at jeg aldrig har grædt saadan i Theatret før!

Det nye System.

Vor kjære Rigsdag er nu vandret hjem
Til Assens, Varde, Falster eller Herning,
Og hvor forøvrigt Pladsen er bekvem
Til trygt at hvile paa sin stille Gjerning
Og føle sig som folkekaaret Lem
I Værdighed, lig salig Oberst Tscherning,
Den Gang Kasino-Slaget havde staaet,
Og han bad Folk gaa hjem og sove paa'et.

Thi det var baade Synd og Skam at nægte,
At man har indenfor Kasernens Port
I denne Samling frembragt noget Stort,
Saa Vælgerne, der efter Fremskridt smægte,
Om Munden vil ved deres Thevandsknægte
Med gavnlige Reformer blive smurt.
Især er Folkehjertet blevet lettet
Ved den Reform, der overgik — Budgettet.

Det fik man nemlig udtrykt i Produktet,
At det var ikke til vort Samfunds Gavn
Saafremt Prins Valdemar med Siams-Togtet
Blev sat i Scene af Minister Ravn,
Men »Flagets Visning« meget bedre frugted',
Hvis Planen kom hos Bardenfleth i Havn,
Og man lod Krydseren og Chef med mere
Pr. Indenrigsminister expedere.

Som Fremskridt maa det anses aabenbart,
At en Sejlads, der gaar saa langt mod Øster,
Som her fra Sundets Bred til Siams Kyster,
Skal regnes til vor »indenrigske« Fart;
Men — for det ny Princips Skyld var det rart,
Om ogsaa Sthyrs Budget ved det man trøster
Og lod hans nye Kirker løbe Linen
Ud ved at la'e dem bygges af — Marineu.

Thi det kan selv det mindste Barn begribe,
At bedre Plads kan saadant knap man gi'e:
At bygge Hoved-, Tver- og Sideskibe,
Er paa en Maade jo Skibsbyggeri,
Og der er altsaa noget praktisk i,
At, naar en Kirkens Sthyrmand er i Knibe
Med Navigeringen af den Slags Poster,
Kan han la'e Ravn betale, hvad de koster.

Frisk fra Tønden.

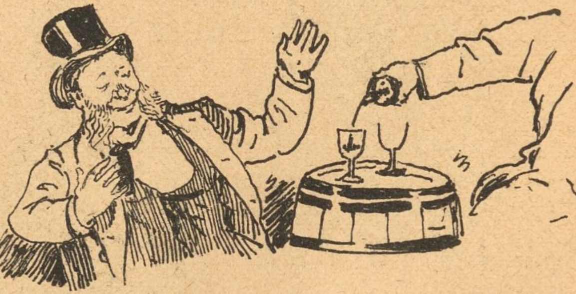

Naa, — ja, ja da! — La' os kun faa et stille Bæger, — et uhyre forfær'religt stille Bæger. Jeg sk'sige Dem, jeg ka'kke blive Menske mer efter al den megen stille Uge. Det var en gyse..ræsselig Sid, Højsærede! Alrig i mine livsenske saleligste Dage har jeg oplevet Mage til Spelle... takkel! — De sku' sakke Himmelen paa Deres foldede Knæer, at De ikke den Dag idag er til Kasliraad Madsens Bege...rege ...ravelse! — Skaal! — Nu ska' De selv høre.

Det var sisse Skæssorsdag eller en anden Langfredag, hus'er De nok, da vi So sad her li'saa stille, som om vi var i Flue..Flue..Fruekerge og lod vær' at more os over Paasekonserten; saa blev De tilsidst saa stille, at jeg alrig ku' forsvare at la' Dem gaa saadan hjem. Og derfor lod jeg Dem blive sittende. Og saa gik jeg. Og saa sagde jeg til mig serv: »Hr. Kasliraad,« sa'e jeg, »hus' paa, at Paasetidens Paasedage i Paaseugen er viet Fami..lillie..livets Glæder! Gaa nu pænt hjem i Hyssensræde Syv og syve og syng »Aarhunnerets Viser« for din Kone Bine og den nyfødte, halvsredie Aars Frøken Madsen!«

Og det gjorde jeg. D'v'sige, hver Gang jeg dratte... rejede ned ad Hyssensræde, saa var'et en gal Hyssensræde. Og det var den gal nok til at blive ved med. Og saadan gik jeg og dratte..rejede rundt i Ho'edstaden, til Ke..lokken blev Gu've'hvad, inden jeg kom hjem. — Naa, jeg lissede mig ind i Sovekammeret med Søvlerne i Baglommen og Hanser paa, for at Ingen sku' sro, at det var mig. Og saa ser jeg li'esras, at jeg sles ingensing ser. Bine ha'de lukket

Slamp . . . slukket Lampen, uden at no'et Menske ku' sige mig hvorfor. — Lige meget, jeg srøg en Sændstik, — og hvad stod der saa ved Siden a' mig? — — et Mandfolk, Højsærede! — en Syveknægt, der ikke engang ku' staa rolig paa sine Ben af Forsrækkelse!

Jeg spør' Dem, — hva' ha'de jeg nu gjort, hvis jeg ha'de været, hvad jeg ha'de været, hvis jeg ikke ha'de været ude a' mig selv? — Jeg ha'de spur't ham, hvad han vilde, ha'de jeg. — Skaal! — Ha'de han saa været der for Bines Skyld, saa ha'de jeg heldt hende ud, ha'de jeg! Saa kunde hun ha' ta'et Rederaktør Rothe under den ene Arm og Norderahl Brun under den anden Arm og gaaet ud og søgt sig Empeloj et andet Sted. — Og ha'de han været en Rommo . . Rom . . Rovmorder, saa ha'de jeg meldt ham til Polisiet, ha'de jeg, for saa ha'de de arreseret en Masse Mensker og alrig fundet ham.

Men jeg kassede bare Sændstikken og jog min knyssede Næve lige i ham! — Du Milde! sikket Rabe . . ralder! Jeg sror nok, han ha'de Lorre . . ni . . jetter paa, for saadan klirre . . lirrede og klang det, da jeg smaddrede ham!

»Jøsses!« hylede Bine og sændte Lys a' Forsrækkelse.

»Det ka' Du selv sige!« sa'e jeg. »Hvorfor har Du kenaset vores dejlige Tulu . . alet-Spejl? Var det det, Du vilde sjule for mig? Eller var det ka'ske Syveknægten, som Du ha'de gjemt her midt paa Gulvet?«

Jeg hus'er ikke, hvad hun svarede, for jeg kassede mig op i Sengen og faldt i Søvn af Forsvivlelse.

Naa, — Skaal! — Syveknægten var nu'nte rigtig smadderet, for næsse Morgen var han væk. Men den Dag idag ka' jeg ikke begribe, hvorfor Bine egentlig ha'de kenaset vores Tua . . lia . . let-Spejl!

Er det ka'ske saadan, man holder stille Uge?

Fremtids-Billede.

(Natlig Scene.)

— Men Gud bevares Kone, hvor har Du dog været henne. Klokken er jo snart 1.

— Aa, det trak blot lidt længe ud i Dag i Formiddagsklubben.

Efter Dr. Schandorffs Oplysning i »Politiken« om, at Bønner »stopper«, er de Hellige blevne bestormede med Anmodninger om endelig at bede dygtigt navnlig for Carl Ewald. Det er os derfor en Glæde at kunne meddele Publikum, at Bønnerne allerede er i fuld Virksomhed baade for Ewald, Schandorff, Edvard og Amalie Skram. Derimod har de nok ikke fundet det Umagen værd at bede for Erik Skram.

En, der har vadsket sig.

Det var sig Hr. Assistent Hald,
Han sad udi sit Kontor;
Stolens Hynder vare saa bløde,
Han tænkte saa lidet paa Mord.
Men alt udaf Klogskab.

Ellers var han saa travl en Mand,
Faa Stunder havde han ledige.
Lukket han havde et Øjeblik
De Øjne saa smaa og snedige.

Smuk var over den runde Bug
De virksomme Hænders Folden.
Raaber en liden Panser da ind:
„En Mand er myrdet paa Volden!"

Op da fore de Øjne smaa,
De skinned' af Kraft og Mod.
„Et Mord! ha, endelig da en Gang
Var mig min Skjæbne god!"

Strax den allerlistigste Plan
Sprang ud af hans Hjernekiste:
Mordere luske Mordstedet om,
Fra Rocambole han'det vidste.

De ledte i Dage, de ledte i fem,
Bag hver en Busk blev der kigget,
Undersøgt blev hvert eneste Straa,
Hvor den døde Mand havde ligget.

Manden var strax bleven kørt af Vejen,
Han mæled' jo dog ej et Ord.
Men ellers nøje man samled' op
Ethvert Forbrydelsens Spor.

Funden blev fire Potteskaar,
En Kat og en Gulerod,
Funden blev ogsaa en Næseklud,
Og den var plettet af Blod.

Det var sig Hr. Assistenten,
Af hemmelig Fryd han smadsked',
Førte han Kluden med sig hjem
Og den i Sodalud vadsked'.

Snehvid som det fineste Lin
Nu ligger Kluden i Retten.
Ære fik den snilde Hr. Hald,
Fordi han afvadskede Pletten.
Men alt udaf Klogskab.

UDSTILLIN

"U. C."er
Nitter
Tombolaen
en Lykkens Yndling
Maecener
den tilfredse Kunstner
den fortvivlede Kunstner

S-TYPER.

Robbejagt eller Jagtrobber
eller
da Stormagterne kom for Matzen.

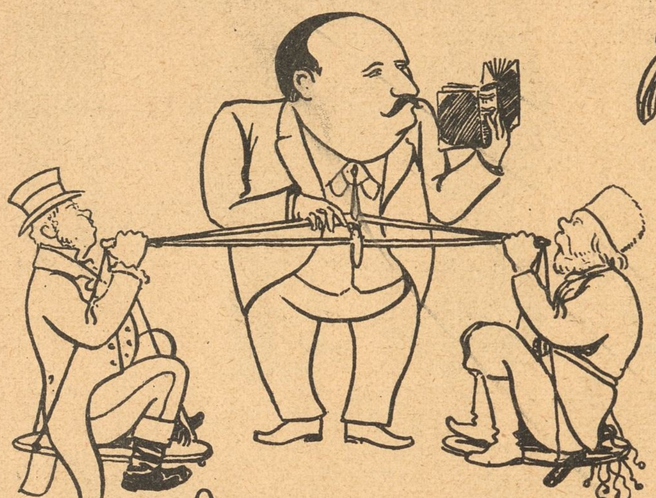

Oppe ved den siberiske Strand
Er der en Masse dejligt Vand,
Masser af Robber er der dér
(Vi ved jo nok, hvad Robbert er værd).
Dem vilde Rusland gjerne fiske,
De var saa fede og saa friske.
England kunde dem ogsaa li',
Sagde: *To be or not to be.*

England og Rusland sad Dagen lang
Hver med sin lange Medestang,
Russeren gnaven saa, John Bull
Fiske sig hele Tasken fuld.
En Dag der var en særlig fed En,
Villigt paa engelsk Snøre bed 'en,
Russeren sagde: Tak skal Du ha',
Vil Du nu robbe Dig herfra!

„Gu' vil jeg ikke nikke nej,
Jeg stikker ikke op for Dig."
Saa kom de rædsomt op at skjænds,
Der blev Allarm, det kan nok hænds!
Ljalin fra Jeniseisk saa paa Sjovet,
Skrev saa med Overskrift „Robbe-Rovet"
Lidt i Siberiens Adresseavis —
Derfra har vi det naturligvis!

Længe det stod endog paa Krig,
Parterne mødte til Forlig
Ved den siberiske Hof- og Stads-
Ret, men den gad ej ha' det Mas,
Sagde: „Gaa begge to til Matzen,
Hellere end at gi' paa Katzen,
(„Katzen", det paastaar vi nu frækt,
Er en siberisk Dialekt.)

Matzen var hjemme, da de kom
For at anmode om hans Dom,
Landsthinget havde sluttet Leg'n,
Saa der var ikke No'et i Vej'n.
Skjønt de er temmelig perplexe,
Vil han dem sikkert kunne exe:
Tænk, at vi har saa stor en Mand
Her i det lille Danmarks Land!

Journalisternes Sangaften —
som den burde have været.

Puk var med til Journalisternes Sangaften. Han havde staaet i Queue i 48 Timer 5 Minutter og 59 Sekunder for mulig at faa Lov at kjøbe en af de eventuelt tiloversblevne Billetter til dobbelt Pris. Men der var ingen tiloversblevne Billetter undtagen en, som en gammel Herre fik. Han havde staaet der i tre Døgn uden at faa hverken vaadt eller tørt, og da han havde faaet Billetten, segnede han om, testamenterede *Puk* sin Billet og døde med et forklaret Smil.

Saadan kom *Puk* alligevel med. Han var i den syvende Himmel. Men alligevel kunde han have tænkt sig det anderledes. Nemlig saaledes:

Først en lille Solo af Journalistforeningens Formand, Redaktør Carstensen. F. Ex. »Vi sidde sammen, som vi kan bedst.«

Derefter kunde Jeanjean og Oscar Madsen vise sig i hvide Klæder for at synge Salmer og aandelige Sange med Billede paa Forsiden og med Tugt at melde noget andet inde i Bladet. Det skulde være ledsaget af et hendøende Aandekor af »Vort Land«s Aktionærer. Disses Røster overdøves dog efterhaanden af Frederik Hansens Tenor, der smelter oppe i det høje Register ved Tanken om at være bleven af med »Forposten« og have faaet Penge oven i Kjøbet.

Derefter en lille Idyl: man ser E. B. sørgende sønderrive sine Klæder ved Tanken om, at Einar Christiansen er bleven det Kongeliges Peter. Men se: med muntre Lader nærmer sig Martinius, forklædt som en stor Skuespiller, og nu afløses E. B.s Klage af en jublende Anmelder-Opsang: »Og dette skal være Martinius til Ære, Hurra!«

Atter skifter Billedet: vi er paa »Berlingske«, hvor der er Afskedsgilde for Dr. Rothe. Ved Bordet sidder Rothe, Nathansen og alle Medarbejderne pokulerende og syngende glade Drikkeviser. I det samme lyder der udenfor Vinduet en ynkelig Stemme: det er Sally, der er dybt nedbøjet over

at det fattige Blad er bleven bragt til Bettelstaven af lutter overdreven Generøsitet mod Dr. Rothe. Rothe forærer da Sally et Aars Gage, og Sally synger en lille Sang, hvori han takker Rothe og beder Nathansen være ham en ligesaa naadig Herre.

Næste Nummer kunde være *Dannebrogs* Redaktion, der afsynger en til Lejligheden skreven Sang ved den lille nyfødte Prins's Daab. Derefter kunde vistnok en lille fin Solo gjøre sig. Den burde afsynges af — Gulman i første Person *singularis majestatis* med Musik af Robert Henriques.

Tilsidst kunde der komme et meget stort Jubel- og Brummekor, afsunget af den samlede Eftermiddagspresse.

Saadan burde det have været.

Saa vilde der have været udsolgt til fordoblet Pris for de næste 25 Aar!

Mordere søges. Nogle paalidelige, øvede Folk, helst med Anbefalinger, kunne antages til at forrette Tjeneste som Mordere under indtræffende »Ulykkestilfælde«. Tavshed forsikres og Spøg frabedes. Billet med Fotografi bedes indlagt paa dette Blads Kontor. *Københavns Opdagelsespoliti.*

Forandring fryder. Efter Forlydende skal Peter Hansen, som før var Kommitteret, være Censor. Einar Christiansen, som før var Tugtens Svøbe i »*Illustreret Tidende*«, skal være Direktør. Johannes Nielsen, som føt var første Elsker hos Abrahams, skal være Sceneinstruktør.

Det vil da ikke forbavse Nogen, at Olaf skal være udset til at være Tugtens Ris i »*Illustreret Tidende*« og at Grev Danneskjold tænker paa at tage Instruktion hos Herman Bang.

Godgjørenhed.

De uopdagede Morderes Sangforening afholdt forleden Koncert i »Det blaa Øje« til Fordel for Opdagelsesbetjentenes Understøttelsesforening. Af det righoldige Program fremhæve vi følgende Numre:

1) »Her er saa dejligt i denne Skov,
Her er slet ingen Røver.« (gl. Børnevise.)

2) »Til vor lille Gjerning ud.« (Ingemann.)

3) »Gaa paa Lampevejen ud — slaa ihjel!« (Drachmann.)

4) »Hvor Bøllen laarmer højt —« (Wilster.)

5) »Der gik Leg paa Mark og Vold,
Mangen Danmarks Søn blev kold. (G. Rode.)

6) »Nu vaagner »Holger Danske«.« (Ingemann.)

7) Jeg gik mig i »Lunden« en sildig Sommerkvæld
Og tømte mig et Bæger — (I. L. Heiberg.)

8) »For Frihed, for Frihed
Er denne Skaal udbragt,
Væk med de Baand —« (Hostrup.)

9) »Vi har det godt i Grunden her.« (Grundtvig.)

10) I bare Ærmer gaa
Vi Karle her og slaa. (Rahbek.)

Zo-o-logik!

Skønt Verdensfreden
Blandt Folk herneden
Er end beskeden
Og halvt til Grin,
Den stærkt sig breder
Paa andre Steder
Blandt tamme Geder
Og vilde Svin.

Det værste Rovdyr,
(Forhen en grov Fyr!)
Nu Bøllesjov sky'r
Som Byldepest!
Ja, Kunsten stiger,
Og selv en Tiger
Sig pænt forliger
Med bovlam Hest!

Med Fløjelsvanter
Ta'er Løve, Panter
Paa Elefanter
Og den Slags Kram.
Og en Hyæne
Sés kælent læne
Sig til det pæne-
ste hvide Lam!

Tænk, hvis vor Ri'sda'
Blot fik en Gnist a'
Den Aand! Tilsidst da
Den satte Spor (?)

Og ej (af Hunger,
Si'er onde Tunger!)
Aad egne Unger,
Som Løvemo'r!

Naar blid blev Talen
Og fromt paa Halen
I Rigsdagssalen
Sad Thingets Mænd,
Da blev det Gammen
At leve sammen
Paa Jorden. Jamen
Tror De paa den?!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gulliver i Brobdignag.

I Magternes vældige Krigs-Aktion,
I Kampen om den gule Nation,
Saaledes stiller sig Danmarks Plads —
Igjennem engelsk Forstørrelsesglas!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 16. April. Numer 16.

1873 PUK 1899

Ungt Venskab.

— Saa Du den nydelige Lieutnant, der smilede til mig?
— Ja, undskyld! Men det var vist til mig, for jeg kjender ham godt.
— Naa, var det Dig, han grinte af?!

Aarsag og Virkning.

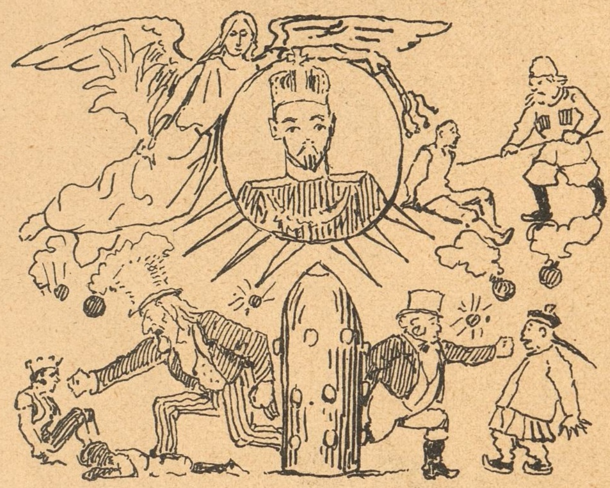

Siden den hellige russiske Czar
Fik sine Fredstanker mobiliseret,
Jordkloden kronede Dage har,
Saasom af Krig er den ikke generet.
Tysklands St. Krupp, skjønt dets Skyts-Patron
For en Fallit kan nok ikke bevares,
Og paa Olymp har den mordiske Ares
Faaet sin Afsked foruden Pension.

Spanien, som i det henrundne Aars
Krig paa et Forsvar til sidste Mand holdt,
Indgik dog Fred lig den, Peder Paars
Slutted i sin Tid med Folket paa Anholt,
Fredstanken slog i Befolkningen ned,
Saa for Manilla den fik et Fad Lindser;
Nu kan saa rart i dens fordums Provinser
Amerikanerne kriges i Fred.

Fredelig slaas bag den høje Port
Tyrker og albanesiske Wühlere,
Ganske som Frankrig for nylig har gjort
Med Tuareger og andre Kabylere.
Fredsælt Evropa hos Kina en Ret
Til at partere det levende kræver;
At det gav Møde med pantsrede Næver,
Er kun for Fredens Skyld, indser man let.

Mod Zanzibar til et »fredeligt« Sprog
England en Pansereskadre benytter,
Og li'esom Bomber nys Fredssagen slog.
Paa Samoa ued i Folkenes Hytter.

Ja, selv hvor Bjørneborgerne stred
Drabeligt mod moskovitiske Fjender,
Venligt et kejserligt Ukas paaminder
Finnerne om, at de skal holde Fred.

Bare nu disse lidt snart kan forstaa
Fredsmanifestets ophøjede Tanke,
Som den Velsignelse skjænker de smaa,
At de i Fred kunne lade sig banke!
— Kan vel de ærlige Finner med Grund
Ledes af det Manifest udi Fristel-
se til at mindes en Fredman(d)s *Epistel*,
Knyttet til — *Slagsmaal paa Grøna Luud?*

Fra Byraadsmødet i Mol-borg.

I Byraadets Onsdagsmøde forhandledes Sagen angaaende Hestetorvets Regulering foranlediget ved en Raadet tilstillet, paa det store Borger-Protestmøde nogle Dage i Forvejen vedtagen Resolution, der i stærke Udtryk fordømte den af Vejudvalget foretagne Fældning af det ene af Torvets to Lindetræer.

Borgmesterenskulde først berolige Stemningen med, at alt nu, saavidt han skjønnede, var roligt i Byen, men han havde ogsaa truffet alle mulige Foranstaltninger til at kvæle alle tumultuariske Optrin i deres Fødsel. Han havde saaledes siden Protest-Mødet stadig haft en Mand konsigneret inde i Sprøjtehuset parat til hurtig Udrykning, medens saa stærke Politi-Patrouiller, som hans 3 Mands Styrke tillod det, stadig strejfede gjennem Byen eller holdt Vagt ved det Træ paa Hestetorvet, som Harmen havde samlet sig oms Plads. Igaar havde en Folkehob paa vist henved tyve Individer fyldt Hestetorvet og indtaget en demonstrativ Demonstration omkring det endnu staaende Træ, men dog strax stukket Benene mellem Halen, da Betjent Petersen viste sig. Men idag var alt roligt i Schipkapasset. Dette var et Bjergpas i den russisk-tyrkiske Krig. Han haabede, man vilde svare paa Resolutionen med Næb og Kløer (Bevægelse).

Materialist Svedskelsen vilde somFormand forVejudvalget tillade sig med et Slag at slaa enhver Indvending ud af sine Modstanderes Hænder etc. m. m. forsaavidt. Naar det Træ var bleven fældet, saa var det, fordi det ikke skulde blive staaende, og var det bleven staaende, saa var det, fordi det ikke skulde fældes etc. m. m. forsaavidt. Taleren var ikke nervøs eller hysteriøs, men handlede altid strængt efter »Lo-

gikkens Ledetraad« af en gammel Filosof, som han en Gang havde fundet svøbt om et Parti Knaposte etc. m. m. forsaavidt.

Glarmester Svendsen kunde ikke tilbagetrænge den Ytring, at et grønt Træ var det i Livet, han ikke kunde lade være med ikke at sætte den allerstørste Pris paa. Saadanne Træer burde netop være ledende Principper for Vejudvalget, som burde plantes rundt omkring i Byen. Skulde han anbefale nogen Slags Træer, skulde det være Kastanjetræer langs med Husene, for dem morede Ungdommen sig med om Efteraaret og kastede op med Sten i, og derfor var man jo Glarmester.

Kjøbmand Sørensen var Socialdemokrat heldigvis, Faneme — og som saadan maatte han protestere mod, at Smaaborgernes velerhvervede Rettigheder krænkedes. Der var nu det Træ, som Svedskelsen havde fældet, saavidt han havde forstaaet sine Meningsfæller, havde der boet en Nattergal eller en anden Finke i dets Top, som havde forlystet Arbederen med sine Kvæk, naar han efter Fyraften sad under det med sin Pige. Og saa kom saadan en Avekat (Uro. Formanden ringer) ja det var ikke hans Mening at fornærme Svedskelsen, men han var en rigtig Per Tot var han (Formanden paatalte Udtrykkene Avekat og Per Tot).

Vinhandler Lung skulde ikke fortsætte den af den sidste han vilde ikke sige ærede Taler anslaaede Tone rentud sagt. Han vilde som den med Respekt at melde dannede Mand, han var, holde sig til Sagen simpelthen. Det var med Træer som — uden at rose sig selv — med Vin, sans comparaison: jo ældre de blev, jo flere — for at tale populært — Aargange de havde, des finere og fyldigere var de, ligeud. Saadan havde han en Amontilado af Aargangen 70 den var.... kort sagt uundværlig paa ethvert Bord.

Skomager Kruse var glad over at være bleven af med det Hængetræ. Ja det var nu en Vits, ser De, begrundet paa, at saamange havde hængt sig i det Træ, forstaar De. Saadan havde han en Gang haft en Svend, der hængte sig tre Gange af Kjærestesorg, ser De, for han havde saadant et gefølsomt Hjerte, men flikke det kunde han, det var nydeligt at se som han kunde sætte Pløkke i — tjem, tjem!

Prokurator Justesen var glad over, at Skjæbnen havde kastet ham til et Kultur-Centrum som Mol-borg. Her hvor den ene rystende Begivenhed efter den anden satte Lidenskaberne i Bevægeise, havde man aldrig Tid til at kjede sig. Næppe var vi færdige med den berygtede Rendestens-Affære i Søndergade, før denne uhyggelige Panama-Sag kommer op. Taleren var ganske fortumlet af denne Debat, hvor alle Lidenskabers Dæmoner havde raset. Borgmesterens rasende Folkehobe, Svedskelsens Logik, Svendsens Princip at plante Vejudvalget rundt om i Byen, Sørensens Avekatte, Lungs Amontilado og Kruses tre Gange hængte Svende tumlede paa en frygtelig Maade om i hans Hjerne. Han var ganske søsyg og bad Forsamlingen undskylde, at han gik hjem.

Det vedtoges ikke at svare noget paa Resolutionen.

Mødet hævet $11^1/_2$.

Drik-Statistik!

Mel.: Naar man faar lidt ktærkt at drikke.

Dansken før har kunnet drikke
Uden derfor at faa Hikke.
Ej Bourgogne *a la* Drachmann,
Snapse under Vesten stak han.
Skønt *le Danemarc s'éface*,
Hævded vi vor første Plads;
Men vort Mesterskab i Druk
Nu har sagt sit sidste Kluk!

Fransken, alt paa Sejren sikker,
Rus omkap med Russen drikker.
Tysken elsker Hr. von Køller,
Men end mere sine Øller!
Brittens Porter eller Ale
Spurter fra den danske Pæ'l.
Svensken er, trods Broderbaand,
Som besat af Bancos Aand!

Norsken drabelig til Sinds er,
Men han drikker kun med Prinser!
Nansens Pol gjør Luften kold dér,
Ibsen selv maa ha'e sin Pjolter!
Eskimo'n (mon den er sand?)
Ta'er sin Rus i Levertran!
Ej en Gang hans mindste Børn
Gaar af Vejen for en Bjørn!

Onkel Sam gaar ud at solde,
Snydefuld han bli'er i »Olle«!
Hollands trinde Mandfolk lever
Saa at sige af Genever!
Skal for dem vi stikke op?
Skal vi ikke følge Trop?
Vi, som ejer fremfor No'en
Øvelse og Tradition!

Hvordan bli'er vort Pund forvaltet?
Statistikken har fortalt det:
Tørre Tal kan rædsomt male,
Snart vi alle er totale!
Hør vort Raad og følg vort Bud:
Stadi' stik jer Bajer ud!
Ell's i Kampen sikkerli'
Under (Bordet) ligger vi!

Telegrafering uden Traad.

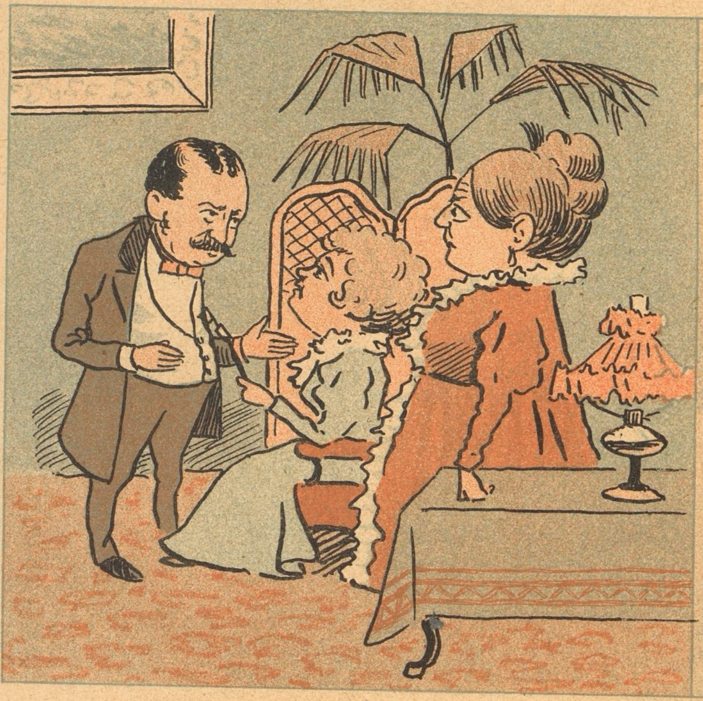

1) — Ja vent Du bare, til vi bliver alene!

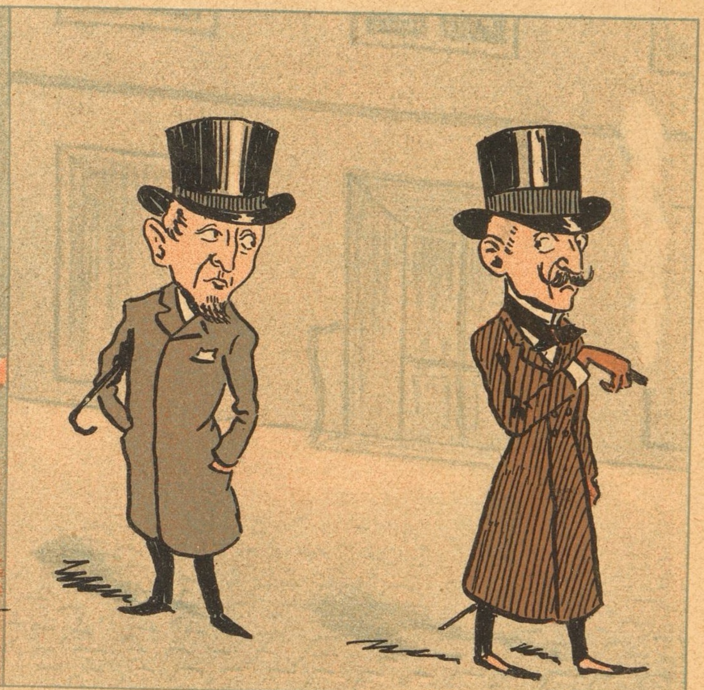

2) — Tak Skæbne! Min Skræder!! Nu skal jeg formodentlig i den sorte Bog.

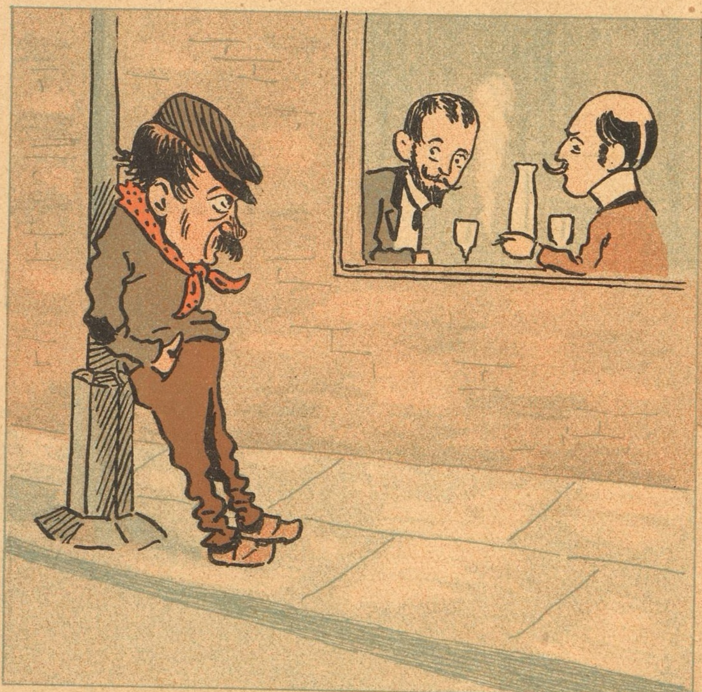

3) — Der sku' vel inte være en af Jer to Hanlapse, der sku' ha' Lyst til at kigge udenfor et Øjeblik og smave paa en Skalle?

4) — Kl. 2 i Morgen ved Kiosken paa Sølvtorvet!

Haabløs Fortvivlelse,

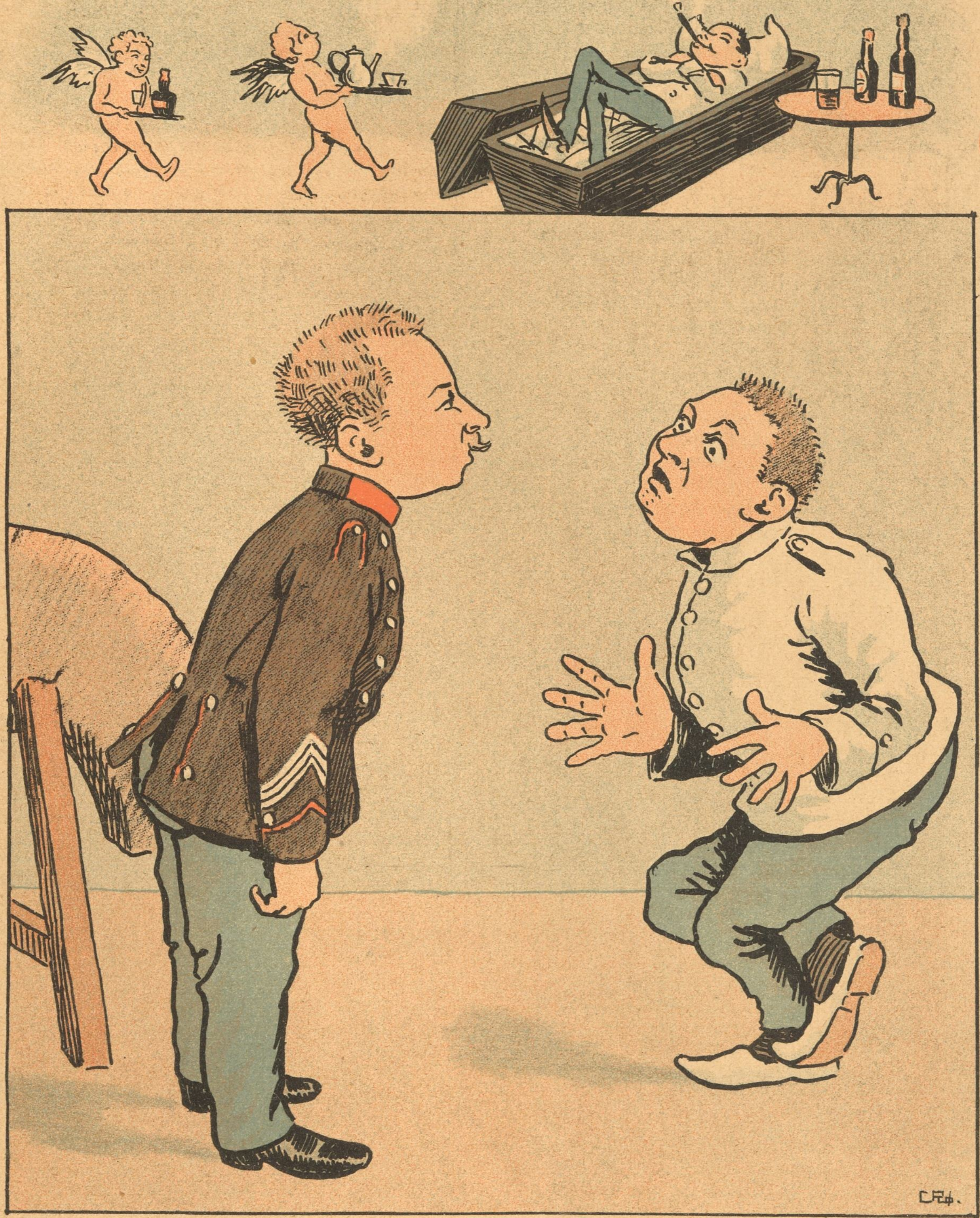

Rekrutten (overanstrengt, grædende): Aa ja! Aa ja! hvem der dog var død!
Sergenten: Ja det ku Du li'! Bare ligge og drive i en polstret Ligkiste.

Godmorgen mine blanke Støvler.

Den Tro er vistnok Menigmands:
Vi har en Forfatning fri,
Jo pyt! der hersker her til Lands
Et Svende-Tyranni.
Snart siger Bagersvendene,
Hvad Brød vi æde maa,
Snart Hattemagersvendene
Hvad Bør vi skal ha' paa.

Fornylig for os Stakler kom
De Skommersvende jo,
Snart hele Byen vakler om
I gamle, slidte Sko.
Ladyer trippe ud og hjem
I nye Foraars-Klæ'er,
Men ak! fra Støvlen titter frem
Smaa rosenrøde Tæ'er.

Og Jonerne udhalet fint
Paa Strøget mangler ej,
Men Ansigtet, det er forpint
Af „torne"fulde Vej.
Grev X. danderer gjennem By
Med lange Fedtlæ'rs paa,
Imens den flotte Løjtnant Y
Med Sivsko nøjes maa.

I kaffebrune Rejsesko
Paa Gaden gaar Gamel,
Mens Fr. Brun udtræder fro
Sin Kones af Flonel.
Men Wiinblad ses i Pelsværk flot
Med Træsko rendende,
Hans Mine varsler intet godt
For Skommersvendene.

Vise-versa.

Motto: Hver Tid har de Viser, den fortjener.

Punchebollerne dampede. Rundt om den sad alderdomsforsørgede Journalister med Kalvekryds og Nakkepisk og sang Druens Pris efter de gamle Visebøger.

Saa foregik det. Punchedampen fortættede sig, og midt i den sad pludselig en glad, lille Gut med Guitar i Haanden. Han var Fader *Apollos* Sidstefødte, Skrabekagen i Musernes Familie. Derfor havde han faaet Visedigtningen under sig; og nu var han paa Visitats-Rejse.

»Op med Papirerne, Godtfolk!« sagde han. »Jeg har hørt fortælle, at de gamle Viser var gjemte og glemte. Men nu har det nok hjulpet, at der er gaaet Komité i dem. Lad Visernes Vismænd stille til . . . . Forhør hos Inspektøren!«

Han vinkede. Visernes Vise kom spankende ind i Gaasegang. De jublede og lo og trallede — men bare indvendigt. At se til, hang de med Hovederne som dryppende Surdejg og var saa stive i Ryggene som Stokfisk. For de var literære.

»I ser mig ud til allehaande,« brummede Apollobarnet. »Hvad Program har I at byde paa?«

»Udsøgt!« svarede Vise-Formanden. Han hed Ove og var saa alvorsfuld som en Rode-Mester, der har maattet sætte sig selv paa Restance-Listen. »Vi har f. Ex. Oehlenschläger — —«

»Naa, ja: *Vil Du være stærk og fri* —«

»Næ, — *Dybt Skoven bruser.* Den kan hver Skoledreng, for den er af Schiller. Saa har vi Poul Møller — —«

»*Trankebar-Visen!* — Fortræffeligt.«

»N . . . Næ, — *Grøn er Skovens Hæk.* Yndig Sang. Jeg har selv en Gang hørt en meget net ung Dame synge den til Klavér. Og saa har vi de store, berømte Visedigtere Hanne Irgens, Høedt og Bruun-Dupuy — —«

»Hvorfor ikke Johannes Wildt og Søren Kirkegaard?« sagde Gudebarnet og lo, saa det klukkede i Punchebollen. »For Resten spurgte jeg ikke om Sange, men om Viser.«

»Vi spilder ikke Tiden med den Slags Spidsfindigheder!« snerrede Vise-Konsulenten. Han hed Otto og var *Dannebrogs*-Mand. Ridder var han ogsaa, men det var mere af den bedrøvelige Skikkelse. »Vi underholder ikke. Vi belærer. Desværre undgaar vi vist ikke et par Krigssange — —«

»Næppe. Lad os f. Ex. sige *Gutter ombord* og . . .«

»Føj! Dannede Mennesker omgaas da ikke Matroser. Vi risikerer, at Tilhørerne bliver søsyge. Der er nok ogsaa noget vulgært noget, der hedder »Gadeviser«: *Pjaltenborgs Brand, Kejseren i Kinesiens Land, Den svenske Konstabel* eller saadan noget. Dem har jeg, Gud ske Lov, aldrig hørt.«

»Jeg ikke heller,« sagde Vise-Formanden. »Hvad havde vi i det hele taget, naar vi ikke havde vor udødelige Ven Drachmanns Viser?«

»De mener vel hans Vise: *Vi elske vort Land?*« bemærkede Apollo junior.

»Kjender den ikke. Den Melodi har jeg vist ikke lavet,« sagde den kjære, lille Ulv Charles. Han var ogsaa med i Komitéen, for han var tyk. »Men hans Vintapper-Viser, — hva'? De synges af hvert Barn i Vuggen!«

»Med Forlov,« sagde Gudebarnet. Har de Herrer muligvis ikke hørt en Mand omtale, der hedder Erik Bøgh?«

»Aldrig!« erklæredr den samlede Komité.

»Naa, ikke? Jeg synes dog, at *En lillebitte Mand, Hr. Madsen, Søren Pipperup, Babylons-Visen, Hr. Grylle* og de 3—400 andre Viser af Danmarks Bellmann . . . .«

»Hr. Apollinaris, eller hvad De hedder,« afbrød Vise-Formanden. »Man taler ikke om obskure Poeter og ganske ukjendte Sager i et Land, hvor vore udødelige Venner Melby og Axel synger Gudernes Sprog. Det er Satire, det er Vid, det er Rim, det er .... det er .... det er Kjød af Tidens Blod og Ben af .... nej, Blod af Tidens Ben og Kjød af .... nej, Ben af ....«

»Færdig!« skreg Gudebarnet og kylede ham sin Guitar i Hovedet. Saa rejste han sig:

»Thi kjendes for Ret!

De Tiltalte idømmes Lovens strengeste Straf i Følge Reglerne for ulovlig Omgang med Hittegods, — uden Adgang til de formildende Omstæddigheder, der ere at anvende paa andre Umyndige.

Og dermed er Visen ude!«

Kommandørgilde.

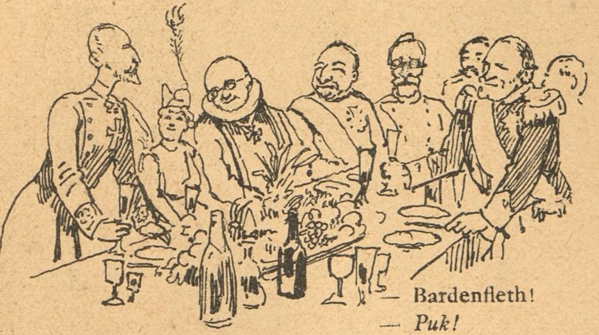

— Bardenfleth!
— *Puk!*
— Gamle Dreng!

Bardenfleth og *Puk* laa i hinandens Arme. *Puk* var kommen op for at gratulere til Kommandørkorset, som lige var kommen ind ad Døren.

— Der kommet et Par Stykker til mig i Aften, sagde Bardenfleth. Hørring og Rump og nogle af Familien. Bliv og spis et Stykke Smørrebrød med!

Puk blev. Lidt efter kom alle Gjæsterne. Der var Hørring sen. og jun., Kommandørerne Bardenfleth og forskjellige yngre Bardenflether, Rump og Tuxen og gamle Ravn og en Deputation fra Telefonen og Jernbane-Tegner.

De nødvendige Præsentationer blev foretagne: Hr. Hørring — Hr. *Puk* osv. Og saa gik man til Bords.

Der var skrevet en uhyre grinagtig Vise af Marineminister Ravn. Den begyndte saaledes:

Oh Barde! flet et Rim for Bardenfleth, let, let,
Han gjorde Telefonens Brug saa let, let, let osv.

Derefter holdtes Festtalen af det ældste Medlem af Ministeriet, Udenrigsminister Ravn:

— Han havde kjendt Bardenfleth i en halv Snes forskjellige Stadier af hans Liv. Han kunde saaledes tydelig huske ham som en lille Fuldmægtig. Men ved Flid og Stræbsomhed var han bleven Amtmand og saa Minister. I Begyndelsen havde han kun været Kultusminister, men han havde i denne Egenskab vundet sin nuværende Foresattes, Hr. Hørrings Tillid, saaledes, at han snart var bleven forfremmet til Indenrigsminister. Nu var han bleven Kommandør af første Grad, men der var jo endnu meget for ham at naa. Der var saaledes flere fremmede og indenlandske Ordener, som han ikke havde endnu, af de sidste f. Ex. Elefanten, Erindringsmedaillen, Fortjenstmedaillen og Medaillen for Druknedes Redning med Tilladelse til at bære samme. Der stod ogsaa endnu flere Taburetter tilbage for ham at bestige; men Taleren var vis paa, at han vilde naa det. I dette Haab udbragte han et Leve for Ministeriets Benjamin og Kæledægge!

— Bardenfleth takkede. Det var jo kun en enkelt Grad, han var gaaet frem, og han skulde ikke fragaa, at han var vant tll at tage noget længere Skridt ad Gangen. Men under de nuværende sløje Forhold maatte man jo være tilfreds med lidt. Han skulde imidlertid ingen Sinde tabe sine større Maal af Sigte. Hver Gang han glemte det, vilde han al Tid høre ligesom en usynlig Telefon ringe for sit Øre, og han vilde da slaa ind paa et andet Vigespor.

Saa spiste man Lammesteg og Is, og Stemningen var fortrinlig.

Paa Hjemvejen skete der kun det Uheld, at Tegner kom ind paa et forkert Spor, og at Rump var lige ved at blive noteret af en Betjent.

Navne-Forandring.

Nu er der da kommet et nyt Forslag til Navneforandring. For Fremtiden behøver man ikke mere at fnde sig i at hedde Hansen, men kan frit faa Lov til at hedde Jensen eller Sørensen. Det kan i mange Tilfælde være af megen Betydning. For en Peter kan det f. Ex. ikke være ligegyldigt, om han hedder Hansen eller Nansen, der er stor Forskjel paa en Frederik, enten han er en Jensen eller en Hansen, en Vilhelm er med Petersen Direktør for Nørrebros Theater, med Hansen Musikforlægger osv.

Efter Forlydende er der allerede indkommet saa mange Ansøgninger om Navneforandring, at man foreløbig kan have mere end nok at gjøre med at tilfredsstille dem. Hvis Etatsraad Haurowitz triumferer over Funktionærerne, vilde han f. Ex. gjerne hedde Etatsraad Hurrawitz, Schjørring ved Dannebrog ønsker i samme Anledning at komme til at hedde Ølring, Dagmartheatrets to Direktører er blevne enige om en Byttehandel, saadan at Riis henlægges til Hr. Nielsen, der kommer til at hedde Riis-Nielsen eller Nielsen-Riis, mens hidtilværende Riis-Knudsen kommer til at hedde Martinius-Knudsen osv. osv.

Allerede nu kan det imidlertid siges, at forskjellige yngre skrivende, malende og komediespillende Damers og Herrers Anmodning om at faa et Navn ikke vil blive imødekommet.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Aarhundredets Vise-Magere.

Vore stakkels Fædre kjendte hin Sang
Af RAHBEKS, HEJBERGS og BØGHS Klingklang;
Dem var ej DRACHMANNS Viser forundt
Om noble Kvinder og Vin fra Burgund,
Og ej den MELBYSKE Poesi
I Viser som *»Sidse«* og *»Det ku' Du li'!«*

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 23. April. Numer 17.

1873 PUK 1899

Kronologik?

— Hør Fætter Peter! Den nyfødte Prins ude paa Sorgenfri, han kommer vel en Gang til at hedde Frederik den Niende?

— Ja, det er rimeligt nok, — men foreløbig kan han passende kaldes Frederik den Diende.

I Pløje- og Saatiden.

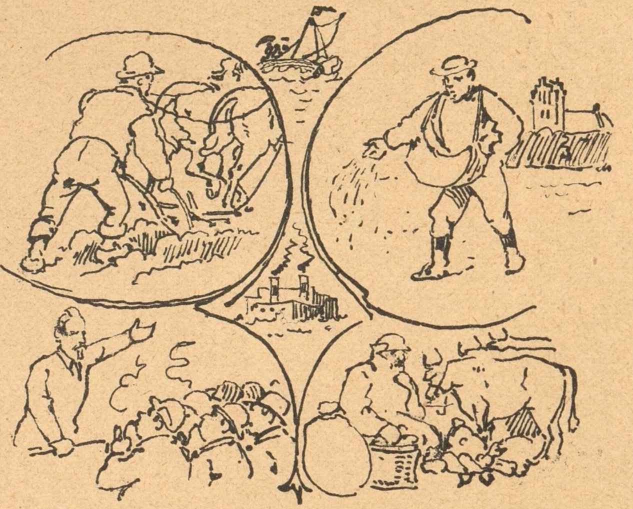

Vel rager Danmark ikke op i Højden,
Fordi dets Bjerge, som bekjendt, er Bakker,
Og Folket lever mest af Pandekager
Og nivellerte Gager — jo jeg takker! —
Selv somme vise Fædre blive flade,
Naar med Hr. Borup de om Grunde snakker,
Men deraf tør man ingenlunde slutte,
At agterud i Et og Alt vi sakker.

Dampfærge nu vi bruge for Exempel,
Hvor før man maatte hjælpe sig med Smakker,
Og vi har flotte Byggespekulanter
Der aabner os et Perspektiv af — Krach'er.
Vi paa Reklamer kan gaa glat i Tøjet
Og næsten gratis kjøbe Sommerfrakker,
Men det er intet mod vort Lands Agrarer,
Som ikkun mangler de fornødne — Gracch'er.

Til Gjengjæld har de Legioner røde
Og ganske sikkert li'saa mange Blakker,
Der med en sjælden Enighed docerer,
At hver en Landmand bliver til en Prakker,
Hvis ikke han fra Tyskland kan forskrive
Toldfrie Plovjern, Spader, Leer og Hakker,
Og til at pløje, høste saae og tærske
Han ikke kan faa indført fler — Polakker!

Naar Skoven knoppes og naar Engen grønnes,
Partiets Tillidsmænd med Køedt som Makker
Lig Scenens Elskere og Elskerinder
Rundt paa Tourneer om i Landet flakker
Og give Gjæsteroller som Vulkaner,
Der nærmest dog kun Aske spyer og Slakker,
Og efter Evne national Beskyttelse
Mod fremmed Godtkjøbskram de gjennemrakker.

— Men, fik Agrarerne nu deres Villie,
Blev deres Fremtidsudsigt langtfra vakker;
Thi, sæt, at Byerhvervet desformedelst
Med Mand og Mus sig ud af Riget pakker,
Hvem skal saa kjøbe Bondens Korn og Stude,
Kartofler, Guleroer og Pastinakker?
Da vil der sikkert knap i Bondestanden
Indtræde Misvæxt paa dens Veer og Ak'er.

Naar Skruen er løs.

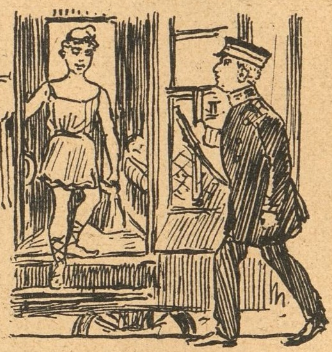

»Rejs ind til den store By, lille Sennepskorn og se til din gamle, om end ikke adstadige »Broder Puk«, sagde Alfernes Fader Oberon. »Du skal faa 100 Kroner til at gi'e Greven for, imod at Du bliver et halvt Aar borte; det er næsten ligesaa flot som en officiel Rejseunderstøttelse efter Menneske-Taxt. Men Du maa nok ha'e Lov til at korrespondere til Alfe-Tidende for at hugge Dig lidt Lommepenge.«

Og Sennepskorn rejste. Og Sennepskorn korresponderede.

Toget bruste ind paa Perronen. — »Kjøbenhavn!« brølte Generaldirektøren og hans Kommitterede, idet de smækkede Vogndørene op. De maatte selv gjøre Arbejdet; for Konduktørerne havde gjort Skrue. Det var de ikke ene om. For det var i Efteraaret 1899. Den længe lovede Generalstrejke var endelig brudt ud, og alle Vegne maatte Mestrene selv gjøre Arbejdet.

Jeg stak en 25 Øre til Maskinchef Busse for at bære min Kuffert ud, og bad saa Hr. Eugen Petersen, der havde Vagt ved Banegaarden, om at skaffe mig en Droske. — »Findes ingen!« svarede han og stod ret. »Vi har kun fire Mestre, der kan kjøre. De to er væltede, og de to er løbne løbsk. Men Sporvognen kommer vist snart.« — »Naa, De har dog en Sporvogn?« — »Ja, selvfølgelig. Hr. Heide er Kusk, og Hr. Lautrup er en rigtig flink Konduktør.« — »Var det saa ikke bedre at telefonere efter en Herskabsvogn?« foreslog jeg. — »Saa De vil kjøres af en Etatsraad? Gener Dem ikke! . . . . Der kunde muligvis være Tale om en Ligvogn. Men jeg ved ikke, om Hr. Bardenfleth kan skaffe Dem Forbindelse. Han er den eneste Telefondame, vi har i Virksomhed.«

Saa gik jeg til Fods. — »God Dag!« sagde jeg henne paa Hjørnet. Det var gamle Venner: Peter Hansen og Martinius, Abrahams og Schrøder. Men de gjemte sig bag Klisterbøtterne, for de var i Færd med at slaa Plakater op. Saa nænnede jeg ikke at forstyrre dem; de skulde jo hjem og sælge Billetter. Desuden var der et Bud, der spændte Ben for mig. Det var Ferslev, der løb rundt med sine Aviser, mens Carstensen og Wiggers stod hjemme og trykkede Resten.

Jeg smuttede over til Wivel. Ikke saa meget som Skummet af en Bajer kunde jeg faa; han var altfor optaget af at servere for sine Kellnere. I den forreste Sal var der fuldt af Tjenestepiger. De skjældede og smældede. Først mod Frøkenerne, der selv havde paataget sig at falde ned paa Gaden, naar de polerede Vinduer, medens Fruerne var paa Torvet. Og saa mod Herrerne, der havde paataget sig begge Dele, da Damerne ogsaa gjorde Skrue.

Ude i Verandaen holdt Skolebørnene Protestmøde mod Lærerne. De kaldte dem Skruebrækkere, fordi de gik i Skole og lod sig give Anmærkning af Skoledirektørerne og Inspektørerne i Mangel af andre Skolebørns Havelse.

Atter drev jeg ned ad Gaden, hvor Herman Trier og Dr. Ørum netop gik og trumlede Asfalt. Saa løb jeg Panden mod Generalpostdirektøren, der var ude at tømme Postkasser.

»Med Forlov!« sagde jeg. »Hvad skal det blive til? — Hvis Mestrene nu gjør Skrue mod Skruerne, hvem skal saa gjøre Arbejdet?«

»Det maa Ministrene om.«

»Ja, men hvis de ogsaa gjør Skrue?«

»Ministrene? — Vær De ganske rolig. Det er de eneste, der aldrig gjør Skrue, — — for saa vilde Venstre og Socialisterne øjeblikkelig blive Skruebrækkere.« — —

Saa rejste jeg.

Kusine Trine.

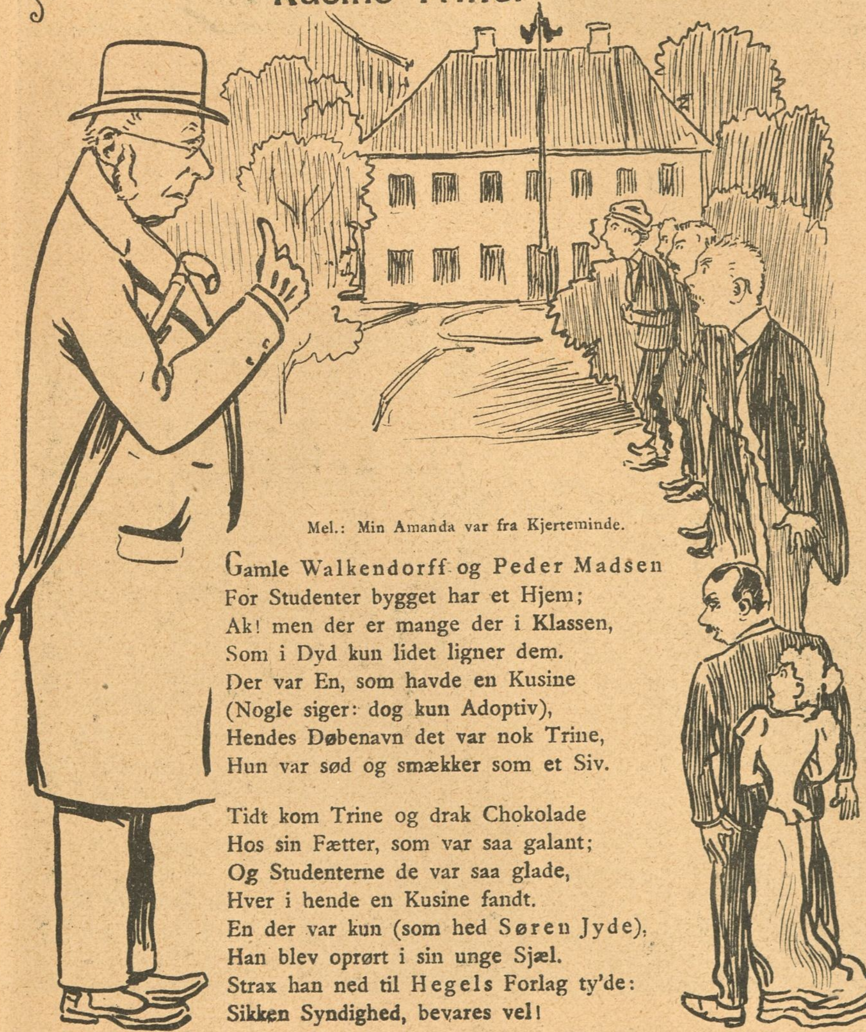

Mel.: Min Amanda var fra Kjerteminde.

Gamle Walkendorff og Peder Madsen
For Studenter bygget har et Hjem;
Ak! men der er mange der i Klassen,
Som i Dyd kun lidet ligner dem.
Der var En, som havde en Kusine
(Nogle siger: dog kun Adoptiv),
Hendes Døbenavn det var nok Trine,
Hun var sød og smækker som et Siv.

Tidt kom Trine og drak Chokolade
Hos sin Fætter, som var saa galant;
Og Studenterne de var saa glade,
Hver i hende en Kusine fandt.
En der var kun (som hed Søren Jyde),
Han blev oprørt i sin unge Sjæl.
Strax han ned til Hegels Forlag ty'de:
Sikken Syndighed, bevares vel!

Peter Nansen rødmed', da han læste
Om, hvordan Kusine Trine var.
Peder Madsen rødmed' ogsaa, blæste
Til Allarm mod Trines Støvlepar.
Disse Støvler — oh — med høje Hæle,
Vandred' ikke ad den rette Sti;
Selv en Portner fandt, at de var fæle,
Kaldte rent ud sagt dem Hæleri.

Hver Student nu skjalv for Peder Madsen,
(Mangen havde en Kusine selv)
Frygteligt han lovede paa Kassen
Hver en Synder — derfor: ryst og skjælv!
Vel en Fætter altid er elskværdig,
Overfor Kusinen meget flink,
Peder Madsen sagde: Den er færdig,
Som nu lystrer sin Kusines Vink.

E. B. saa man lumskelig at grine,
Han fandt Søren Jyde genial,
Er der Noget blot med en Kusine,
Roser Edvard ham, som han var gal.
Men hvad kan E. B.-Kritiken trøste,
Naar Professoren er bleven vred,
Saa de ikke mer' maa lade bø'ste
Et Par Støvler i Uskyldighed.

Moral.

Hvis Du selv besidder en Kusine,
Bo saa ikke paa Kollegium;
Der er for en saadan stakkels Trine
Maaske Hus-, men ikke Hjerterum.
Og hvis dette Raad Du ej vil lyde,
Men til Visdom sige helt Godnat,
Sørg saa for, at ej en Søren Jyde
Du Dig vælger til Din Kammerat.

Disharmoni!

— »Mit fulde Glas og Sangens raske Toner!«

Zetlitz.

»Vi vil ha' Øl! vi vil ha' Øl!
Vi vil ha' al Slags Carlsbergøl!«

Folkevise.

Harmoni?

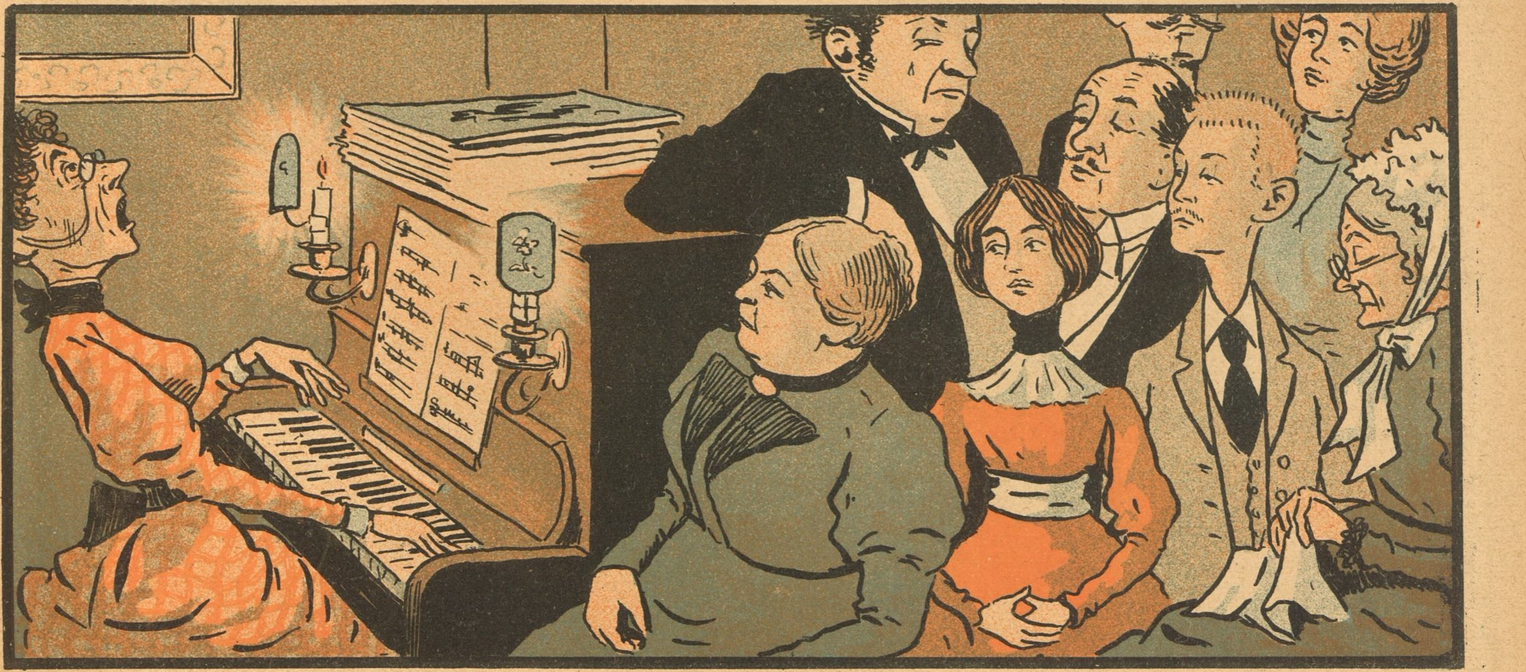

Solo: »Sidse elsked skiftevis
Christian først og saa Mathis,
Sidst Mathis.«

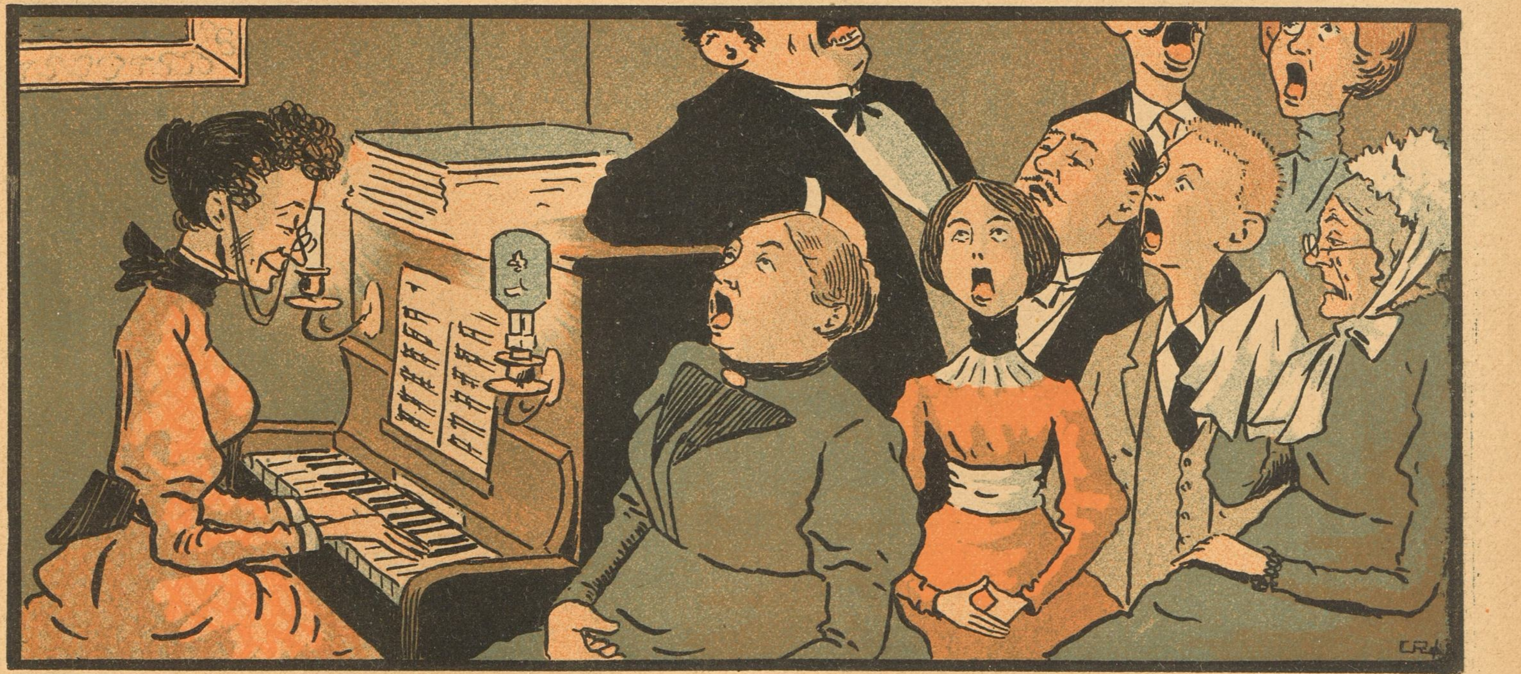

Kor: »Aa Mathias, aa Mathias
Luk dit ømme Øje i —«

A. Melby.

Lille Digter.

Mel: Lille Egern sad.

Lille Digter sad
Paa sin Kvist saa glad,
Og Talentet sit
Dyrked han saa frit.

Pudsed de smaa Vers,
Alvor og Kommers,
Hver Forlægger glad
Fandt, det var Mad!

Det var Mad for Mons!
Hippokrenæ Spuns
Altid aaben stod,
Alting strømme lod!
Naar de rimede,
Saa besvimede
C. E. Jensen glad
I Wiinblads Blad!

Alt, hvad der blev gjort,
Fandt han — aah! — saa stort,
Skrev en Bog derom,
Fælded denne Dom:
Shakespeare er jo død,
Goethe synes blød,
Naar jeg tænker paa
Matthison-H.!

Men fra Publikum
Lød en Røst saa grum:
Dr. Vedel saa
Man Pegaser flaa;
En han fandt for høj,
En var rentud sløj,
En var ham for tam,
Og En var lam.

Mangen Digters Graad
Gjør nu Kinden vaad:
Hvad forstaar Kritik
Sig vel paa Lyrik?
Før en Lavrbærkrans
I Pegasens Svans —
Nu Kritikens Ris
Os gi'er til Pris!

Familien Hansens Midddgsbord.

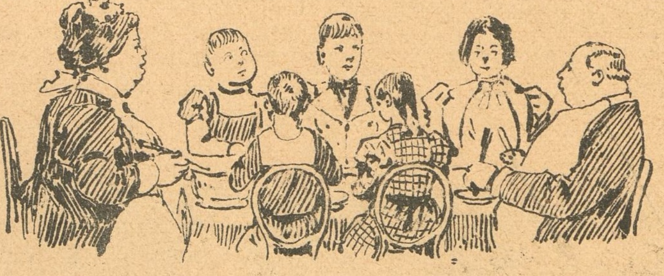

Trala, trala! »Har Du læst den Berlingske Avis eller har du hørt det — —.« *Du er i godt Humør, Amalie!* Ja, søde Hansen, ja, for »Om hundrede Aar er alting glemt, Venner, hvad her vi lide!« *Saa tør jeg vel nok spørge om, hvorfor Hvidkaalen kun er halvkogt!* Du skal altid være der, Hansen! Tænk dig bare om! »Erindrer du, det var i — —«, erindrer du, at du gav os Penge til »En Viseaften«, og at vi var der i Gaar, Elvira og jeg? Naa, og i Dag gav jeg Haraldine en Billet, for man skal mindst af alt udsætte sig for at ens Tjenestefolk forarges og siger man er ødsel og gærrig med sig sæl. Og naar Haraldine er ude, kan du vel nok begribe, at din Kone og Datter muligvis har haft andet at gøre end at koge Hvidkaal. Gud, Hansen, det var en himmelsk Soirée-Sangsang, den Aften; sikke Leveregler man fik i sig. »Min Søn, vil Du i Verden frem, saa buk« — — Ret dog Ryggen, søde Adolf, du falder jo helt sammen — saa buk! Havde du bukket dig noget mere, Hansen, for Verden — — »Dalila, dalila, Dalila, dalila«. — — — Hvadbehager, du synger simple Knejpeviser, — — jeg sagde bukket dig, saa havde du naaet ligesaa langt frem som Charles Kierulf, der har bukket, skrabet og gnedet saa længe hos Pressen og Klikkerne, at han har faaet Lov til at skrive, hvad som helst han vil, og skaffe alle sine egne Melodier til at falde igjennem paa Viseaftenen. — Siden du taler om Dalila, saa er du »En gammel skinsyg Bødker-Han«, der kun skylder Tilfældet og Tidernes Gunst, at du fik en Kone, som jeg. Ja, »den Gang jeg var Pige, da var der Piger til«. — »*Men nu er de rebelske, besatte af den onde Aand*«. Jeg vil ikke have dit Syngen ved Bordet, Mand, for Børnenes Skyld! *For at tale lidt fornuftigt, synes jeg, du skulde lade Adolf klippe!* Haha, »vil du klippes saa gaa til Guise!« Ja, det er saamænd en rar Omhu, du viser din eneste Søn. Nu har han i over fjorten Dage trængtes til at klippes, og du har saamænd ikke opdaget det før nu. Fik du Lov, gik det lille Dolfemand som den tapre Teucer; du jog ham gærne fra hans Fødeland. »*Ih, Gud bevares skal den Sorg.*« — Pjaltenborg, du kalder dit Hjem for et Pjaltenborg. Ja vistnok, Hansen, havde du faaet raade, Hansen og jeg ikke holdt sammen paa Pjalterne, havde vort lille tarvelige, men os dog saa kjære Hjem været et Pjaltenborg. — *Hvad der er i Vejen med Elvira?* Herregud, hun har været lidt for meget ude i denne Uge. »*Men hvor kunde Hanne valse!*« Er der maaske nogen Synd i at danse; er det ikke en uskyldig Fornøjelse ved Siden af Toddyer og L'hombre fra 8 til 4 hver anden Onsdag og Lørdag? Vi Kvinder danser kun! »*Tante, din Dragkiste dansede med.*« Du er utaalelig! Elvira har været til Hr. Tranaas magneto-hypno-socia-christo-therapeutiske Foredrag i Fredags. Det er det, der har betaget hende. »*Ah, hun har lært en sælsom Ting, derfor* — —« Ja, hun har endelig faaet sig en Livsanskuelse. »*Det er vel ham, der staar i Hundredeogatten, paa Østergade i den nye Butik.*« Ravnefar er du; se nu har du drever din Datter ud af Stuen. Kan hendes Taarer ikke røre dig? »*Jeg lagde mig paa Sengen og græd* — —« Hold Mund, Hansen, ti stille, mener jeg! Ellers skal jeg vide at tage mine uskyldige Børns Forsvar. Tir ikke den saarede Løvinde! »*Neglene har hun i Guldfutteraler* — —« Vi hæver dette Maaltid, Børn, Eders Fader er ikke rigtig vel,

han haaner sin Kone, sin ægteviede Hustru. — Hvad siger du —? — »*Vi alle dig elske, livsalige Fred*«« *nu gaar jeg paa Knejpe!* — Gaa, gaa, og lad »flux skænke i til Glassets Rand, thi aldrig nok du drikke kan.« — Velbekomme!

Bevægelse i Etatsraadsfaget.

Efter hvad vi har erfaret, trækker det op til en faglig Bevægelse indenfor Etatsraaderne. Paa Grund af den store Tilgang er der nemlig bleven større og større Konkurrence i Faget. Man har jo endogsaa set, at en Øl-Etatsraad for nylig er bleven sat paa halv Gage og hel Anerkjendelse af sin Dygtighed.

Forleden Aften sent, efter endt Dagværk, afholdtes et stærkt besøgt Møde, hvor Stemningen var meget høj.

Formanden begyndte med at gjøre opmærksom paa, hvorledes Etatsraadsfaget stadig oversvømmedes ved Tilgang fra andre Fag. Fornylig var en Theater-Professor bleven Etatsraad. (Fy!) Skulde det blive almindeligt, vilde vi snart faa baade Bloch og Riis-Knudsen ind i Faget, (Bevægelse!) Herimod burde der protesteres.

En menig Etatsraad spurgte, hvor meget der var i Strikekassen.

Formanden: Strikekassen var bleven noget svækket ved, at det som oftest var Etatsraaderne, der maatte give Sølv paa den kgl. Skydebane. En enkelt tidligere omtalt Etatsraad havde oven i Kjøbet maattet give mere Sølv. Alligevel stod det ikke værre til, end at man med Fortrøstning kunde gaa til en eventuel Strike.

Den første Etatsraad foreslog, at man i Stedet for at gjøre Theater-Professorerne til Etatsraader skulde gjøre dem til Doktorer i Filosofien. Maaske kunde man saa anvende den samme Titel til Øl-Etatsraaderne. Man havde jo før set, at Doktorhatten var anvendt til at hædre Kunst og Øl. Og paa Theatret vænnede man sig sikkert til saa megen Filosofi, at man meget vel kunde fortjene at blive Dr. phil. Theatret var jo altid paa Nakken af Etatsraaderne.

En anden Etatsraad spurgte, om det var sandt, at Olaf Poulsen var bleven Etatsraad.

Formanden svarede, at det nok paa en Maade var sandt, man havde fra alle Sider erkjendt, at det var „En Skandale“.

Han satte derpaa følgende Resolution under Afstemning:

„Idet Forsamlingen i høj Grad beklager de af den stærke Konkurrence fremkaldte trykkende Kaar, hvorunder Etatsraadsfaget arbejder, frabedes al Tilgang til Faget.“

Denne Resolution vedtoges enstemmig.

Hvorvidt der herefter vil blive erklæret Strike, er endnu ikke afgjort. Man har efter Forlydende henvendt sig til Hr. J. Jensen for at faa ham til at interessere sig for Sagen. Hr. Jensen skal imidlertid have gjort sin Medvirkning afhængig af, at han selv bliver udnævnt til Etatsraad.

Ljalin.

Hr. Ljalin var saa lystig en Gut,
Han solgte i Irkutsk Ræve,
Og slog i Knejpen »Den gyldne Knut«
Bagefter en Masse skjæve.

Han solded' i Dage, han solded' i Døgn
Med Handelsvenner beundrende;
For hvert et Glas stak han ud en Løgn,
Det blev et Par Hundrede dundrende.

Han stak under Vesten *Piwa* og *Kwas*
Og andre sibiriske Sorter,
Med at notere havde sit Mas
En Irkutsk-Sprøjtes Reporter.

Snart var det et frygteligt Eventyr
Med Bjørne, man hørte med Undren,
Og snart om et levende Mammuthdyr,
Han havde fanget paa Tunder'en.

Tilsidst var det Ljalins Fund af André
— Det kom under Hikken og Savling —,
Da maatte af Henrykkelse le
Den lille sibiriske Cavling.

Han løb til sit Redaktionskontor,
Det gjærede i hans Hjerne,
Og næste Morgen Beretningen fo'r
Vidt ud over Lande fjerne.

Nansen sa', det var bare Tant,
For Ljalin løj som en Svensker,
Nordenskjöld sa', det var djäfla sandt,
Han kjendte de ærlige Menn'sker.

Gamél han sa', det var noget Rak
Tunguser saavelsom Lapperne,
Hovgaard bare paa Skuldrene trak
Og talte paa Veste-Knapperne.

Og hele Verden ventede spændt
Paa Løsningen god eller ilde,
Og Expeditioner af Sted blev sendt —
Mens Ljalin udsov sin Dille.

PUKS **Redaktion** og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre

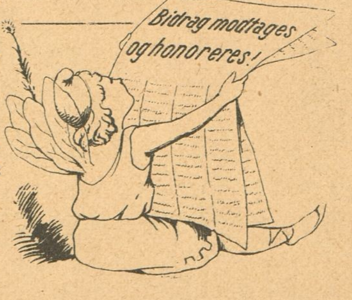

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ogsaa en Argusdræber.

Naar Hørup sin Argus Hørring vil fælde
Og lader af sit Blækhus udvælde
En Strøm af Vittighed og af Spidsfindighed,
Saa ligner han Hermes, Guden for Vindighed.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 30. April. Numer 18.

Ja, hvem saa?

Civilist: Den *ene* af de to unge Damer var ellers Pokkers sød!

Løjtnant: Naa, ja jeg syntes nu alligevel bedst om den *anden!*

For Romantik og Røver-Historie.

Der er en vis Person, som her paa Kloden
Fra fordums Tid var vidt og bredt bekjendt,
Formedelst han paa Horn og Hestefoden
Samt Navnet »Løgnens Fader« har Patent,
Og som fik Skylden for, hvad der var hændt,
Da Eva for at være klædt paa Moden
Spadserede paa hin Tids Østergade,
Iført en Selskabsdragt af Figenblade.

Det var det første Blad, hvormed den Slemme,
Har søgt at faa den nøgne Sandhed dulgt,
Og det kan ingen Djævel siden glemme;
Thi Planen har de andre Blade fulgt,
Og uden Frygt for Presselov og Mulkt
Vil Journalisterne bestandig gjemme
Hvert Faktum, som forarger dem, de Rade,
Bag sandhedskjærlige Ny-Figenblade.

Men, bliver for Moralens Skyld den nøgne
Sandhed hos dem klædt saa anstændig paa,
At Pokker selv kan ikke mer den øjne,
Saa kan til Gjengjæld Godtfolk hos dem faa
Beretning *»mit Umständen«*, hvorved Løgne
Som Sandhed glat i Læserne maa gaa.
Søslangen har for saa vidt mange Gange
I Pressen spøget som den gamle Slange.

Carl Ewalds *»Hellig Paaske«* er forbi,
Og *»Gefion«* paa sin Himmelfart foer ilde,
Men Pressen hænger ufortrøden i
Med Mord fra den paalideligste Kilde,
Med Vidner, som er paa Karethen vilde,
»Afsløringer« med skyndsomst Dementi
Og Sensationsnyt, som os selv forsoner
Med salig »Toldbodrotten«s Traditioner.

Ja, læs den sidste Saga blot, om Manden,
Som paa Amalienborg fik Avdiens,
Saa ser du heraf, at den lede Fanden
Paa Spaltefyld endnu er langtfra læns.
Kun overgaar det egentlig Forstanden,
At saadant i vor vantro Tid kan hænd's,
Og Folk, der kan fordøje den Slags Ænder,
Dog Navnet »Lidettroende« fortjener.

Ugens Jubilar.

Der var en Dag forleden Dag. En historisk Dag. Hele Byen var sort af røde Dannebrogsflag. Havde man ikke tilfældigvis glemt at hænge dem udenpaa Husene, vilde Alverden have set dem.

Thalias lavrbærkronede Stor-Avgur, Nordens Olaf den Eneste holdt 50-Aars Jubilæum som sin Moders Søn.

Lige fra den tidlige Morgen strømmede Gratulanterne ind. Hans høje Foresatte kom først. De bragte *Feu* til Morgenpiben og takkede bevæget for den Ihærdighed, hvormed Jubilaren stedse havde besørget alt til Faget henhørende, saa at de selv aldrig havde haft noget, de skulde have sagt.

Saa maatte den dimitterede Kommitterede vige Pladsen for Chefens ny Direktør. Han overrakte Jubilaren et friseret Kalvehoved paa et Sølvfad og aflagde det højtidsfulde Løfte, at han i Tide skulde tage Tyren ved Hornene. Rørt indtil Taarer lovede Jubilaren, at han til Gjengjæld skulde tage Orlov. Det var en lille Operation, som han havde lært af Opera-Primadonnerne af begge Kjøn, og som fortrinlig egnede sig til at vise den varme Interesse, man nærede for sin Virksomhed.

Pressen kom ind som en god Numer tre. Det vil sige dem, der var tilbage af den. Resten var i Rom; — et Foretagende, der har samme Indflydelse paa Journalister, som en afbrændt Rompunch paa andre Dødelige: de bliver ganske borte i det. Send en Journalist til Rom, — saa vil han aldrig mere tilbage til Vort Land.

Hr. Lawater Lee overbragte derefter en kollegial Hilsen fra Madbrødre i Kunsten. Men han kaldte hele Tiden Jubilaren: Etatsraad; og det var jo »en Skandale«.

Den paafølgende lille Standsning benyttede Dagens Helt til at udhvile sig. Men saa kom Drømmene og gratulerede. Afhuggede Stumper uden Kjød og Blod og underlige, forvredne Krøblinge dansede Festdans omkring ham. Lige op fra Suffløręhullet kom de og halede og sled i ham som Besatte. De sagde, at de var Forfatternes Texter.

Han foer med et Skrig op af Søvnen. Men saa smilte han beroliget. Det var kun Sophus Neumann, der stod og trak ham i Frakken. Han følte Trang til paa denne betydningsfulde Dag as udtale en Tak for den opofrende Uegennytte, hvormed Jubilaren altid i rette Tid havde forstaaet at traktere sine Kolleger med Portvin.

Deputationernes Række blev nu uendelig, og Telegrammerne regnede ned. Vi citerer et Par af dem i Flæng:

»Jeg har tænkt mig at kjøbe Holberg-Statuen og forære Dem den til Bordopsats.

Heide.«

»Min Kone finder, at De med Flid endnu kan blive en Lindstrøm. Tag min Hilsen.

Martinius.«

»Hæng i Kollega! — Giv de Idioter det Gjøgl, de fortjener!

Drachmann.«

»Bare De ikke var saa dyr.

Schrøder.«

»Jeg blev ikke Deres Direktør. Desto værre for Dem. Men jeg kan en modig og fornem Historie; storartet uartig. Den skal De faa.

Edv. Brandes.«

Den sidste Gratulant var Digter Schandorph. Han mente, at han i Dagens Anledning burde oplæse nogle Holbergske Scener. Saa blev Jubilaren kjørt paa Hospitalet, hvorfra han først blev udskreven ved Theatertid.

Og saa var Festen ude.

Blaar!

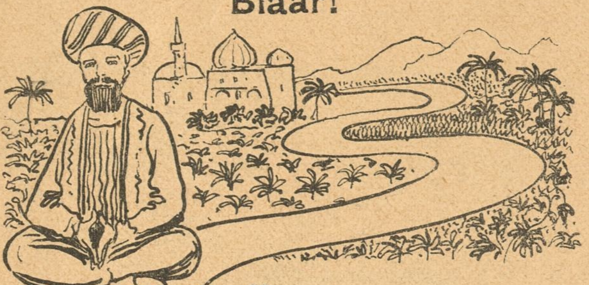

Komme, hvo som komme kan,
Komme Mand og Kvinde!
Større Kunst end min forsand
Saa' I ingensinde.
I skal faa for Sagen Syn,
At der kommen er til By'n
En som kan kurere,
Jer og mange flere!

Kom og prøv min ny Façon,
Jeg i Lærdom vader!
Og jeg har en Kompagnon,
Hr. »Professor« Kader!
Han er født i Indien,
Og han er en vindig en!
Han har snart den halve
Jord kurert med Salve!

At Evropa har et godt
Øje til den gule
Kinamand, er Følgen blot
Af en lille Smule!
Og i Kina ikke fler
Skæve Øjne findes mér.
Højst man sér dem skæve
Til en pansret Næve.

Her til Lands man alt saa smaat
Vor Methode skatter.
Er et Øje bleven blaat,
Vi gjør brunt det atter.
Vi kurerer Føl'erne
Af at møde Bøllerne!
Mens vi Skaden heler,
Vi vor Kage meler!

Lægerne i denne Tid
Rent i Flint er fløjne,
Og af pure Nag og Nid
Laaner de os Øjne!
Kommer hid, o, Publikum!
Hansen-Grut mod os er dum!
Vi (det er ej løjet!)
Gi'er jer Blaar i Øjet!

Vejet,

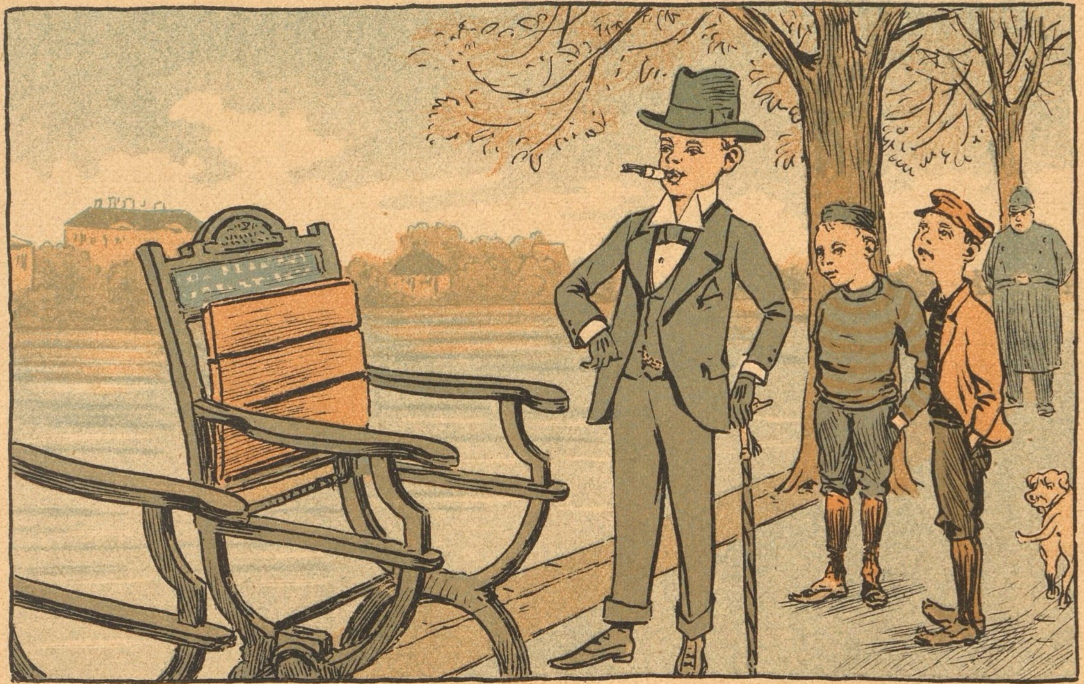

men funden

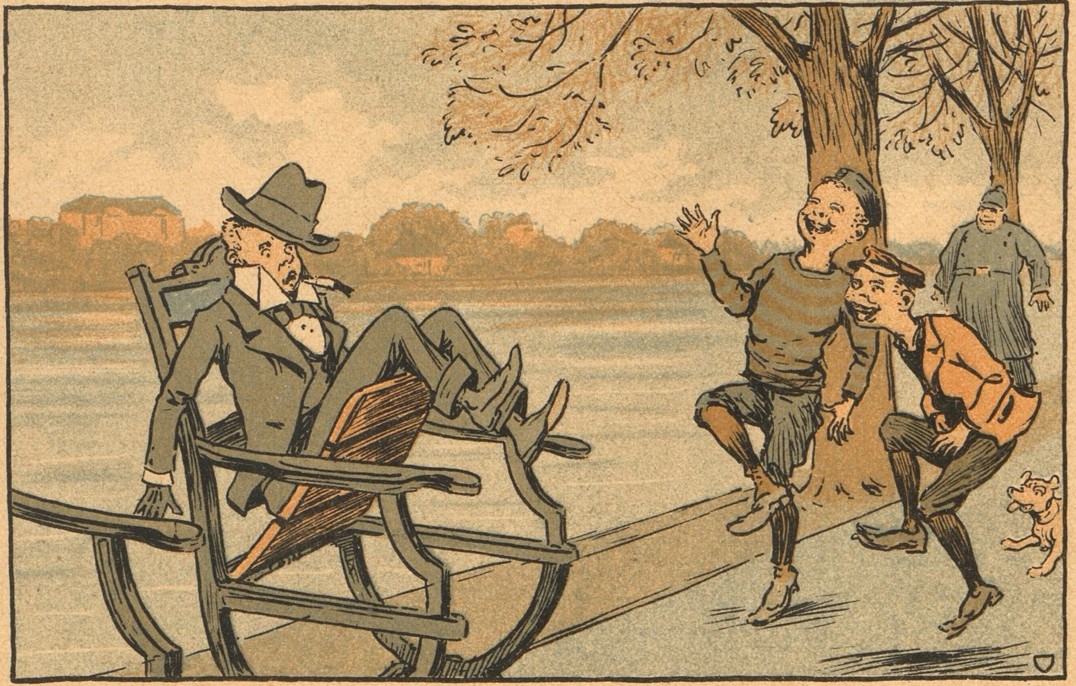

for let!

Zoologik?

— Du, hvad er der for Resten for Dyr her i Dyrehaven?
— Der er jo Raadyr!
— Ikke andet?
— Jo, der er vist ogsaa Daadyr!
— Er det det Hele?
— Ja, der er vel forhaabentlig ogsaa Toddy'r.

Fandens Overmand.

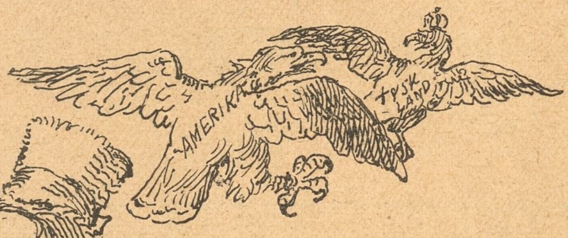

Deutsch gesprochen, grossgeschnossen,
Grosser Kaiser, lebe Hoch!
Samoaner, gut geschossen,
Unter Deutschlands sittlich' Joch!
Tysk Marine — ikke grine —
Viser Flaget overalt.
Hvilken Stormagt — Død og Pine!
Verdens første er den kaldt.

Kaptajn Coghlan, Amerikaner,
En gemytlig Kavaller,
Færdedes paa Ærens Baner
Som en tapper Officer.
Krigsmedaille, ikke ilde,
Vundet Hæder i en Røg,
Der blev Skydebane-Gilde,
Stemningen var meget høj.

Man fik rigeligt at drikke —
Der var Kaffe med »avec«,
Vor Kaptajn han fik lidt Hikke,
Men han følte sig dog kjæk.
Og han holdt en lille Tale,
Eller rettere: en stor.
Tyskerne paa deres Hale
Faldt ved disse store Ord.

Reuter strax telegrafere
Rundt man saa til hver en By:
»Kaptajn Coghlan masakrere
Tyskland vil nok, han er kry!«
Strax i vældig Kattepine
Kom de Godtfolk hist ved Spree,
Onkel Sam saa lumsk man grine,
Sikken en Forstyrrelse!

Nogle Sagen ta'er alvorlig,
Andre synes, det er Spænd,
Kaptajn Coghlan meget daarlig
Er af sine Tømmermænd.
Men hver Tysker flov bekjender:
»Store Ord vi bruge kan,
Dog blandt vore Yankee-Venner
Fandt vi Fandens Overmand?«

Fremtids-Nekrologer.

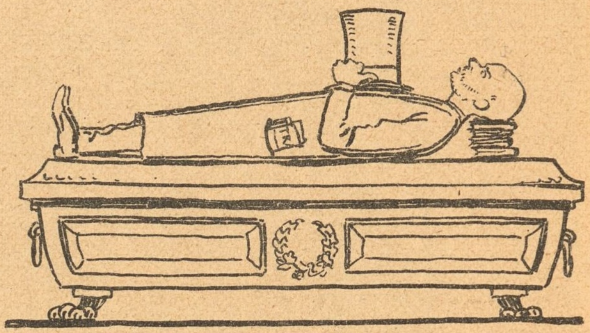

Missionær Carl Ewald.

Den bekjendte Indremissionær Carl Ewald er ikke mere.

Meddelelsen herom vil vække dyb Vemod hos alle dem, der var vante til at se ham gaa om i Gaardene og paa sin forunderlig stille og beskedne Maade prædike for Folket.

Carl Ewald var som bekjendt oprindelig Fabrikant og gjorde sig i denne Egenskab meget fortjent af vort Boghaandværk. Han indførte den ganske nye Form for Boghandel at sælge dem i Snesevis, og da han tilvirkede dem paa Maskine, kunde han tilsidst tilbyde dem for en Pris af 2 Kr. Dusinet.

Dette vakte imidlertid Middelstandens Forbitrelse imod ham. Man kaldte ham det literære Stormagasin og holdt Protestmøder imod ham. Og skjønt hans Varer alle var af første Sort og f. Ex. alle forsynede med præstefri Elskov, lykkedes det dog at vende Publikum bort fra ham. Skjønt han havde faaet sin Svigermoder knyttet til Forretningen, havde han tilsidst kun en lille tør Skorpe at gnave paa i hele Mellemtiden mellem Morgenkaffen og Frokosten.

Da var det, han bestemte sig til at indtræde i den gejstlige Stand. Der krævedes hertil saa meget mere Resignation, som han netop fra Tivoli havde modtaget et meget smigrende Tilbud om at optræde som Artist paa Kunstnerplænen. Han havde nemlig efterhaanden opnaaet en saa fænomenal Skrivefærdighed, at han paa en Gang kunde skrive en religiøs Traktat med højre Haand og et Plagiat af Boccaccio med venstre, forfatte en Samling Eventyr for Børn med venstre Fod og en humoristisk Fortælling med højre og paa samme Tid diktere en historisk Roman i Folkeudgave til nedsat Pris. Noget saadant havde man aldrig set. Hurtigmalere nok — men Hurtigskrivere ikke!

Han afslog det imidlertid og begyndte sin Misssionsvirksomhed.

Først besluttede han at ødelægge det ugudelige Blad „Politiken". Methoden var ganske ligefrem: han skrev bare hver Dag en Artikel i Bladet. Resultatet heraf var over al Forventning: efter faa Aars Forløb var alle Abonnenterne forsvundne. Bladet maatte gaa ind. Hørup fik en Lotterikollektion.

Saa begyndte Carl Ewald at opdrage Præsterne.

Han lærte dem, at de fuldstændig havde misforstaaet Religionen og forklarede dem, hvordan de skulde bære sig ad med at præke manerligt. Selv foregik han dem med et lysende Exempel paa den mest puritanske Dyd.

Det endte da ogsaa med, at han blev Redaktør af „*Kristeligt Dagblad*" og 3. Stiftsprovst i Skjelskjør. Tilsidst blev han Efor paa Walkendorfs Kollegium, hvor Dyden aldrig før havde villet trives.

For ham lykkedes det. Og nu paa det sidste befandt han sig i den skjønneste Overensstemmelse med Alumnerne.

Avtomatisk.

Mel.: For Knejper just ikke jeg sværmer.

En Gutenberg, Newton og Jenner
Mod Mennesker vel har gjort godt,
Men nu, da Aarhundredet ender,
En Velgjører til har vi faa't.
Ja sikkert med ham synker Vægten
Mod alle de andres Ide'er.
Han gav Avtomat-Kaféer
Til Menneskeslægten.

Nu er vore Trængsler endte,
Og Livet saa lyst og saa let;
Tænk, aldrig vi mere skal vente
En Time paa en Kotelet,
Tænk aldrig en Kellner paaminde
Med lange besværlige Pst!
At se ham snart her og snart hist,
Men al Tid forsvinde.

Tænk al Tid at have sin Bajer
For Kellnernes Fingre bevart,
Og aldrig i Stedet for Rejer
At faa et Par Stykker »med bart«;
Tænk ej at betale for Godter,
Som aldrig man spiste og drak,
Og høre ironiske Tak,
Naar ej man sig flotter.

I Stedet for store Magnater,
Som neppe til En gider set,
Vi faar nu de smaa Avtomater
Med Høflighed al Tid beredt.
Og de vil ej gjøre et Væsen
For Drikkepenge at faa,
Og heller ej tygge paa Skraa
Eller pille i Næsen.

Carl Ewalds Detektivbureau.

Vi har modtaget følgende Opsats:

Her Rektør.

Da jeg kender dem, Her Rektør, beder jeg dem sende dette til Digter Ewald, da de er meget paaliderligere end ham.

Her. Digter Ewald.

Jeg har med Glæde læst det i »Politiken« og de har lisom løst min bundne Tunge, der mange Gange har maattet tie selv, naar den talte Sandhed. Og saa griber jeg Pennen, thi vi kan jo begge to tjene en god Skilling paa de Historier om vores Naboer og underretter dem om, at Enkefru Arnoldine Rasmussen-Blæsenbech bor paa fjerde Sal, Døren efter Syjomfru Ludvigsen, hvis Liv vi to næste Gang skal se efter i Sømmene, thi hun er hellig og dog løs paa Traaden. Enkefruen, det Svin, er saa hellig, at hun har den svinskeste Stue i hele vores Hus og det vil sige meget, for hun gider ikke arbejde om Søndagen. Hun ernærede en Gang en gammel blind, døv og lam Dame paa 92 Aar, men hun døde allerede efter tre Aars Forløb, fordi hun nægtede hende Fløde og Wienerbrød Søndag Eftermiddag, for saadan er hun. Enkefru Blæsenbech havde ogsaa en dejlig Datter paa sytten Aar, men hende tog hun Livet af, fordi hun en Middag bagte et spansk Flueplaster ind i Æggekagen i Stedet for Flæsk, den So. Og hun er saa karrig, at hun ikke kan laane mig det Dusin Sølvgafler hun har, skønt det dog højst er én Gang om Ugen, jeg har Fremmede. Hendes Olivia er en Tøjte. Hun gaar til Aftensang hver Aften; hun gør Fa'en gør hun; hun sidder nede hos Urtekræmmer Sweskenberg paa Hjørnet i Kontoret med Albertus Andersen, som er Svend. Og hendes to Sønner gaar i sort Tøj og med sorte Handsker og vandkæmmet Haar og gjør Sjov med alle Pigerne i Gaden, de har haft fat i min egen Antonette. For saadan er de.

Med Agtelse og Honorar efter nærmere Samtale. Ærbødigst

Anna Charlotte Madsen.
Modistinde.
Skvaldergade 303. K.

P. S.

Hvis de, Her. Rektør, ikke mener, at Her. Ewald kan tage det, saa send det til Digter Jørgensen. De behøver blot at sætte »vantro« alle de Steder, der staar »hellig«. Men først bagefter, for hans Forretning er vist ikke slet saa god.

A. C. M.

PUKS **Redaktion** og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Rejseforberedelser til Fredskongressen.

Gode Fortsætter alle de har
I Kufferten magasineret,
Og paa Kongressen den unge Czar
Bli'er visselig — kanoniseret.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 7. Maj. Numer 19.

Majluft saa mild, der mod Sommeren bær'.
Storken paa Frøfangst i Mose og Kær.
Hist »Zoologisk« med brølende Løver,
Her en Asfalt, hvor det gyseligt støver.
Rosport og Sejlsport oplivende Vandvejen,
Vrimlende Ftyttelæs fyldende Strandvejen.
Stærenes Fløjten og »Lærkerne«s Kluk,
Pinsesol danser for Puk!

I Guldalderen.

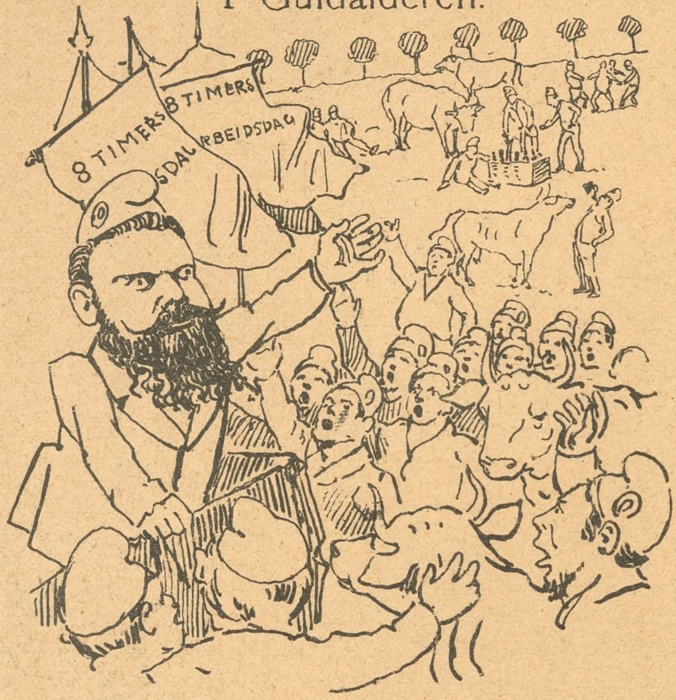

Mens det ude trækker op til en Fredskongres i *Haag*,
Har vi hjemme fejret den normale Arbejdsdag,
Hvormed forstaas en Dag, hvor i sit Ansigts Sved
Enhver normal Arbejder lægger Arbejdet ned,
Snedkeren sit Stemmejern og Slagteren sin Steg,
Og Driveren sit »Kvaj«, og Konditoren sin Dejg
Og Hørdums Saale-Brødre deres Spandrem og Beg
For at muntre sig paa Fælleden den 1ste Maj.

Den Dag er alle Skabninger i godt Humør,
Thi da faar Byens blakkede og røde Køer
Anvist Logis paa Fælleden for samme Steds
At tygge Drøv paa Stadens kommunale Græs;
Derfor er det ikke til at undres paa,
At alle Socialisterne gjør ligesaa,
Og fra Forsamlingsbygningen gaar samme Vej
For at tygge Drøv paa den normale 1ste Maj.

Saa slaar man paa Tribunen nogle propre Slag
Til Fordel for den otte Timers Arbejdsdag,
Der, ret beset, er nærmest en Udklækkelse
Af en otte Timers Arbejdsnedlæggelse,
At sige, *pr.* Dag, saasom forud man veed,
At derved faar en Strejke mere Varighed,
Hvis Aarsag Førerne er med paa den Galej
Og malker deres Køer paa den 1ste Maj.

Men Sagen har et Nachspiel, skjønt det lyder noget flovt,
Thi der er ogsaa Noget til, som hedder *Lock-out;*
En otte Timers Arbejder hos sin Principal
Kan faa en Arbejdsstandsning, der er ligesaa normal;
Og hvad kan det nytte, Arbejdstiden er kort,
Naar Arbejdslønnen stadig demonstreres bort?
At sulte er just ikke nogen Børneleg,
Det burde man betænke, selv den 1ste Maj.

Men foreløbig har en Socialdemokrat
Skjøn Valborgs Dag forvandlet til en Hexesabbath,
Hvor Lederne med den fornødne Brask og Bram
Har Buestrængen spændt, saa den er lovlig stram;
Dog, naar den først brister, forslaar allenfals
Den knap nok til en Strikke til Førerskabets Hals.
I Regningen det bliver da en kjedelig Streg
For dem, der spekulered' i den 1ste Maj.

Frisk fra Tønden.

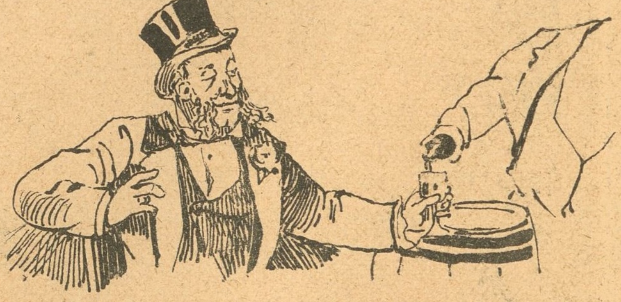

Naa, ska' det være et Gelas endnu? — Ja, ja! saa ska' det være. Jeg pille . . . lejer elles ikke at nyde no'et om Formda'en. Men jeg sk'sige Dem, jeg sidder her og proppe . . . pruppe . . . prob . . berer den nye Ausomat-Kafé. For der var saa smadderadderende fuldt, at man blev nødt til at sætte sig ind ved Si'en a hos Bodega for at faa no'et.

Elles forressen syn's jeg nok, at det er en forsrækkelig Indretning med de Ossomater. De bli'er alrig no'ensinde til ingen Verdens Sing, vil jeg bare sige Dem. For se, for det førsse er det ganse umuligt at hisse ud af, hvor man skal gjøre af sine Dritte . . . rikke . . . penge. Det er en Fornærmelse, som Kjøvenhavneren alrig vil saale! — Og for det sredje er det jo uhy . . . yre vanseligt at faa sin Si-Øre til at træffe li'e i Hullet. Jeg sto' og stak med den i en hal' Sime, og da den saa endelig var der, saa var det i en hul Tand, der sad i Munden paa en Ama'erpige. Kaske osse at det maaske muli'vis var en Ferelserpie; for da hun ha'de tygget Si-Øren i sig, ga' hun et Krigsraab fra sig.

Skaal! — Det var elles ikke de Ausemater, jeg vilde sale om, Det var mere, om jeg saa maa si'e, om min Kolum... Konum... Kone Bine. Det er vol'som uhyre sørreligt med hende! — Nej, ikke saad'n hvad det angaar! — Gubbevares. — »Ungt Blod«, f'staar sig, det har hun jo paa sine gammele Dage; men alrig ska' det si'es Kasliraad Madsen paa, at min Kone har været Kone... Kuni... gunde for no'en »Edevart«. Tag De kun sel' og sæt hende paa en »Sroskavsprøve«, — De kan sro, at der er ikke no'et at blive rød i Ho'edet over. Alrig saa meget som at hun læser »Polisiken« eller paa anden Maade interesserer sig for »Lumci... vamci... panci... vaga ... va.. bundus« eller »Das liederliche Kleeblatt«. — Kors sagt: Li'e til at sætte i krisseligt Dagblad, det er hva' hun er!

Men det er alli'evel meget sørreligt! — Ved De, hvad hun gaar og gjør? — Hun gaar i Søvne!!

I gammele Dage, d'v'sige til i Sønda's otte Da'es, gik hun sig bare en lille Rundsur med so Miles Fart i Simen og saa paa Ho'edet i Seng igjen. Men nu ligger hun der hver evige Nat og gaar rent over Stegen... Stregen. I Manda's klatte... ravlede hun op paa Pulserkammeret og la'e sig til Bor'releje i vores salig kasserede Kele... lædeskab. I Sirsda's pussede hun mine nye Gummigalelosjer i Suppegryden og sroede, at hun lavede gule Ærser. I Onsda's laa hun paa Gulvet i Spisesuen og slo'es med min gamle Ulser-Coat, fordi hun drømte, at hun var den gale Neger-Pinse... rinsesse og sku' arreseres. Men sidste forrige Søndag — — Uha! Uha! Det var forfærrelig sragisk!

Se, jeg var inviseret ud at spise Frokost med de nye Dyr i zolo... lolo... logisk Have, sammen med de anre Assionærer og Pressemensker og den Slas Dyrevenner. Og jeg ha'de netop et sorartet, borreligt Ord at hviske Besyrelsen i Øret; for det er rentud sørreligt, saa de arme Krikketurer immer er om.. sum.. mede af Fluer. De si'er jo nok, at det er bare mig, der kan se dem; men sænk, saa det maa pelage de ulyggelige Bæster!

Sror De, jeg kom derud? — Jo Gommor'en, Højsærede! — Jeg var pakket ind, var jeg! — Sengesæpper om Armer og Ben, og alrig en Smule andet at ta'e paa end som min Kri's-medai.. lie. Ingen Uldsjorter ha'de jeg, og ingen Lærre's-sjorter ha'de jeg, og ingen Sing at knapse mine Flipper paa, ha'de jeg!

Og hvorfor var'et saa?

Fordi Bine ha'de siddet hele Natten og syet hver en eneste af mine Sjorter sammen i Halsen!

Hvorledes Dagen gaar

for en lille Journalist ved „Kr. Dagbl."

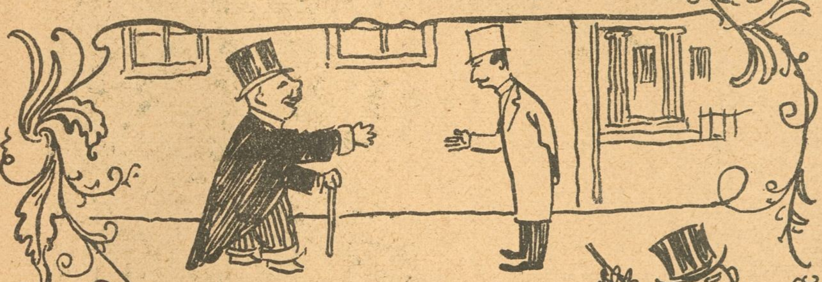

Mel.: »Så lunka vi.«

En Journalist kan ha' det godt,
Endskjønt han sjældent lever flot;
Han kan især ved Dyekjærs Blad
Skam sagtens være glad.
»Asfalten« (alias »Vov-Vov«)
Er Vuggen, hvor hans Uskyld sov,
Der skriver han, skjønt ikke tidt,
Lidt skæmtefuldt Petit.
Journalister, som er smidige,
De maa være lidt alsidige,
Og hvis ikke det gaar med det gamle Bestik,
Har vi en Katholik!

Saa gaar han ned til Gyldendal:
»Godmorgen, Hegel, den er gal;
Jeg tale maa med Nansen strax,
Skjønt hans Moral er lax...
God Morgen, Peter, gamle Ven!
Ja, her har De mig da igjen,
Aa hvad, vær sød, og giv en Bog!
Saa er De rar og klog!
Hvor har jeg af »Troskabsprøven« grint,
Hi hi hi — det Indfald er skam fint!
Ja men hør, De maa gi' os »Det unge Blod«,
Den er nok ogsaa god.

Hi hi — jo vel — ja, jeg forstaar —
Snart rost den i vort Blad De faar;
Og Cavling skal vi nok ta' med.
»Paris« gjør ej Fortræd.
Det morer de Kortsynede;
Undskyld os, at vi lynede
Mod »Vølund« — Krarup pudsed os,
Han skriver som et Dos.
Ellers ved den Mand nok, hvad der duer
Udi Manufak- og Literatur,
For han har saadan fin og paalidelig Smag —
Dyekjær ser herned en Dag.«

Saa gaar vor Ven paa en Kafé
Og ender paa en Variété,
Blot for at gi' paa Hovedet
Det Syndens Levesæt.
Han lever i Forsagelse,
Tilsidst han ned til Slagelse,
Forlægger Residensen glad
Fra Dyekjærs kvikke Blad.
Dyekjær siger i sin Telefon:
»Jo, han er en mageløs Person,
Hans Moral har sig udviklet glædelig,
Og han er saa sædelig!«

Villabyggerens Glæder.

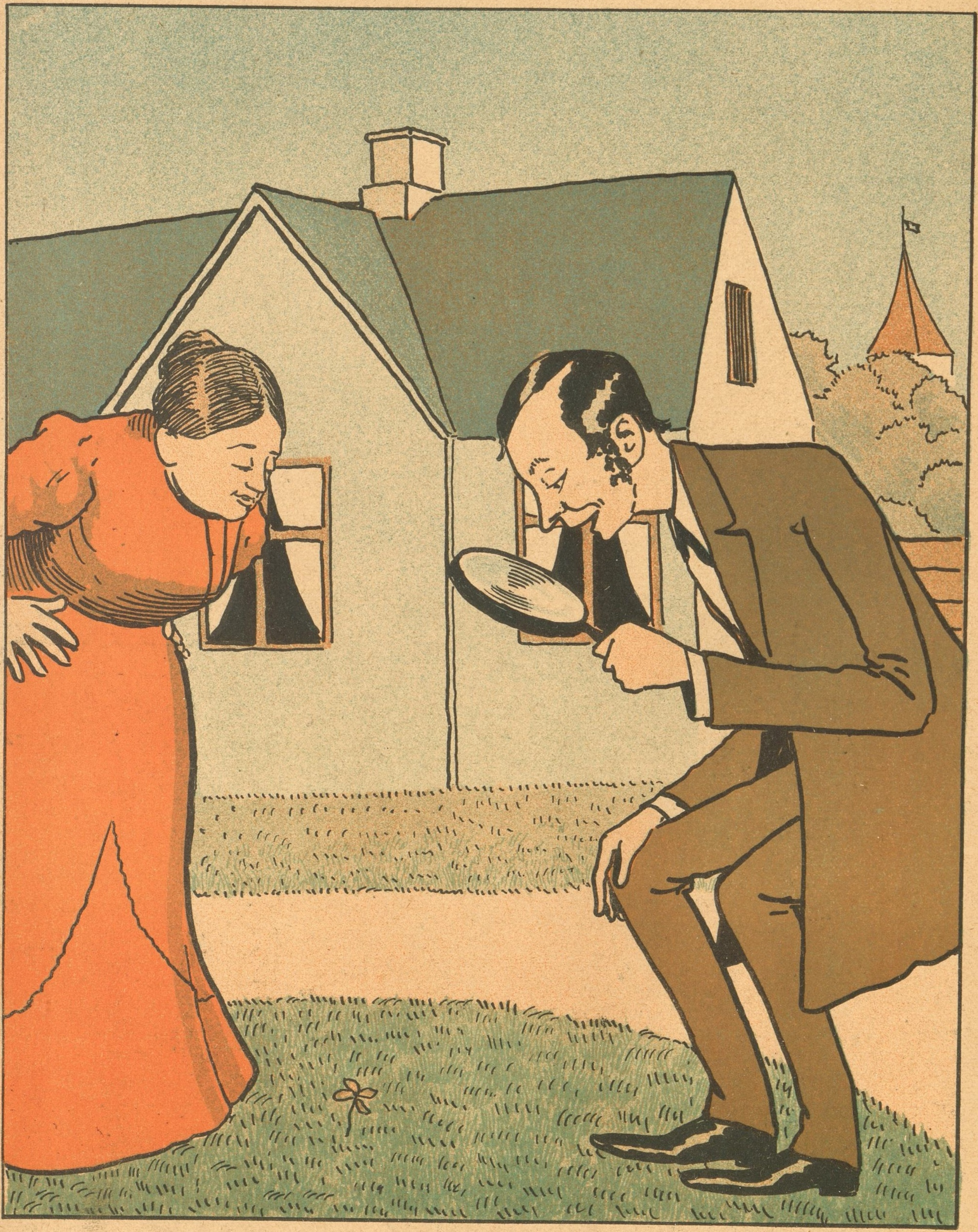

— Kom her, Mutter, saa skal Du se, hvordan Egetræet, vi plantede i Fjor, allerede vokser!

Ogsaa et Ulykkestilfælde.

— Hvorfor græder Du, min søde Dreng?
— Fordi, fordi at min Griffel har lagt og brækket sig i mit Penalhus!

Normalt.

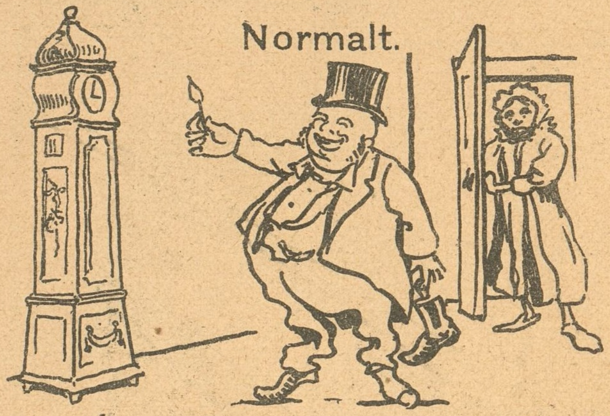

Lad vær' at kalde vor Samtid gal,
Den er netop ganske særlig normal.
„Normal“ er den Skjorte, vi bærer paa Kroppen,
„Normal“ er vor Mavebitter paa Proppen,
„Normal“ er den fineste Cigaret,
„Normal“ er den dyreste Manchet.
Baade Mavebælter og Støvlelapper
Og Neglebørster og Buxeknapper
Alt er nu normalt.

Grosserer Hansen kommer vaklende hjem,
Han tør ikke gaa ind saadan ligefrem,
Ganske sagte ved Laasen han lirker
Og Støvlerne kaster, fordi de knirker.
Uret i Stuen slaar truende Dik,
Han stryger en Tændstik, men den slaar klik,
Den tiende fænger, og saa maa han le,
Klokken er ikke mere end tre,
Det er Normaltid.

Arbejder Jensen er Maj-Demonstrant,
Det „lysned i Øst“, da hjemad han fandt,
Saa arbejdstræt Stakkelen dog stives lidt a'
Ved 8 Timers Søvn, og saa er det Midda';
Og saa kommer Hvilen i 8 Timer,
Den varer til Aftenklokkerne kimer,
Saa er det Tid til Knejpen at gaa
For Arbejdets Glæde at drikke paa.
Det er en Normalarbejdsdag.

Den moderne Forfatter er Sandheds-Tolk
For alt, hvad der rører sig i vort Folk,
Han skildrer et Hus, hvor Hovedpersonen
Er Ven af en Ven af Manden og Konen,
Som elsker begge Venner igjen,
Hvor Manden af Vennens Kone er Ven,
Kort sagt, en lille hyggelig Krans
I evig præstefri Brude-Dans.
Det er et Normalhjem.

Injurier.

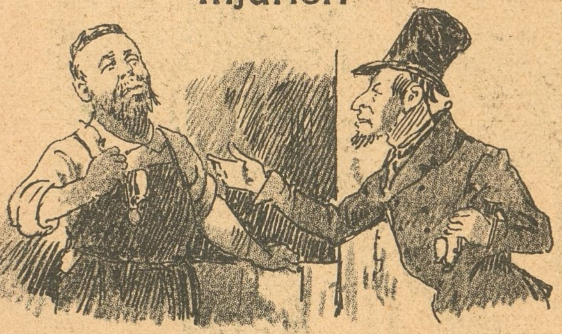

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Æ Do fra'en a?

Kristen: Hva?

Mads: Længes Do etter en lille Maaned pue indskrænket Feberkost?

Kristen: Hva æ'ed Mads?

Mads: Eller har Do kanskesens faa manne Penge aa ve overlade mæ novne to, tre Hundrede Støkker a dom?

Kristen: Mæ?

Mads: Ja Dæ, Do har voldeligen overfalden mæ stakkels fredelige, vaabenløse Mand mæ de groveste Skjældsord og Ingjuribusser, aa ded ska Do sondre. Nu ka Do sel vælge.

Kristen: Skjældsord, Ingjuribusser . . . jæ har jo itte savt et eneste Ord.

Mads: Sa Do maaske itte: »Goddav Mads Jordmormand«.

Kristen: Har man itte Lov te a sie Goddav, ded æ Faneme den nyeste.

Mads: Ded æ itte Goddav, der æ krænkendes, ded æ ded andet.

Kristen: Æ'ed Mads, der æ ded slemme, men saan æ Do jo døbbet.

Mads: Ded æ itte Mads, ded æ Jordmormanden.

Kristen: Æ ed Skjældsord a sie Jordmormand te Dæ nær a Do æ'ed? Saa mue jæ jo osse blie trekvart ve a Do sier Kresten Smed te mæ.

Mads: Ded æ itte krænkende faa Dæ, hverken a blie kaldt Smed eller Smedde-Bælle- eller Fjolle-Kresten eller Bunde-Indiot, desfaamedelst a Do æ'ed altsammen. Men vi Embedsmænd har noven mier prekken Hud eller Ære. Vi har længe nok fundet os i jeres skammelige Hentydninger aa Grovheder, nu æ ded faabi. Hver Gang, I nu langer os den yd om Jordmormanden, slar vi nør — tju! Lovens strængeste Straf aa dybeste Fangehul faayden Erstatning faa Svie, Vansir aa Kreditspilde. Ded æ Manden i Rive, der æ begyndt pue a tæve jer, men alle vi andre føller mæ. Vogt jer.

Kristen: Jamen Mads, Do æ jo . . . . ded, vi taler om.

Mads: Godt faa Dæ, a Do itte sae Grovheden igjen, saa hadde ded væt mæ umuligt a redde Dæ, nu ka Do kanskesens slippe mæ a afsondre din Brøde ve novne Omgange smue Sorte. Aa husk saa, nær Do herefter ve kalde mæ noved, itte a sie Jordmormand, hva der vil paadrage Dæ Uløkke, men en Jordemoders Mand, hva jæ itte ka gjøre Dæ noved videre faa.

Kristen: En Jordemoders Mand, ded æ svært a sie Mads, men nær jæ mue sie ded novne Gange saa . . .

Mads: Do ka sie ded, mens a vi tar Omgangene.

Kristen: Ded ka der være noved i Mads en Jordemoders Mand. Va ded rejti?

Mads: Ded ku goe an. Saa ing te de smue ventende Sorte.

Den glade Edvard.

Puk var forleden Dag oppe hos E. B.

Han traf ham liggende under Sengen. Han havde Is paa Hovedet, »Kristeligt Dagblad« i Haanden og et lykkeligt Smil om Læben.

»Kjære,« sagde *Puk* bekymret, »De er da ikke syg?«

Han smilte erkeenglelig.

»Nej,« sagde han, »— kun lykkelig, altfor lykkelig. Endelig er det store Digterværk kommet, som vi saa længe har ventet paa!«

»Hvilket, lille Edvard? Hvilket, min gamle rare Ven?« spurgte *Puk* ømt. Han mente, at han vist burde snakke ham efter Munden.

Edvard saa bebrejdende paa ham.

»De ved det ikke? »Damen fra Natkaféen« naturligvis! Er det ikke sublimt? Er det ikke svimlende?«

»Naa — jo — saamænd — maaske — ganske vist . . .«

»Ikke trække — ikke trække paa det? Jeg beundrer den Mand, der har skrevet det! Sikke han kan finde paa!«

»Virkelig?«

»Om han kan! Ved De, at der er en uartig Pige deri?«

»Jeg har hørt det.«

»Og en Blasfemi?«

»Ogsaa det.«

»Og en latterlig Præst?«

»Jo — o.«

»Jamen er det da ikke vidunderligt? Er det da ikke rent ovenud?«

»Vistnok.«

E. B. smilede blegt, men lykkeligt.

»Det er vór Tids største Digterværk,« sagde han i en overbevisende Tone. »Jeg ligger her ligesom Pio i første Akt. Ved De, hvorfor?«

»Nej, jeg gjør ikke, Edvard.«

»Jeg haaber at blive inspireret.«

Han saa sig forsigtig om i Værelset.

»Skal jeg betro Dem en Ting, men det er en dyb Hemmelighed: min skjønneste Drøm er, at jeg en Gang kunde komme til at skrive saadan noget som »Damen fra Natkaféen«. Jeg ser det godt selv: jeg begynder at blive mat. »Ungt Blod« er altfor anstændig.«

»Aa — aa.«

»Jo, den er virkelig. Men naar jeg øver mig flittig, saa kunde jeg maaske . . . Jeg har allerede fundet en uartig Figur.«

»Næh! Til Lykke!«

Han saa smigret ud.

»Jo, jeg har. Jeg skal nok finde paa mere af samme Tønde.«

»Ja, saa vil jeg ikke forstyrre,« sagde *Puk*.

»Aa, kjæreste, bedste Ven . . .«

Men trods hans høflige Protest var hans Tanker øjensynlig langt, langt borte.

Og *Puk* gik.

Udenfor Gadedøren holdt en blaa Vogn.

Sandhedens Pilgrimsgang.

Mel.: Fra London og til Dower.

Fra Kjøbenhavn til Cuba
Cawling først monne gaa.
Der blæste han paa Tuba
For Frænderne sorte og smaa.
St. Croix vi solgte,
Det Cawling voldte,
Med Tietgen-stort Geni!
Maceos Støvle
Gav Grund til Vrøvle —
Men ej til Tvivleri!
Derpaa vor Helt han joner
Ude hist i »far west«
Iblandt Mormonernes Koner!
Det gjorde han allerbedst!

Skyskrabere saa himmelhøjt i Amerika naa!
Uha! han selv blev svimmel,
Hver Gang han tænkte derpaa!
Der blev ej lét a'
Hans Færd til Kreta
Som Postillon d'amour.
Og atter siden
I Tyrkestriden
Der stod han som en Mur!
Vantro i tusindvis a'
Cawling paa Snuden faa!
Til Volo lie'fra Larissa
Paa sin Mave han laa!

Troværdig er hans Franske,
(Fransk er hans nyeste Fag!)
Men allermest hans Danske,
Den i »Hver 8de Dag«!
»Hvo Stilen pynter,
Med falske Mønter
Betaler!« Er han ej kær?
Ja, er Ignotus
Ej som en Lotus
Saa fin og ren og skær?
Fantasien maa flyve!
Aldrig Ignotus's sov!
Men hvem har hørt Cawling lyve?
(Mér end til Husbehov!)

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Bladet fra Munden".

Frit efter H. Tegner.

Chilian Brøndsted: Nu, ere I Sviin, saa skal I mare ogsaa have Sviine=Confect!
Ulysses v. Ithacia, IV Act, 4. Scene.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 14. Maj. Numer 20.

Børn — *fin de siècle.*

— Jeg tror, Vorherre bevares, at Du er Dus med jeres nye Pige!

Naturen og Optugtelsen.

Vel smykker sig med Knopper hver Guldregn og Syren,
Mens Bøgeskoven flotter sig med sin grønne Gren,
Og Solens Straaler danse snart paa Roser;

Men Jordens vise Herrer har det dog ikke godt,
Tilværelsen fremviser det samme graat i graat
For Engelskmænd, Germaner og Franzoser.

Thi ganske vist skal snart den berømte Freds-kongres
Sit nye Evangelium forkynde et Steds
Imellem Hollands Lygtemænd og Moser,

Hvor det saa skal vise sig, hvorvidt den hvide Czar
Og andre fredskongresselige Stormagter har
Det allerbedste Mel i deres Poser.

Men det, som ganske nylig i Finland er hændt,
Beviser, at den Olielampe, han har tændt
I Fredens Tempel, nederdrægtig oser,

Og hos den nye »syge Mand«, Evropa tog i Kur
Bag Østens faldefærdige kinesiske Mur,
Kan let man stille »Fredens« Diagnoser.

Da »Freden« havde Feber og i Fare var, forstod
Hist ovre paa hver Krisis man fromt at raade Bod
Ved Annekteringer i større Doser.

Saa har de store Magter det godt nok; men de smaa,
Der ikke, hvad man kalder, kan »en proper Næve« slaa
Og derved gjøre grønne deres Hoser,

De faar en skjellig Grund til at svede Angstens Svéd,
Saa snart de overvejer, hvad en slig »livsalig Fred«
Dog kan bevirke for Metamorfoser.

Men, hvad man end kan vente sig af Czarens Despoti,
Saa faar, skam, andre Folk, der sig lapser med en fri
Forfatning, tidt af Skæbnen slemme Skoser.

Selv vore egne Landsmænd, trods deres sunde Sans,
Har nok af Landeplager til Lands og til Vands,
Nu fik de ogsaa *Strike* af Matroser!

Det gode danske Smør og diverse Svin og »Kvaj«
Til Englands Marked ledes for Tiden paa Vej
Ved Hjælp af Kontorister og Lodser!

Og, ta'er en Sømand Hyre, kan hos en Kammerat
Han høste nemt en Frugt, der er knap saa delikat
Som modne Druer eller Abrikoser!

Er det mon Læsefrugten af Folkets Frihedsbrev,
Formedelst mellem Linierne det forsynet blev
I Rømersgade rigeligt med Gloser?

Thi her man dyrker Freden blot ved »det rette Had«,
Og præker Kamp, der drejer sig om mere Ægge-Mad,
Hvortil P. Holmske Sager var Ansjoser!

Statue-Foreningens Generalforsamling.

I Anledning af Direktør Heides Tilbud om at skænke Byen en Rytterstatue holdt Statueforeningen forleden Dag en extraordinær Generalforsamling.

Foreningens Formand, kgl. Kammersanger og extraordinært Medlem af Studenterforeningen Niels Juel, foreslog Biskop Absalon valgt til Dirigent. (Bifald.)

Absalon takkede for Hædershvervet. Han havde nu i en Aarrække boet i Lille Kongensgade, og de kunde jo i og for sig være meget godt. Men det var dog ikke nok at have Udsigt til Hesten — det gjaldt om, at man virkelig ogsaa kom til Hest. Taleren selv havde nu faaet Løfte om en saadan, Bissen havde paataget sig at skaffe ham en. En

Kos Bissen var jo ikke altid rar, men en Bissens Hest maatte være enhver ærekjær Statues Maal. Det var derfor ikke nok, at der — om han saa maatte udtrykke sig — statueredes et enkelt Exempel. Det maatte komme dertil, at alle Statuer var beredne. Og han skulde blot henlede Opmærksomheden paa, at Heide jo nu ved Sporvejenes Overgang til elektrisk Drift maatte faa en stor Mængde Heste tilovers. (Bravo!)

Hr. David advarede mod de smaa Blade, han havde selv haft et lille Blad, men det havde han skilt sig ved. Forøvrigt havde han ikke været ret længe i Byen . . .

Dirigenten bad ham holde sig til Sagen.

David vilde saa blot bemærke, at Hestespørgsmaal formentlig ikke var af nogen Interesse. Taleren havde spaseret paa sin Fod fra det ene Kvarter af Byen til det andet, og han havde aldrig savnet nogen Hest. Men Sagen var den, at Hesten nok var en Kæphest for visse Folk. (Hyssen.)

Manden paa Hesten vilde gerne spørge, hvad der stak d'Hrr. Om de troede, at det var morsomt at have Hest. Han for sit Vedkommende vilde gerne afstaa sin. Han vilde ubetinget foretrække en Cycle.

Holberg fremhævede, at Statuerne vistnok langt hellere burde ønske, at der blev oprettet Automatstole rundt om i Byen. Han og Oehlenschläger havde jo saaledes altid siddet godt i det. Det var jo den staaende Klage hos alle Statuer i Byen, at man henviste dem til Staaplads. Mon ikke Absalon selv ved nærmere Eftertanke vilde foretrække en Stol?

Absalon vilde blot gjøre den korte Bemærkning, at han for sit Vedkommende ikke kunde bruge andre Stole end Bispestole. For Tiden var der ganske vist en saadan ledig, men saa vidt han vidste, var den tiltænkt Excellencen Sthyr.

Gaardmissionær Tordenskjold, Holmens Kirke, vilde fremhæve, at der vel i mange Gaarde var indrettet Cyclestald, men hvor man skulde faa Stald fra til en Hest, vidste han virkelig ikke.

Frederik den Sjette, Frederiksberg Have, tog Hatten af for ethvert Forsøg paa at skaffe Statuerne bedre Vilkaar. Han var vel konservativ, men alligevel vilde han ikke være bange for en Strike, hvis det viste sig nødvendigt for at sætte deres Fordringer igjennem. Nu kunde man ganske vist komme fra Runddelen til Hellerup for 10 Øre, men det var dog bedre at være bereden i Lighed med Politiet.

Borgerrepræsentant Gustav Philipsen, der var særlig indbudt, vilde henlede Opmærksomheden paa, at Statueforeningen trængte til Tilgang af nye Medlemmer. Han vilde i saa Henseende særlig fremhæve de nuværende Medlemmer af Borgerrepræsentationen, der utvivlsomt vilde tilføre den nyt Blod. Naturligvis maatte de være til Hest og anbringes udenfor det nye Raadhus. Taleren selv var en ivrig Rytter, og vilde man have en Pendant, kunde vist f. Ex. Jeppesen-Borgbjerg hurtigt lære Kunsten. (Bravo.)

Da ingen flere ønskede Ordet, foreslog Dirigenten en Resolution, hvori man hævdede Ønskeligheden af, at alle Statuer blev beredne. Den vedtoges med overvældende Flertal.

Tivoliana!

Nyt! Nyt! Nyt!

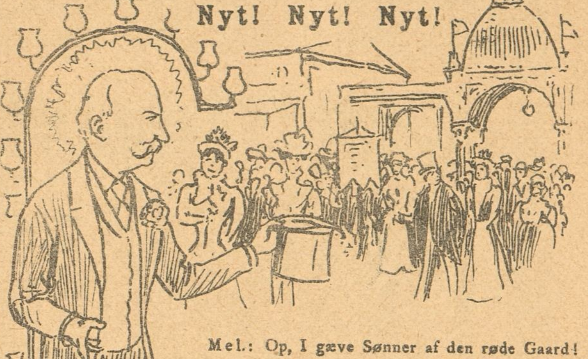

Mel.: Op, I gæve Sønner af den røde Gaard!

Kjøbenhavn! efter gammel Vane dans
Nu din Thranedans,
Skønt du aner hans
(Thranes) Planer med dit Tivoli end ej.
Vi skal lede dig
Lidt paa Vej.
Er du frysende,
Kuldegysende,
Eller fnysende
Arrigt nysende,
Gi'er han gratis netop, hvad du trænger til:
Til Cigaren Ild!
Den er snild!

•

Med Johansen Kunsten paa en ny Facon
Stiger pr. Ballon,
Ja, den bliver bon!
Sikkert du af Busholms Pjerrot-minespil,
Kolumbines Spil,
Grine vil!
Joachim og Lumby for Publikum
Lave vil Musik!
Sligt ej før man fik!
Men, at Styrelsen nok særlig stærk er i
Kunstfyrværkeri,
Mærker I!

Gamle Kjeldskov (vi er ikke lyvende!)
Sidst og syvende
Kommer flyvende
I Trapez, mens Arne nok paa Line slap
Løbe vil om Kap!
A' ham klap!
Katakomberne
Gennem Stumperne
Af en svunden Æt:
Harlekins Skelet!
Karstensen, som Tivoli kan kjende ej,
Vil, kan hænde sig,
Vende sig!

Udstillings

Ess-Bouquet.

Noblesse oblige!
24
Paa Baderejse.
6
Lampevejsmorderen.
315
"Sehen Sie, meine Herrschafften!"
294
En lang Nase.
Lasciate ogni speranza, ch'entrate.

To Venner.

Lille *E. B.*, det unge Blod,
Han har en voldsom Masse Mod,
Hver Gang der noget er i Vej'n,
Føler han Lyst at slaa paa Kaj'n.
Men, da sin Lyst man skal regere,
Foretrækker han at echappere,
Tager Billetten han nok saa glad:
„G'Aften, Hr. Dyekjær og Tak for Mad!"

Robert han fulgte nok saa net
Ud til Stationen. Der blev grædt;
Robert var overmaade rørt,
Edvards Øje var ikke tørt.
„Lille Robert, Du maa'nte glemme
Mig, naar Du ej mig har herhjemme.
Tak for Din Trofasthed, min Ven!
Snart jeg skriver en Bog igjen!

Det bliver en med — hi hi hi!"
„Edvard, hvad siger Du? *Fi donc fi!*"
„Jo Du kan tro, den bliver go',
Den til „Det unge Blod" si'er Sparto!"
„Edvard, jeg tror, at Du er fra det!
Den maa vi trykke af i Bladet!
Det bliver rigtignok noget, som
Brøndsted kan faa at skrive om!"

Den Gang nu Toget skulde gaa,
Vennerne man med Taarer saa
Drikke endnu en Øl fra Fad,
Dertil et Stykke Rejemad.
Edvard sig satte i Waggonen,
Robert bedrøvet paa Perronen
Stod og ihærdigt viftede,
Den Gang da Toget piftede.

Edvard tog til Tyrkiet ned
For at studere Sædelighed,
Der skal den nemlig trives flot,
Sultanen er jo saa bigot.
Robert imens taalmodig venter
Paa det unge Blod med Renter:
Paa'en, paa'en, paa'en igjen
Lille Edvard, gamle Ven!

Nu skal De strax faa . . . Kafé.

Hr. Puk! — Jeg er Pebersvend. Skylden er ikke min. Enhver faar den Kone, han fortjener; og jeg fortjener langtfra nok til en Kone, der vil tjene mig i at bruge min Fortjeneste. Altsaa er jeg i Følge Oekonomiens Love nødsaget til at være Stamgæst.

Paa Kafeer, forstaar sig. Der har jeg nu i Aaringer følt mig hjemme, som Eskild Salomon paa en Talerstol, som Fisker-Volmer paa en Bygningstomt, som Politiets Theodor paa en salig Dragonhest. Hvert Sted sad jeg paa de samme Aviser og gav de samme Drikkepenge til den samme Opvarter.

Men hvad vilde selv en Heide være, om han fik til Opgave at flytte Kjøbenhavn ned paa St. Gotthard, for at vi endelig engang kunde blive en Turistby, ligesom Paris eller Hobro? — Færdig vilde han være. Og det er lige akkurat, hvad jeg nu er lige ved at være! Snart har jeg ikke mere det Sted, hvor jeg kan hvile . . . mit Hoved. Saa snart en Kafé er der, saa er den der ikke. Og det er netop det ærgerlige, at saa er den der alligevel.

Men hvordan er den der? De kjære, ærværdige Borde ligger og lægger sig Marmorplader til; de kjære, gamle Vægge, som vi Stamgæster har været Menneskealdre om at grise til, kryber i Skjul bag Svinelæder; »Himmerig« bliver et Paradis, og »Helvede« gaar med det første hen og bliver et helt Himmerig. For ikke at tale om det allernyeste, hvor Opvarterne er blevne til Huller, som man stikker en Ti-Øre i. Og det *kalder man Civilisation!*

Jeg er en frisindet Mand. Jeg er Oppositionsmand. Derfor er jeg konservativ. Man kan da heldigvis følge med Tiden. Hvem skulde jeg saa henvende mig til, uden til Dem, *Hr. Puk? De, som er vort eneste veritable Oppositionsblad, fordi De altid har haft Mod til at opponere mod Oppositionen, De, som for længe, længe siden har begrebet, at Højre* er *ved Magten, men at det er Oppositionen, der* har *Magten. Dem alene vil jeg bede om at optage denne Protest mod en Reform, der har udkaaret sig Renlighed, Elegance og lignende Uhyrligheder til Forsøgsprøve.*

Skal det endelig være, maa jeg saa ikke som en sand Ven af Frihed og Selvstyre bede Dem virke hen til, at der udnævnes fire Tilsynshavende, udrustede med den samme diktatoriske Myndighed, som om de var Ejere af en Sporvejs- eller Telefon-Bevilling. De kunde passende faa Titel af »Kafé-Inspektører«, og Kafé-Værterne kunde da kaldes »Forstandere«.

Det var bare det, *jeg vilde sige.*

Ærbødigst

Krillesen,
Stamgæst.

Det gamle Hus.

(Frit efter H. C. Andersen.)

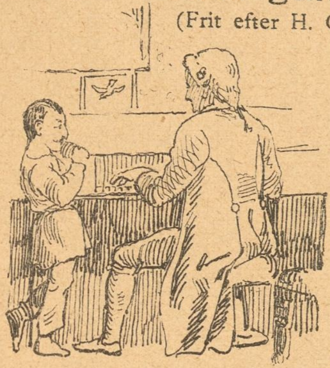

Der var omme i den literære Gade et gammelt, gammelt Hus, det var over Hundrede Aar gammelt. Alle de andre Huse i Gaden var saa moderne og opstadsede med Puds og Stuk, men det gamle Hus havde et saa ærværdigt og nobelt Udseende, at det var en Pryd for hele Gaden.

I et af de allermest moderne og udmajede Huse lige overfor det gamle sad hver Dag ved Vinduet en sød lille Dreng med sminkede Kinder og et fixt, lille, vixet Overskjæg. Han hed Peter og han havde forelsket sig i det gamle Hus. Han kunde sidde timevis og tænke sig, hvor velsignet det vilde være, hvis han kunde komme over og fylde de støvede Stuer med sin friske Barnelatter. Han saa hver Dag en lille pæn Mand gaa derovre og pusle ved sine Bogreoler, der vare fulde med de pynteligste Bøger i Gyldenlæders Indbinding, og saa kriblede det i hans Fingre efter at komme over og rydde op imellem dem. Han vilde give dem Svinelæder paa i Stedet for, tænkte han, for det havde alle Bøger i hans Fader Hørups Hus, og tidt og ofte havde han hørt store Bror Edvard og Onkel Sofus sige:

»Forgyldning forgaar,
Men Svinelæder bestaar!«

De talte ogsaa saa meget om, at Manden derovre var saa skrækkelig anstændig og gudhengiven, at det næsten var væmmeligt. Lille Peter fik ordentlig ondt af ham, naar han hørte det, og en Dag nikkede han til Manden, og han nikkede igjen, og saa var de Venner.

En Dag satte Peter sig ned og skrev noget paa mange Ark Papir, gik ned i Porten, og da den pæne Mands gamle Tjener Larsen gik forbi, sagde han til ham: »Hør Du, vil Du bringe Manden derovre dette fra mig, det skal han have, for jeg véd, han er saa skrækkelig anstændig.« Og den gamle Tjener saa ganske fornøjet ud og bar Peters Manuskript over i det gamle Hus. Siden kom der Bud om, at lille Peter endelig strax maatte komme over, og Peter løb strax over.

Da Peter gik op ad den gamle Trappe, knirkede Trinene, som om de var arrige, to Portrætmedailloner over Døren saa ganske grønne ud i Ansigtet, og da han kom ind i Gangen, vendte en hel Del gamle Billeder sig omkring. Men Manden kom ham venligt i Møde og sagde: »Tak for dit Manuskript, lille Ven, og Tak, fordi Du kom over til mig, Tak!« »Ak, Ak!« sukkede det i alle Møbler og Reoler, og Bøgerne næsten krøb ind i hinanden for at skjule sig for Peter.

»De siger hjemme«, sagde lille Peter, »at Du er saa skrækkelig anstændig og gudhengiven«.

»Ja,« sagde han, »men nu kommer jo Du og med Dig alle de unge Tanker til mig, og saa skal vi rigtignok have det rart.« Og saa gik han ind i den anden Stue for at hente Syltetøj o Æbler til Peter.

»Jeg kan ikke holde det ud!« sagde Peters Manuskript, som laa paa Bordet, »her er saa anstændigt og kjedeligt, nej, naar man har været i lystigt Familieliv, kan man ikke vænne sig til dette her.« »Du maa ikke tage det saa højtideligt!« sagde lille Peter, »nu er jeg her jo og jeg bliver her. Jeg henter desuden snart alle Edvards og Sofus' og Henriks og mine egne Bøger i Svinelæder her over, saa Du skal ikke komme til at mangle godt Selskab.«

Og Peter blev i den skikkelige Mands Hus som hans Søn, og han fik Lov at gjøre alt, hvad han vilde, og saa kjørte han hele Vognlæs Svinelæderslitteratur ind i det gamle Hus og smed alle de gamle Gyldenlæders Bøger paa Pulterkammeret for at skaffe Plads. Og hele Familien glædede sig og sagde, at Peter var en god Søn og havde bestaaet sin Troskabsprøve godt. Og Onkel Sofus slog sig paa Laarene og raabte: »Er det ikke det, jeg al Tid har sagt:

Forgyldning forgaar,
Men Svinelæder bestaar!«

Gamlingen.

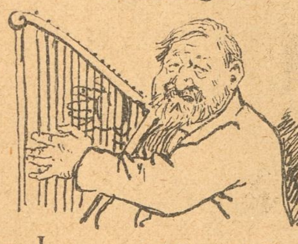

Ja gammel bliver Gubben,
Man tænker sig ved Oden
En Hunds selvglade Gnubben
Sin Krop op ad Komoden.

Han mimrende os tolker
Sin Ungdoms Idealer,
Den Gang han med ung Holger
Svang skummende Pokaler.

Nu kan han (stille Jamren!)
Ej nær saa mange tømme;
Men ellers ej han skammer
Sig ved de Ungdomsdrømme.

Han efter Ungdom leder,
Ser han paa Kirkemuren
En Drengs Uartigheder,
Da gotter sig Filuren.

Han klapper ham paa Ho'det:
»Ret saa, frem med Skandalen!
Naar bare man har Modet,
Saa blæse med Moralen.«

Charlottenborg han ynker:
De søde, slikne Fjæser;
Nej Skjønhed, det er Rynker
Og violette Næser.

Og disse gamle Bøger,
Som præker Dyd og Sæder,
Langt mer en Bog om Skjøger
Og Drukkenskab ham glæder.

Da svælger han i Pragten
Og de frifødte Tanker;
Hans gamle Blod i Takten
Med Edvards unge banker.

Og hver Gang der er Tale
Om kvindelige Særker,
Han hvisker: »Fanden gale!
Se det er Digterværker!«

Saadan han sidder rolig
Og tror sig paa Parnasset,
Men Øjet plirer trolig
Mod Lyset gjennem Glasset.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et smukt Trekløver.

Naar Jacob en literær Roué
Som Peter og en pervers
Som Edvard har valgt til Fortrolige,
Er han selv højst — *demi vierge.*

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 21. Maj. Numer 21.

For en Sikkerheds Skyld.

— Hvad vil Du være, naar Du bliver stor?

— Saa vil jeg giftes med en rigtig blind Mand, som ikke kan se, hvor mange Skillinger jeg faar.

Helligbrøde.

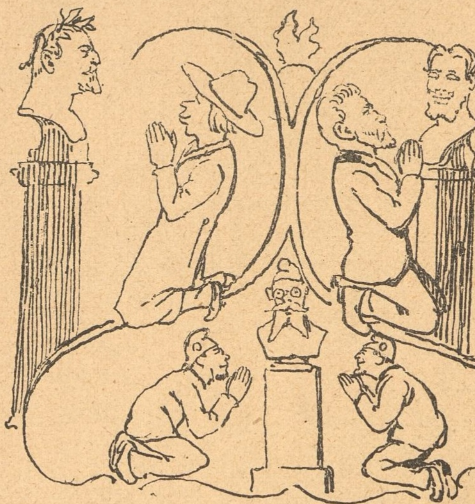

At dyrke FADER EVAN Pintsemorgen
Og paa »Fredsberg« ved Solopgangen møde
Med Blyhat og diverse Knejpeviser,
Kan ingen tolerante Sjæle støde,
Men, siger Du »Semit« til GEORG BRANDES
Og skjælder *Dr.* EDVARD ud for »Jøde«,
Vil snart Du faa den højeste Oplysning
Om, at Du har begaaet Helligbrøde.

At rejse Landet rundt som Fredsapostel
For paa Tribunerne af Harm at gløde
Og tordne mod dets hedengangne Helte,
Til Dato ingen Talere fortrøde;
Men, vil Du paa Kong FREDRIK FOLKEKJÆRE«S
Legende med lidt nøgen Sandhed bøde,
Skal nok Høj-Vise-Skolemænd oplyse
Dig om din frækt begangne Helligbrøde.

Det aldrig vil forarge store Aander,
Om Du paa Næstens Koner tager Skjøde;
Nej, de vil lære dig, at man bør Livet
Med slig uskyldig Tidsfordriv forsøde;
Men, hvis Du vover i din Næstes Bøger,
Hvor han paa Andres Tanker skummer Fløde,
At føje til de glemte »Gaaseøjne«,
Saa stævner Racen dig for Helligbrøde.

Gav Du din Galde Luft mod Industrien,
Var heraf aldrig nogen Hund, som gøede,
Naar blot Du bjæffed' med de andre Køedtere
Om »Protektion, som lægger Landet øde«;
Men, hvis Du mukker blot om Statens Penge,
Der gaar til billig Fragt for Jordens Grøde
Til England og til Statshjælp til Agrarer,
Saa gjør Du skyldig dig i Helligbrøde.

Og Du kan trygt en Lussing gi'e din Næste,
Boykotte ham og sulte ham til Døde,
Indtil han tvinges til at gaa frivillig
I Kompagni med Rømersgadens Røde;
Men, piller Du ved den Foreningsfrihed,
Hvori al anden Frihed maa forbløde,
Skal WIINBLADS Sværte nok hver Tvivl forjage
Om, at Du har begaaet Helligbrøde.

Hypnotisme.

Lige meget! Køber De en Omgang, skal De faa Historien, som den er.

Ser De, jeg har jo en lille Kaffesnask nede i Regnegade. Nysselig Tone over det hele, forstaar De. Ingen Politik og Polemik, — bare Gemytlighed. Saadan kommer der forgangen et Par Fyre ned i Lokalet. Den ene var en Idiot med Kop-Ar og Kommode-Ben, og den anden var en gentil, ældre Herre med Guldbriller udenpaa Næsen og Snus indeni Næsen og hvad der ellers hører med til en velmøbleret Professor. For Professor, det var han; det hørte jeg selv, at Idioten sa'e, mens at de sad sig ned og bestilte Kaffe.

»La' nu Løgn være Løgn, Professor!« sa'e han. »Dette med *Hypnotisme*, som De kalder det, det er li'egodt no'et Sludder.«

»Man maa ikke sige Sludder om Videnskaben,« sa'e Professoren. »Der gaar nu, for Exempel, en Kaveler ovre paa den anden Side af Gaden. Jeg parerer en Krone paa, at jeg skal gjøre ham rundtosset og faa ham til, hvad det skal være.«

»Den er holdt!« sa'e baade Idioten og jeg.

Naa, saa gaar Professoren hen i Døren, hvor han gi'er sig til at sparke ud med Armene, li'esom en Edderkop i en Vandkande. Og hans Øjne, de lynede, saa det knagede i Guldbrillerne. — Værs'artig! Det gi'er et Sjup i Kaveleren derovre, og li'saa stiv som en Skildvagt, der er kommen for

Skade at sluge sin Bajonet til Frokost, sparker han over Gaden og lige ind i Beværtningen.

»Han er go'!« hvisker Professoren. »Nu bilder jeg ham ind, at han er Opvarter. — Kellner!« brøler han og stikker to Fingre ud efter Mediumet; »kom og tag disse Kopper!«

»S'gjærne!« svarer Kaveleren, svajser hen til Bordet og gi'er sig til at rave Idioten i Ansigtet. For han kunde jo ikke vide, hvad det var for Kopper, Professoren mente.

»Uhmærket!« sa'e Professoren. »Nu ta'er vi fat paa en anden Façon!« — Saa bildte vi ham ind, at han var Bankdirektør, og strax kom han halende med Kulkassen, som han satte op i Nakken paa Idioten. Han troede, at det var en Statue, som han vilde forære Byen. Og vi bildte ham ind, at han var daarlig, begrundet paa, at han havde for ungt Blod; men at nu kom Doktor Ipsen strax for at aarelade ham. Saa satte han sig paa Halen og rutschede Stuen rundt. Han troede, at han sad i Syv-Toget og rejste udenlands. Og saadan blev vi ved med at muntre ham i en Timestid.

»Det kan nu altsammen være meget godt, Professor,« sa'e Idioten. »Men De paastod, at De kunde faa pæne Folk til at begaa Forbrydelser. — Den er li'egodt for tyk!«

»De kan selv være tyk!« sa'e Professoren. »Skal jeg bilde ham ind, at han er en Tyveknægt?«

»Den er hørt!« raabte Idioten og jeg.

Naa, Professoren behøvede da ikke at lave ret mange Fixfaxerier, saa kryber Fyren sammen li'esom en Tigerkat, naar den plejer van at æde Hr. Hagenbeck, — lister sig paa Fodballerne hen til Disken, — ser naturligvis ikke mig, der staar og griner, saa hele Disken ryster, — aabner ganske gelinde Pengeskuffen og stikker til sig, som om han havde løst Borgerbrev som Tyveknægt fra Barnsben af.

»Saa! Nu er han færdig!« hvisker Professoren; »skal jeg vække ham?«

»Naada!« si'er Idioten. »Nej, lad ham slippe ud paa Gaden til Betjenten. Saa faar vi først rigtig Fest med ham.«

Skridt for Skridt, som jeg vil sige en Hanekylling, der gaar paa sin Moders Æg, snejer Kaveleren sig hen til Døren, svipper ud paa Gaden — og kiler af Sted, alt hvad Remmer og Tøj kan holde.

»Den havde vi ikke tænkt paa!« skri'er Idioten. »Naturligvis stikker han a', naar han troer, at han er en Tyveknægt! — — Efter ham, Professor!«

Og saa satte Idioten og Professoren i fuldt Firspring ud ad Døren. — Men der kom aldrig no'en af dem tilbage.

Det var begribeligvis tre Tyveknægte, der stod i Ledtog med hverandre.

Oprejsning. Efter Forlydende paatænker en Kreds af Mænd og Kvinder at skaffe Edv. Brandes Oprejsning for hans lidte Tort ved at overrække ham en Hædersgave. Det bliver nok en Flugtstol. Man havde først tænkt paa et Billede, forestillende »Flugten til Ægypten«, men senere kom man i Tanker om, at han rimeligvis ikke kunde være i Stue sammen med en Josef.

Hr. Folmer i Stockholm.

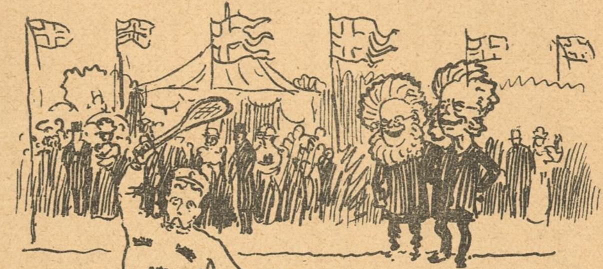

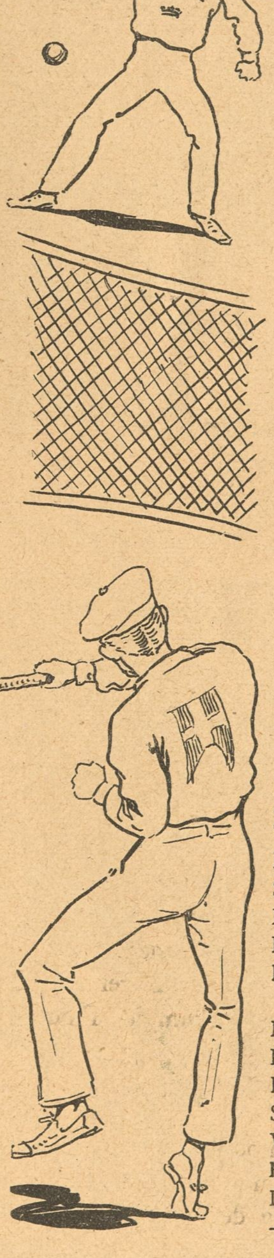

Kong Karl den unge Hjelte,
Han var en vakker Gut,
Han sine Fjender fældte
Og døde selv tilslut.
Der vanked' Hug og Buler,
Drog han i »Stridan fram«.
Forgjæves vi det skjuler:
Hans Æt ej ligner ham.

Og skønt den svenske Kronprins
(Til Tvivl der ej er Grund!)
Saa tapper er som no'en Prins,
Han indtil Dato kun
Om Nederlag kan mælde,
Den haardt forfulgte Mand.
Først blandt de norske Fjælde,
Og nu i eget Land!

Et Jern var Karl den 12te,
Kun Jern fik med ham Bugt.
Men Sneens skøre Bolde
Prins Gustaf drev paa Flugt!
Ej smæltede han den Is
Der fyldte Normænds Bryst.
Nys prøved han i Tennis
Med Dansken og en Dyst!

Og atter var det Bolde,
Der gjorde, Lykken brast.
Thi Nederlaget voldte
Hr. Folmer Hansens Kast.
Som Perler smaa man Sveden
Paa Prinsens Pande saa'.
For Folmers Slag fra neden
Han kunde ikke staa!

Men Sol forjager Skyggen
Fra finske Bugt til Hveen:
Hr. Folmers Ord, at Lykken
Sveg Prinsen med hans Bén!
Vel talt, Hr. Folmer Hansen,
Beskedenheden hyld!
Du afslog Sejerskransen
— Blot for en Ordens Skyld!

Fra det København, der forsvinder.

— Hiv aa høj! — hiv aa høj — hiv . . .

— Halløj!

Bedre vant.

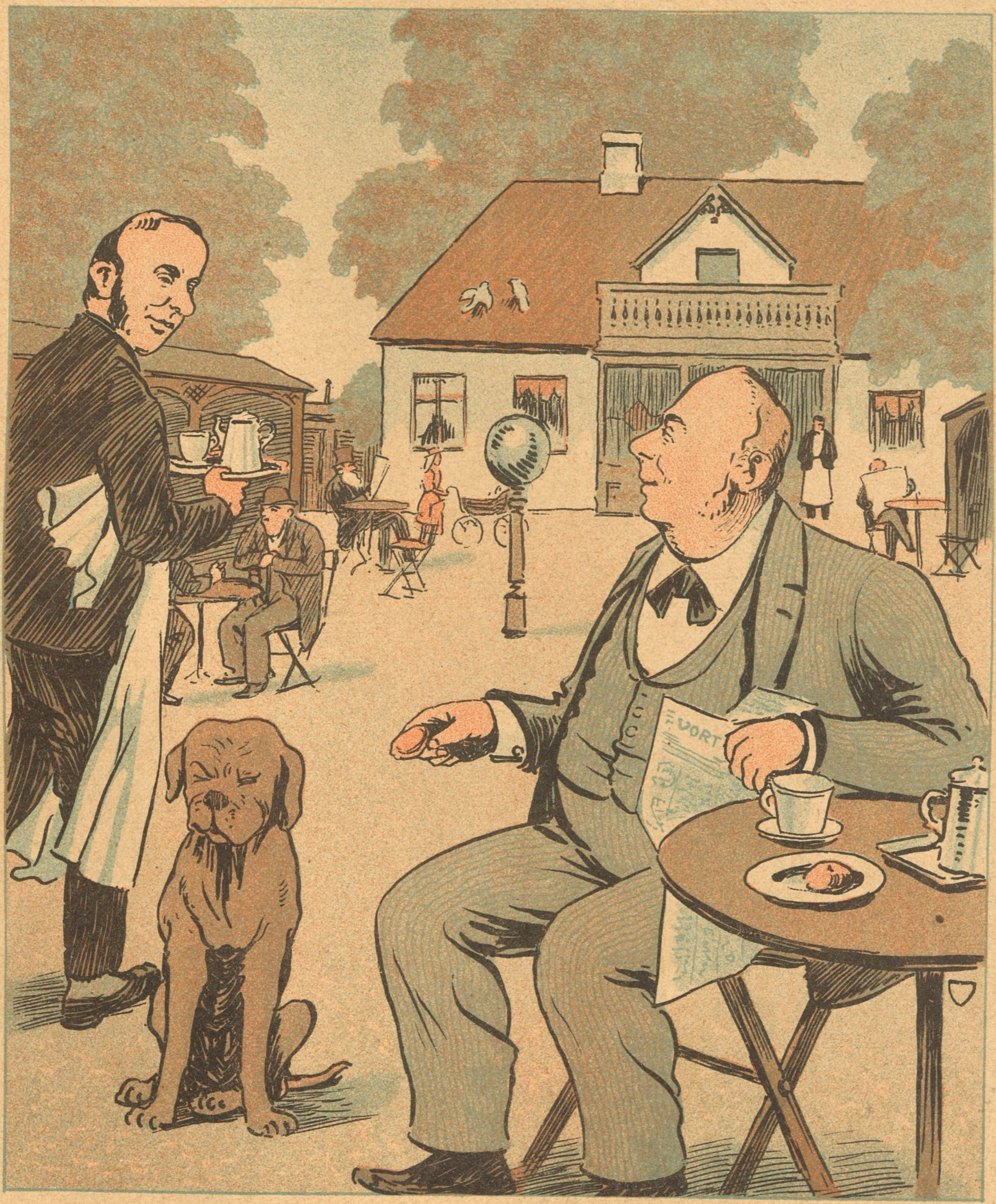

Gjæsten (har forgjæves budt Hunden Halvdelen af sin Brioche): Naa, du vil nok hellere ha'e Kager?

Opvarteren: Nej, den spiser gerne Briocher; men saa skal de være friske, for det er Bagerens Hund!

Da Thorvaldsen skulde restaureres.

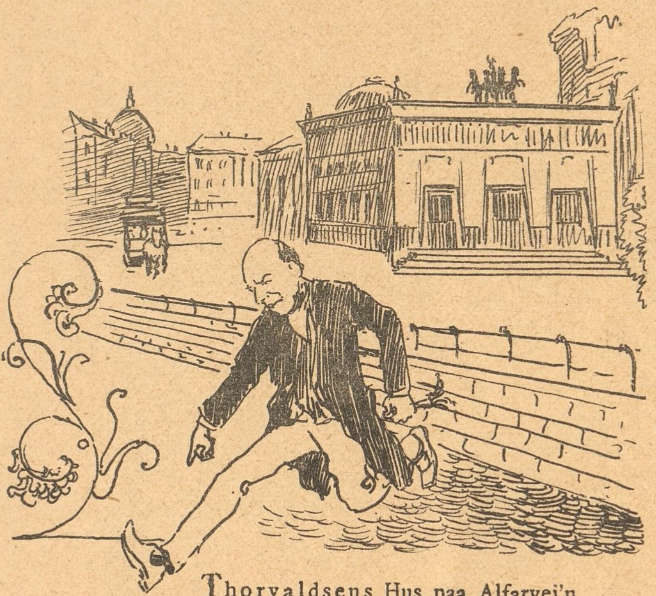

Thorvaldsens Hus paa Alfarvej'n
Knejste i Blæst og Slud og Regn,
Hver en Sommer der Fremmede kom,
Hver Kjøbenhavner gik udenom,
Hvad der var sort, og hvad der var hvidt,
Se man ej kunde for — undskyld! — Skidt,
Men saa kom Oscar Mathiesen,
Han tilbød at redde Frisen.

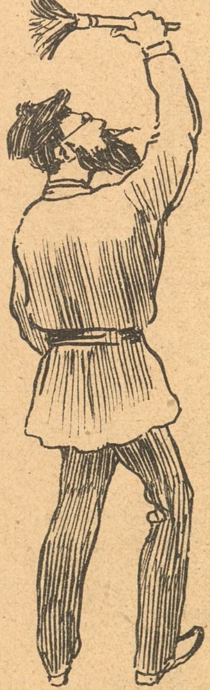

Stadsarkitekten, Hr. Fenger, streng,
Sa'e til Mathiesen: »Af Banen, Dreng!«
Tror Du, at Thorvaldsens gode Tøj
Saadan skal smøres til — fy føj!
Jeg har en Methode jo,
Den er for Resten heller ej go'«.
Mathiesen fra Munden tager Bladet,
Sa'e: »Fingrene af Fadet!«

Nu blev en Kommission nedsat,
Den hængte i baade Dag og Nat,
Prøvede baade her og der,
Spyttede lidt paa Thorvaldsens Klæ'r,
Gned det saa af med en ulden Klud,
Garved den gamle Bygnings Hud.
Derpaa et »Leve længe!«
Fik de af Gadens Drenge.

Hver Arkitekt interviewet blev,
Mange Agurkespalter man skrev,
En sagde dat, en anden dit,
Ak, men Museet blev lige beskidt.
En vilde ha' det fernisert,
En foretrak det helt lakert,
En vilde smøre med Okker,
Og En gav det hele Pokker!

Saadan nok alt ved det gamle bli'er.
Huse sig rejser med Taarne og Spir,
Og i hvert andet ny Restauration,
Hvor der kun kommer en enkelt Person.
Restauration — ak, Thorvaldsen, Du
Vente nok maa en Stund endnu,
Mørk, melankolsk og bister,
Leve af tyske Turister!

Klods-Hans.

(Frit efter H. C. Andersen. Brudstykke.)

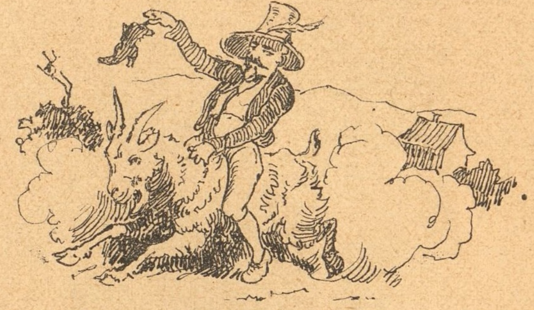

(Pressen er paa Vej for at bejle til Prinsesse Publikums Gunst. *Klods-Hans* kommer sidst paa sin Gedebuk.)

„Halehøj!" raabte Klods-Hans, „her kommer jeg! se, hvad jeg fandt paa Landevejen!" og saa viste han de andre et Numer af salig *Basta*, han havde fundet.

„Klods!" sagde de, „hvad vil Du med det?"

„Det vil jeg lade gaa i Publikum, for det er saa vittigt!"

„Ja gjør Du det!" sagde de, lo og red videre.

„Halehøj!" her kommer jeg, se hvad jeg nu har fundet, det finder man ikke hver Dag paa Landevejen!"

Og de andre vendte sig om igjen for at se, hvad det var. „Klods!" sagde de, det er jo ikke andet end en gammel udtraadt Pariser-Støvle, skal Publikum ogsaa ha' den?"

„Det skal hun", sagde Klods-Hans, „*l'amour* er det eneste, der duer." Og de andre lo og red videre.

„Halehøj, her er jeg!" raabte Klods-Hans, „nej, nu bliver det værre og værre! halehøj! det er mageløst!"

„Hvad har Du nu fundet?" sagde de andre.

„Oh!" sagde Klods-Hans, „det er ikke til at tale om! hvor hun vil blive glad, Publikum!"

„Uh!" sagde de andre, „det er jo Pludder, der er kastet lige op af Grøften!"

„Ja det er det!" sagde Klods-Hans, „og det er af den allerfineste Slags fra Paris og Wien, den er ikke til at staa for!" og saa fyldte han Lommen.

— — — — — — — —

Nu kom Klods-Hans ind til Prinsessen; han red paa Gedebukken lige ind i Stuen. „Det var da en gloende Hede!" sagde han.

„Det er fordi her bliver sagt saa mange Brandere", sagde Publikum.

„Det var rart det!" sagde Klods-Hans, „saa kan jeg vel ogsaa fyre mine af." Og saa halede han salig *Basta* op af Lommen.

„Det kan Du godt!" sagde Publikum, „men har Du nogen Potte at lade dem ose i?"

„Vel har jeg det!" sagde Klods-Hans, og saa trak han den gamle Pariser-Støvle frem.

„Den er lovlig højhælet!" sagde Publikum, „men har Du ikke noget, der kan sætte Kraft paa Suppen?"

„Det har jeg rigtignok!" sagde Klods-Hans, „jeg har saa meget, at jeg kan spilde af det!" og saa hældte han lidt Pludder af Lommen.

„Svineri skal der til, det fordrer Tiden!" og saa kastede Klods-Hans Pludderen lige i Ansigtet paa Publikum.

„Det var fint gjort", sagde Publikum, det kunde jeg ikke have gjort! men jeg skal nok lære det!" —

Og saa fik Klods-Hans Publikum og kom paa Tronen, og det har vi lige ud af *„Politiken"*. — og den er ikke til at stole paa.

Theaterdirektørernes Flyttedag.

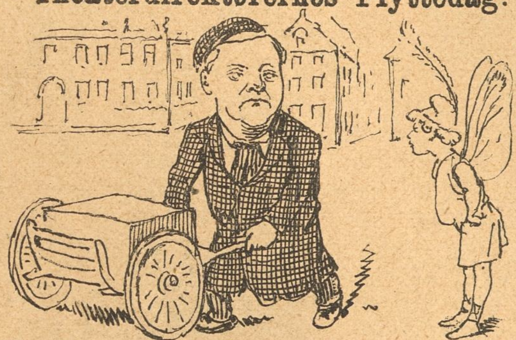

Theaterdirektørerne holdt Flyttedag. *Puk* agerede Flyttemand og stillede først udenfor Peter Nansens Dør med Omnibussen.

— Tør jeg spørge hvor Hr. Etatsraaden fra 1. Juli d. A. at regne flytter hen?

— Til Censor-Boligen, sagde han. Slagterboderne, Nikolaj Taarn.

Puk begyndte at bære Tingene ned. Der var en hel Kasse Rødkridt, for Etatsraaden fra 1. Juli d. A. at regne havde lige faaet en ny Forsyning. Han vilde selv bære de Manuskripter, som vare antagne. *Puk* kunde slet ikke se, at han bar noget.

— Hvem mon her nu skal bo? sagde *Puk*.

— Det skal jeg! lød en Stemme ude fra Torvet. Det var Abrahams. Han havde i Stilhed opkjøbt alle Statspapirer for at være sikker paa at kunne blive Direktør for det Kgl. Desuden havde han efterhaanden skaffet sig to Theaterbevillinger, en Varietébevilling og en Bevilling til at forevise elektriske Lysbilleder i Kinoptikon.

Men nede foran Folketheatret holdt Dorph-Petersen med et stort Flyttelæs. Han havde slet ingen Bevilling, men til Gjengjæld havde han efterhaanden opkjøbt alle Aktierne i den romerske Badeanstalt. Han mente saaledes, at han maatte være tilstrækkelig sikker.

Ogsaa ude paa Dagmartheatret flyttede man. Martinius kom bærende med en stor Byrde paa Ryggen. Det var alle de Roller, han agtede at spille i den næste Sæson.

Puk spurgte ham, hvor han skulde hen.

— Over i »Kisten«, sagde han. Skal omdannes til Theaterr. Rriis harr opkjøbt alle Aktierrne. Desuden harr vi erhverrvet Kasinos Bevilling samt Bevilling til at drrive Gjæstgiverri med oprredte Senge og Cyklestald.

Det begyndte at løbe rundt for *Puk*. Han styrtede ud paa Kasino.

— Hvem i Alverden skal da være Direktør her?

Men Abrahams sad allerede derude og smilede.

— Jeg har underhaanden opkjøbt en Smule Aktier, sagde han. Desuden har jeg underhaanden faaet Rundetaarn paa Haanden for at omdanne det til . . .

Mere hørte *Puk* ikke. Han vilde ikke høre mere. Han styrtede ned ad Gaden.

Paa Kongens Nytorv mødte han Schrøder med en Trillebør.

— Jeg flytter, sagde han. Paa denne Maade faar jeg det altid lidt billigt.

— Hvor i Alverden . . .?

— Hys—s! Jeg skal ud paa Ladegaardens Husvilde-Afdeling. Jeg har underhaanden opkjøbt alle Pladserne. Den kan omdannes til et meget hyggeligt Theater — troer De ikke?

Saa gik *Puk* ud og meldte sig paa 6. Afdeling.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr.
Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Freden i Østen.

Løven: Nu har vi venskabeligt ordnet det Hele.
Bjørnen: Du forstaar lille Tsching, vi vil ærligt dig dele.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 28. Maj. Numer 22.

Ganske overflødig.

— Skreg Du saa om Hjælp, da han kyssede Dig?
— Nej, det behøvede han slet ikke.

Fred og Orden.

Saa fik man dog en Fredskongres i Haag,
Hvor foreløbig Fredens Idealer
Realiseres ved i festligt Lag
For Kejser den og den at holde Taler,
Ved af de fyldte, blinkende Pokaler
For Fredens Skyld at tage dybe Drag,
Samt med en Skok Lykønskningstelegrammer
At gjøre Kaal paa Krigens Nød og Jammer.

For saa vidt gjør Kongressen, hvad den kan,
For at forbyde alle Fremtidsfejder,
At reducere Hærene *pr.* Land
Til tre *à* fire Mand og een Gefreiter
Og faa en evig Landefred i Stand
I Orienten, ja selv Nord for Ejder,
Ved Rhinen og dens gamle Røverborge,
Mens Sverig drikker Brorskaal glad med Norge.

Den vil udgyde megen ædel Vin,
Og mange Dansesko vil blive slidte
Paa at forsone Frankrig med Berlin
Og Moskovitten med den stolte Britte,
Faa Spanien til paa Fred sig at beflitte,
Og Onkel Sam til at ta'e Aktier i 'en,
Ja hindre, at endnu en Gang Transwaalerne
Lord Cecils Flibustier gi'er paa Halerne.

Men, sæt, at ogsaa det Program slaar Klik,
Saa, Herre Gud, faar sagtens Fredskongressen
Et andet gjennemført, der paa en Prik
Kan nok saa fyldigt tilfredsstille Pressen,
Saa den formaar at fængsle Interessen
Med Ordnerne, Kongressens Lemmer fik;
Thi det kan forud trygt man understrege:
Hver faar en større Orden bragt til Veje.

De Stjerner, som fra Østens Himmel glider,
I Glans paa Kjolen nær ved Vesten staar,
Saa knap Gesandten i de knappe Tider
Ret megen Knaphulsplads tilovers faar,
Paa Kors man næppe heller Mangel lider,
Her falder nok af til en Kirkegaard,
Hvor man om disse Korsets Tegn kan frede,
Naar Freden ligger vel forvar't — histnede.

Frisk fra Tønden.

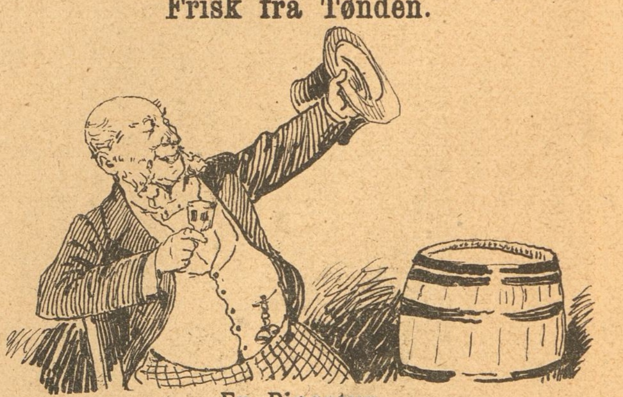

En Pinsetur.

G'Dag, g'Dag, Højsærede! — Gelædelig Pinse! — Puh, sikke det skøser... skylse... øser ned! — Ka' De forsaa, at Himmelen saadan kan nænne at erkelære Lock-out mod alle vi Pinse-Udflugtere? — Naa, det er da Gusselov ikke alle Lock-out'er, der er den rene Vandgang. Hvordan sku' vi elles kelare Siseva... Sisjuja... Situa... sjonen, som vi sitter her og gaar i Møde? — Hva'ba'er?

Lige meget! — Skaal! — Dansen fra Slobroks Tid husvant plasser til Vands! — Vi ta'er naturligvis paa Pinsesur alli'evel, gjør vi! — Hva' regner vi en Semule Regn?

Nu ska'j'sige Dem no'et: Nu ta'er vi ud ad Srandvejen, som hedder Srandvejen, fordi at der ikke er no'en Srand, men bare en Vej, som heller ikke er no'en Vej, men mere, som jeg vil sige, en Stykkelsti... Cykelsi mellem Villjaerne. Fugmann her henne under Over-Stalden har en sorartet Hennesi-sre-Sjerners Sodavand m'Kognak. Hva' mener De?

— Ska' det være et lille Gelas mod Fugsigheden? — Naa, la' gaa! — Kellner! — So Sjus!

Ah! det gjorde godt. — Nu sraver vi op til Slottenlund og ta'er med Kysbanen. Og saa skjælder vi Jernbane-dirktionen ud bag efter, for det gjør alle go'e Borgere, naar de kjør' med Kysbanen. — Vil De nu nok synes, at det er ny'eligt a' mig, naar jeg gi'er en Flasse Rhinsvin i Skosborg? — Det er saa ma'esløst sundt, ska' j' sige Dem. Det v' sige, jeg vil ikke si'e, det er sundt, naar Rhinsvinen er saa sur, som no'en Flasser jeg engang forsrev li'e direkte fra et Vinbjerg nede i Faaborg eller Sla'else eller en anden By derovre i Jylland. Min Kone Bine var den eneste, der var mutters-sjæle-gelad ved dem, for Vinen var saa sur, at alle Hu.. Hullerne paa mine Srømper ble' snerpede sammen, — og saa ku' hun jo spare sig det Arbejde.

Naa, — Skaal! — Vi maa videre, Højsærede. La' vi nu smøge Busserne op og vade til Raavad. Bryd dem aldrig om det. Jeg mener, om at blive vaad. For nu ta'er vi os en Saar varm Kaffe og et Par Kognaker. Vi kan jo alsid la'e Kaffen staa. Det er en uhyre farlig Derik, ska'j'sige Dem; den gi'er ungt Blod, — og saa har vi Sjandalen! Sagsanlæg. — so Maaners simpelt Fængsel, — gerædende Koner og Børn . . . Aa, Gu' hjælpe os! Det er forfærrelig trist! —

Naa, naa! — Mand dem nu op, Højsærede! — Sror De nok, at vi nu ka' spaserere til Kille.. lampenborg? De begynder at vakkele saa løjerlig! — Jeg foreslaar, at vi beder lidt ved Ermemi.. Eremisi.. Ermemi.. si.. tasjen. Det v'sige, nu er det Dem, der beder — la' os sige, om en hal' Flasse Numer 9; — det er en rigtig dilki.. deli.. kilat Portvin. — Hva', ikke? — Sikken Bu.. Bu.., hva' er det nu det hedder? .. Buket, hedder det! — Skaal, ædele Borrer! — Gamle Danmark leve! — Das is das sjönste Land, wo die Citeronen blühen! — — Citteronen!! Da haben wir es: en rigtig gammel Rom-Puns med en Citron i! — hva' si'er De til den?

Vi ta'er den paa Kalle.. lalle.. lampenborg. For her er saa rart at være. Og saa synger vi Aarhunne.. redets Viser! — Og saa kjør' vi hjem. Fordi nemlig, at det er paa høj.. høj.. este Sid. — Das allerhöchligste Zeit, forsaar De. — For nu ligger De jo paa Gulvet! Og nu maa jeg ha' en Drikke.. roske til at kjøre Dem i! Og hva' har vi saa ud a' det? — Scener og Spikke.. sakler og Garderin-Prækeninger og alle de anre sørrelige Føller af Regnevejr og Helligda's-anordereninger!

Men jeg sa'e det nok! — Det v'sige, jeg sa'e det ikke, men jeg sænkte det ganse sydelig: Hva' ka' det føre til, at man saadan sidder ved den sel'samme Tønde og render Pinsesur gjennem hele Nordsjælland?

Telegrammer,

(forsinkede.)

Norrkøping, 22. Mai 1899.

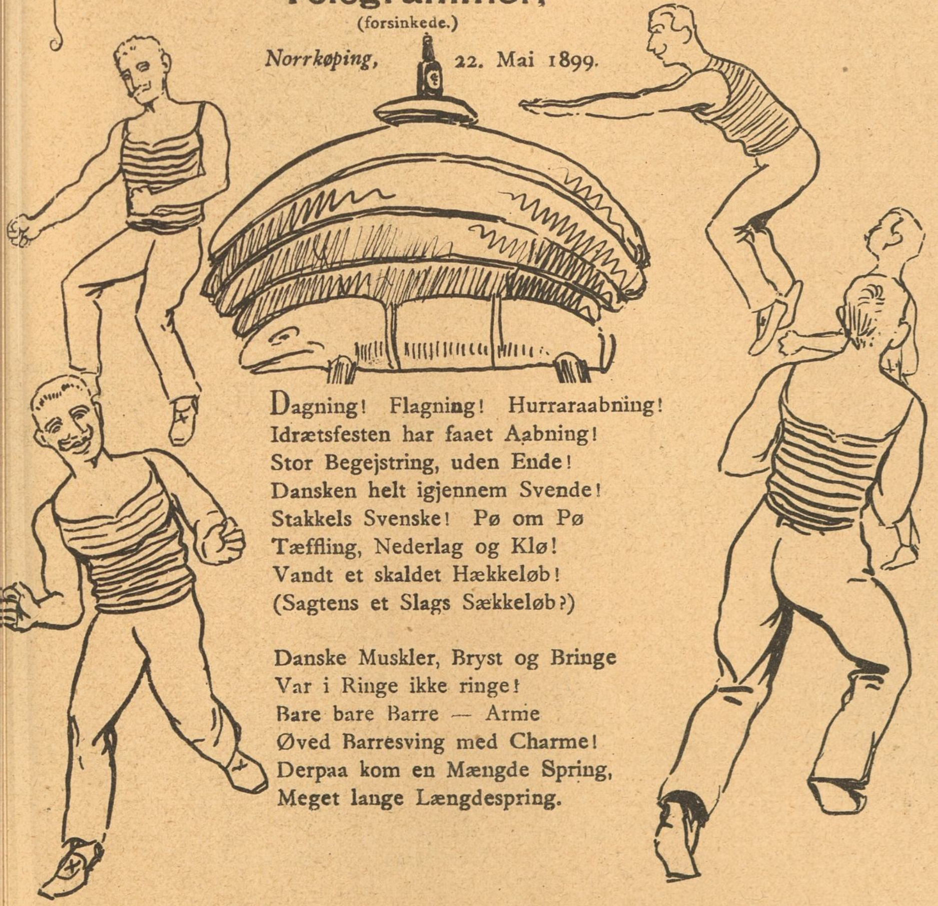

Dagning! Flagning! Hurraraabning!
Idrætsfesten har faaet Aabning!
Stor Begejstring, uden Ende!
Dansken helt igjennem Svende!
Stakkels Svenske! Pø om Pø
Tæffling, Nederlag og Klø!
Vandt et skaldet Hækkeløb!
(Sagtens et Slags Sækkeløb?)

Danske Muskler, Bryst og Bringe
Var i Ringe ikke ringe!
Bare bare Barre — Arme
Øved Barresving med Charme!
Derpaa kom en Mængde Spring,
Meget lange Længdespring.

Danmarks egen Ferdinand
Her en herlig Sejer vandt!

100 Meter, den tog Gandil,
Saadan noget er han vant til!
Ogsaa det Løb, kald't Staffetløb
Var for Dansken, ork! et let Løb!
Ked af Held evindelig
Lod vi Svensken endelig
Vinde i et Discoskast!
(Normænd her i Taarer brast!)

Vældigt Bifald Møller føl'er,
Højt i Reck han vender Møller!
Men det flotteste var næsten
Forlænds Bagspring over Hesten!
Ak, I Guder! sikke Hop
Over Puden fem og Top!
Skjønt med Fødder samlede,
Toppen ned ej ramlede!

Svensken kiler paa det Ling'ske,
Danskerne er mere springske!
Svensken Balck har, Dansken Møllgaard,
Svensken Banco, Dansken Øl faar!
»Carlshamn«, »Caloric« och »Guld-
droppa« har, gjort Svensken fuld-
stændig sløj; men Carlsberg Øl
Sætter ej i Maven Møl!

8 Timers
I 8 Timer vil Borgbjerg blunde,
I andre 8 sig Hvile unde,
Saa vil han arbejde — nemlig paa
At andre skal fra Arbejde gaa.
Evropa: Vil I Freden, kjære Venner?
Ej fra Rustninger da vig!
I det gamle Ord nok kender:
„Vil Du Fred, bered da Krig.“
EUROPA

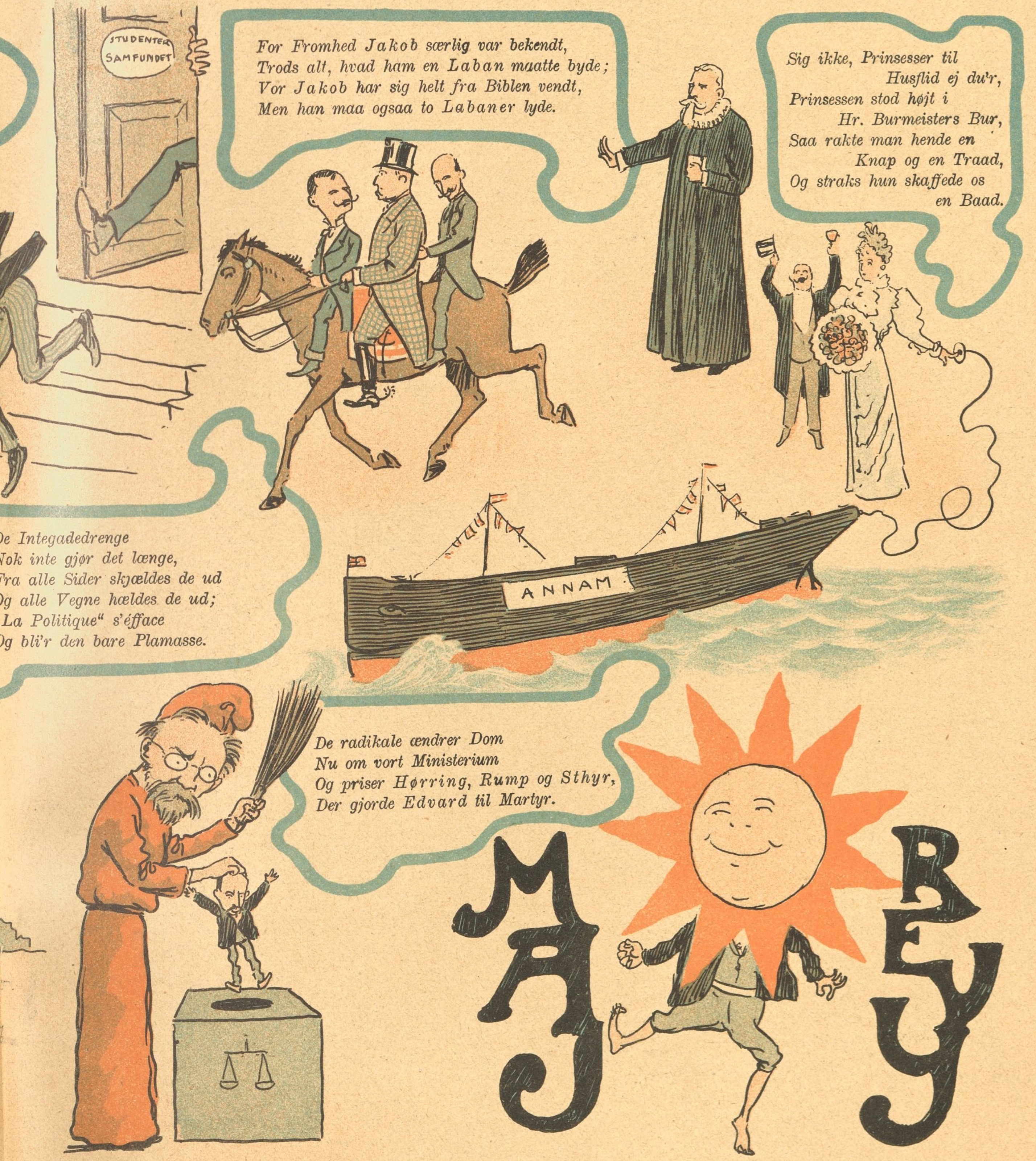
STUDENTER SAMFUNDET
For Fromhed Jakob særlig var bekendt,
Trods alt, hvad ham en Laban maatte byde;
Vor Jakob har sig helt fra Biblen vendt,
Men han maa ogsaa to Labaner lyde.
Sig ikke, Prinsesser til Husflid ej du'r,
Prinsessen stod højt i Hr. Burmeisters Bur,
Saa rakte man hende en Knap og en Traad,
Og straks hun skaffede os en Baad.
De Integadedrenge
Nok inte gjør det længe,
Fra alle Sider skjældes de ud
Og alle Vegne hældes de ud;
La Politique“ s'éfface
Og bli'r den bare Plamasse.
ANNAM
De radikale ændrer Dom
Nu om vort Ministerium
Og priser Hørring, Rump og Sthyr,
Der gjorde Edvard til Martyr.
MAJ
BEY

Saa kæmpe de Helte —.

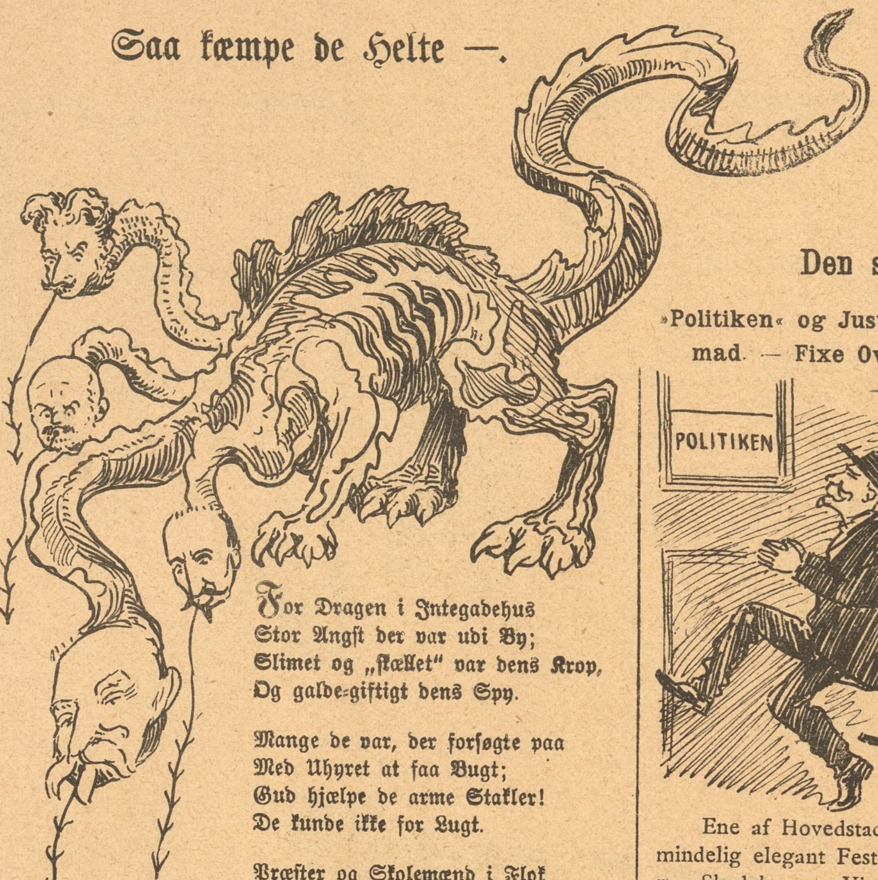

For Dragen i Integadehus
Stor Angst der var udi By;
Slimet og „skællet" var dens Krop,
Og galde-giftigt dens Spy.

Mange de var, der forsøgte paa
Med Uhyret at faa Bugt;
Gud hjælpe de arme Stakler!
De kunde ikke for Lugt.

Præster og Skolemænd i Flok
Forsøgte ved Manen og Læsen
Bestiets Kræfter at nedslaa,
Men værre blev kun dens Hvæsen.

Men, som Nøden var allerstørst,
Da meldte sig tapre fem;
Det vil jeg for Sanden sige,
Byen jublede omkring dem.

De vilde fælde den Drage fæl
Med deres kolde Foragt;
Hver havde Poserne fulde
Af Ting, han skulde ha' sagt.

Der var Gertz og der var La Cour
Og Bedel, der skriver Piece,
Der var Høffding, den vise Mand,
En Sokrates udi — Næse.

Forrest gik han, den store Trier,
Hvis Tunge er skarp som en Egg,
Førstemand her og Førstemand der,
Hvorfor han kan takke sit Skjæg.

Ud de fo'r under Bram og Brask,
Af Harme Brysterne svulmed',
Men, da Dagen i Sigte de fik,
Da var det, som om den dukmed'.

Rask i Piben, der stikkes ind,
Retræte Hr. Trier støder.
Dragen griner saa lumskelig
Og taler om „fjottede Møder".

Den store Rump-Middag.

»Politiken« og Justitsen. — Sædelighed og Middagsmad. — Fixe Overraskelser. — Taler og Sange. — Vennernes Fest.

Ene af Hovedstadens Blade var *Puk* indbudt til en ualmindelig elegant Fest, som for et Par Dage siden blev givet paa Skydebanen. Vi ser os derfor i Stand til her at meddele et officielt Fest-Referat, som mindre snarraadige Kolleger gerne maa optrykke.

Festen blev givet af den nystiftede Forening „Literaturens Venner", der navnlig bestaar af „Politiken"s Medarbejdere. Den var til Ære for Hs. Exc. Justitsminister Rump som en ringe Tak for hans energiske og besindige Indgriben i Begivenhedernes Gang.

Salen var smagfuldt dekoreret med Flag og Vaabenskjolde, hvorpaa læstes forskellige tankevækkende Sentenser, saasom: „Med Lov skal man Integade bygge", „Bar er broderløs Rump" osv.

Paa Slaget 6 intonerede Hr. Vaters Orkester en i Dagens Anledning komponeret-Ouverture til Edvard Brandes' Skuespil „Daarernes Formynder", og til disse festlige Toner marscherede den distingverede, af Aand og Vid lysende Forsamling ind i Salen. Gjæsterne var fordelte saaledes, at hver af Indbyderne havde en Hædersgjæst til Bords.

Saaledes førte Dr. Edvard Brandes, der havde gjort en Afstikker hjem fra Paris, Hædersgæsten, Excellencen Rump. Bagefter kom Hr. Hørup med Excellencen Hørring, Hr. Ove Rode med Minister Sthyr, Hr. Peter Nansen med Redaktør af „Kristeligt Dagblad" Dyekær og Hr. Henrik Cavling med Hr. Robert Henriques, mens Expastor Henning Jensen som gejstlig Mand havde faaet det Hverv at føre fhv. Medarbejder ved „Kr. Dagblad" og „Vov-vov" Hr. Holger Nielsen.

Der mødte strax Gjæsterne en nydelig Overraskelse, idet Menu og Sange var trykt paa Omslaget af Exemplarer af „Det unge Blod“, der var henlagt ved samtlige Kouverter.

Menuen lød saaledes:

Suppe à la Pornographie. — Portvin.
Unge Blodpølser. — Liebfraumilch.
Svine-Mørbrad. — So-terne.
Sædvanlig Fangekost. — Dommery sec.
Smør og Ost, Vand og Brød.
Dessert.
Kaffe.

Kriminalretsassessor From overtog Forsædet og gav Ordet til:

Dr. Edvard Brandes: Landet stod i Vaade, Folket rejste sig under deres Høffding og følte det „unge Blod“ syde sig i Aarerne. Svine-Pesten bredte sig paa „Politiken“, Hegel brændte inde med „Det unge Blod“. Dybt ængstet over Landets Ulykke havde da Aftenens excellente Hædersgæst rejst sig i al sin Vælde. Ligervis som den unge Oehlenschläger havde han slaaet i Bordet og udtordnet sit: „Er Literaturen sunket, saa skal den F. g. m. rejse sig igjen.“ (Bravo!) Som en Domme-Peter var han faret frem med sine Kriminalretsassessorer, Poesiens sande Venner. Og Folket og dets Høffding var krøbne i et Musehul. En Tak til Hs. Exc. for Alt, hvad han havde udrettet. Saa længe han vogtede Justitsen, skulde det nok vise sig, at Ingen turde kny mod Literaturen. (Øredøvende Hurraraab og Fanfare.)

Justitsminister Rump rejste sig dybt bevæget: Tak, hjertelig Tak for Deres Hyldest. Jeg kjender ikke nogen mere fængslende Læsning end »Det unge Blod«. I en Maaned har Ricard og jeg læst den om og om igjen. (Hør!) Men maa det være mig tilladt at rejse en lille Indvending mod den i den manglende Humor! Dette har jeg søgt at skaffe den ved det lille Interview i »Vort Land«, som — det tør jeg nok sige — var et morsomt og overraskende Paafund. Takket være det, er nu Bogens Lykke gjort, og de 15 Protestmødeholdere ligger slagne paa Valen. Leve Edvard Brandes! Leve hans unge Blod! (Hurra!)

Man afsang nu følgende Sang. Vi begaar vist ingen Indiskretion ved at oplyse, at den skyldes Hr. Holger Nielsen:

Mel.: Aa kjøre Vatten, aa kjøre Ve.

Se vi »Asfalt«mænd, vi ved saa godt,
Hvordan man komme kan i Klemme,
Men putter man os i en Kachot,
Saa klarer vi dog bedst det slemme.
Grinagtig er »Asfalten«, nu »Vov-vov«,
Men dog »Det unge Blod« er mere Sjov,
Naar dem en Rump
Samler i Slump,
Saa dufter det sødt som Konvaller.

Og der kom Høffding, og der kom Gertz,
Og alle kom de for det samme,
Det voldte Edvard saa megen Schmertz,
De vilde rigtig ud ham skamme,
Men Rump han sagde til dem: »Fy, føj, fy!
Hvor kan I mod Literaturen kny?
Denne Slags Knyst
Skal vi faa lyst
I Fart nok hjem, og det lidt villigt.

Saa skrev han da til en Kriminal-
Assessor: »Den Butik vi klare
Nok maa, la Cour han er bleven gal,
Han vil mod Edvard Folk advare.
Naar Hegel Bogen faaet har solgt ud.
Saa møder vi med Lovens strenge Bud,
Edvard den Rad,
Giver nok glad
For det lidt Kronemønt i Bøde.

H. N.

Hermed var Ordet givet frit. Vi nævner af Talere:

Redaktør Hørup, der under almindelig Jubel foreslog, at Rump skulde anmelde »Det unge Blod« i »Politiken«. Ingen var dog inde i Værket som han.

Rump modtog med Tak det tilbudte Æreshverv. Han skulde nok gjøre sit bedste.

Kultusminister Sthyr talte for Robert Henriques som den, der først havde gjort »Det unge Blod« tilgængelig for et større Publiknm ved at aftrykke det uartigste i »Vort Land«.

Robert Henriques takkede og lovede, at man kunde stole paa ham, hvis det skulde knibe ved en anden Lejlighed.

Endnu afsang man en humoristisk Vise »For de Kortsynede« af Redaktionssekretær Severinsen, men dens strengt private Karakter forbyder os at optrykke den her.

Først henad Morgenstunden sluttede den glade og hjertelige Fest med almindelig Kaffedrikning paa »Politiken«s Kontor, hvorhen man vandrede i Gaasegang.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hr. Flovmand.

Frit efter *Frits Jürgensen.*

Prof. Høffding tænker paa, hvad han kunde have sagt paa Protestmødet.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 4. Juni. Numer 23.

Fordum benytted', saa Sagnet beretter,
Hexene særlig de lyse Nætter,
Tured' til Bloksbjerg, ad Hekkenfeld til,
Det var nu deres Sankt-Hansaftenspil.
Nutidens Hexe, med Fandens Paastyr,
Fester paa „Bakken" til Morgenen gryr.
Ak, hvor de vakler paa Kosten — af Druk!
En Skærsommernatsdrøm (?) uden Puk!

Sund Logik.

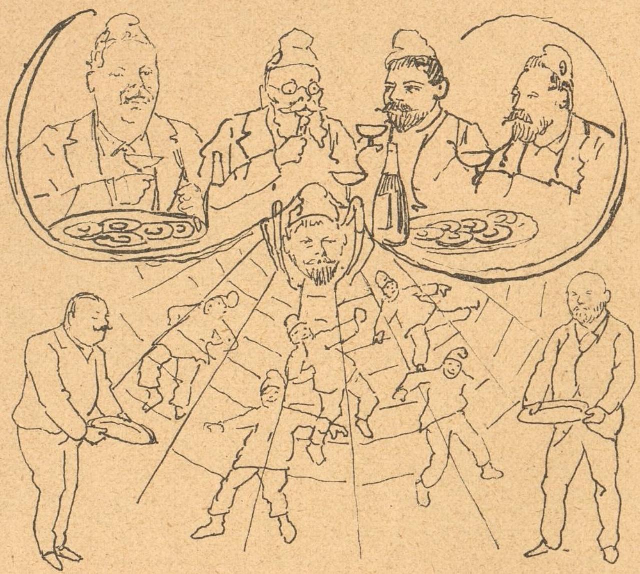

Det var en Tirade, der tidlig og silde
Paa Arbejdsmøderne fuldt Hus trak,
Især, naar Hørdum og Holm ved et Gilde
I Rømersgade paa Varerne stak:
At »Arbejdersved er den eneste Kilde
Til Velstand for dette Storborgerrak,
Der mæsker sig i vore Ansigters Sved,
Fra Solen staar op, til Solen gaar ned,
Og som har Raad til at ligge paa Landet,
At holde Heste og Vogne blandt andet,
Ja, skaffe sig Østers til daglig Forplejning
Altsammen paa Arbejdersvedens Regning,
For Arbejderstanden gaar Tiden kun hen
Med at la'e Sveden fra Panden trille;
Thi, havde en Storborger ikke den,
Saa vilde det sandelig gaa ham ilde!«

— Saa kom den store Lock-out forleden,
Hvor Arbejdsgiverne lode forstaa,
At nu vil de renoncere paa Sveden
Med alt, hvad man ud af denne kan faa;
Nu skulde man tro, der var gyldig Grund
For Svedproducenter fra Rømersgade
Til rigtig at være kisteglade,
Thi Sveden beholder de durkdrevne Rade
Jo altsammen for deres egen Mund,
Hvoraf der kan sluttes, at saa maa de leve
Saa godt som en veritabel Greve,
Mens lutter Nød og Elendighed
Er Arbejdsgiverflokken beskaaren,
Indtil den af Mangel paa Arbejdersved
Maa melde sig ude paa Ladegaarden!

— Jo pyt, nu faar man ud af Tiraden,
At der maa lidt muggent være ved Meningen;
Nu blive Arbejderne »smidte paa Gaden«
Og »brødløse gjorte« af Mesterforeningen;
I Wiinblads Organ for Sandfærdighed
I høje Toner man hyled' og sukkede,
Og, trods dets Forraad af Arbejdersved,
Det fløjter for Hjælp til de Udelukkede.
Og for at hjælpe det arme Partis
Offere taaleligt ud af Klemherken,
Gaar »*Aftenbladet*« og »*Folkets Avis*«
Ogsaa omkring med hver sin Tallerken.
Thi, til at leve, for godt de véd.
At der hører mere end Arbejdersved.

— Maaske dog af Ulykken drages kan
Den Lærdom, at, er man for ubeskeden,
Naar man skal taxere Arbejdersveden,
Saa bliver dens Værd til — det bare Vand.

En lille Dreng og en stor Tokrone.

Peter laa paa alle fire og lavede Bølgegang. Peter tudede, saa Vandet i Rendestenen blev endnu vaadere.

»Hvad søjer Du etter, min rare Dreng?« spurgte Mad. Jørgensen. Hun var saa mageløs god imod Børn og Hunde, var Mad. Jørgensen. Det havde hendes Mand aldrig kunnet være med til; derfor havde hun ogsaa pryglet ham, lige til han lod sig skille fra hende.

»Jeg søjer etter en Tokrone,« sagde Peter.

»Kors bevares! — En Tokrone? — Og det i vor lukavtede Tider!« stønnede Mad. Jørgensen.

»Saadan er Samfundet, lille Madam,« sagde Socialistføreren, der stak sit Hovede ud ad Vinduet i Stueetagen. »Arbejderens sure Spareskilling gaar i Rendestenen, mens at Arbejdsgiveren sparker hansens Sved ud af Værkstedet!«

»Hvad skulde Du ha' brugt den Tokrone til?« spurgte en Skorstensfejer, der kom forbi. Han blev ganske ren i Ansigtet af Forskrækkelse, da han hørte om Ulykken.

»Til at stikke a' for," snøftede Peter. »Den Gamle har kløet mig saa gru'lig, fordi at Lereren snød og gav mig maadelig.«

»Sludder, Dreng!« tordnede Gadebetjenten, der lige kom gaaende af Vanvare. »Du sku' ha' kjøft Margarine for Pengene, sku' Du s'gu. — Er det Løgn?«

»Ja, vel er det Løgn!« svarede Peter.

»Ka' De se, jeg fik ham til at bekjende?« jubilerede Betjenten og knejste, saa Hjælmen trillede ned ad Ryggen paa ham. »Rod bare videre, Dreng. Mine Damer og Herrer, vil De ta'e og adsprede Dem!«

Og saa gik Betjenten om Hjørnet; for der var Ingen, der vilde adsprede sig. Folkemylret blev tættere og tættere.

»Hvor er Cyklen?« skreg en Skuespiller, der kildede sig Vej mellem to Sypiger. Stum og stille stirrede han paa Peter, da han opdagede, at det ikke var en knust Cyklist. Han havde endnu aldrig oplevet, at Nogen havde en Tokrone at tabe i Slutningen af Maaneden.

»Lige godt! — La' vos være menneskekjærlige mod den sølle Splejs!« foreslog Slagtermester Kraftstrup. Han vidste, hvordan en Madpose skal skjæres, for han havde lige taget sig en Ti-kroners Aktie i de salig elektriske Baade. »Nu splejser vi til Splejsen,« sagde han og gik rundt med Hatten. Den blev mylrende fuld af Fem-Ører. Man skulde næsten tro, at han havde en ny Platte tilfals eller solgte Fribilletter til nok en Omgang af Aarhundredets Viser. Saa villig gik det.

»Det er evig Sjus!« raabte Peter og vilde stikke af.

»Holdt!« brølte Kraftstrup. »Først stiller Du til Klø! — Et Klask for hver Fem-Øre. — Hvordan vil Du nogensinde kunne gjenopføre Kristiansborg eller paa anden Maade gavne dit Fædreland, naar Du allerede som Spædekalv gaar og klatter en Tokrone i Rendestenen?«

»Det er hørt!« raabte alle Aktionærerne, medens Slagteren smøgede Ærmerne op, og Peter lod være med at smøge noget andet ned.

»Jeg har slet ikke klattet nogen Tokrone,« hylede Peter.

»Hva' har Du ikke?« skreg Mad. Jørgensen. »Sa'e Du ikke selv, at Du ha'de taft en Tokrone?«

»Ikke et Muk sa'e jeg. Jeg har aldrig ejet nogen Tokrone. Jeg sa'e bare, at jeg søgte efter en, — det gjør vi Allesammen!« grinte Peter.

Og saa kilede han af Sted med Fem-Ørerne.

Kommer ikke — —?

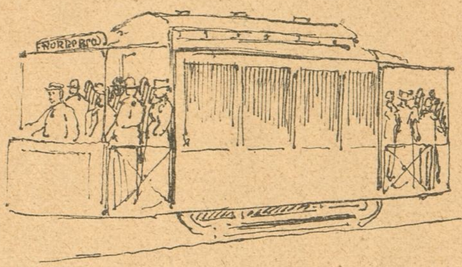

Lange Spor gjennem Gaden sig snor,
Vise Fædre med vrede Ord
Øllgaard interpellerer:
Naar mon det Værk avancerer:
Kommer ikke de Elektriske?

Øllgaard svarer: »Vent, bitte Børn,
End Kommunen maa ta' en Tørn,
Her vil ties og bies,
I vort Aarhundrede indvies
Næppe endnu de Elektriske.

Kanske Vinter der gaar og Vaar,
Og ved Sporene sindigt staar
Solbrændte Mænd. De roder
Gaderne op efter Noder.
Saadan kommer de Elektriske!

Vil man Sporvogn ha' sporenstregs,
Let den sinker sig under Vejs,
Heide har Koncessionen:
Lytter saa listigt til Tonen:
Kommer ikke de Elektriske?«

Øllgaard satte sig stille ned,
I Forsamlingen blev der Fred,
Vise Fædre dog spored'
Tvivlen, som frem sig bored':
Kommer aldrig de Elektriske?

Rundt i Gader var ikke Spor,
Der var bare en Bunke Jord,
Arbejdets Mænd sov til Middag,
Fandt, det var lige fedt, a'
Aldrig kom de Elektriske.

Siden efter i mange Aar
Vise Fædre i Salen staar,
Spørger med ynkelig Stemme:
Øllgaard, hvor langt er vi fremme?
Kommer ikke de Elektriske?

En lille Forskjel.

— Jeg kommer nok til at anskaffe mig en Paryk; vil De være saa venlig at hjælpe mig til Rette dermed?

— S'gerne! Den skal vel helst være med Fjeder?

— Med Fjer! Vorherre bevares! Nej, den skal rigtignok være med Haar!

I Distraktion

— Maa jeg spørge, er Assessoren hjemme?

— Assessoren!? — Guj, ved Hr. Professoren da ikke, at Hr. Assessoren i over 14 Dage har hvilet under Jorden?

— Saa-aa — ja — saa vil jeg ikke forstyrre ham, — vil De bare hilse!

„Rent agrarisk set“.

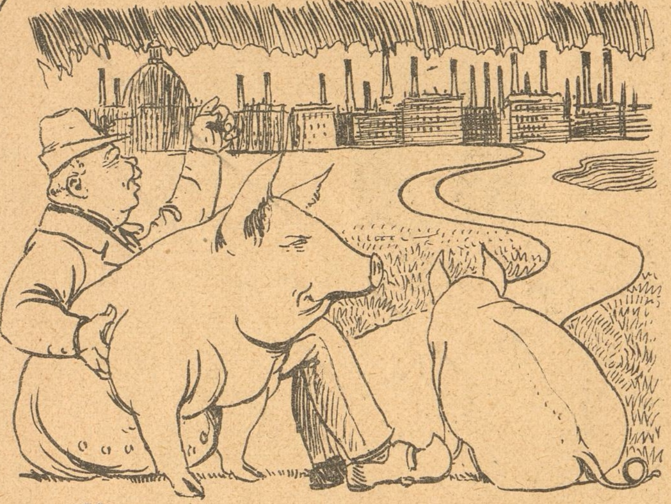

Ude paa Landet bor Agraren saa fedt,
Munter i Sind og saa til Freds blot med lidt.
Intet i Verden elsker han som sin Ko,
Kysser paa Trynen ømt hver Morgen sin So.
Hellere Konen vil han miste end sit Øg,
Lifligst Parfume er ham Duften af Møg.
Men, om han bor i Jylland, Sjælland eller Fyen,
Afskyer han alt, hvad blot der lugter af Byen.

Naar han til Bedste for den elskede Egn
Be'r til sin Gud om lidt velsignende Regn,
Lader han altid med det samme forstaa,
Udenom Byen maa den allerhelst gaa:
Skal der man endelig lidt Vædelse ha',
Saa lad det gaa som fordum i Sodoma.
Det for Agraren var er kosteligt Syn,
Om det med Ild og Svovl nedregned' i Byen.

Læser Agraren, at i Byen er Nød,
Æder han extra et Fad Boghvedegrød.
Vandrer de Arbejdsløse massevis om
Klapper han sagte paa sin grødfyldte Vom,
Er der Falit'er eller anden Slags Krach,
Sender Agrarernes Gud han sin Tak,
Det er for Landet li'som Regnen fra Skyen,
Naar de hinanden æder saadan i Byen.

Mærkelig nok, at den forbandede By
Ingen Agrar dog helt og holden kan fly,
Tungt nok at sige Agrarinden Farvel,
Han maa til Sodoma dog alligevel.
Naar han har solgt en Masse Køer eller Svin,
Og derfor i den næstpaafølgende Termin
Hæver i Bankerne en svær Masse Gryn,
Gaar han bagefter ganske vældigt i Byen.

Utterslev som Badested.

Pressen inviteres.

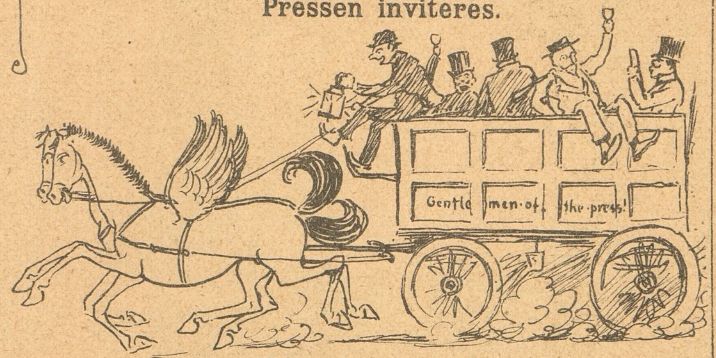

(Privattelegram til *Puk*). Utterslev Kl. 11.

Utterslev havde forleden haft den gode Ide at indbyde Pressen til at bese den der Steds saa udbredte henrivende Naturskjønhed.

Tdlig om Morgenen blev Pressemændene afhentede i de noksom bekjendte elegante Ekvipager, der daglig befarer Strækningen mellem Hovedstaden og Utterslev. Som Formanden for Festkomitéen bemærkede med et lille henkastet Bonmot: de skulde minde Pressen om, at det var Hovedstadens stadige Pligt at gjøre noget for Utterslev.

De fleste Huse ere flagsmykkede og drapperede med de utterslevske Farver. Ved Indkjørselen til Byen var rejst en Æreport med Indskriften: *Non olet.*

I dette Øjeblik gaar vi til Bords til Frokosten. Alle er enige om, at Utterslev er det skjønneste Sted i Amtet.

Kl. 2.

Frokosten var meget animeret. Formanden for Festkomitéen udbragte Pressens Skaal og betonede, at mangen brav Mand fra Utterslev havde udbragt mangen Skaal fra Kjøbenhavn. *Agrardagbladets* Repræsentant takkede for Skaalen, idet han paa en aandfuld Maade udviklede, hvorledes Forholdet mellem Land og By netop knyttedes saa fast gjennem Utterslev.

Efter Frokosten besaa man Gruberne. Alle var enige om at beundre den storslaaede Natur, vistnok den skjønneste paa Sjælland.

Kl. 5 finder der en stor Festmiddag Sted paa Kroen.

Kl. 7.

En glimrende Overraskelse var beredt de indbudte Pressemænd, idet Utterslev Sangforening modtog dem ved Indmarschen i Festsalen. Man afsang »Underlige Aftenlufte« med stor og betagende Virkning. En egen Duft hvilede over den i sin Simpelhed saa rørende Scene.

Derpaa gik man til Bords. En uendelig Række Taler, af hvilke vi dog kun hørte en Brøkdel, blev holdte. Vi selv udbragte en Skaal for Værten og hans velrenoverede Kjøkken. (Vor Korrespondent, der paa dette Tidspunkt synes at have været noget indisponeret, mener formodertlig velrenomerede.)

Alle var enige om, at Utterslevs Dejlighed ikke finder sin Lige paa Øerne.

I dette Øjeblik serveres Kaffen. Der er Kognak og tre Slags Likører. Havaneserne er til 1 Kr. Stykket.

Kl. 8.

Nu er Kaffen drukken. Ved denne drak samtlige Værter Dus med samtlige Pressemænd. Bagefter skulde man have været en Tur pr. Vogn sil Badene, der er beliggende ved Strandvejen, altsaa ikke langt herfra Den blev imidlertid opgivet, da de Fleste af Festdeltagerne følte sig noget angrebne af Dagens Besvær.

Der hersker kun en Mening om, at Utterslev er et af Danmarks skjønneste Punkter.

I dette Øjeblik begiver vi os ind i Spisesalen for at indtage en overdaadig Souper.

Kl. 12.

Nu serveres der — efter nogen Kognak og Sodavand — Sild og Øl samt Snaps. Vi mangler Ord til at beskrive Utterslevs Dejlighed. Utvivlsomt vil det — derom er Alle enige — komme til at indtage en høj Plads mellem Evropas mondæne Badesteder.

(Senere Telegram). For Fuldstændigheds Skyld noterer jeg, at saavel Middagen som de senere Maaltider indtoges hos Neiiendam. Ikke desto mindre føler vi os stadig lige fortryllede af Utterslevs prægtige Natur.

Fin de Cykle-Vise.

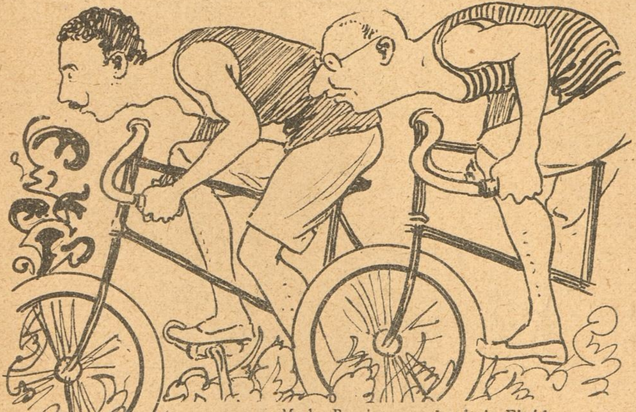

Mel.: Bor jeg paa det høje Fjæld.

Rundt, rundt, Hjulet løber rundt
Paa det Dyr,
Som med Styr
Og Pedaler af Nikkel,
Kilden er til Godt og Ondt
Og som kaldes paa dansk for en »Sikkel«!
Gamle Danmark ejer Mænd
Der har knæ-
sat det Kræ
Med den rastløse Bissen.
De som bedst har redet den,
Det er Staal, det er Hald, det er Nissen!

Selv de er som Staal og Sten,
Bruger Mund saa godt som Ben!
De i Skændsmaal vidt er naa't,
Har Rekorden for Grovheden slaaet!

De har fostret op en Slægt
Uden Skæg,
Men med Læg
Og med Ben (ej i Næsen!)
Og som særlig lægger Vægt
Paa det allerbeskedneste Væsen!
Staar de frem i Ungdoms Kraft,
Mange Klæ'r
Ej de bær'
Paa de »velskabte« Lemmer.
Naar én ta'er et »Mesterskaft«,
Bli'r han hilset af jublende Stemmer!
Skønne Møers Blomsterregn
Gjør ej Fyren Spor forleg'n.
Ros i Tale, Sang og Skrift,
Det fortjener vel slig en Bedrift!

Sé blot, hvor han krummer sig,
Med en Puk-
kel saa smuk
Og med Næsen i Styret!
Konkurrenten hummer sig,
Han er nær ved at vælte med Dyret!
Sved ad Kinden triller ned,
Sin Pedal
Som en gal
Han trakterer med Foden.
Naar han Lønnen for sin Sved,
Han sig føler som Hersker paa Kloden!
Danmarks Kristian længe lev!
Landets Ære reddet blev!
Sejerskronet Helten staar —
Og med Odds, som til Skyerne naar!

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—97 incl. for **halv Pris.**
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Styrkeprøven.

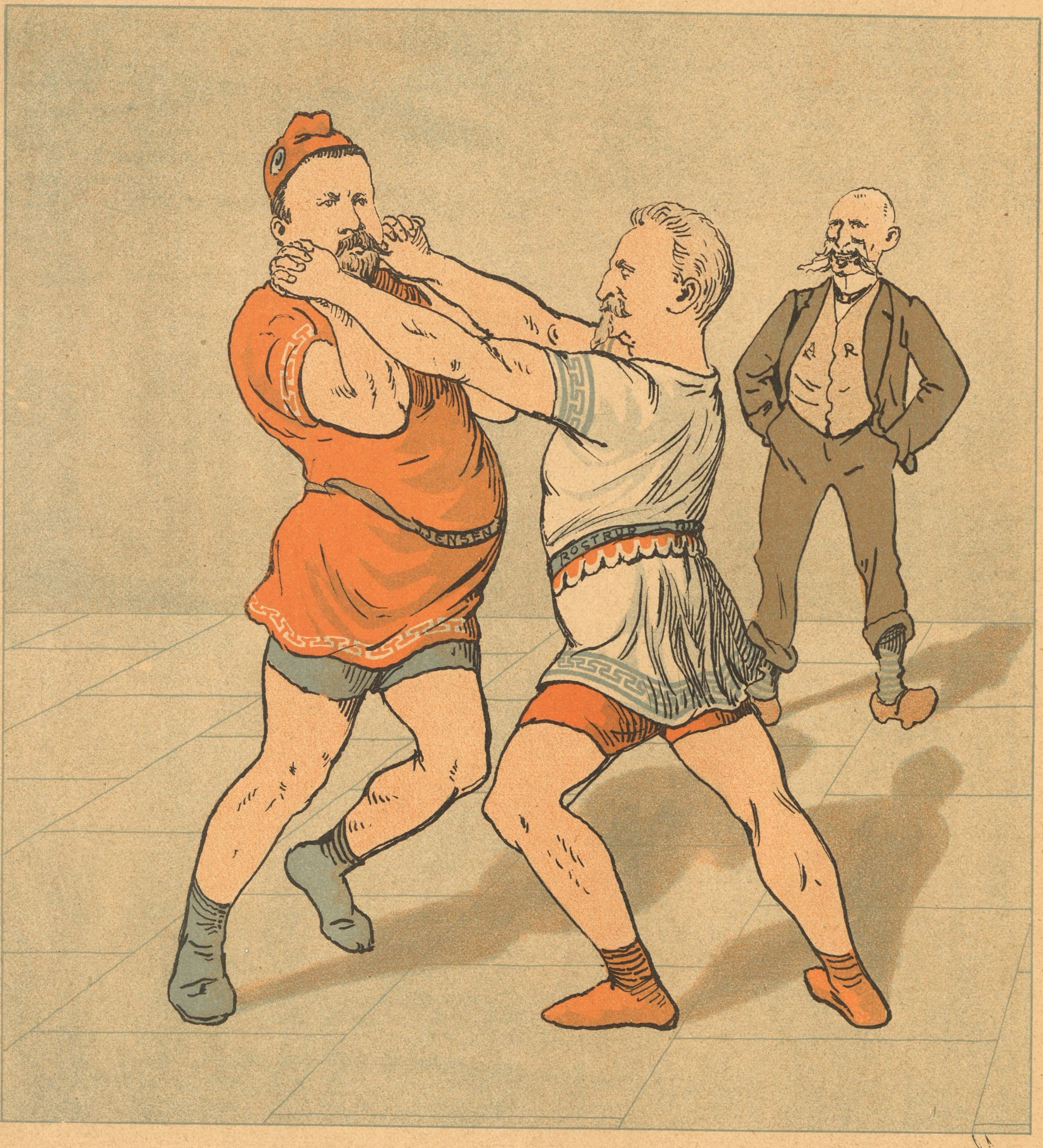

Agraren: Ligegyldig hvem der slaar hvem ihjel,
For os er Kampen et Satans Held!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 11. Juni. Numer 24.

Tidsnok.

— Fruen gaber, De har maaske i Dag haft flere trættende og kedsommelige Visitter!
— Aah nej, De er den første!

Republikansk Krigs-Ret.

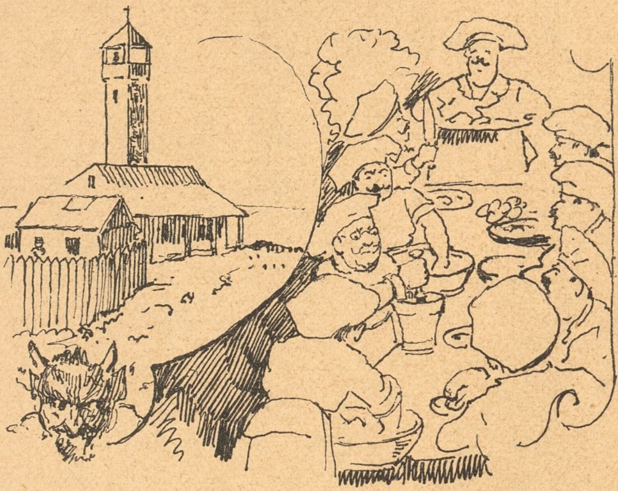

Iblandt de mange delikate Retter,
Der sætter Smag paa en splendid Menu,
Fra Nimbs og Mangors sytten Slags Rouletter
Til sammes Lammesteg og Høns i Sky,
Og som foruden allermindste Kny
Mod Skæbnens Grusomhed til Livs man sætter,
Er der dog een Ret, som maa bære Prisen,
Skjønt den serveres ikkun i Avisen.

Det er den Krigs-Ret, som Alverden grant
Har gjennem Dreyfussagen lært at kjende,
Og som blandt kræsne Ganer Indpas vandt
Ved sin pikante Bismag fra Cayenne.
I hele fem Aar Pressen fik fra denne
En Spalteføde, højst interessant.
Hvor mange fede Ænder med Gemyse
Den Ret opvejed', la'er sig knap oplyse.

At den dog aldrig mægted' frem at lokke
Ret meget Bifald, er saa sandt som trist;
At der har været lidt for mange Kokke
Om at spolere den Ret, det er vist.
Den gode Smag, der sjælden la'er sig rokke,
Fandt den for ufordøjelig tilsidst,
Til man en anden Krigs-Ret lod, som ikke
Var efter »Stabens« Kogebog, beskikke.

— Den første Krigs-Ret er nu saa berømt
Som salig Peder Paarses hist paa Anholt,
Der fik Niels Hansen Kok fra Livet dømt,
Fordi han ikke sig til sidste Mand holdt,
Men havde en Formalitet forsømt,
Saa efter Straffen Kokken ikke Tand holdt
For Tunge, men forlangte kun at blive
Ved Hjælp af Krigs-Ret dømt igjen til Live.

Nu bliver Dreyfus hjem omsider hentet
Fra Djævleøen, som den stakkels Mand
Godt kan betegne som en Anholdts Land,
Og prøve nok en Gang Experimentet.
Blot nu den nye Ret, man faar i Stand,
Maa tilberedes, som han har fortjent det,
Saa Retten ikke nødig har at blegne
I anden Omgang paa Justitsens Vegne.

Gratulerer!

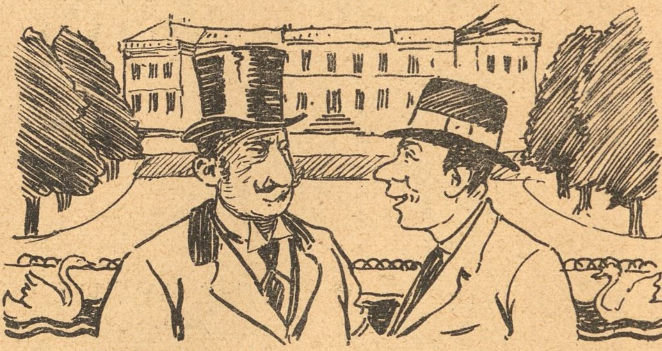

— Ih, Go' Aften, Hansen! . . . Glædelig Grundlov! . . . Naa, De er ogsaa kommen i Frederiksberg Have? . . . Det kunde jeg for Resten tænke mig; De er jo Højremand. Det gaar snart med Højremænd akkurat li'esom med mine Lommetørklæder: Jeg kender Dem altid paa, at der staar et fremmed Navn i dem . . . Gaar De med over i den zoologiske? Det kunde være Sjov at se Hagenbæks Løver holde Grundlov.

— Nej, jeg skal træffe min Familie.

— Familie? . . . Ja, rigtig! De er jo bleven forlovet, siden vi sidst saas . . . Det er med Krigsraad Petersens Datter, ikke? . . . Gratulerer.

— Vi er ikke længer forlovede.

— Naa, saaledes! . . . Gratulerer nok en Gang. Det havde været en fæl Familie at komme ind i.

— Mon?

— Jeg kjender dem! Mellem os sagt: Jeg har selv grebet Pigebarnet i at trille rundt paa en Cykel, saa at Enhver kunde se . . .

— Hvilket?

— Hendes Støvlebaand.

— Ikke andet?

— Det var Pinedød galt nok. For hun havde ingen Støvlebaand. Det havde hun klattet undervejs, og saa havde hun bundet sin Lorgnetsnor i Stedet.

— Meget praktisk.

— Mener De? Ja, men Lorgnetsnoren var et Stykke Sejlgarn. For hun gaar slet ikke med Lorgnet. Og det, skjønt hun er blind som en Muldvarp.

— Er hun?

— Stokblind! . . . Jeg ved ikke, hvad De selv synes: Jeg sad lige bag ved hende og Moderen ude i Kasino, da Journalistforeningen sang Aarhundredets Viser. Saa stak jeg mit Hovede ind imellem dem, dels for at se paa Charlotte Wiehe og dels for at se paa Frøken Petersen. Ved De, hvad hun saa gjorde, . . . jeg mener Frøken Petersen? . . . Hun trak sit Lommetørklæde frem . . . og pudsede min Næse! . . . »Aa, undskyld,« sa'e hun. »Jeg tog vist Fejl. Men jeg ser saa daarlig, og De sad saa nær.«

— Brillant.

— Naa, det finder De? . . . Jeg vil bare fortælle Dem, at hun har haft ligesaa mange Kjærester, som hun har haft Handsker. Og hun kjender ikke noget til at la'e dem vaske. Jeg har selv været lige ved at blive en af dem.

— Har De?

— Ja. Jeg friede. Saa sagde hun Nej. Havde hun nu bare sagt Ja, saa havde vi været forlovede. Men det var et Held, at jeg ikke kom ind i den Familie . . . Hvad gi'er De mig for Faderen?

— Det er da en meget pæn Mand.

— Uha! Uha! — Jeg har med mine egne Øjne set ham behandle sin Kone, som jeg ikke vilde behandle min Hund.

— Hvad gjorde han da?

— Han havde faaet hende ind i en Port paa Kjøbmagergade og kyssede hende lige midt i Ansigtet. — — Nej, der er kun et eneste Væsen i det Hus, som jeg har Respekt for. Det er Krigsraadens Puddelhund. Den er begavet, kan De tro. — — Saadan laa Petersens en Gang paa Landet i Skovshoved. Det skulde være saa fint. Og saa havde de glemt at gi'e Trofast Middagsmad. Men hvad gjorde Hunden? Den løb ud i Haven og kom lidt efter tilbage med noget i Flaben. Kan De gjætte, hvad det var?

— Et Kjødben?

— Nej, . . . en Forglem mig ej!! — Ser De, det kunde Petersen aldrig ha'e fundet paa.

— Men det var jo ikke Hunden, De forlovede Dem med! —

— Forstaar sig.

— Faderen er en Flynder, og Moderen er en Havgasse; saa det er intet Under, at Datteren er blevet en Torsk. Vær glad over, at De slap ud af det Hyttefad! . . . Var det Dem, der gjorde Strejke, eller var det Frøkenen, der lockede Dem out?

— Ingen af Delene.

— Hvad behager? . . . De sa'e jo, at De ikke mer er forlovede? . . .

— Nej, for vi havde Bryllup i Forgaars.

— Farvel, Hansen!

Hvorfor Lavater?

Hvorfor svulmer Heltebrystet
Paa Lavater Lee?
Har han umanerlig tø'stet
Efter Blod at sé?
Vil han vise, han en Helt er,
Selv om han er Klown?
Er det derfor, at han vælter
Med sin egen Vogn?

Hvorfor er han mon saa bister
Som den vrede Bjørn,
Muler sine smaa Artister,
Som om det var Børn?
Hvorfor langer han paa Snuden
Hr. Maningo saa,
At med Sorg og Klagetuden
Han i Seng maa gaa?

Lyster han at sé dem bæve
Ved det blotte Syn
Af en ikke-pansret Næve
Og et rynket Bryn?
Har han glemt, at Fløjelsvanter
Passer bedst for Lam,
Eller er det mon Ducander,
Der har ærgret ham?

Vil, i disse Tider sløje,
Ved Reklamens Kunst,
Caspar selv han overfløje?
Ak, det er omsonst:
Caspar Publikum kun klø'de,
Han slog til med Fryd,
Naar man pilled' ved hans søde (?)
Balletøsers Dyd!

Kan partout Du ikke dy Dig,
Bli'r Du ell's for dov'n,
Hvorfor øve da paany Dig
I at spille Klown?
Hvis til store Resultater
Du vil hæve Din
Circus, saa la' vær' Lavater
Med at gjøre Grin!

Det sidste Middel.

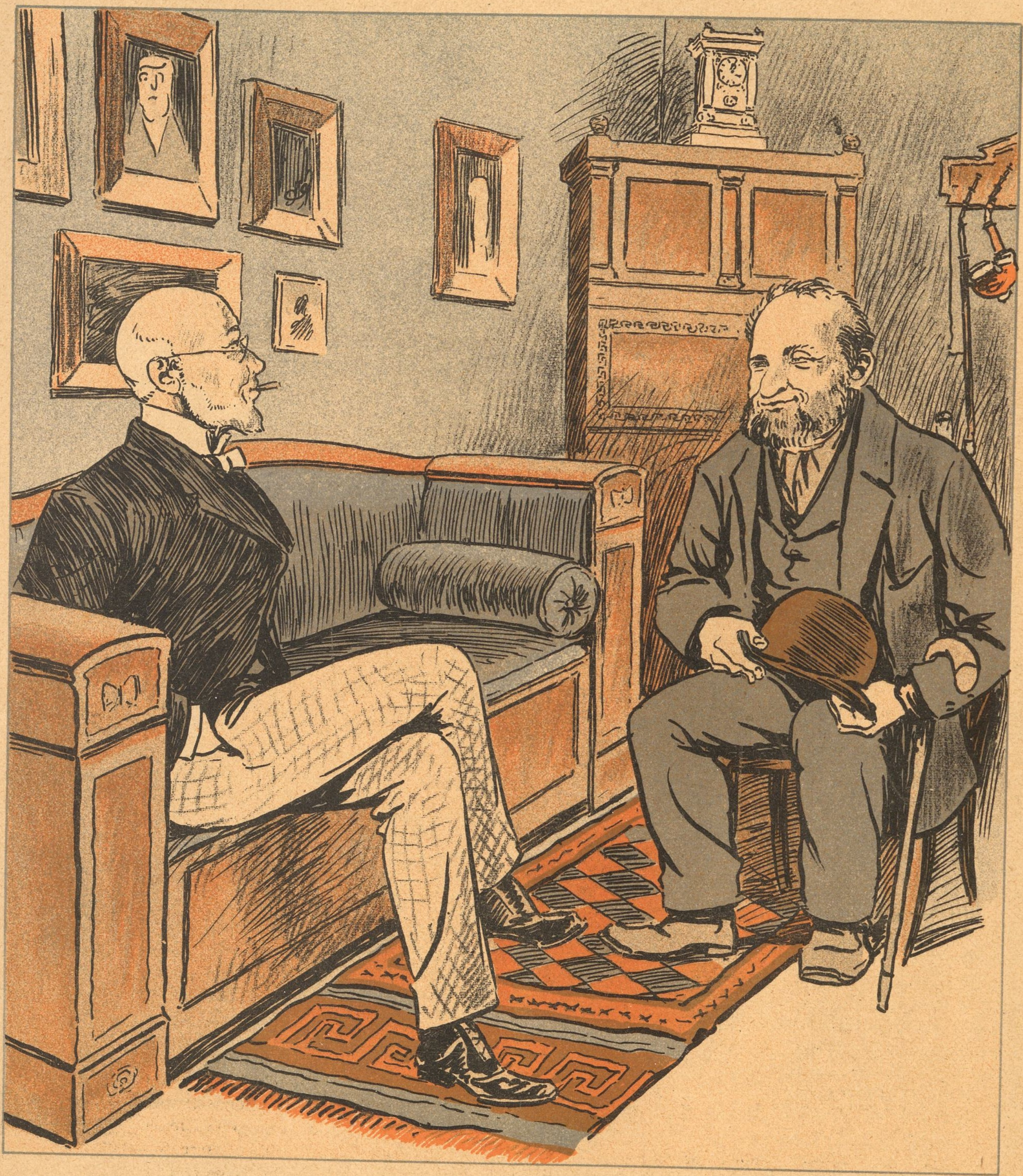

Bonden: Nu ha' jæ prøvet alt, hva' Doktoren har raadet mig til, og ligemeget hjælper det; mine Fødder bliver ved at være lige kolde.

Lægen: Ja, saa ved jeg ikke bedre end, at De forsøger det samme som jeg gør, naar mine Fødder er kolde. Jeg stikker dem ind i Sengen til min Kone.

Bonden (nølende): Ja — ja, det var jo altid et Forsøg værd; men vil Doktoren saa ikke sige mig, naar det kan være Deres Kone belejligst, at jeg kommer.

Enten — eller.

— Næ, som A sier dæ, Per Nilen, de æ bejer aa sed i æ Krou, aa tink paa æ Kirk, end aa sed i æ Kirk aa tink paa æ Krou.

En ny og frygtelig Vise
om Attentatet paa Præsidenten

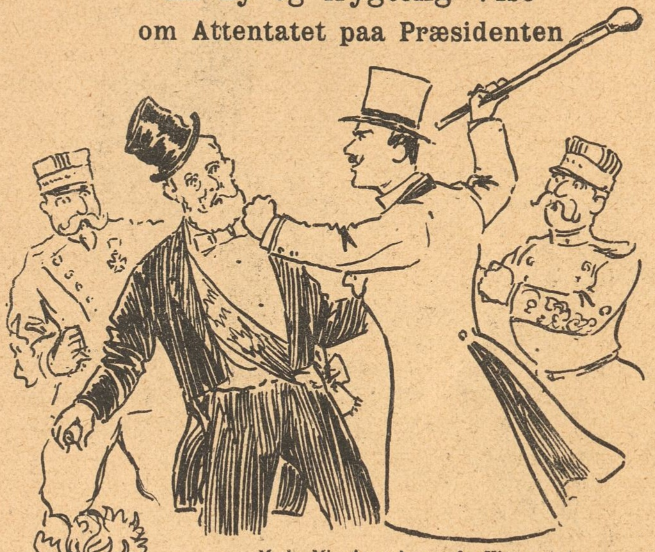

Mel.: Min Amanda var fra Kjærteminde.

Tænk, hvordan at de dog har behandlet
Frankrigs rare Præsident Loubet,
Frækt man vilde have ham forvandlet
Til en ynksom Lammefrikassé.
Han til Væddeløb nok saa fornøjet
Taget var med Kone og med Børn,
Folk var glade og i Pinsetøjet,
En Minister fik en lille Bjørn.

Adelig og syndig Christiani
Var (Forfatter til en Rimordbog),
Heldigvis nu kukkelurer han i
En Kachot, fordi Loubet han slog.
Med en Nellike udi sit Knaphul
Og en Frækheds Aand udi sit Bryst,
En Samvittighed, som nok var knap Nul
Følte han til blodig Idræt Lyst.

I Totalisator'n Præsidenten
Havde vundet en Franc og halvtreds,
Og han skulde netop hen og hente'n,
Han var overmaade veltilfreds.
Da kom Christiani over Pladsen,
Hans Spaserestok var meget svær:
„Nu skal Du, Din Rad, sgu ha' paa Kassen,
Saadan at Du miste skal Dit Vær!"

Og han slog ham oven i hans Ho'de,
Nær han kunde Livet sagt Godnat,
Hvis til alt Held ikke dette gode
Ho'de havde ha't en bedre Hat!
Nu fik Hatten denne grumme Smøre,
Ak! fornylig var den strøget a' —
Se. det blev halvtresindstyve Øre —
Men Loubet var lige glad endda.

Dupuy af Skræk sit Ravrør tabte,
Og hans Kone fik en Smule ondt,
Overalt Christiani Rædsel skabte,
Kun Loubet gik ganske rolig rundt.
Christiani nu i Varetægten
Nok fortryder stille sin Bedrift,
Men for Fængsel slipper ikke Knægten,
Derpaa tør man rolig tage Gift.

Lock-out.

Kristen: Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordmormand: Goddav Kristen Smed. Har Do rejte tænkt over, saa mærkværdigt ded hiele æ?

Kristen: Næ, itte saa møjet, a ded jæ da ve a, men nær a Do sier 'ed, saa mue der jo være noved i'ed.

Mads: Tiden ruller mæ vos, aa hver eneste Dav blier vi ældre.

Kristen: Jo, ded er besønderligt, ded æ'ed Faneme, nær man saan tænker dyft over'ed.

Mads: Sikke Tider, vi lever i, sikke Begivelser!

Kristen: Hu ha! ja sikke Begavelser? Hva æ'ed faa novne?

Mads: Der æ ded mæ Kunger aa Kejsere aa Bidskorper, der guer pue Kungræs.

Kristen: Guer di pue Græs?

Mads: Saan hedder ded, fordi a di tygger Drøv pue a der itte mier mue brues Kanoner aa Bøsser i Krien.

Kristen: Ska der da brues Næverne, ded æ noved faa mæ.

Mads: Næ di vil sitte noved Gift i Stedet faa. Ded æ en mejet stærk Gift som hedder Vold-Gift, som ska sprøjtes mod Fjenden, saa han kreperer i sytten aa en hal Mils Avstand bare ve Lugten. Saa æ der Dreifus.

Kristen: Dreifus, æ ded osse saan novet uhyggeligt noved?

Mads: Dreifus, ded æ Tidens saakaldede stuere Princip.

Kristen: Føj Fan! æ'ed saa slemt, ded hadde jæ dov itte troet. Ve Do mier?

Mads: Naadada! Har Do kanskesens itte hørt, a der æ brudt en stuer La-gaat yd?

Kristen: Næ Faneme om jæ har, æ ded fra Tugthuset?

Mads: Æ Do itte osse fra Tugthuset. En La-gaat ded æ noved, som de højere Aktoriteter bestemmer, nær a I

Smedde-Bæller aa andre Haandværker-Bisser blir faa dyre mæ Jeres Kram. En Dav kjører Kungens Fod rundt mæ en stuer Trillebør fuld a bare Hængelaase, aa hver Gang a han kommer te en saan Haandværker-Snude, saa verfer han ham mæ Kjælling aa alle Ongerne nør ad Trappen aa yd pue Gaden aa sitter en Hængelaas faa Døren. Nær La-gaaten kommer her te Sovnet blir'ed Sovnefoden eller mæ, der kommer te a verfe jer.

Kristen: Do ve da vel itte verfe mæ, Mads, jæ æ da itte faa dyr mæ mit Arbede.

Mads: Der klaves dov over Dæ, aa hves a Do tar mier end en Krones Penge faa den nye Sprøjte te Madammen, saa ka je itte skaane jer. Hvormanne Onger æ'ed a Do har?

Kristen: Vi har ti Støkker mæ den, vi har i Vente.

Mads: Ja, ded æ jo itte saa lidt a slæve om mæ pue Gaden. I ka jo itte en Gang fue Plads i en Høstak.

Kristen: Ded ka der være noved i. Ka jæ slippe, hvis a vi sier 75 Øre faa den Sprøjte?

Mads: 50 Øre aa itte en Øre mindre, saa ka Do slippe. Saa blier der jo osse novne Støkker Hængelaase faa Dæ a lave.

Kristen: Ded ka der være noved i. Aa mue jæ saa lave en rejti stuer en til Per Jensen, som fusker i min Handtiering.

Mads: Ded ka godt være, men ded ka vi tales ve om ve en Omgang smue Sorte.

Kristen: Ded bøjer jæ mæ faa.

Fremtids-Nekrologer.

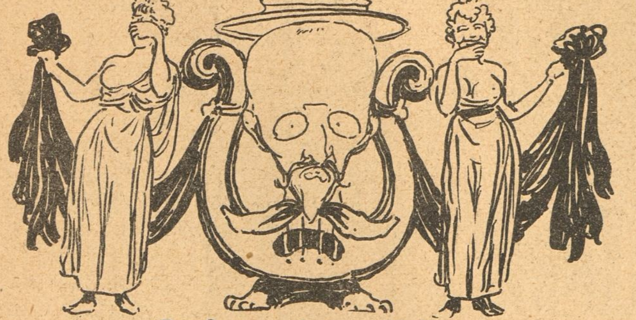

Professor Anton Melbye.

De, hvis Vej jænlig falder igjennem den nu af høje Arbejderkaserner næsten helt omgivne Charlottenlund Skov, ville jævnlig have mødt en ærværdig, hvidhaaret Olding, hvis forklarede Aasyn virkede underlig betagende paa alle dem, der mødte ham. Med et venligt Ord til Alle og Brødkummer til Spurvene færdedes han i den store Park, drak sin Kaffe i Fugmanns historiske Kafé eller spaserede lidt i det nye Vold-Anlæg, der hvor en Gang det nu nedrevne Fort laa.

Oldingen var den gamle Digter Anton Melbye.

Vi behøver ikke nærmere at gaa ind paa, hvad han var som Digter. Alle har vi dog hørt vor Moder synge os i Søvn med „Drej om ad Lille Kongensgade", og da vi kom i Skole, lærte vi „Nej, stop nu lidt, Schmidt". Og hvor danske Mænd og Kvinder have samledes til Fest, har den forunderlig gribende Sang om Biskop Absalon og Eskild Salomon altid højnet Stemningen. Den Side af hans Virksomhed er altsaa kjendt nok, og yderligere foreligger der jo — foruden Standard-Udgaven af hans samlede Værker — det store monumentale Værk af En af vore mest fremragende Kritikere:

„Anton Melbye, et Livs Poesi" i fire Dele.

Men Danmark staar ogsaa paa anden Maade i Gjæld til ham. Thi da Landet stod i Vaade, stod han frem som en Tyrtaios i vort Folk. Man vil endnu huske hans politiske Skribentvirksomhed. Gjennem en Række begejstrede Kvad opildnede han Folket saaledes, at Ministeriet Hørring omsidet maatte vige for den offentlige Mening. Det blev afløst af Ministeriet Trier, og hermed havde Frihedens Sag sejret.

En af den nye Regerings første Handlinger var at udnævne den højtfortjente Digter til Professor. Senere steg han fra Hæderspost til Hæderspost: han blev en kort Tid Chef for det kgl. Nørrebros Theater — med Hr. Vilh. Petersen som Kommitteret — Kommandør af Dannebrog og — ved sit 50-Aars Digter-Jubilæum — dekoreret med Fortjenstmedaillen i Guld.

Endnu til det sidste fulgte han forbavsende godt med paa alle Omraader. Det vil saaledes mindes, hvorledes han nylig i Koncertpalæet traadte op mod den moderne usædelige Literatur. Da den hvidhaarede Olding fremmanede de stolte Traditioner fra Edvard Brandes' og Peter Nansens Dage og med en Stemmn, der rystede af Bevægelse, talte strenge Ord til Nutidens Ungdom, kunde man høre en Knappenaal falde til Jorden.

Det er et af vore største Navne, der med ham forsvinder. Nørrebros kgl. Theater vil sørge ved en Festforestilling, bestaaende af en Prolog og udvalgte Scener af Sommerrevuerne.

PUKs **Redaktion og Expedition**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Bindet fra Øjnene.

Naar Frankrig Kaptajn Dreyfus lukker ud,
Da hun fra Øjet fjernet fik sit Bind,
Saa følger hun Retfærdighedens Bud,
Naar hun erklærer General-*Lock-in!*

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 18. Juni. Numer 25.

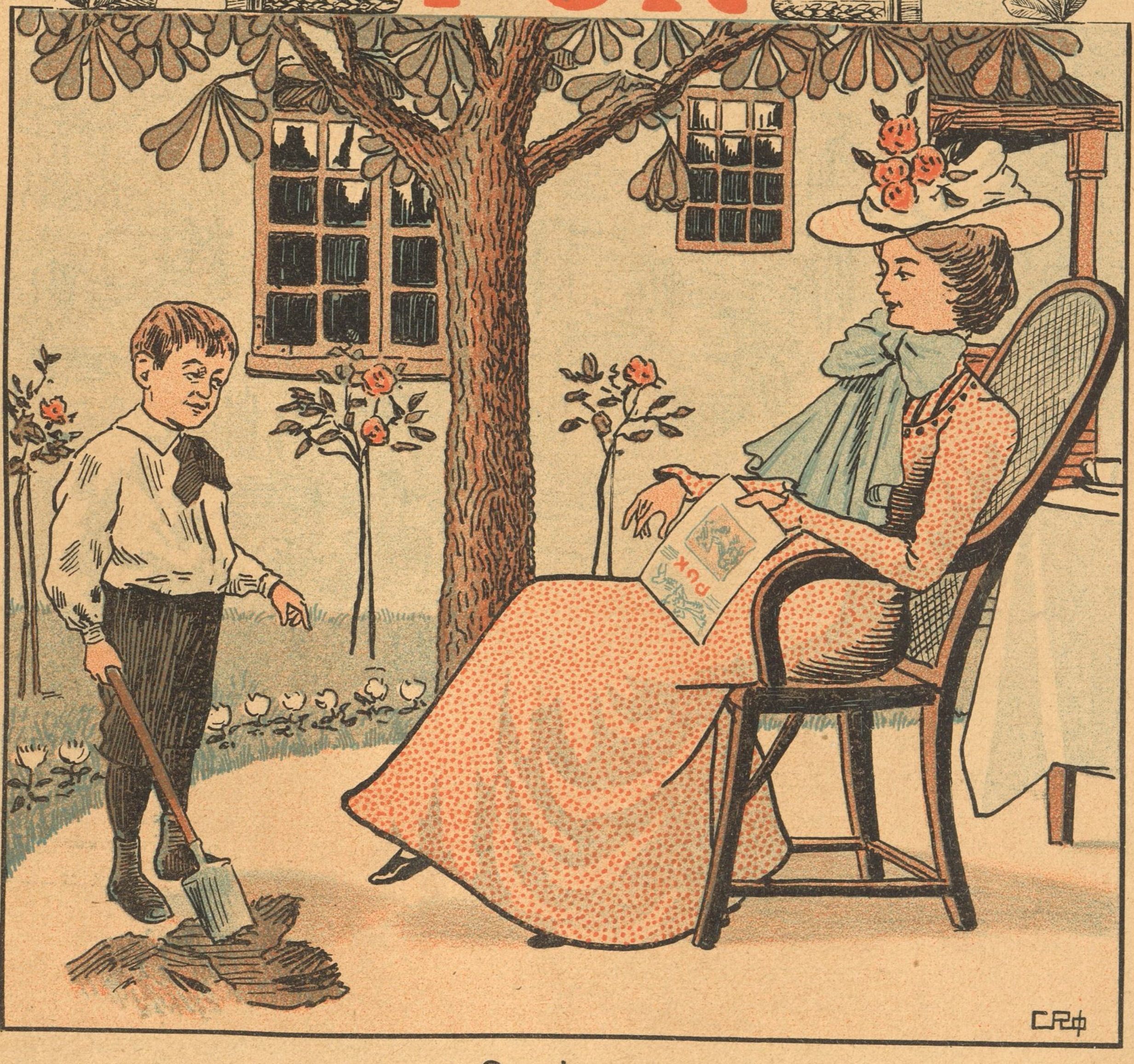

Samleren.

Børnehave-Frugt.

— Hvad graver Du efter der, Hans?
— Efter en lille Kineser. Frøkenen sagde, de boede lige neden under os.
— Naa, men hvad vil Du saa gøre med ham?
— Jeg vil sidde ham i Bur.

I ledige Timer.

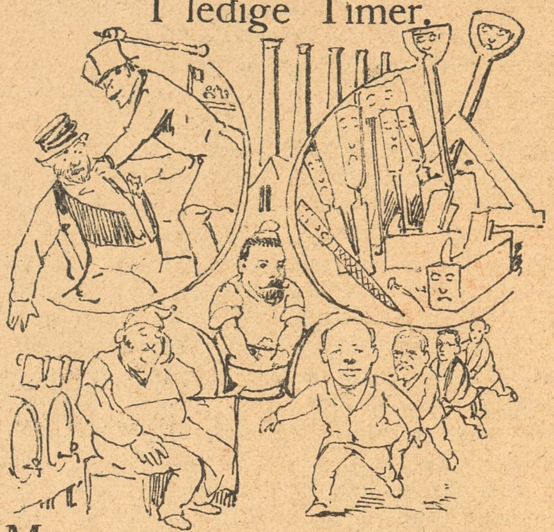

Mens Tvedragt i Galliens Folkekammer
Gaar om lig en brølende Løve paa Rov,
Og selv Senatorerne sprude Flammer,
Naar her er i Gaden tilfældigt Sjov,
Og Præsidenten i Ho'det man rammer,
Hvortil i en Fristat man burde ha'e Lov,
Har hjemme hos os af den Slags Jammer
Og Optøjer knap vi til Husbehov.

I Hafnias travle, befærdede Gader
Ta'er Folk sig et Hvil baade Hellig og Søgn
En enkelt Dampskorsten knap nok tillader
Sig her at forfriske Luften med Røgen,
Grovfile, Stemmejern, Høvle og Spader
Henligger i Dvale det hele Døgn,
Og det, at en Blikkenslager slaar Plader,
Kan snart uden Risiko stemples som Løgn.

Beværteren ir drømmer selv, at hans Gjæster
»Bestiller« slet ingen Ting i hans Fag,
Skjønt Næringsdrivende slaar med Protester
Mod Arbejdsstansningen propre Slag.
Og mens Maler JENSEN sit Rygte befæster,
(Han har nok »gjort Skridt« til en Pressesag)
Fusker hver Svend snart som »Fægte«-Mester,
Det er hans normale Arbejdsdag.

Endskjønt han er fri for »Slaveaaget«,
Som under Mestrene ellers han bær',
Er al denne Frihed ham dog for broget,
Saa Pressen om extraordinær
Rigsdagssession rykker ud med Sproget
Og fordrer vort Folkething samlet her;
— Men, hvis det ej heller bestiller Noget,
Saa er jo »Hr. SØRENSEN« lige nær!

Maaske det Vidunderlige dog hænder,
At Lykken LARS DINESEN kunde staa bi,
Saa han og hans moderate Venner
Kom ned med et splinternyt Parti;
Thi, selv om det ikke af Kjærlighed brænder
Til vore Brostenes Storindustri,
Det kunde til tørt Brød i ledige Hænder
Sit Parti »røgede« Varer dog gi'e.

Fra Pensionatet.

Kjære Hr. Redaktør. For nu maa De ikke tro, at jeg har mere med de Hellige at gjøre, som dengang den ækle Jens Lammestrup boede i mit Pensionat og afsatte Uhyggens Pletter overalt i mit yndige Hjem med sin sorte Haand (for han vaskedc sig aldrig), nej nu er Livsglæden vendt tilbage, men det er ogsaa to rigtige Spilopmagere, jeg har faaet, det er to theologiske Studenter, saa kan De nok tænke Dem hvor gemytligt vi har det, og den ene af dem er endogsaa det gale Menneske, der slog Sjællands Biskop paa Maven og sagde: »Vær nu en gemytlig Svend«, og han siger, at det var det grinagtigste Sold, han nogensinde har været med til, og at han aldrig skal glemme den bævrende Fornemmelse, han havde, da hans Fingre berørte den ærværdige Mave, eller det sjælsforpinte Blik, hvormed Bispen stoppede op i en Udvikling om Ungdommens sædelige Pligter og slog Kors for sig, medens den gale Student henne i et andet Hjørne saa sit Snit til at hælde to Glas Hennesy i Professor Peder Madsens Kaffekop og bagefter stjæle Kammeradvokatens Lommetørklæde ud af hans Baglomme og slaa en Knude paa det, saa det ulykkelige Menneske hele Aftenen pinte sig med at finde paa, hvad det var, han skulde huske, men da han tilsidst rykkede en kommanderende General i Overskjæget saa han nøs og kaldte en gammel Admiralinde for sin lille Snuskebasse, fik Værten lokket ham ud i Entréen, hvor to Tjenere overfaldt og kneblede ham og fik ham kjørt hjem, men fra den Tid blev han berømt mellem Theologerne og lavede en Klub, der hedder »Frit Slag« og som bestaar i, at der trækkes Lod om, hvem der næste Gang skal slaa en Professor eller Provst eller allerhelst en Biskop paa Maven og saa holder de hver Ugedag Møde hos ham eller »Bibellæsning«, som de kalder det, og morer sig saa yndigt, især naar han optræder som Præstestemme-

Imitator, saa en anden bliver hel hjertevarm over al denne Livsglæde, og den skulde ogsaa De komme og tage Del i.

Deres hengivne

Rudolphine Bollerup,

har ogsaa kjøbt »Sybilles Livsvækker«.

Familien Hansens Middagsbord.

Er Makrelen saa haard som et Kosteskaft! Min gode Hr. Hansen, hvis der er noget, der er ufordøjeligt og usmageligt, er det dine evindelige Raillementer over Middagsmaden. Tror Du oprigtig talt, Hansen, at jeg har frie Hænder? *Jeg véd sommetider ikke, hvad jeg skal tro!* Haha! haha! Véd Du, kjære Mand, at vi har General-lockout? *Hvad Fanden kommer det —!* Først maa jeg bede Dig erindre, at de smaa Væsner, der uden egen Skyld nævner Dig ved Fadernavnet, er til Stede, dernæst, at Amalasvintha ikke er mere i min Tjeneste. Du kan bare tænke Dig, da jeg kom ud i Kjøkkenet i Formiddags, saa var der ikke en Kat; men inde fra Amalasvinthas Salon lød der Sang og Bægerklang. Jeg iler til, river Døren langsomt op og, vil Du tænke Dig, dér sidder fire Lock-out-sidere, fire søndagsklædte Hungerkandidater med Amalasvintha og to andre Tasker. De havde et helt Arsenal af Bajere og Aalborgere paa Kommoden og ovre i Sengen laa, Gud hjælpe mig, den pletterede Kaffekande, vi fik af Etatsraad Gamél, og syv af Mors ægte forgyldte Kaffeskeer. »Amalasvintha Dreyfys-Jakobsen.« siger jeg, »skal der drikkes hele Dagen? Hvis De ikke paa Sekundet vrider Adolfs Normaltrøje op, som De skulde have gjort for to Timer siden, saa kan De ligesaa godt gaa strax«. »Skab Dig ikke, Therese« — hører Du, Hansen! — »Skab Dig ikke, Therese,« hviner Amalasvintha, medens de to andre Skjønjomfruer og deres Mandfolk slaar en skingrende Latter op. »Fruen,« siger hun saa, »kan vride og vende sig selv, som hun lyster. Saa! Ja, lille Kapitalistmadam, det er netop det, jeg vil. Saa kan De se Dem om, hvorfra De kan faa Dem et nyt Trældyr. Det bliver vistnok vanskeligt, for Fruen har jo et nyt spændt for hver Maaned.« — Du tillader Dig at grine, Hansen! Du tager Parti for Utysket selvfølgeligt. Ja, det er saamænd ærligt fortjent, hvad der sker Arbejdsgiverne i disse Dage, hvor de ikke er saa enige engang, at Manden tør forsvare sin Kone mod en overmodig Tjenestepige. — Men saa kan Du tænke Dig. Amalasvintha tog uden videre og gik med de Andre. Hun havde den pappegøjegrønne Hat paa, og de skraldede ned ad Trapperne denne Aarhundredes Vise: »Jomfru, vil De med i Skoven«, saa jeg véd nok, hvad Letsindighed den stod paa. Men saa kan Du tænke Dig, halvanden Time efter kommer Kreaturet igjen og siger, at nu vilde hun nok arbejde, naar hun, vel at mærke, fik 2 Kroner mere om Maaneden, naar Madam Ludvigsen, Vaskerkonen, blev afskediget paa graat Papir, og naar jeg lovede ikke mere at handle hos Slagtermester Bovbjærg, hvis Karl i sin Tid var forlovet i tre Uger med Amalasvintha. »Min kjære, lille Pige,« svarede jeg, behersket og rolig som altid. »Du kan gaa i Skoven, i Rømersgade og i Hundene, akkurat som Du lyster. Madam Ludvigsens Petrea, der kun er tretten Aar gammel, men dobbelt saa stærk og kun halvt saa dyr som Du, er fæstet af mig. Saa med hendes og Himlens Hjælp klarer jeg mig nok. Adjøs min Pige!« Under letfærdige Ord, som jeg ikke gider nævne, steg hun ned ad Trappen og forsvandt i Beværtningen ovre paa Hjørnet, hvor jeg selv saa, Mandfolkene ventede hende. Men nu var Klokken bleven halvfire, saa Du forstaar maaske, kjære Hansen, at Makrelen maaske er en Smule for meget stegt. Men Lockouten medfører mange Forstyrrelser og Kvaler i Familielivet. Velbekomme!

Bliver Østersen dyrere?

»Min kjære lille Stamgjæst,
Hvorfor er Deres Kind ej rød?
En Østers er dog skam bedst
Af al den Mad, De nød.«
»Ak, jeg har hørt en sælsom Ting,
Derfor gaar jeg lidt tavs omkring:
Nu alle Østershandlere
Nok danne vil en Ring.

Jeg troede her i Landet
Var mer end Østers nok,
Thi ikke blot i Vandet
Gaar Bløddyr om i Flok.
Og dog i Fiskehallerne
Nu lægger de paa Skallerne,
Og gale er Gourmanderne
Nu udi Skrallerne.

Hvor kan en Østers bære
Paa slig en eminent Værdi?
Den Dyrtid kaldes, Kjære,
Kan Dyreplageri.
Paa alle Østersbankerne
Der Vemod er i Tankerne,
Hvert Dyr nu sender bønligt Blik
Til Østerssankerne.

Og vi kan risikere,
Hver Østers snart lock-outet bli'er,
Naar man en Krone mere
I Arbejdsløn snart gi'er.
Mon ikke gamle Herman Trier,
Vort Byraads største Pryd og Zir,
En Smule kunde mægle,
Saa Handlerne sig gi'er?«

Saalunde hver en Spiser
Vemodig tale maa,
Hver Østershandler fniser:
»I bider dog nok paa!«
Men det forstaas af Lærd og Læg,
Nu graaner mangt et Østers-Skæg —
En Krone for et Skaldyr
Saa lille som et Æg!

Gode Raad dyre.

— Aa Gud, aa Gud! Hvad Fanden skal jeg dog gjøre?

Morgenstemning.

Præsten: Hvad er det I gør der, Jesper? Skam jer! Hvad siger ikke Kong Salomon: Ser ikke til Vinen, naar den er rød, thi den stikker som Slangen og bider som Basselisken.

Jesper: Ja — de' ka' godt vær', at Kong Salomon har sagt det — men saa er han sku' hejer aldrig vaagnet saa'n om Morgenen med Tungen saa stur, at den it ku' være i Munden.

Efter Blaa-Mandag.

„Til Arbejde, Fatter, det lysner i Øst!“
„Hold Kjæft Kjælling og skrup saa a',
Du ved, jeg kom hjem Kl. 5 Stykker fø'st,
Derfor jeg vil hvile ida'“
Den udslidte Mand nyder Søvnen saa sød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

Om Tirsdagen tørner han ud Kl. 9
Og vandrer mod sin Arbejdsplads,
Men „Limpinden“ kan han da ej gaa forbi,
Her maa han s'gu ha' sig et Glas;
Men godt Kl. 11 han træller for Brød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

Den barkede Haand han naturligvis maa
Først række til hver Kammerat,
Og sætte Humør i sin Krop ved at faa
Om Søndagens „Kæven“ en Prat.
Ved Ettiden Pligten dog atter han lød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

Men rædsom er Solens fortærende Kraft,
Naar i et Kvarter man har slidt.
Da trænger man voldsomt til Bajerens Saft
Iblandet med lidt Akvavit.
Ved Tretiden kan han dog atter til Nød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

Men arbejde timevis det er s'gu snavs,
Saa falder Værktøjet af Haand,
Men saa vil et Slag Sexogtreds eller Sjavs
Opkvikke den sløvede Aand.
Til 4 behageligt Kortspil han nød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

En Krænkelse stor han ved Femtiden har,
Tænk Mester paa Pladsen da staar!
Til saadan en Frækhed der er kun et Svar,
Han kaster sit Værktøj og gaar.
Nej hellere ikke fortjene en rød —
Til Arbejd i Liv og i Død!

En Røverhistorie.

Fransk Kadetskib paa Rheden, — gammeldansende, svenske Studenterben i »Dagmar«, — ferieturnerende Provins-Martinius'ser paa Nørregade, og provinsturnerende Herman Bang'er i Tivoli, — — uha! uha!

Kan man fortænke den noget ældre Grosserer Bunkelund i, at han gjemte sin noget yngre Fru Bunkelund i en Villa paa Strandvejen? Der laa de alle Tre og ventede paa, at det maaske nok bliver Sommer engang i Sommer. De to var nemlig tre: Herren, Fruen og en Familielykke.

Familielykken var to Maaneder gammel; men uhyre fremmelig i Udspekulerthed. Hans Tale var: »Æ . . . gyh!« og »Ø . . . røh!« og intet udover dette. Men om Nætterne udfoldede hans dæmoniske Natur sin fulde Kraft. Først lod han Forældrene falde grundig i Søvn; saa udsendte han et Par »Æ . . . gy . . . gyh!« og »Ø . . rø . . røh!« som en Slags Forpostfægtning, — og saa kjørte han pludselig op med det svære Skyts. Naar Verden mindst anede det, satte han i et Brøl saa vældigt, at hans Gamle foer op i Sengen og slog Skaller af Forskrækkelse. Og var Krigen først erklæret, kunde hverken Fredskongresser eller Voldgifter skaffe de to Ophav deres otte Timers Normalsøvn. De var lockoutede til den lyse Morgen. Først da puttede den unge Bunkelund alle ti Fingre i Munden og lagde sig til Hvile med et blidt Smil efter veludført Nattearbejde.

Fruen var heldigvis nervøs. Det var en Lykkegave, hun nødvendigvis maatte ligge og tænke over. Følgelig maatte Hr. Bunkelund holde for. Med Tøfler paa og vajende Klædebon, — han var altid hensynsløst letklædt, naar han laa i Seng, — vandrede han op og ned ad Gulvet med Koncertgiveren i Armene og vissede. Heraf læres, at en Faders Glæder ere mangfoldige, om end ikke ublandede.

Saa var det en stille Maaneskinsnat. En idyllisk Snorken, udsat for tre Stemmer, frembragte den vildeste Uorden i alle Sovekammerets Lydbølger. Men den var kun tostemmig, da Fruen pludselig satte sig op i Sengen og greb sin Halvdel i Næsen. Hun havde ment Armen.

»Bunkelund!« hviskede hun; »Bun . . . ke . . . lund! — Ta' og vaagn! — der er Røvere nedenunder.«

„Ti dog stille, — Du vækker Ungen! — Hvad skulde vi med Røvere? Er der noget, de kan stjæle?«

»Om der er! — Alt vores Sølvtøj. Og de dejlige Æbleskiver, jeg selv har bagt.«

»Lad dem saa bare prøve paa at fordøje Æbleskiverne. Saa svarer jeg for, at de aldrig naaer til Sølvtøjet.«

»Du er et Uhyre, Bunkelund! — Skal vi ligge her og la' os myrde for at fornøje det fremmede Menneske? — — Gudd! der er han!«

I et Nu var Bunkelund i Tøflerne, havde hentet en Revolver i Spejlskuffen og stillet sig bag Døren. For at berolige nervøse Læserinder, ville vi straks røbe, at Revolveren var en Eau-de-Colognesprøjte. Men den kunde nok ligne et Mordvaaben, naar der ikke var for lyst i Stuen.

Sagte og forsigtigt blev Døren lukket op.

»Staa! — Eller jeg skyder!« brølte Bunkelund. Det havde en imponerende Virkning. Tyven stod som ramt af et Lyn, og den unge Bunkelund følte en øjeblikkelig Trang til at assistere sin tapre Fader med et af sine kraftigste og varigste Hyl.

»Naade, Herre!« stammede Tyven.

»Hva'beha'er? . . . Ti stille, Dreng! . . . Hvad sa'e De?«

»Naade«, gjentog den arme Synder.

»Ikke Tale om Naade! . . . Hold dog Mund, Dreng! . . . Jeg skal lære Dem at bryde ind hos en fredelig Familie! ... Vil De øjeblikkelig gaa hen og tage den Unge!«

»Bunkelund! Hvad gjør Du med Barnet?« skreg Fruen og stak Hovedet frem fra Dynen.

»Vil De tage den Unge, siger jeg! . . . Og vil De saa visse for ham, til han dyer sig!«

Resten af Natten laa Hr. Bunkelund i sin varme Seng og sigtede med Eau-de-Colognesprøjten, mens Tyven travede op og ned med den vrælende Universalarving.

Om Morgenen gav han ham 25 Øre i Visse-Løn og lod ham løbe.

Leveregler for Opvartere.

(Frit efter Fru Nimbs Menu-Ordbog).

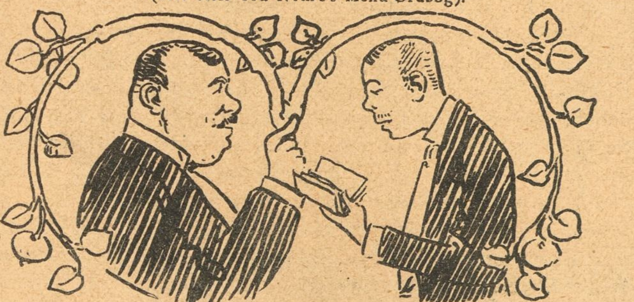

Det er en af Opvarterens første Pligter grundigt at efterse alt Porcelæn og Glas, naar Gjæsten har spist. Er der kun levnet nogle Rejeskaller eller en Skefuld Sennep, kan han rolig lade det gaa ud i Kjøkkenet igjen. Skulde der derimod være en halv Hummer eller en Bøf, bør han nidkjært udslette ethvert Spor deraf.

Man vogte sig navnlig vel for at lade noget af Betydning blive tilbage i Glassene. Det kan endda passere, naar Talen er om skummet Mælk, men absolut ikke, naar Drikken er Øl, Vin, Kognak osv. Ligeledes bør Opvarteren sørge for, at disse Drikke ikke faar Lov at staa og dovne i Flaskerne.

Opvarteren skal altid servere for Gjæsterne saaledes, at Tuden af Saucekanden for paakommende Tilfældes Skyld holdes over Gjæstens Frakkelomme.

Det unge Menneske, som vil vie sig til Opvarterfaget, maa være kvik og i Besiddelse af selskabelige Talenter. Det morer saaledes mangen Gjæst, naar Opvarteren kan fortælle ham en morsom Historie, naar han spiser. Dog maa disse Historier være nøje afpassede efter Vedkommendes Alder og Kjøn. Har Opvarteren læst „Det unge Blod“ bør han f. Ex. ikke fortælle Indholdet deraf, naar der er Damer til Stede.

Naar en Gjæst træder ind, bør Opvarteren se ud ad Vinduet og helst fløjte. Det gjør et overlegenr og imponerende Intryk og stemmer Gjæstens Sind til Andagt og Ærefrygt.

Naar Gjæsten har hængt Tøjet fra sig og taget Plads, bør Opvarteren stille sig foran ham og se ironisk paa ham. Gjæsten vil under dette Blik let blive forfjamsket og bestille noget andet og dyrere, end han egentlig havde tænkt sig. Og derved skaffer Opvarteren Kaféen en forøget Indtægt.

Opvarteren kan godt stille sig saa nær ved Gjæsterne, at han kan høre deres Samtale. Der kunde nemlig altid falde en Bemærkning af, som kunde interessere ham. Men skulde det kjede ham at høre paa det, bør han vende Ryggen til.

Det haster aldrig med at servere før i det Øjeblik, Gjæsten rejser sig for at gaa et andet Sted hen. En virkelysten Opvarter kan altid forslaa Ventetiden f. Ex. med at pille sig i Næsen. Han kan ogsaa, hvis han særlig ønsker at give Gjæsten et Indtryk af den pinlige Renlighed, der hersker i Kaféen, give sig til at rense sine Negle.

Det unge Menneske, som vil være Opvarter, bør kunne regne godt. Han bør saaledes aldrig nogensinde regne for lidt. Er han ikke rigtig sikker i Tabellen, bør han derfor hellere for en Sikkerheds Skyld sætte Regningen for Gjæstens Fortæring lidt højere, end han egentlig vurderer den til.

Men fremfor alt bør han paa Forhaand kunne beregne Drikkepengene og indrette sin Optræden derefter. Forekommer de ham for lave, bør han tilkaste Gjæsten et døende Blik og derpaa vente lidt for at se, om han ikke skulde gaa i sig selv og lægge lidt paa. Men gjør han det ikke, har Opvarteren bare at lade, som om han var Luft.

Overfor Stamgjæster kan Opvarteren godt tillade sig en lille Spas, saasom at klappe dem paa Maven eller profetere om deres nærforstaaende dødelige Afgang paa Grund af *delirium tremens*, ogsaa kaldet den store Dille.

Det fordres paa det bestemteste af Opvarterne, at de skal være ordentlige og propre. Trænger f. Ex. deres Næse til at pudses, bør de strax benytte Servietten i dette Øjemed.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Endelig!

Justitia saa ved første Øjekast
Hvor Dyden var, og hvor den fule Last.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 25. Juni. Numer 26.

1873 PUK 1899

Honet Ambition.

Præstesønnen: Kom saa Las Pæter og bli'e spændt for. . . ?
Las Pæter: Ja, jeg vil nok gaa Fjermer — men da itte med en Tøs.

Sankt-Hansaften-Spil.

(En Hovedstrømning i det nittende Aarhundrede).

Trods alle Sjælesørgeres Protester
Slaar den gelade Ungdom her til Lands
Til Søren paa de nationale Fester;

Den holder Grundlovsfest med Drik og Dans,
Og, selv om Pungens Status er i Dalen,
Saa skal den dog paa „Bakken" ud St. Hans;

Dog ikke for at høre Nattergalen,
Men for at muntre sig til „Lærkens" Trille
Og blæse paa Sankt Hanshorn ad Moralen;

Thi baade den Slags Dyr, der er for vilde,
Og de, der er for tamme enes om
At profanere salig Kirstens Kilde.

— I gammel Tid, da man var mere from,
Hver ung og gammel Hex da tog Billetten
Og paa et Kosteskaft til Bloksbjerg kom.

De med den Slemme mødtes der paa Pletten
Og drev med ham et syndigt Maskepi,
Der ikke sjældent kom for Tamperetten.

Dog Kosteskaftets Tid er længst forbi,
Thi vore Hexe nu paa Cykle rider,
Og „sligt kand skee foruden Hexeri!"

Der er dog ingen Djævel, som bestrider,
Man Fanden udi Vold paa dem kan gaa
Saa godt som i de gode, gamle Tider.

Og, kan til Bloksbjerg Hexen ikke naa,
Her i vort Land, hvor Bjerg jo kun er „Bakke",
Et Surrogat er ikke svært at faa!

Med „Bakken" ta'er vi Dannemænd til Takke
Og Dannekvinder, der i fordomsfri
Begejstring vil med Nattens Aander snakke.

— Men, at man ikke mer kan Bloksbjerg li'e
Og solder hjemme, gavner og fornøjer
Bestemt vor nationale Industri.

Hvad gjør saa det, man larmer lidt og støjer
Paa „Bakken", naar som gode Patrioter
Man holder sig til indenlandske Løjer.

Og saa kan dog i „Politiken"s Noter
Spidsborgerne sig ligegodt se malet
Som Hyklere og andre Idioter,

Hvis ikke de er med paa Bakkanalet.

Frisk fra Tønden.

Skaal, Højsærede! . . . Gelædelig Sante Hans! — De ka' nu sige, hva' De vil, for det ka' vi, forstaarsigvis, Allesammen. Men se, der er for Essempel ham, Lauterup, — Drikkeri . . . Dirkeri, . . tøren for Spurrevognene. Han vil sige, hva' han ikke ka' sige, — og saa proste . . sterer Konderuktørerne, — og han kommer i Balade . . . Beleladene, — og maa ta'e det i sig igjen! — Ku' De nok li'e det? — Næ, sig ikke mere, end hva' De ka' sige, Højsærede! — For jeg vee' jo nok, at De alrig si'er et eneste, levendeste Ord; men derfor ka' De heller ikke si'e Annet, end at der er no'et ma'esløst højsideligt og morale . . . riserende ved de go'e, gamle Folkefestiviseter!

Som Jeg vil sige: Sror De paa Heksker . . . Hesker . . . Heksker eller saad'n no'et Sroldtøj? For det gjør jeg heller ikke. Men nu gjør jeg det. D'v'sige, jcg gjør det ikke; men min Kone Bine gjør det, som Følge af, at jeg var lokket . . . lukket . . . outed, saa at hendes Samvissighed fik »Hek . . . sen . . . schuss« i den helle . . . helle . . . høj . . . højhellige Sante Hansnat.

Ser De, jeg havde jo gaaet en hel Uge og set paa, at min Konebine blev mer og mer mo'en til Sante Hans-Hospisal. Hun sømmede Sy'mands . . . syede Sømmands . . . sømmede Sø . . mandskrave paa sit belelaa Kjoleliv; — hun sa'e: Rolig i Ba'bords Køje, Manne,« naar jeg laa og snorgede for højt

efter Da'ens Ansrengelser; — og hun sad i Mørgningen og sang: »Har je' min Baad, mit Sejl og mit Net«, li'som det var no'et, der sku' ku' findes i enhver velor'net Familie. Og om Natterne ha'de hun Eibes hunrede franse Læsesykker liggende under sin Ho'edpude og sa'e »hui, Mossiø!«, naar jeg spurgte hende, om hun var ble'en ganse gal. Og mens at hendes egen Kasliraads Midd'smad sto' og led den grueligste Brandskade, gik hun og kyssede paa Langelinie . . . kryssede paa Langelinie efter franse Katroser og Madetter . . . Madetter og Katroser, mener jeg. Og om Aftenen sto' hun og sudede i Sivoli i Rørelse over, at de ku' spise Affensmad! — Det var meget sørreligt.

Men saa var'et jo, at jeg Sante Hans-Aften kom no'et silde hjem, fordi at jeg jo først maatte ha'e Dem heldt i en Dritte . . . roske, fordi at det jo er et meget sørreligt Liv, De fører, Højsærede. Og saa semme . . . mækker jeg naturligvis Ga'edøren i, — og saa ha'de jeg gelemt min Ensrenøgle i mine anre Busser! — Og værs'artig! der sto' jeg paa Srapperne og kunde hverken komme ud eller ind!

Jeg kimede, forsaar sig, paa Kelokken, saa hele Huset ryssede, og jeg peb i min Srivebordsnøgle, og jeg hylede Ge . . le . . valt, saa mit Stemmebaand punkterede og jeg ikke ku' vræle en Sone mer! — Men Gubbevares! Alle Mensker sroede, at det var Røvere, der stak Ild i Huset, og derfor surde ingen Mo'ers Sjæl gaa ud og se, hvem det var.

Forsvivlet sank jeg om paa Srappen og laa i Simevis og fangede Fe . . le . . luer! — Næ, sles ikke, Højsærede! — Det sroede jeg osse, men de var levende, for de ligger endnu under Maatten, — der ka' De sel' gaa op og kasse Jord paa dem! Og jeg bandede Maggeristeraten, der ikke vil ta' sig en Semule a' os arme Lockoutede! Og jeg dunrede, og jeg hylede, — — og saa faldt jeg i Søvn lige midt paa Srapperne.

Saa om Morgenen kommer vores Sjenestepi'e vakkelende hjem med Støvlerne i Haanden. For hun ha'de jo været i Læseforeningen til de Lockoutedes U'dannelse. Og saa kom jeg ind. Og saa ka' De bare forestille Dem Dritte . . . reyfus, naar han kommer hjem fra Dævleøen; for li'e præcis akkurat saad'n kommer jeg jo ind til min Konebine!

Men hun laa under Dynerne, li'saa hvid som en Mel . . mands . . Kone, og sa'e, at Heskerne ha'de faret over Huset og kimet og hylet og pebet og dunneret hele Natten. Og det var Straffen, fordi hun ha'de villet løbe fra sin Kasliraad med et fransk Kri'sskib, sa'e hun!!

Naa, — Skaal for Sante Hans! — Det gjør Bine alrig mer! —

Frygt og Bæven.

(Et Kierkegaardsk Stade.)

Scenen forestiller et Redaktionskontor i en lille Gade ikke langt fra Slagterboderne. Alle Medlemmer er forsamlede. De sidder tavse med Hænderne i Skjødet og stirrer hen for sig med dels sløve, dels forpinte Ansigtstræk. Ruderne er tildækkede og Døren stænget. Rundt om i Stuen ligger Citytasker, Kufferter og andre Rejseforberedelser og Edvard sidder med forlorent Skjæg og Stav i Haand.

Viggo: Hu! hvad er det! hører I det?

Alle (farer op). Hvilket, hvor?

Viggo: Paa Trappen, det kommer, det kommer?

Edvard (kryber under Bordet): Det er Retten, skjul mig, skjul mig!

Ove (ved Døren): Vær rolige, det var kun Postbudet, han lagde et Brev i Brevkassen.

Viggo: Aa, tag det ikke, lad det ligge, jeg ved hvad det er. Det er en Piece igjen fra en fordums Ven. Hvorfor har *Skram* ikke været her saa længe?

Henrik (til *Carl*): Hvor syg han maa være, siden han tror, *Skram* kan skrive en Piece.

Carl (med slet tilkæmpet Fasthed): Men noget maa vi gjøre mod de skammelige Angreb, vi maa tage til Gjenmæle . . .

Henrik: Jeg stemmer for, at vi lyver os fra det hele.

Edvard (under Bordet): Ved Abrahams , ... ved Logos jeg besværger Jer, lad ikke *Carl* skrive en Linie, han kan jo ikke dyppe Pennen uden, at blive obscøn. Lad os endelig ikke mere være letfærdige, hører I.

Viggo: *Edvard* har Ret, vi maa være sagtmodige og sædelige, det er vor eneste Frelste. Intet saarende og skræmmende, intet let pikant mere, langt og sagligt maa det være altsammen. Se til »Berlingske«, det er et Mønsterblad, vi maa efterligne. Hvad Stof har Du til imorgen, *Ove*?

Ove: Jeg har en Artikel om Klerikalismen i Rumænien, 3 Spalter, en om filosofisk Literatur i Sverrig, 5 Spalter, en om Høns paa Sofiendal, 6 Spalter.

Viggo: Det er godt, det er udmærket, men vi maa have mere, lidt sædeligt, lidt idyllisk, lidt alvorligt.

Edvard (from, undselig): Jeg tror nok jeg kan skrive noget om Ægteskabets Betydning for Menneskets sædelige Udvikling, (med et sygeligt Smil) jeg har jo nogle Erfaringer i den Henseende.

Carl (med Varme): Jeg vil skrive en Vuggevise.

Henrik: Jeg er parat til at skrive, hvormeget I vil, om hvadsomhelst, blot I giver mig et Stikord.

Ove (kigger ud ad Vinduet): Der staar et Par Socialister paa Hjørnet og ser truende herop.

Viggo: For Guds Skyld, saa maa vi have nogle hjertevarme Ord om de lock-out'ede.

Ove: Men paa det andet Hjørne staar en Flok Arbejdsgivere, Bing og Cohn er imellem dem.

Viggo: Aa, aa, men saa maa vi jo ogsaa give dem Ret. Gud i Himlen, begge Dele maa vi, men hvorledes? Jeg er saa angst, saa angst. Venner, vi maa bede!

Alle gaar i Knæ (Tæppet falder).

Ikke salgbart.

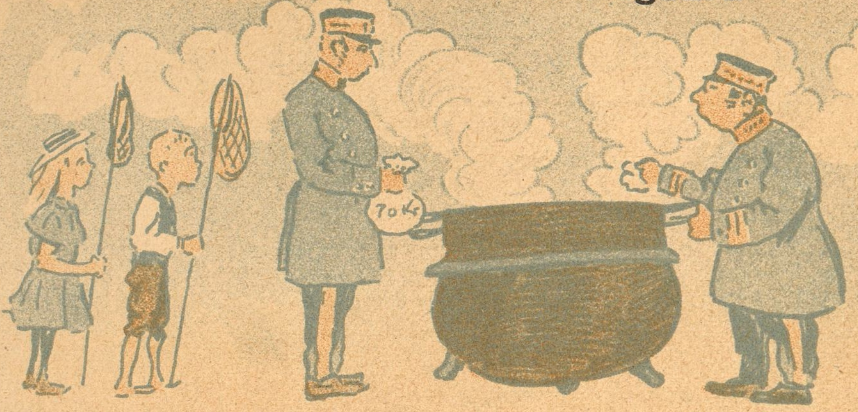

— I Aar have vi rent opgivet at samle Oldenborrer, da vi sidste Gang kun samlede for 5 Kr. og hele det store Apparat, vi havde sat i Scene, kostede os 70 Kr.!

Hun: Men, Hr. Borgmester, saadan et Apparat maa man da kunne sælge igen!

Hvorfor ikke?

— Ved Du, hvorfor der skrives saa meget om Napoleon i vore Dage?
— Næh!
— Fordi han var bund aparte.

Cirque d'Hørup!

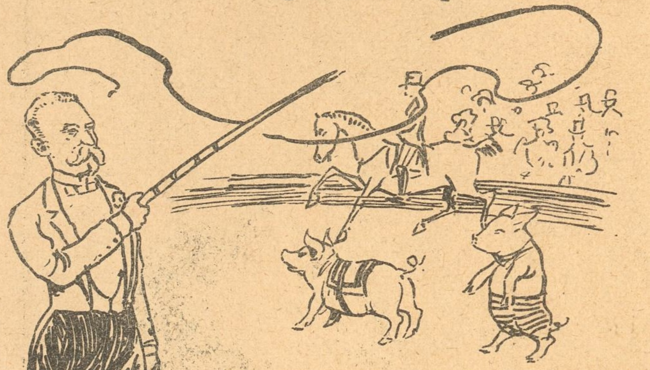

Hr. Hørup var sig en Mand saa stærk,
Vel kjendt iblandt Evropæere.
Han øved' saa mangt et Samsons-Værk
Og vandt sig Ros blandt Hebræere!

Han saa' sig gal paa Lavater Lee
Og rakked' ham ned efter Noder.
Der var ganske andre Klovner at se
Imellem hans egne Poder!

Først var der Manden med Hatten bred,
Opkrammet *à la* Bourgogne,
Og *Mr. Logos*, der Skoleridt red
I yndefuldt *pas de Pologne!*

Og Manden med de dresserede Svin.
Han kunde vel ogsaa tale me'.
Man vanskelig barede sig for Grin
Ved ham at se — Fanden gale me'!

Og „dumme Peter" ku' gjøre Halløj,
Han var ubegribelig flittig!
Naar somme Tider sin Hat han strøg
Var han for ubegribelig vittig!

Ja, Klovner der var, en evindelig Hovn,
Og ingen af dem var Fuxer.
De husker vel *Eva*, en kvindelig Klovn,
Der gjorde i Skjørte-Buxer!

Ignotus agerede *Buffalo-Bill*,
Den vindige Vindæg-Udruger.
Han spillede Boldt med den græske Ild
Og var tyrkisk Sabel-Sluger!

Og Pantomimen med *Colonel*,
Der viste os Krigens Ræ'sler.
Dog Hørup ha'de langt mere Held
Med sine dresserede Æsler!

Og Dromedarer, Kameler og Faar!
Vi kan ikke nævne dem alle!
Men Hørup midt i Manégen staar
Og monne med Pisken knalde!

Foreningen „De Yngstes Valgret"

afholdt forleden Dag sit Aarsmøde i en herværende Skolegaard.

Formanden Søren Knabstrup, gav en Oversigt over Foreningens Virksomhed, som gik ud paa, at Valgretten skulde udvides til det 10. Aar.

Alle raske Drenge var enige om, at det var slet ikke for meget, og man havde indgivet et Andragende til samtlige Skolebestyrere om at tage sig af Sagen og se at faa Rigsdagen til at gjøre noget for Sagen. Men Skolebestyrerne havde ikke saa meget som svaret, og man kunde derfor ikke vente sig noget fra den Kant. Taleren havde i den Anledning kaldt sin egen Bestyrer en Arbejdsgiversjæl og et Snyltedyr, men Følgen var bleven, at han havde faaet Kløø. Man havde nu tænkt paa at indbyde nogle store Drenge fra Rigsdagen, f. Ex. Christensen-Stadig, Madsen Mygdal eller Jeppesen-Borgbjerg, til at holde Foredrag for Foreningens Medlemmer. Men det var nødvendigt, at Drengene selv havde Interesse for Sagen. Desværre var der mange, der syntes, at Kontingentet, to Bukseknapper om Ugen, var for højt, og af dem, der var Medlemmer, snød de Fleste sig fra at betale.

Peter Busserup vilde lægge Drengene paa Sinde, hvor mange Krav de havde, som kun kunde gjennemføres, naar der kom nogle raske Drenge ind paa Rigsdagen. For det første skulde der naturligvis udstedes en Lov om, at Lærerne skulde paa Vand og Brød, naar de slog paa Snuden. Dernæst maatte man have Ferierne udvidet og den væmmelige Uskik afskaffet, at man skulde læse sine Lektier hjemme — det var storartet, at saadan en barbarisk Levning fra Oldtiden endnu kunde bestaa, skjønt man kunde læse i Bladene om, hvor overanstrengt Drengene blev. Fremdeles skulde det være saadan, at ubemidlede Drenge kunde faa deres Nødvendighedsartikler, som f. Ex. Sukkerstænger og Knaldpapirpistoler, gratis. Da alle Drenge var ubemidlede, havde Enhver Interesse i at støtte dette Krav.

Jens Basserup vilde have, at Drengene skulde have Indflydelse paa, hvilke Lærere der blev ansat ved Skolen. Ved Talerens Skole var der for Øjeblikket lutter Kraftidioter, og han troede, at det var ligesaadan ved de fleste andre Skoler. Naar Lærerne først blev valgt af Drengene og kunde fures igjen, naar man ikke var tilfreds med dem, saa lærte de nok at holde sig i Skinnet. Desværre kunde der jo ikke ogsaa gives en Lov om, at man skulde have Lov til selv at vælge sine Forældre — de Gamle var ellers somme Tider noget storsnudede og kunde nok trænge til at faa en lille Kapsun paa sig. Men man kunde jo faa bestemt, at Drengenes Fagforening skulde have Tilsyn med Hjemmene.

En Dreng var bange for, at de Gamle i saa Fald vilde erklære Lock-out. Mange Drenge sad jo i Forvejen smaat

nok i det, og det var ingen Spøg for dem, hvis de f. Ex. et Par Maaneder igjennem skulde savne deres Karakterpenge.

Formanden misbilligede den sidste Talers Udtalelser, og han vilde ikke haabe, at nogen rask Dreng var enig i dem. Han vilde bede Forsamlingen om at slutte sig hertil ved at give Taleren nogle Kløq.

Efter at dette var sket, hævede Formanden Mødet med en Tak for den rolige og besindige Holdning, man havde indtaget. Medlemmerne samledes derefter til en animeret Fællesspisning paa Knaldviskelæder.

Hvorledes Dagen gaar for en Arbejdsgiver.

(Motivet efter »Social-Demokraten«.)

En Arbejdsgiver er en fæl,
Forvorpen, grum og syndig Sjæl,
Naar han om Morgenen staar op,
Har strakt sin dovne Krop,
Saa spiser han en lille Gang
Smaabørn i Vol-au-vent.

Derpaa han til sit Værksted gaar,
(Hvad der han skal, man ej forstaar),
Lock-auter En og Anden, som
Han ikke synes om,
Og naar han er i godt Humør,
Han jager hver og En paa Dør.

Og vil man ikke strax herut,
Saa faar man sig en Omgang Knut,
Med Kone og med Børn man tidt
Paa Gaden bliver smidt
Og takke maa den kjære Sjæl,
Hvis ej man bli'er slaaet helt ihjel.

Saa gaar han til sit Skrivebord
Og skriver disse noble Ord:
„von Köller, Overpræsident!
Hvis danske Svende bliver sendt
Til Dit Distrikt, min gamle Ven,
Saa held dem ud igjen!“

Derpaa til Middag spiser han
Postejer, Syltetøj og And,
Skjønt skabt kun af Arbejder-Sved,
Dog glat det glider ned,
Ved Aftenstid paa Edderdun,
Han strækker sig i Sengen lun.

Enhver fornuftig Svend nu flyer
Helst disse skadelige Dyr,
Som løse om paa Gaden gaar
Og Klo i Byttet slaar,
Thi vogte Hver og En sig, som
Dem møder — og gaa udenom!

Indenbys.

Det sorte Faar.

Saa tidt har jeg ærgret mig over Publikums urokkelige Filosofi. I Aftes saa jeg, hvorledes den bliver til.

Jeg har lagt mig efter Lammedrift. Hvert Aar sender jeg Tusinder af sorte Faar til Markedet. Men hidtil har jeg aldrig skjænket deres Skjæbne en Tanke.

Men nu i Aftes.

Jeg nikkede — jeg nikker hver Aften af Nervøsitet, nu da jeg atter arbejder de sexogtyve Timer af Døgnet paa et nyt sort Faar — jeg nikkede til Gaardens lille Søn, en sexten Aars Purk med Gammelmandsminer, der altid sidder med et af mine sorte Faar.

Somme Tider ligger han med Hovedet i Ulden og siger ingenting. Somme Tider snorker han over det.

I Aftes holdt han det sorte Faar i Ryggen; han selv sagde ingenting, jeg sagde ingenting, Faaret sagde ingenting.

Udenfor Ladegaarden staar et Lad, der smider han Faaret hen, tager en Brødkniv frem og hvæsser den, saa det skingrer.

Jeg kan ikke faa mine Øjne fra Drengen. Og nu sker det, at han med hele sin Vægt bøjer sig over Faaret og sætter Kniven i dets Sider. Blad for Blad flagrer opskaarne frem, og Flosserne flagrer ned paa Jorden.

Mit sorte Faar knitrer med Bladene, som er det eneste, det kan røre. Drengen vrider dets Ryg om, som man vrider et Lagen, for at faa det til at ligge stille.

Faaret er staaet op. Kniven tørres af, Faaret blades igjennem. Det hele gaar i en utrolig Fart.

Det skumrer stærkt. De hvide Blade lyser i Mørket. Nu, nu endelig er alt i Orden, til at mit Faar skal nydes. Efter Forberedelsernes dæmoniske Vellyst kommer nu de sikre Faderglæder.

Knøsen læser 1ste Side, 2den, 3die, ah! Nederst paa tredie standser han. Han rejser sig og kyler Bogen overlegent fra sig.

Atter lyser de hvide Blade i Mørket, men de er krøllede og plettede af Snavs. Hvilken Mission er der nu vel beredt disse Blade? Hvilken indre Mission vil de vel nu kunne udføre?

Han gaar rolig bort med Hænderne i Lommen, uden at tænke en Tanke. Han gaar paa Hovedet i Seng og siger intet.

Men bagefter gjør jeg det samme, jeg, hvis sorte Faar der er kastet Vrag paa. Snavs paa.

Saadan er Livet.

Og saadan kommer Filosofien.

Hvis man forstaar et Ord af det hele.

Hr. Hansen.

PUKS Redaktion og Expedition.
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Stridens Æble-Kjærne.

Frit efter *Fritz Jürgensen.*

— Ja, først slog jeg først, men saa slog han først!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 2. Juli. Numer 27.

Byliv med Julisol bagende, stegende,
Strandliv med Smaabølger, skvulpende, legende.
Bylivet frister med kølende Drikke,
Strandlivet frister med glødende Blikke!
Flirten, mens Panden er Sveddraabe-fældende,
Trangen til Vandgang er alt overvældende!
Blikke og Bølger indbyder os: Duk!
Varmen generer selv Puk!

For en Regerings-Forms Skyld.

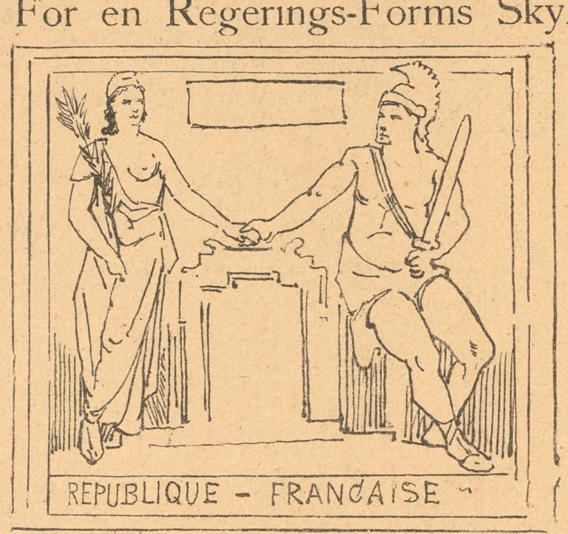

Det skjønne Land, hvor Vinen gror
Og Fraser staar i fejret Flor,
Sig altid velforsynet viser
Med alle Slags Ministerkriser,
Og, naar en Statsmand ta'er sit Tøj,
I Kammeret er stort Halløj
Med Borgerdyden og Musikken
For at befæste Republikken,

Et Kabinet om Ugen gi'er
Det Afsked glat paa graaf Papir,
Og li'esaa tidt de nye Ministre
Et nyt Program maa sammenklistre,
Hvori dog altid forekom
Det ikke nye Udsagn om,
At først og sidst er Politikken
Den at befæste Republikken,

Strax faar de Herrer den Attest,
At nye Koste fejer bedst;
Men, efter et Par Dage bare
Er Republikken stedt i Fare.
Hvorfor det nye Kabinet
Man sætter paa det sorte Bræt,
Og om dets Hals man lægger Strikken
For at befæste Republikken,

Og desformedelst kan nu den
Af ny og brugte »Redningsmænd«
I alle blakkede og røde
Nuancer med en Liste møde,
Som udi Længden tør vi tro,
Til LEPOREELOS si'er Sparto;
Men, Mand var ikke En i Klikken
For at befæste »Republikken«.

Det gaar sandsynligvis saa trist,
Fordi til syvende og sidst
Republikanerne, man finder,
Er Republikkens værste Fjender.
Hvis Frankrig bare dem var kvit,
Gik dets Prestige knap fallit,
Og Ingen lod da den i Stikken
For at »befæste« Republikken.

Fremtids-Nekrologer.

Kunstkritikeren, Professor Marstrand.

To Gange har Navnet Marstrand glimret i den danske Kunsts Historie.

Første Gang bares det af en udmærket Maler. anden Gang af en ikke mindre fortrinlig Kunstkritiker. Det er den Sidstnævnte, der nu højt bedaget er gaaet bort.

Som man vil mindes, var den højtbegavede Professor Marstrand oprindelig Bagermester. Han drejede i denne Egenskab Kringler, hvis arkitektoniske Fuldkommenhed fik en Nyrop til at blegne af Misundelse. Ogsaa hans Horn var berømte — om det er ham, der har bygget det gyldne Horn, er dog usikkert, men da han skal have været en god Ven af Dejen af Tunis, har han jo rimeligvis været i Orienten — og hans Vrøvl var ligefrem fænomenalt.

Ikke desto mindre var dog den daglige Ælten i varme Hveder i Længden en Hvederstyggelighed for ham. Han længtes efter noget højere. Den Dag kom, da han skulde naa det.

En vis Brygger Jacobsen havde nemlig haft den Frækhed, at tilbyde Kjøbenhavns Kommune en Gave paa nogle Millioner. Dertil hørte det saakaldte Glyptothek, en Bygning, som de Ældre med Afsky ville kunne erindre, og som var

bygget i en Stil, som enhver Kransekage vilde skamme sig ved.

Daværende Bagermester Marstrand stod da op i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation og paaviste, hvilken skummel Plan bemeldte Brygger havde udruget til Byens Skamskjændelse. Og ved sin fine og aandfulde Kritik af Glyptotheket, gjorde han det saa umuligt i sine Medborgeres Øjne, at det kort efter blev nedrevet. Kunstværkerne blev solgt ved en privat Auktion i Bagerlavet som Modeller for Sukker- og Kransekagefigurer.

Men hermed var Marstrands Navnkundighed som Kunstkritiker slaaet fast. Lidt efter lidt forvandlede hans skarpe og sønderlemmende Domme fuldstændig Byens Fysiognomi.

Hans næste Offer blev det den Gang nye Raadhus. Han paaviste saa klart dets kunstneriske Umulighed, at man resolut maatte lade det bygge om i Kransekagestil.

Derefter tog han fat paa de ældre Bygninger. Rosenborg blev omdannet i Svedsketærtestil, Rundetaarn blev en Julekage og Børsen en Kringle. Tilsidst fik han sat igjennem, at der blev udstedt en Lov om den Stil, hvori private Bygninger skulde holdes. Denne Lov fik i Folkemunde Navn af Bolleloven. Bl. A. var det heri forbudt at bruge Fyrre- og Egetømmer. Man maatte kun bruge Birkes. Og de, som overtraadte Loven, kunde belave sig paa at faa ordentlig paa Rundstykkerne.

Marstrand blev hædret paa forskjellig Vis. Efter at han var bleven udnævnt til Professor i Kunsthistorie, modtog han saa mange Ordener, at han var nødt til at have en Plade at bære dem paa. Man kan saaledes med Sandhed sige om ham, at han forstod at mele sin Kage.

Alt for . . . Kassen!

Aak, I kjære Børn, — sagde Bedstefa'er: — I skulde have set Kjøbenhavn for tyve Aar siden, i det mindeværdige Aar 1899. Det var den Gang, Kommunen blev erklæret. Det vil sige, som dirigerende, ikke som regerende. Skønt det rigtignok var farligt, saa de »regerede«.

I hine Dage havde vi vise Fædre, maa I tro. Vise som Salomon. For Salomon var selv med. De blev aldrig trætte af at pynte paa Byen, ligesom Konen paa Skrædderen, da hun gav ham Silkeindlæg og stivet Skjortebryst paa, uden at bryde sig om, at han havde et stort Hul i Ryggen . . . af Buxerne. Vi fik Gefions-Springvand og andre Nationalmonumenter, men det fæle Hul, hvor Ruinerne af salig Christiansborg stak frem, brød Ingen sig om at lappe.

Men saa var det, at en eller anden gal Direktør tilfældigvis slap op paa Raadhuset. Og bidt blev de alle: Overalt, hvor de kunde finde Bid, aad de i sig. De vedtog blot: »Overtaget af Kommunen«; saa havde de Overtaget.

Først gjorde de i Sporvogne. Der blev de saa stive i Papirerne, at de kunde kjøre videre i samme Spor, indtil de tog Omstigning til Mail-Coach'erne. Og deri skiftedes de saa efter Alder og Rang til at kjøre Publikummerne omkring til deres nyovertagne Automat-Kaféer.

Saa gjorde de i Tivoli. Arne Petersen blev sat i Billethullet, og Thrane blev sat til at passe paa Børnene foran Pantomimetheatret. Restaurationerne blev moderniserede med Vand paa Maskine, og det blev Borgerpligt at medbringe Madkurve i Koncertsalen. Fortidens navnkundige Bidstrupmiddage blev demokratiserede. De foregik i Labyrinthen paa hjemmeskaaret Smørrebrød, medens den vise Salomon udskænkede tyndt Øl. Han holdt ogsaa Taler; men Resultatet blev det samme. Selvfølgelig blev der ikke sendt Frikort til Brygger Jacobsen, for han havde tilbudt at betale Gildet.

Kunstpræstationerne havde heller aldrig vundet Fædrenes Tilfredshed. Dem overtog de ogsaa. Dr. Ørum fremviste dresserede Rotter paa den store Plæne og lod dem levere Gasbelysning til Fest-Illuminationerne. Hr. Benzon gav Dilettant-Forestillinger paa Theatret, for at faa Hr. Hage til at give ham Attest for, at han var Kunstner. Martin Olsen overtog Katakomberne for at vise det højstærede Publikum, hvor den slesvigske Sag laa begravet. Og Gustav Philipsen overtog Fregatten. Der laa han i de maaneklare Nætter og spillede sine Venner en lang Fløjte. Maaske var det et Slags Vederlag for de elektriske Baade, som Kommunen havde ladet sejle deres egen Sø, efter at den havde besørget Baadenes femte Fallit. Men Etablissementets Clou var Hr. Borups »Ballon captif«. Den gik saa højt til Vejrs, at man næsten kunde se Enden paa hans kjøbenhavnske Udvidelsesplaner. For den Gang var han endnu ikke naaet til Ringsted og Kjøge, endsige saa langt ud i Landet som til Frederiksberg.

Ak ja, det var gyldne Dage! Selv om man medregner Kommunens mindre Entrepriser, saasom Cirkus, Vodrofflund og Frihavns-Trafiken, tjente den saa uhyre Penge, at den kunde bygge Nødtørftshuse paa alle Gadehjørner og efter bare 10 Aars Forløb sætte dem ned til 4 Øre — baade med Haandklæde og Høflighed.

Videre kan Civilisationens Fremskridt jo umulig drive det

JUNI

1849
1899
Grundloven hyldes af alle Partier:
Wiggers var varm, men kom man til Trier,
Som daglig benægter den Lovs Existens,
Saa man en Kjærlighed i Potens,
Og Wiinblad, som ellers den ønsked til Helved',
Af glødende Elskov salig skjælved'.
Saa gaar han
De kan hverken exercere eller gjøre Honnør,
Dog hører de til Fælleden ligesom Køer.

…s Trækning den allersidste,
…aa Ho'det i Rostrups Kiste.

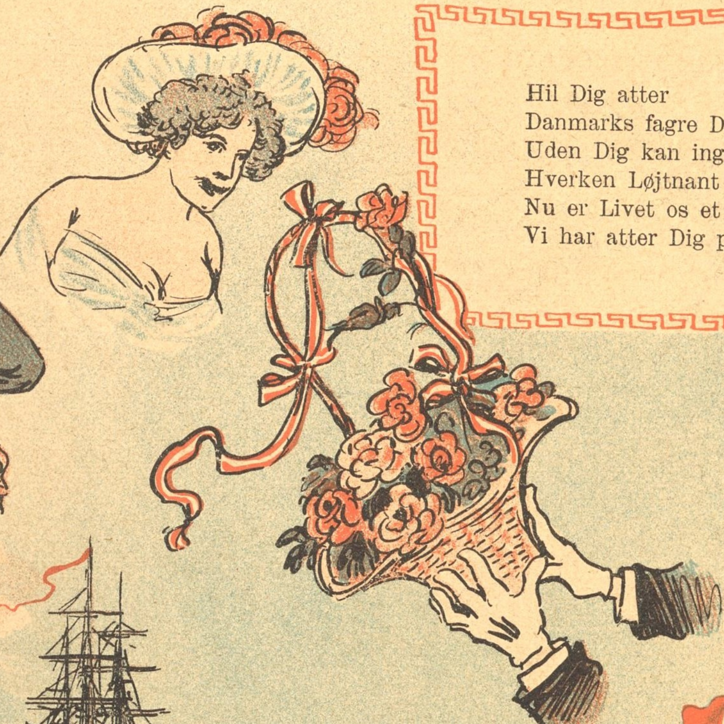

Hil Dig atter
Danmarks fagre Datter,
Uden Dig kan ingen leve,
Hverken Løjtnant eller Greve,
Nu er Livet os et Bal:
Vi har atter Dig paa Stald.

Trods Jordskjælv, Storm og Attentat,
En dansk Minister holder fat;
I Frankrig gaar det mere glat,
Der kan et lille Stokke-Tjat
Paa Præsidentens Silkehat
Bevirke et Minister-Skvat.

I Sverig bruges en ny Methode,
Herefter studerer man uden Ho'de,
Vil der man dyrke Pallas Athene,
Saa sker det ved Hjælp af Ben alene.

Søde franske Nips-Kadetter,
Dito danske Smaa-Koketter,
Patriotisk Alliance,
Hele Natten: „Vive la France!"
Over Dækket Svæverier,
Dagen efter „Ræverier".

Fanden heller!

Mel.: Har De læst den Berlingske Avis?

Danske Sange (kan I for at le
Bare nu Jer bare!)
Rummer, Skræk og Rædsel! ak og ve!
For Moralen Fare!
Farligst er »*Den Gang jeg drog af Sted*«,
Jens han bander, sværger,
Jens sin Pige vilde have med!
Jens ej Dyden værger!
Tænk! at Jens'erne var Joner!
Vi med det os ej forsoner:
I Forargelse vi droner
Ved de fæle Toner!

Danske Mænd! i Vare blot Jer tag
For, hvad nu I synger,
At I ikke Jer en skjønne Dag
Stygt med Synd betynger!
Ganske vist, »*Der er et yndigt Land*«
Lyder smukt og værdigt,
Jamen Landet være syndigt kan,
Og til Bunds letfærdigt!
Og »*Kong Kristian stod ved højen Mast*« er maaske helt forfløjen!
I »*Vift stolt paa Codans Bølge*«
Kan sig meget dølge!

Salig Faber! i din Grav Dig vend!
Skam Dig, om Du kan 'et!
Du af alle kristelige Mænd
Bliver nu forbandet!
Gud maa vide, hvem der staar for Tur,
Heiberg, Oehlenschläger?
Drachmann! Du skal under streng Censur
Til dit Kjød Du spæger!
Fremtidsdigtere! det gjælder,
At med Smag jert Sprog I væl'er.
Landsoldatens »Fanden heller« . . .
Er ej Bagateller!

Forfatter-Udnævnelser.

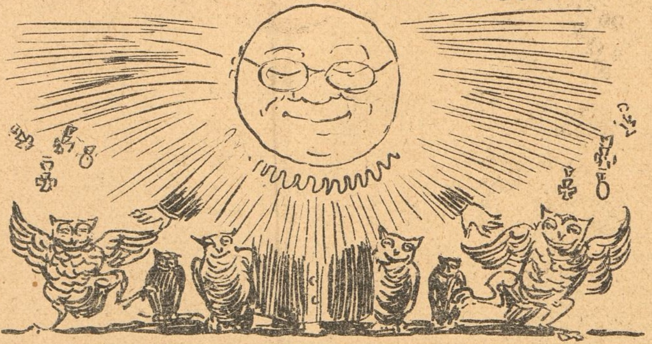

Digtere er Børn. Men skulde de derfor være Stedbørn? Ingenlunde. Det har de været længe nok herhjemme.

Allerhøjst anbragte man af og til en højst uforstaaelig Titel ved deres Navn, for Exempel Dispaschør Heiberg, Baron Holberg og Konferensraad Oehlenschläger. Men som Regel lod man dem gaa ganske uden ydre Anerkendelse — saalænge de levede vel at mærke.

Hvad var Anders Arreboe, Peter Syv og Peter Laale? Eller Henrik Harpestræng og Saxo Runemester? (Maaske er dog Runemester en Fejlskrift for Rustmester, 8. Klasse Nr. 4),

Nu har imidlertid Regeringen indset Aarhundreders Fejl, og vi vil derfor ikke laste den. Tværtimod vil vi efter Biskop Sthyrs indtrængende Anmodning offentliggjøre den Liste, der vil komme i de nærmeste Dage og som supplerer de Udnævnelser af literære Personer, der i forrige Uge vakte en saa berettiget Opsigt herhjemme.

A. Titler.

Joh. Jørgensensen, Confessionarius in partibus infidelium.
Carl Ewald, Missionsraad.
Edv. Brandes, Drift-Inspektør.
Holg. Drachmann, Klit-Inspektør.
Sof. Bauditz, Jægermester.
H. Cawling, Af- og Udskrivningschef.
Prof. Kromann, Materialforvalter.

Endvidere vil følgende nye Titulaturer være at tillægge Censorerne i Kjøbenhavn:
Peter Hansen, Hr. Hoved-Kasserer.
Vilh. Møller, Hr. Probérmester.

B. Rang.

Hr. Missionsraad Carl Ewald tillægges der Rang med Fri-Herrer.

Efter derom af „Politiken" allerunderdanigst indgivet Andragende, er der Dags Dato tillagt de Herrer Jacob Hansen og Søren Jyde Rang med virkelige Digtere.

D'Hrr. candidati theologiae A. C. Larsen og Alfr. Ipsen tillægges en Alen i deres Væxt.

Professorgilde.

Til Ære for den nybagte Professor, Hr. Karl Larsen, blev der forleden Dag holdt et lille Festmaaltid i Foreningen »Bøllesjappet eller den blaa Ligtorn«, hvis Formaal er at understøtte Enker og Børn efter hæderlige Bøller. Menuen bestod af blaa Øjne, Bankekjød, Kjæbesaus og Nyserod, og ved Bordet førte Hopsadrengen Forsædet og holdt Talen for Hædersgjæsten. Til Lejligheden havde Kresjan Vesterbro skrevet følgende overordentlig smukke Sang:

Allemand vi her paa Snasken
Ta'er et lille Bær a' Flasken;
Titter stille til hinanden,
Si'er som saa: Det var som Fanden!
Hvem sku' tro, det Bøllefrø
Saadan ganske pø om pø
Skulde ta' og liste op,
Som man si'er: til Ærens Top.

Han er sgu' en rask Professor,
Man kan be' enhver Assessor
Ta' sig paa, at han kan bære
Titelen med Anstand, Kære!
Fra hans Sjenialskheds Tud
Drypper Degterværker ud,
Det er den Slags, vi kan li' —
Det er, hvad man kalder Poesi.

Derfor alle gamle Drenge
Ønsker, han maa leve længe,
Vi skal sgu nok Karle være
For ham pænt at ingspirere.
Det var dog honnet g'ort a'
Sthyr, at han ham Titlen ga',
Derved næstendels han er
B'een ganske voldsom populær.

Under Bordet indløb der et Telegram fra Professor Vilh. Østergaard. Det modtoges med stærk Jubel. Men endnu mere Begejstring vakte det dog, da Kresjan Vesterbro oplæste et Telegram fra Justitsministeriet, ifølge hvilket han og Hopsadrengen var blevne udnævnte til virkelige Kammerraader med Rang i 9. Gang 3. Celle paa Nytorv.

Et Skaar i Festglæden voldte det, at nogle Østers, som man havde bestilt, udeblev. Til Gjengjæld blev der uddelt forskjellige Skaller.

Naar Lotteriet trækkes.

Lykkens Gudinde med Haanden fuld
Af det funklende, røde, klingende Guld,
Drager i Flugt gennem Staden.
Fattigmanden han stirrer op,
Følger nu med de andre Trop;
Thi Lykken den gaar gjennem Gaden.

Kunstneren glemmer sit ædle Kald,
Thi Lykken hun smiler, i hvert et Fald
Nikker saa smukt hun til Raden.
Svenden glemmer sin Sav og Høvl,
Mester glemmer at gjøre Vrøvl;
Thi Lykken den gaar gjennem Gaden.

Præstens Tale i Stykker gaar,
Poeten løber med flagrende Haar,
Lysten som Ravnen og Skaden.
Øjet brænder i Feber hedt;
Vinder man ikke, lyner det vredt,
Naar Lykken den gaar gjennem Staden.

Filosofen kun smiler med Spot.
Lykken flyver saa højt og flot,
Forsvinder sporløst fra Staden.
Mange er fattige, nu som før,
Forsvundet er blot det gode Humør;
Thi Lykken den gik gjennem Staden.

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: 2 Kr. Kvtl. Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene 1893—97 incl. for
halv Pris.
Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Uenighedskamret.

Kjøbenhavn: Hold Næb og forli'es! — Jeg finder det grovt
Fra begge Flanker at ta'e En,
Mens Masser af Kroner I lokker out,
Før Ørerne helt gaar a' En!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 9. Juli. Numer 28.

Hvad er Moralen heraf.

— Fa'er! Grosserer Petersen er ude og vil gjerne tale med Dig.
— Aah! jeg vil ikke forstyrres — sig, at jeg ikke er hjemme.
— Nej! jeg vil ikke lyve, Du kan selv gaa ud og sige det.

I Voldgiftetanker.

I disse fredskongresselige Tider,
Hvor midt i Bryssel, ikke langt fra Haag,
»Fredsommelige« Fremskridtsindivider
I Folkets Kammer slaas ved højlys Dag,
Og selv, naar Maanen henad Himlen glider,
I Barrikadekampe finder Smag,
Man savner ikke Grunde til Anvendelse
Af den saa højlydt priste Voldgiftskjendelse.

Man skulde tro, det var en Bagatel
For Vanderwelde og de andre Bisser,
At de i Stedet for Tumult og Spræl
Henvendte sig til Fredskongressens Spidser
Med en stilistisk, virkningsfuld Appel
Til disse gamle Statsmænds sølvgraa Isser,
For at bevirke »Borgerkrigens« Endelse
Ved disses upartiske Voldgiftskjendelse.

Kanske Kongressen mangler dog Kredit
Hos dem, der ellers raaber mest paa Freden,
Og fløjten gaar des værre Enigheden,
Naar blot den tager Tilløb til — et Skridt.
Saa gaar hos os det bedre, for saa vidt
Vor »Voldgiftsdomstol« glimrede forleden
— Det være sig en Tanke eller Hændelse —
Med PHILIPSENS og DEUNTZERS Voldgiftskjendelse.

I Dannevang det vilde slet sig sømme,
Om ikke for guddommelig Forstand
Vi disse Voldgiftsdommere berømme;
De ligned' HERMAN BREMENFELD, da han
Just Hattemagerlavets Oldermand
Og Kontrapart imellem skulde dømme,
Men hjalp sig ved en extra Kraftanspændelse
Af Kniben ved sin fixe Voldgiftskjendelse.

Han fandt, at begge Parter havde Ret,
Hver paa sin Maade, det var klart som Dagen,
Hvorfor han raaded' dem til pænt og net
At skynde sig med at forlige Sagen.
Hr. PHILIPSEN og DEUNTZER har komplet
Til denne Kjendelse leveret Magen,
Hvoraf kan ses, at Øjnenes Forblændelse
Er Hovedsagen i en Voldgiftskjendelse.

Lorden og Patronen.

Moral: Høflighed koster ingen Penge.

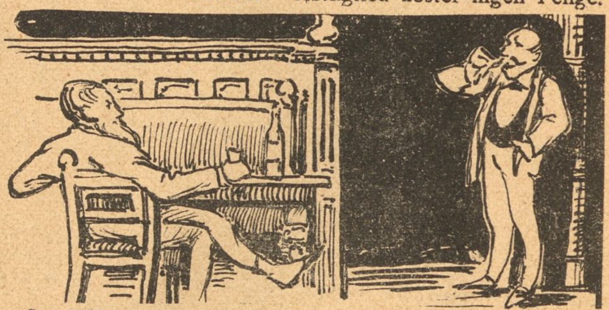

Lord Handicap var paa Rejse. Brugspatron Supstrøm ifrån Trelleborg var det samme.

De mødtes i en Kafé.

Det vil sige, de mødtes ikke, for saa vidt som Englænderen tyggede sin Rosbif henne i et Hjørne af Stuen, medens Svenskeren stod ved Smörgåsbordet og styrkede sin Appetit med otte Stykker Smørrebrød og tre Snapse.

Da disse forberedende Øvelser var afsluttede, stillede Brugspatronen sig hen foran Kakkelovnen og ventede paa, at »Diner'en« blev serveret.

Lorden saa hen paa Patronen. Saa lagde han Gaflen fra sig og skelede eftertænksomt ned i sine Bakkenbarter. Endelig tog han en rask Beslutning og vinkede ad Opvarteren.

»Kellner!« sagde han paa Tysk. For saa vidste han, at han talte Dansk. »Kellner, komme her!«

»So gerne«, svarede Opvarteren, for han var Schweizer.

»Sige mig, hvor er han fra?«

»Dsjaj er fra Kantone Graubünde, Mylord!«

»No, no! ... Hvor er han fra, den Gentleman, som staar ved den Kakkelo'n? ... Wat er han, og wat heter han?«

»Det vee's djaj ikke, Herre!«

»Very well«, svarede Englænderen og tog atter fat paa sin Rosbif. Lidt efter saa han igen hen paa Patronen, skelede eftertænksomt ned i Bakkenbarterne og lagde Kniven fra sig. Han tog atter en rask Beslutning og rejste sig i sin

fulde Længde. Alle rejsende Englændere har nemlig lang Hals, lange Ben, lange Bakkenbarten og lange Tænder.

Stiv som en Flagstang gik Lorden med afmaalre Skridt hen til Kassen, hvor han med et forekommende Smil skar Tænder ad Kassererskeu.

»Smukke Miss! Dem kjender den Gentleman, som staar ved den Kakkelo'n?... Wat er han, og wat heter han?«

»Han?... Pyh!... Det er en af dem, der guffer sig mætte i Brændevinsbordet og spiser vos à med en Diner til en Krone. Den Slags kender jeg ikke!«

»Very well, svarede Lorden og spankede gravitetisk tilbage til Rosbiffen.

Lidt efter lagde han baade Kniv og Gaffel, skelede ned i Bakkenbarterne og tog for tredie Gang en rask Beslutning.

Flagstangen rejste sig atter og bevægede sig sindigt, men sikkert hen imod den studsende Svensker. Bakkenbarterne flagede som Parlamentairflag, og Tænderne holdt sig parate til at tage mod Stødet, hvis Lorden ikke kunde standse Farten i Tide?

Lorden bukkede. Patronen bukkede.

»Sir!« sagde Lorden. »Maj have ikke den Ære at være præsenteret for Dem, og Dem have ikke den Ære at være præsenteret for maj.«

»Ja så?« svarede Svenskeren. Alle Svenskere svarer nemlig: »Ja så.«

»Dem undskylde, at maj tale til Dem, skønt vi have ikke den Ære at være præsenteret den Ene for den Anden!«

»Beva's!« svarede Svenskeren. Alle Svenskere svarer nemlig ogsaa: »Beva's.«

»Hvis maj var Dem, Sir, — so maj tage min Paletot, and tage maj min Hat, and maj tage min Vej til min Hus!«

»Hva' falls?« spurgte Svenskeren og bukkede dybt. Han troede, at han skulde smides ud.

»Hvis maj var Dem, Sir, so maj tage min Paletot, and maj tage min Hat, and maj sitte maj i Cab og kjøre ganske hemmelig til min Hus.«

»Ursäkta!« svarede Patronen utaalmodig. »Hvad menar herran?«

»Jeg mener, at Dem just nu .... har brændt en stor Hul i Deres Buxe!«

Paa Caféen.

— Tror De nu, Arbejdsgiverne vinder Lock-outen?

— Ja, det kommer jo an paa, om Mestrene er Svende helt igjennem!

Hestearbejde!

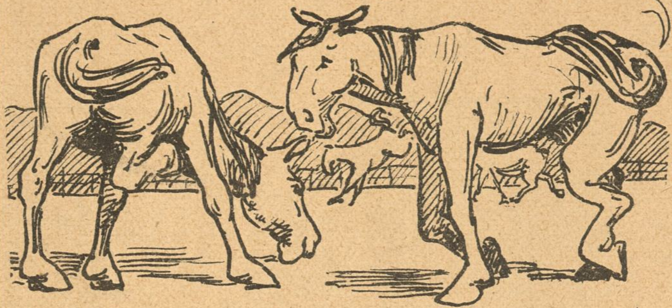

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Gid Fanden — — (nej bande man maa paa Vers
Jo ikke mere, ell's sættes i Ban man;
Men bandsat kommer det En paa tvers,
La' være at bande saa daarlig kan man!)
Vi gaar kun for Sjov hen
Og bander Lock-outen,
Hvad ellers den koster, paa Hestens Hov den
Dog sparer lidt!

Ja, Herre Gud! saadanne Arbejdsøg
Kun lidet kender til Hvilens Goder.
Du skulde prøve den Tur for Spøg,
Du blev vist slatten i dine Koder!
Lad være, Kære!
Hvad de maa bære,
Ej nogen aner, det sku' da være
Vort Borgerraad!

De Borgerraadmænd vi ligne vil
Ved saadanne udslidte Arbejdsheste.
De slider let sig en Pukkel til
I deres Arbejd' for Byens Bedste.
Skjønt Slidet sløver,
Let løbsk de løber
Ad Vejen ud, mens de rædsomt støver
Og bagud slaar!

Se blot paa Philipsens brede Kryds,
Og Herman Trier! (lidt haard i Mulen.)
Men Jeppe-Borgbjerg, pas paa! for nys
Han sparked' En lige i Hjertekulen!
Han burde køre
Med Visk bag Øre,
For Folk at vare med: Inte røre!
Han bider og!

Den sidste Sommer har været drøj,
Især de nærmer har slidt sig magre!
Nu skal de, (li'esom de andre Øg),
Paa Græs en Tid for at blive fagre!
Ja, Frihed sig ta'r de,
Til Skaglerne sla'r de,
De løfter Halen og falde la'r de
Et lille Ord!

Kalkulatorisk.

— De paastaar altsaa, at Tiltalte tilføjede Dem et Saar saa stort som en Tokrone?

— Ja, Hr. Assessor, omtrent da; det ka' jo være, det maaske inte var større end som en Krone og fem og halvfjerds.

Gæstfrihed.

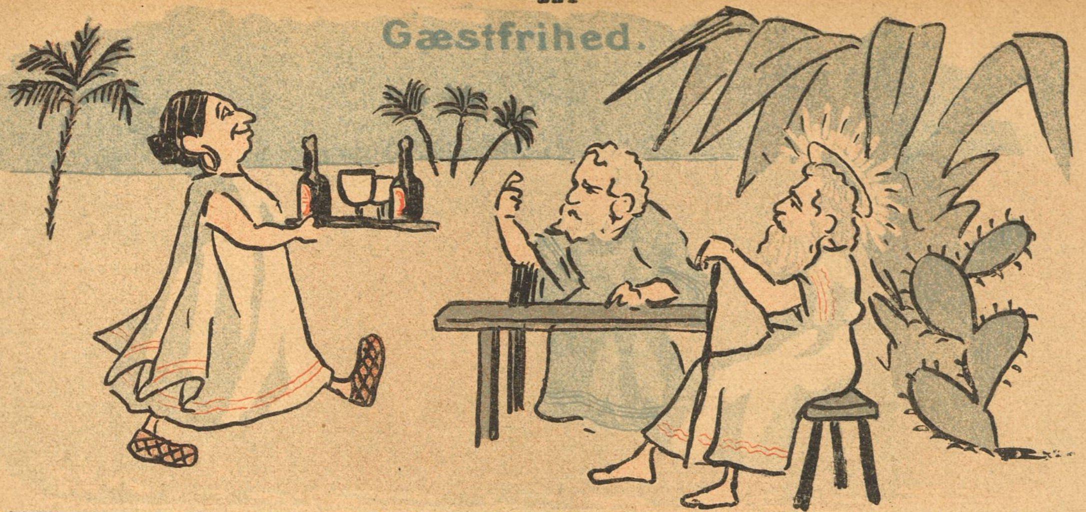

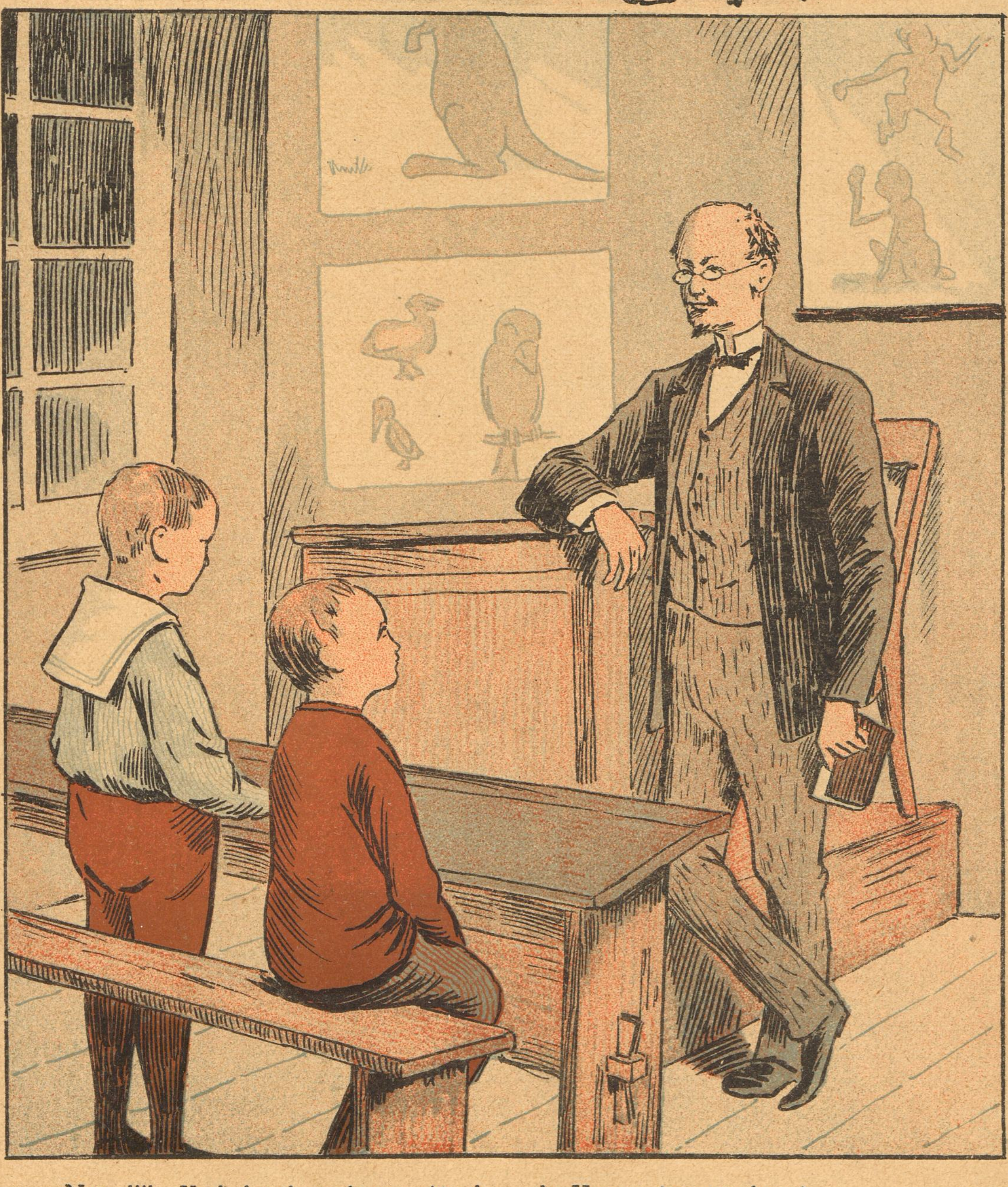

— Naa, lille Karl, hvad sagde saa Abraham da Herren besøgte ham?
Lille Karl: (tier.)
— Véd Du ikke det? Hvad plejer Din Fader at sige, naar I faar Fremmede hjemme?
— Mutter, to Bajere i en Fart!

Aandens Sejr.

I St. Petersborg lidt gnaven
Sidder Czaren paa sit Slot,
Har en Smule ondt i Maven
Af den Middag, han har faa't.
Han en Vesteknap maa løse,
Mens han tænder sin Cigar:
„Naar det altid bliver Tøse,
Pokker følge Schenck, den Nar!“

Ammen kommer ind med Ungen,
Før hun puttet blir i Seng;
Men han rækker bare Tungen:
„Havde blot Du væ't en Dreng —!“
Men Czarewna, som kan kigge
Ind til ham bag sit Gardin,
Raaber hæftig: „Skam Dig Nikke!
Skylden er da ikke min!“

Nikke glemte rent Riposten,
(Det har Ægtemænd for Skik),
Arrig greb han „Vjedomosten“,
Det er Ruslands „Politik“.
Sindet kom dog i Balance,
Da han saa, at ej i Haag
Man med denne Konference
Videre var end første Dag.

Pludselig han knytter Haanden
Vred og rystende paa Krop;
Han har set, de Mænd af Aanden
Med Adresser møder op.
Til Czarewna ind han farer:
„Hvad skal jeg dog gjøre? — svar!“
„Tag den blot med Ro!“ hun svarer
„Nægt Dig hjemme, lille Fa'r.“

„Tænk Dig Ipsen, Bjørnson, Nansen,
Bajer — ja naturligvis!
Berendsen og Norman-Hansen,
Tegner, Schmidt og Axel Thies,
Det er Aands-Magt er det ikke?
Alt hvad der i Verden duer!“ —
Samme Aften rejste Nikke
Til Sebastopol en Tur.

„Min lille Dreng“s lille Forfatter.

(Frit efter »Hver 8. Dag«.

Puh har bedt mig rose mig selv til mit Portræt. Som Text har jeg faaet opgivet, hvordan jeg bærer mig ad med at tilvirke alle de Bøger, som jeg laver om Aaret.

Ideen til en Bog er jo aldrig nogen klar Ide, men som Duft eller en sort Plet paa Næsen eller en Filipens. Jeg faar den i Reglen, naar jeg har læst andre Folks Bøger. Saa gaar der nogen Tid, da jeg ikke mere tænker paa den. Indtil jeg saa en Dag er saa heldig at træffe en Forlægger paa et ensomt Sted. Saa er Bogen der.

Ideen til »Min lille Dreng« er underligt nok ingen lille Pige. Ogsaa Andre faar Børn, som heller ikke er smaa Piger, men som jeg har truffet i Livet. Og mig selv og andre kloge Fædre, der heller ikke har været smaa Piger. Jeg kjender ingen Ting saa skjønt som mig selv som Dreng. Som lille Dreng og som gammel Dreng.

Og naar man saa sætter sig til at skrive . . .

Jeg for min Part har det paa flere forskjellige Maader. Gaar det ikke paa den ene, saa gaar det paa den anden.

Der er Tider, hvor det forekommer mig, at jeg er lukket ind paa et Forlag, hvor jeg kan gjøre de Mennesker lykkelige blot ved at fortælle dem, hvad der ligger i min Skrivebordsskuffe og hvordan jeg ad denne, ikke længere usædvanlige Vej kan komme til den gyldne Frugt. Glad gaar jeg ind til Manden, der har Forlaget — og saa en Dag, naar han ser paa, hvad jeg har skrevet, bliver han ganske forfærdet over det. Der er ikke det mindste i min Bog, som ikke er sagt tusinde Gange før og hundrede Gange bedre.

Saa lusker jeg rundt om Forlaget. Og en Dag bliver jeg sluppet ind i det igjen. Og en Dag bliver jeg kastet paa Porten igjen, og imens voxer Indholdet af Skrivebordsskuffen.

Idag er en af mine Bøger udkommen. Det hænder ikke saa sjældent. Posten har bragt mig Exemplarer fra Forlæggeren. De truer begge to med at gjøre Strike, baade Postbudet og Forlæggeren.

Forfattere har saa tidt sammenlignet deres Bøger med Børn. Den Sammenligning forstaar jeg ikke. Hvis den slog til, maatte jeg føle mig som Forstander for et helt Børnehjem.

Den Bog, jeg har skrevet, er noget, jeg er færdig med. Og jeg gaar videre og skriver en ny. Læse dem gjør jeg ikke. Det maa Folk om.

Det kan gjerne være, at der slet ingen synes, det er morsomt. Men saa kan de jo lade være en anden Gang. Brændt Barn skyer Ilden.

Hr. Carl Ewald Hansen.

Journalist-Profiler.

Den Lykke, de danske Journalister har gjort i Broderlandene i Sommer, har bevæget Puk til at foranstalte en Udstilling af Portrætter af de mest bekjendte, som skal sendes paa Tourné derover. En yngre Videnskabsmand har paataget sig at udarbejde Katatoget, hvori han samler Journalisterne i bestemte Skoler, og giver en Karakteristik af hver enkelt. Foreløbig har han tilendebragt Studiet over

Den ironiske Skole.

Nr. 1. Hørup, Viggo Bentheim. Ældgammel Journalist. Fra først af enestaaende i sin Art. Taalte ingen over og ingen ved Siden af sig. Tilhørte et Parti, der idelig slog Spalter, deraf hans Øvelse i Spaltefylderi. Blev lidt efter lidt skubbet til Side af yngre Kræfter. Er nu selv meget til en Side. Plejes dog omhyggelig af sin Redaktionsstab, der navnlig vaager over, at han ikke anstrænger sig med at skrive. Faar dog undertiden Lov til at sætte sit Mærke under en Artikkel, hvilket altid morer den Gamle. Viser sig for Folket en Gang hvert 3die Aar, da han paa Valgaftenen af sine kraftigste Medarbejdere ledes hen til det historiske Vindue for at tale til Folket. Mange holder dog for, at det kun er en Automat-Figur, der vises frem, og at gamle Hørup selv er død. Indførte den af Sokrates opfundne Ironi, nemlig Kunsten at lade Folk forstaa, at man ingenting ved selv, i dansk Journalistik. Denne Kunst er yderligere bleven udviklet af hans Epigoner.

Nr. 2. Brandes, Edvard af de andre Ironikere kaldet »Nordens første Journalist«. Har viet sig til Fremstillingen af alt det rene og kyske i Livet og Ægteskabet men misforstaaes af den uvidende Hob og humane Autoriteter, der ikke forstaar hans Ironi.

Nr. 3. Cavling Henrik. Jager rastløs efter Sandheden over hele Verden og beskriver den langt og sagligt, hvor han antræffer den, dog naturligvis ironisk i Form af Opspind og Overdrivelser. Misundes og hades derfor af mindre talentfulde Journalister, der gaar lige løs paa Sandheden og derfor langtfra opnaar en tidssvarende Virkning.

Nr. 4. Ewald, Carl. Ringe anset Journalist. Stor Selvironiker. Producerer med Vilje et overvældende Stof netop for at vise, hvor lidt det er værd.

Nr. 5. Skram, Erik. Højt anset Journalist. Har valgt at udtrykke sine Idéer i den Form, at han intetsomhelst skriver. Vil netop derved give tilkende, at han sidder inde med overordentlig meget.

Nr. 6. Schandorff, Sofus. Lovpriser Vinen og Vinens Virkninger. Vil gjerne henregnes til Ironikernes Skole, men ingen vil indrømme dette; dertil er hans Tone for ægte.

Feriebørn.

Nu skal Byens Mænd paa Græs,
De har trukket store Læs,
De har ærlig slæbt og stridt,
Deres Mundlæ'er er lidt slidt.
Nu i deres nye Klæ'r
Skal de ud til grønne Træ'r,
Fatter Trier si'er i Dør'n:
»Smuds nu ikke Tøjet, Børn!«

Ørum skal til Rotterdam,
Der er Hjerterum for ham,
Der skal han, saa har man sagt,
Paa en Klap- og Kongejagt.
Philipsen, den lille Mand,
Er af Glæde helt uvan,
Skal til »Taleren« af Sted,
(*Puk* skal heldigvis ej med).

Borgbjerg vil sandsynligvis
Ta' en Tur sig til Paris,
Som Minister kan de vist
Bruge end en Socialist.
Marstrand vil i Boller sig
Fra sin Gjernings Bolledejg
Hvile — intet Raadhus kan
Støde der slig kritisk Mand.

Maler Jensen af sit Bur
Flyver paa en Cykletur,
Mægler Larsen med ej skal,
For han faaet har Forfald.
Torp skal hele Somren bo
Nok i Kullagunnars-do.,
Kom nys fra Amerika,
Men det er saa langt herfra.

Salomon, den vise Mand,
Runden ud af Middelstand,
Skal i Middel-Temperatur
Hjemme ta' sig mangen Lur.
Men hvorhen skal Anders Hvass?
Aa, han finder nok en Plads.
Sine gode Ønsker *Puk*
Afleverer med et Buk.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den endelige Afgjørelse.

Skjønt han slap bort fra Djævleøens Klippe,
Vil Djævlen endnu ej sit Bytte slippe.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 16. Juli. Numer 29.

Naar Fruen er selv hjemme.

— Kære Anna! Jeg synes, Du bestræber Dig jo for at se helt mandhaftig ud.
— Ja, Frederik! En af os maa da være Mand!

En national Helligdag.

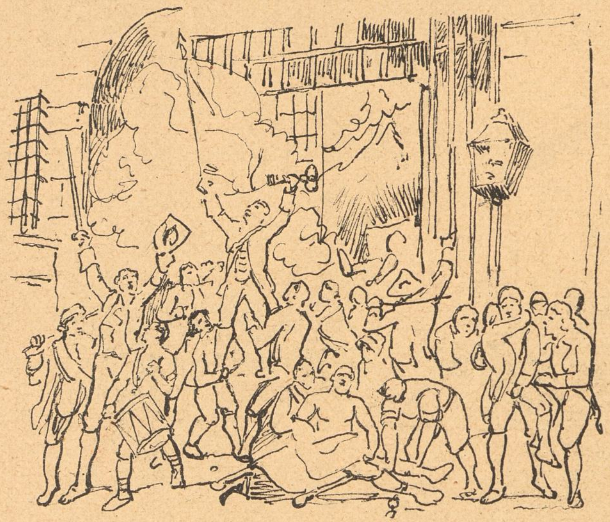

Hvor Eiffeltaarnet løfter sin Top imod Sky,
Og Folk af Excellentser hver Uge faar en ny
Forsyning, der er altid af fineste Sort,
Sin »Grundlovsdag« man fejrer med al tænkelig
Komfort.

Der drejer den sig ikke, saaledes som her,
Om Grundlovens Givelse af FREDERIK FOLKEKJÆR;
Nej, hist man fejrer Dagen, da i sit Ansigts Sved
Det oplyste Vælgerfolk Bastillen rev ned.

Den var, som bekjendt, et Asyl, hvis skumle Port
Sig lukked' kun bag Folk, der slets intet havde gjort,
Og hvor i Brummen mangen Uskyldig ofte kom
Foruden Lov og Ret, ja selv uden — Krigsretsdom.

Det syntes nu Pariserne for hundred' og ti
Aar siden lidt despotisk, hvorfor de var saa fri
At sløjfe sammes Mur, skjønt den næppe var saa skjør
Som »Tornet«, der »paa Amagertorv blev revet nør«*)

Det var det frie Frankrigs energiske Protest
Imod at putte sagesløse Folk i Arrest,
Derfor fandt Republikken derovre, det var bedst,
Den 14de Juli blev Landets Frihedsfest.

Nu fryder man sig over, at Folket er frit
Og al Vilkaarlighed fra Bastillens Dage kvit,
Fordi man i dens Kjælderhals vel sagtens ikke mer
I vore Tider nogen uskyldig Mistænkt ser.

Thi Republikken kan, Gud bevares, saa godt
Undvære Bastillens mest berygtede Kachot,
Saasom og eftersom den jo har et Surrogat
I Djævleøen, der skal være nok saa krabat,

Her er en herlig Plads, naar en stakkels Kaptajn
Med eller uden Grund den vil rydde af Vejen,
Et dirkefrit Husrum for al Vilkaarlighed,
Og det la'er Pariserne nok vær' at rive ned.

Hvert Aar man dog fejrer i Frihedens By
Den 14de Juli med Flagning og Revue,
Med Festblus og Raketter og andet Tilbehør
Til Illusionen, hvorpaa man lever der og dør.

*) Erik Bøgh.

Puks Væddeløb.

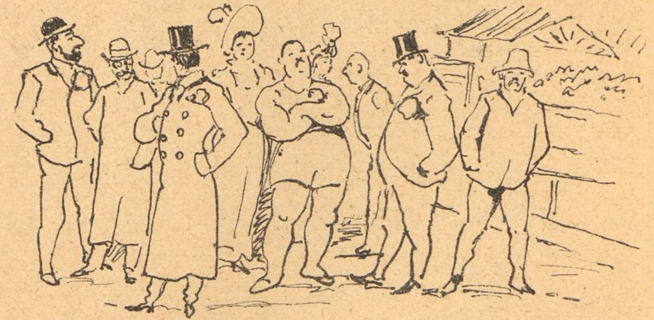

Puk holdt stort Væddeløb paa Eremitagesletten. Det var Løb! Alt, hvad der bærer Danmark, gik i Løbet ved denne Lejlighed.

Puk havde arrangeret det saadan, at de kjendte Navne til en Forandring startede i Løbene, mens Hestene gik om paa Sadlepladsen med hvide Nelliker i Knaphullet og satte Penge over Styr i Totalisatoren og drak Øl hos Nimb.

Det var en himmelsk Idé. Og den slog udmærket an. Alt, hvad Danmark ejer af Aandens og Legemets Fortrin, havde givet Møde. Der var Martinius og Anton Melbye, Robert og Gerner, Bech-Olsen og Scheel-Wandel, Andersen-Bang og Carl Ewald.

Men til Publikum. Vi notere:

Baltimore, engelsk Fuldblod (rødt Dækken, skeløjet, Havre i Muleposen), Whist, engelsk Halvblod (blaat Dækken, kortstudset Hale, Blandingssæd i Muleposen), Basta, engelsk Kvartblod (let Hinken paa det nærmer Bagben, Grime, Hakkelse), Boston, engelsk Ottendelsblod (ingen Ting, Kolik af at gaa paa Græs i en Rugmark), Peter, dansk Droskefuldblod (Skyklapper, Sko paa de tre Ben), Lotte, dansk Renovationsblod (Seletøj med Rebtømme) osv. osv.

Efter at Mailcoachen var kommen og dens Seksspand komplimenteret af Bestyrelsen, tog Løbene deres Begyndelse. Disse foregik uden noget synderligt Uheld, naar undtages, at flere Damer daanede over hinandens Toiletter.

Resultaterne af Løbene var følgende:

1. *Løb for Løjtnanter,* Damernes Ærespris. Løjtnant Jørgensens fikse Overskæg og ulastelige Figur sejrede overlegent. Nr. 2 blev Løjtnant Jensen med en ganske lille, lys Moustache og Skilning i Nakken. Løjtnant Jansen, der havde faaet en rød Næse hos Nimb, maatte gaa ud af Løbet.

2. *Løb for giftefærdige, unge Damer,* Herrernes Vurderingspris. Nr. 1 blev Frk. Emmy, blond. i hvid Silke, perlebesat med Hat og violet Tyll og grøn Moirée-antique Besætning samt en Ruche af mauvefarvede Kniplinger, over Underkjolen, der var af resedafarvet Atlask, en Bolero af havannafarvet Kanevas, Ærmerne af vinrødt Tyll og højrøde Forglemmigejer paa Forbredden, paa Hovedet en stor Hat med ægte Strudsfjer samt Tulipaner, Aurikler, Verbener, Roser og Agerkaal, violette Ruslæders Sko med brandgule Hæle, en lille Ligtorn paa venstre Fod. Nr. 2 Frk. Fanny (marineblaat, resedafarvet Kostume).

3. *Løb for Skatteydere,* forhøjet Pris. Nr. 1 blev Grosserer, Etatsraad Spæk (Villa paa Strandvejen, Lystyacht, Automobil). Nr. 2 Grosserer Snob, der havde det samme, paa nær Automobilen).

4. *Løb for fede, overflødige Damer,* Indkjøbspris samt Holger Drachmanns Ærespræmie. Nr. 1 Fru Juliane Petersen (sort Mantille, Halvhandsker, Tøjblomster paa Hatten, paa Grund af Varmen mangelfuld Underbeklædning, Vægt 300 Pund). Nr. 2 Fru Petrine Sørensen (lyseblaa Vaskekjole, Traadhandsker, Havehat, Vægt 280 Pund).

5. *Løb for Fa'ers-Sønner,* højeste Pris. Nr. 1 Ferdinand Flabmejer (10 Flasker Skum i Timen. en Samling rosenrøde Billetter, gaar ind paa Ansigt hos Fugmann, koster den gamle 20,000 om Aaret). Nr. 2 Hr. Adolf Dille (Specialist i Hennesy, paa Hat med Dagmar Hansen, betydelig Kassemangel).

Efter Løbene uddeltes Præmierne. Og derefter fandt en animeret Middag Sted med paafølgende Bal.

En Vise til Skræk og Advarsel om tvende Feriebørn samt om den store Bastian.

Lollands Jord er meget fed,
Tvende Feriebørn derned
Nok saa frejdig drog af Sted,
Men der pønsed' paa Fortræd,
Tænk, det saadan var, at Far'n
I Lock-outen var, det Skarn.

Heldigvis dér Hr. Grandjean
(Dansk: den store Bastian)
Havde Gaard og Disk og Dug,
Levede af Agerbrug,
Var af landlig Uskyld fuld,
Elsked' Lærkens Kvidren huld.

Da han nu saa disse Børn,
Blev han bister som en Bjørn,
Sagde til sin Kone: „Hør,
Lad os stænge vel vor Dør,
De paa ondt vist lægger an,
Fa'eren er Lock'oute-Mand!"

Hele Gaarden væbnet blev,
Kokkepigen med en Slev,
Kusken fik en lille Pisk,
Ellers var han meget frisk,
Røgt'ren græd gudsjammerlig,
Han var ikke vant til Krig.

Grandjean tog en Rustning paa,
Som paa Loftet monne staa,
Skjønt hans gamle Jagtgevær
Kunde inte skyde mer,
Sagde han dog, fuld af Mod:
„Jeg vil ofre Liv og Blod."

Feriebørnene nu saa
Frem den stolte Krigsmagt gaa,
Var ej mere nær saa kry,
Men skreg op i vilden Sky,
Hjem de hurtigt Vejen fandt,
Grandjean tappert Sejer vandt.

Landet rundt enhver Avis
Kvæder jublende hans Pris,
Han er Lollands Redningsmand,
Holdt mod Fjenden tappert Stand,
Saa de Feriebørn ej nød
Længe Godsforvalt'rens Grød!

Eremitagefantasi.

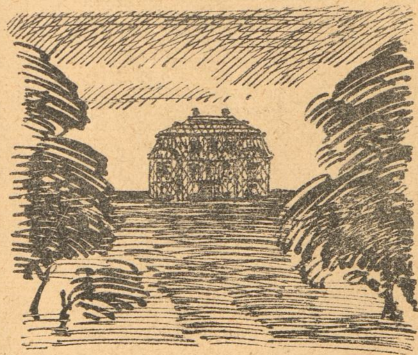

I den korte Sommernats Timer
Ligger Sletten i dybeste Fred,
Igjennem Mosedisets Strimer
Sér en enlig Stjerne ned.

Under Egens knudrede Stamme
Ligger sladrende Hjort og Hind,
Dog vejrer de med det samme
Selv den mindste puslende Vind.

Hør! Henover Sletten svirrer
I Luften et sælsomt Træk!
Det pruster, klinger og klirrer,
Saa Dyrene skjælver af Skræk.

Det er Blomsten af Rigets Adel,
Det er Officerer med Svajf,
Der rider saa strunkt i Saddel
I Løbet: struggle for life.

Hver Rytter er her af den rette
Gestalt: tynd og spinkel som Duft.
De er vejed' og fundne saa lette,
At de træner i bare Luft.

Om Du brækker Benene eller
Maaske Halsen, naar Legen gaar gal,
Hvad gjør det, naar Indsatsen gjælder
Et Nummer og en Pokal?!

Hesten, vi sprænger til Døde,
Ofrer vi kun et Spark,
— Det er sødt, det er sødt at bløde
Paa Ærens Væddeløbsmark.

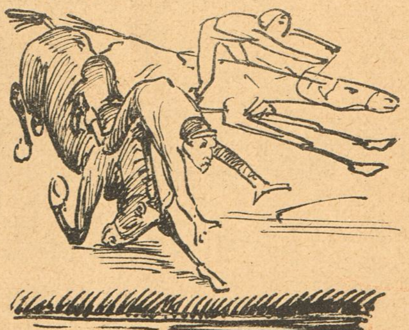

To spildte To-Ører.

— Saa Peter! Her kan vi sgu sidde og mønstre hele Publikummet!
— Av! Der kommer Promirløjtnanten!

En specificeret Rekvisition.

— Maa je' be' om en Herre, to Damer og to Hundebilletter, — men den ene er til et Barn.

Hil!

Mel.: Kong Kristian.

Vær hilset Kristian Ingeman!
Paa ny Velmødt!
Lad sé, Du Lykken tvinge kan.
Du er jo ingen ringe Mand.
Selv Damerne Du bringe kan
Til Rødmen sødt!
Maaské hver Modstand knalder Du
Hvis ikke, ja, saa falder Du
Saa blødt!

Du var kun Barn, da ud Du drog
I Kampen alt.
Og dine Fjender kjækt Du vog,
Ja, gamle Rubow let Du slog.
Hvor mangt et Mesterskab Du tog,
Er ikke talt!
Du over Nordsø stævne lod,
Selv Britten for din rappe Fod
Jo faldt!

Du hævde nu dit svære Ry
Fra fordums Aar.
Lad Fjender, fjerne, nære fly,
Ja, viis din egen kjære By,
At selv en Rasmus-Tjæreby
Du sagtens slaar.
Og viis, Du ejer end den Magt
Der Watsons Verdensry fik lagt
Paa Baar'!

Og, hvis Du frem med Vælde gaar
Om føje Tid,
I Kamp mod selve Ellegaard,
Ja, hvis Du ham at fælde naar,
Med Mønterne at tælle faar
Du mægtigt Slid!
Og Du vil naa de Kækkes Maal
I Kraft af dine Lægges Staal
I Strid!

Deputation.

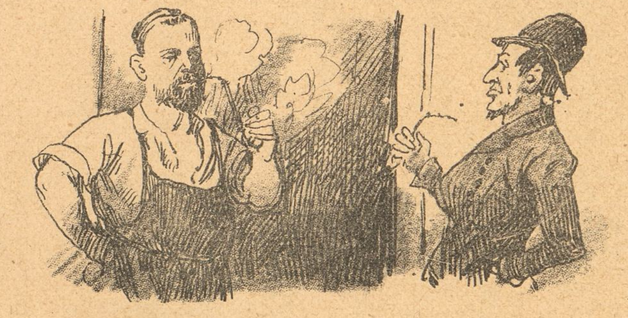

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand, ded forekommer mæ, at jæ itte har siet noved te Dæ lie siden vi saaes sidst. Hvor har Do vaaren, har Do vaaren syg?

Mads Jordemodermand: Syg! Tror Do itte en kungelig Embedsmand har andet a gjøre end a stue aa gie gratisk Undervisning i alle Slavs Lærdomme te saan en Han-Bælle. Næ Kristen, de Tider æ faabi. Jæ har mejet andet aa større i Hovedet te a jæ ka spilde et kostbart Minut pue saan et Nøjs.

Kristen: Endomendskjønt jæ mue pruttestere imod a Do kalder mæ Nøjs saa natytligvis ellers ka der jo nok være noved i ded Do sier. Men jæ har da altid spandiret smue Sorte ovenpue saan en Belæring, har jæ itte?

Mads: Smue Sorte her aa smue Sorte der,. ded ka Do byde Bissekræmmeren men itte Videnskavsmanden. For ham æ'ed Faneme itte om a gjøre a fue en Sjat Sprut i Maven, han mue sie ded miere klingendes.

Kristen: Ve Do ha Penge Mads, hvormanne Øre sku ded være?

Mads: En Videnskavsmand æ faa stolt te a la sæ faanærme, derfaa lader jæ som om jæ itte hyrte din sidste ærede Bemærkning. Men ded æ lie mejet, ve Do gi mæ et Halvhundrede Kroner ska jæ hulde Faaredrav i et hielt Oer faa Dæ aa Maren aa alle Ongerne, saa Videnskaven ska stue Jer som en blaa Lue yd a Halsen.

Kristen: Ded ka der være noved i, hvis bare a ded itte gjør ondt i Hovdet. Men ka ded itte være noved mindre, som la vos sie 5 Kroner?

Mads: Kristen, ka Du tie mæ, hva jæ betror Dæ under Embeds Segl?

Kristen: Ja ded ka jæ Faneme.

Mads: Saa mue Do vide, a Overjordemoren i Køvenhavn har huldt Jullebæum, aa i den Anledning sa Madammen, a jæ sku rejse dering som Desperation fra hinner aa lykønske Overmadammen, aa samtidig flyede hun mæ 50 Kroner, som jæ sku køve Jordmorting faa. Kristen —!

Kristen? Mads, hva æ'ed?

Mads: Kristen, jæ kom itte længere end te en Kjælder i Vestergade, aa der tabte jæ alle mine Penge te Bech-Olsen.

Kristen: Te Bech-Olsen, den stærke Mand. Kløede han Dæ.

Mads Da jæ kom yd a Toget, traf jæ to Grever, ded va mageløst saa de hjalp mæ; den ene tog min Vadsæk aa den anden min Frakke, aa saa sier de, om jæ itte ku ha Løst te a sie Bech-Olsen, faa saa va han der og der. Jæ sa natyrligvis a jæ godt kjendte Bech-Olsen, faa man ska jo itte saan stikke op. Aa saa kom vi jo nør i hans Beværtning. Nu tror Do natyrligvis a Bech-Olsen æ en Goliath, 4 Alen høj aa 2 Alen drøj. Ded troede jeg osse, men Do sku siet ham. Ded æ en lille Splejs mæ tyk Mave aa rød Næse. Men spille Kort ded ku han Faneme, inden jeg vidste et Ord a'ed, saa havde han alle mine 50 Kroner. Greverne va saa gale pue ham a de vilde slas mæ ham, men jæ va bange aa vilde derfra, aa saa lossede de mæ over pue Jernbanen igjen aa kjøfte Ballet te mæ, faa høflige æ de. Men Madammens 50 Kroner dem mue jæ sku ha igjen Kristen.

Kristen: Va Bech-Olsen virkelig en Splejs, Mads, va hans Arme itte tykkere end som mine?

Mads: Tykkere, de va itte ded halle.

Kristen: Men Bienene de va allenfals godt Kram.

Mads: Ded va de bare Svovlstikker mod dine.

Kristen: Saa ska Du fue Pengene!

Ridder Hintz.

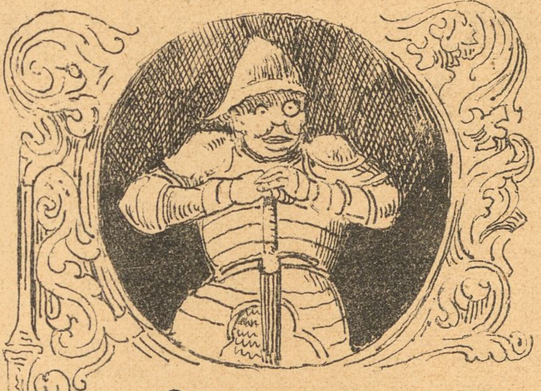

Det var sig Ridder v. Hintz,
Den Herre er værd at skue:
Kindens Runding er tyk og blød,
Og prægtig er Næsens Lue.
Saa fager danser den Ungersvend paa Tilje.

Haaret er sort og Læben tyk,
Den minder om Senegal,
Men om Urskovens Indre
Den malmstærke Pandeskal.

Tankefuldt er det dybe Blik,
Han grubler paa Filosofi,
Men alle, hvem der ham møder,
Paa Darwins Theori.

Det var sig den ædle Hintz,
Hannem lysted i Leding at gange,
Abonnenterne vare saa faa
Og Konkurrenterne mange.

Havde han drukket med en Ven
Baade Øl og Cognak-Cikorier,
Var han til Gjengjæld bleven fyldt
Med mange Røverhistorier.

Træder han i Klostret ind
For Prior Henning og melder:
„Kjære Fader, jeg noget ved,
Hvormed jeg „Forposten" fælder!"

Det var sig den fromme Pastor,
Han lo og bandede en Ed:
„Nu staar Verden ej længe forsand,
Naar Hintzpeter noget ved!

Gak nu min Søn, drag i Leding ud,
Og kæmp for det Gode og Sande,
Sætter de Dig i Skabet ind,
Da bryd det op med din Pande!"

Ud i Leding drog Ridder Hintz,
Velsignet af Pastor Henning.
De vented i Badstuestræde
Den Ædle tilbage med Spænding.

Der han kom, hans Billede tog
Paa Stand den ærværdige Fader:
Se hver herlig Helten ser ud
I Panser og navnlig i — Plader.
Saa fager danser den Ungersvend paa Tilje.

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter

faa, saa langt Oplaget rækker, Aargangene **1893—97** incl. for

halv Pris.

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind 3 Kr. Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Tolder og tre Farisæere.

Trestemmigt Kor:

Gud være lovet, vi er ej som denne!
Vi fører skam de hæderligste Penne,
Og Folks Privatliv la'r i Fred vi være,
Vi afskyer Penge og skriver kun for Ære.

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 23. Juli. Numer 30.

En Kender.

— Du — se derovre! Er det ikke Sangerinden ude fra Variétéen?

— Det er s'gu ingen Sangerinde! Det er jo en almindelig City-Taske.

Den fattige Mands Snapsthing.

(»Enighedskammeret« tilegnet.)

Sikke Tider! De er, rent ud sagt, gruelige!
Tyranniet holder »Pisken« parat.
I Arbejdstiden ikke mer ædruelige
Arbejdere maa drikke sig plakat!
Man vil de frie, sobre, danske, brave
Arbejdere fra Snapsen separere!
Ja, det er ligefrem, at til en Slave
Man hver en Arbejdsbi vil degradere.

Der er noget, Frihedshelten aldrig slipper,
Selv om Livet gi'er ham nok saa mange Klaps,
Det er, hvad han kalder sine »Principper«,
Og Princippet er »den gode danske Snaps«.
Den er mere for ham, end Principalen,
Det er nemlig den, Fortjenesten gaar til,
For den han tømmer punktlig nok Pokalen,
Og for Princippets Skyld han ta'er en Taar til.

Og saa vil disse lumpne Arbejdsgivere
Forbyde Drukkenskab paa hvert Fabrik!
— Nu spør' jeg, kan der tænkes noget stivere
At byde Folk, der holder sig fra Drik?
Det er dog at rive dem i Næsen,
At naar i Purpurskjær den ses at gløde,
Saa skyldes det Partiets »rene Væsen«,
At den Kulør ej svigter blandt de Røde.

Vel er der onde Tunger, som bemærker,
At en maadeholden Arbejdertrop
Foruden Men jo knnde sine »Lærker«
I Arbejdstiden lukke med en Prop.

Saa udi det Punkt Don Ranudos Rolle
Man kopieret har i Rømersgade:
Han stred jo for sin Ret til at beholde
Paa Ho'det Hatten, skjønt han ingen ha'de!

Men Lignelsen har her den lille bitte
Skavank at halte, det kan indses glat;
Thi man exempelvis kan sagtens hitte,
En Børstenbinder, som sig har en Hat.
Derfor kan ud af Enighedskamret
Blot ubeskaaret reddes Snaps og Bajer,
Kun een af »Folkets Hus-Mænd« vil bejamr'et,
Og det er den totale A. C. Meyer.

Den Tredje og den Fjerde.

(Fortsættelse af »Politiken«s »Den Ene og den Anden«).

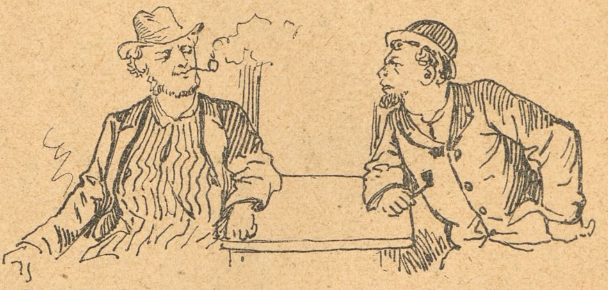

Den Tredje sad og saa mørkt frem for sig og sagde:

»Kommer der min Mester og siger til mig, at saadan skal jeg arbejde her og saadan der og ikke drive eller drikke. Og jeg siger naturligvis, at han skal holde Kjæft, for det passer bedst for ham, og at jeg vel er en fri Arbejder paa mit eget Værksted. Og saa holdt han Kjæft begribeligvis, for Ret havde jeg jo, men det er lige godt storartet med saadan en Fyrs Uforskammetbed.«

Den Fjerde smilte svagt:

»Naa, Herre Gud, han holdt jo Kjæften, han gjorde os jo ikke noget, saa . . . . .«

Men den Tredje slog i Bordet, saa det sang og raabte, rød i Panden:

»Kraft stejle mig, om jeg finder mig i det!«

Den Fjerde rystede paa Hovedet med et bekymret Ansigt og sagde:

»Det er onde Tider. Der har aldrig været et Ord mellem Mester og mig. Men jeg skulde jo gaa med. Nu kommer jeg jo hver Lørdag til Mester og faar lidt.«

Den Tredje bandede:

»Saa er Du Fanden æde mig en Skruebrækker!«

Men den Fjerde slog i Bordet, saa det sang og raabte rød i Panden:

»Satan skal knuse mig, om jeg lader mig sulte for Jeres Skyld!«

Qvid novi ex —?

— Nyt fra Kjøbenhavn? Kjære Onkel, i denne Varme! Du ved jo nok, der er intet nyt under Solen.

Den grønne Djævel.

Hvis et Steds i Verden
En Djævel bor,
Det er paa det grønne
Examensbord.
Saa mangen en Yngling
Han volder Forlis,
Gjør Hjerner til Gløder
Og Tæer til Is.

Naar Examinanten
Sig sætter paa Plads,
Han tidt la'r ham vælte
Professorens Glas.
Saa stjæler han fra ham
Hans Lommeklud,
Og Flipperne la'r han
Gnave hans Hud.

Han Næsen la'r dryppe,
Gjøt Tungen tyk,
Og sørger baade for
Fluer og Myg.
Og mærker han en Gang
Et rigtigt Svar,
Censorerne inderligt
Sove han la'r.

Enhver Examen,
Han passer paa,
I Hundedagene
Skal foregaa.
Saa dræber Varmen
Ethvert Begreb,
Og saa har Professoren
Mavekneb.

I Aar har han været
Særlig slem,
Saa mangen Yngling
Gik knækket hjem,
Selv dreven Snyder
Han lod i Stikken,
Og Gertz lod han skrive
I »Politiken«.

Fredsvise.

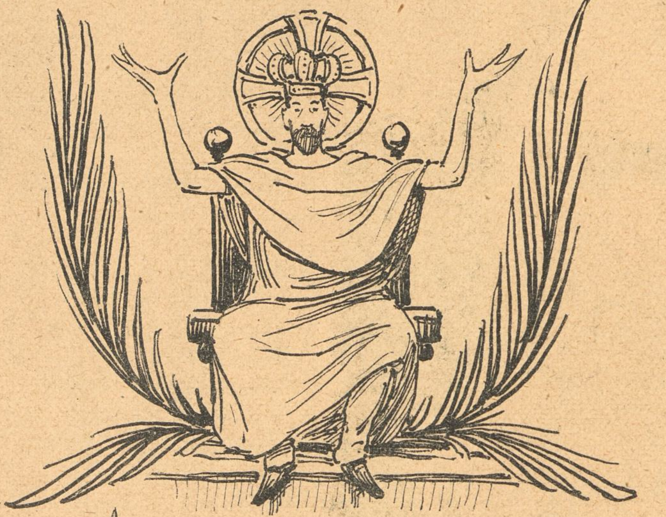

Kejseren af de Russers Land
Han er en grumme mægtig Mand,
Han kunde gjøre alt, hvad han vil,
Var der blot ingen Fredskongres til,
Nedsat i Haag jo lykkelig ble'en,
Ak, men der var en Haage ve'en,
Thi om den ubehagelige Krigs
Afskaffelse kunde de inte forli'es.

„Afvæbning", sagde de, „den er god.
Den vil os spare Mønt og Blod,
Men blot en lille fix Kanon,
Den kan da ikke genere No'en.
Frankrig vilde ha' et Par Soldater,
England en lille Samling Granater,
Tyskland var ingen Ting, det fandt,
Uden en eneste Løjtenant.

Saadan vilde enhver ha' sit,
Og saa tilsidst, saa sagde man: „Skidt!
Lad os beholde vores Hær,
Thi *à la guerre comme à la guerre*".
Derpaa af Mangel paa Fredstraktater,
Vedtog man enigt lidt fler Soldater,
Sendte til Kejseren et Telegram,
Hvori man venligst takked' ham.

Her fra Danmark kom bare Schnack,
Andet Steds fra kom den samme Tobak,
En General fra Amerika
Vilde dog gjerne Freden ha'
Over den civiliserede Zone,
Men turde ikke for sin Kone,
Thi hun i Uniform fandt ham sød,
Det var et Syn, hun gjerne nød.

Frederik Bajer savnede man,
Han havde skaffet Fred paa Stand,
Nu blev om Voldgift der vedtaget lidt,
Det var nok egentlig lige fedt.
Derpaa serveredes Middag med Vine,
Hvorpaa man afsang *„Kom, Karoline!"*
Det var nu saadan til Ære for Fred
Carlo fra Scala, ham De nok ved.

Frisk fra Tønden.

Hva'ba'er? — Naa, la' gaa! — La' det være et lille Srøstens Bæger, — et castrum doloris, som man siger; ... nej, causa doloris; ... nej, cosso ... conso ... Consularia doloris, er De med?

Hva'ba'er? — Nej, det er sgu'nte Dem, der er doloris; det er mig, Højsærede! — Nu ska' De høre, saa kan De selv synes, hvad De sror. Jeg har haft en ganse forfærrelig Oplevelse. Jeg har været i Sivoli. — De ska' ikke sidde og nikke, for det var jo'nte det, der var det forfærrelige! — Tænk paa, hvor mange stakkels Byer, der gaar omkring i E... ropa og ikke har et Sivoli! — Nej, men jeg havde ha't en Ærgererelse. Der havde jeg nu gaaet og gi'et 10 Koner ... Kroner for en Assie i de eleksriske Baade, fordi at jeg alrig sejler med dem, og det er jo rart at ha' den Morskabsfornøjelse ganse gratis for si Kroner. — Ikke? — Men hva' gør saa de Mensker? — Ligger de ikke der og spiller exlesrisk Musik ude paa Seve ... vanerne om Aftenernene paa Søerne for mine egne Penge?

Kunde jeg ka'ske ikke ha' brugt dem meget bedre sel'? — Jeg kunde ha' kjøft et Feriebarn til min Kones Bines Adsperedelse og Gelæde i hendes lange Sommerferie, og jeg kunde ha' gi'et til de fattige Arbe'sgiveres Bespisning, og jeg kunde ha' støttet de srængende Revyforfassere efter Flasken ... Fjasken ... Flaskoen derude paa Morsavs-Seatret!

Ka' De saa nok gjøre Dem lidt Umage for at begribe, at jeg ærgerede mig. Og saa gik jeg ind i Sivoli for at la'e Dirke ... tritte ... rane — Direktete ... rane, — Direktør Therane sitte lidt Humør i mig. — Herre Gu', var d'ikke ganse uskyldig? — Hva'ba'er? — Maa man ikke i disse lokke ... loutede Tider ta' sin Fornøjelse, hvor man kan ta' den?

Men min Kone Bine havde svikke ... svigtet mig paa det sgammeligste! — Det var li'e det, hun ha'de. — For hun

vilde til Væddeløb. D'v'sige, hun ha'de faaet sig en ny Hat, fordi at det syntes hun nok at hun kunde, fordi at jeg nu hver Dag var kommen hjem med en, sa'e hun. Og det ha'de vores Nabo Svendsens Bine, som hedder Sine, jo osse. D'v'sige ikke kommen hjem med en, men faaet sig en lille en paa. Jeg mener, saad'n en lille engelsk en med Gaasefjer i. Og nu løb de Begge so Væddelæb om hvem, der først kunde komme ud og vise den frem.

Naa, jeg maatte jo saa srisse a' alene og saa faldt jeg ind i Nigger-Landsbyen. — Uha! Uha! — der gik disse sværtede... sortede — svært... sorte Uhyrer, mener jeg, og lavede de mest forfærreligste Pengeaf... pres-nings... Skandaler, uden at no'et eneste Menske faldt paa at faa dem frikjendt for'et! — Og det sa'e jeg til dem:

»Mit Navn er Kasliraad Madsen,« sa'e jeg, »og derfor vil jeg si'e Jer, at I sku' være paa Jeres Fopspops... Forprops ...Forpost,« sa'e jeg. »For nu er I inte i Sgenesgambien,« sa'e jeg, »I er i Kjøbenhavn,« sa'e jeg, »som er Sivolis Ho'edstad i Danmark! Og derfor sku' I gaa hjem og ta'e no'en Klæ'er paa og skamme Jer,« sa'e jeg. »Og jeg kunde osse godt sige,« sa'e jeg, »at I sku' gaa hjem og ærge Jer sorte over Jeres menneskelige Elendighed, naar jeg ikke vidste, at det faldt Jer saa forbandet let!« sa'e jeg.

Og saad'n sordnede og lynede jeg, saa de baade rødmede og blegnede ved'et. Men ser De, naar en Nigger først bli'er baade rød og hvid, saa er der ingen Grænser for, hva' han kan finde paa. De hylede og halede i mig og pussede mig ned i en Gryde med kogende Ris og risede mig paa mine kogende Busser og dø'sdømte mig til at kysse alle Niggerpi'erne..... Aa Gu'! Aa Gu'! det var srækkeligt!

Jeg vil bare si'e Dem, at der ha'de ikke været et levende Stykke tilbage af mig, naar jeg nu sidder her og kelinker med Dem, hvis Opvatteren ikke ha'de kommen og rusket i mig!

For da jeg skulde ind i Niggerbyen, var jeg ikke kommen ænger end til Sønderne ved Basaren!

Efter Nederlaget.

— Det er sgu Jørgensens og hans smaa Ølglas's Skyld, at vi tabte Slaget. Men der er jo Tid nok til at vinde et nyt.

— Tid? Ja Gu' er der Tid, der er et helt Aar. Saa skriver vi en Revu, der ikke saadan er lige til Øllet.

Drikkevise.

At synge i 35° Reaumur i Skyggen og *mezza voce* vel at mærke.

Vi sveder sammen, som vi kan bedst,
Og alle sveder med det samme;
Hvor der er Skygge, der er der Fest,
Her er vi fri for Solens Flamme!
Kom her og sæt dig, tynde, sure Mand,
Kom, fede Nabo, Du, der sveder Tran!
Kvikkes op vi skal,
Drikkes op der skal
Saa mange Bæg're, vi kan svinge.

Langt ned mod Syd ligger Grækenland,
Og derfor har de det med Varme,
Diogenes, en studeret Mand,
Han led, saa Gud maa sig forbarme.
Men, da nu Manden var saa klog som faa,
Et snedigt Middel hitted snart han paa.
Han flytted' glad
I et Hyttefad,
— Der, notabene, var en Tønde.

Der sad han længe som i en Døs,
Hans Tunge blev tilsidst som Aske,
Han havde næsten faaet en Skrue løs,
Da han tilfældig fandt en Flaske.
Saa snart han havde faaet Proppen a',
Er det bekendt, at Filosoffen sa':
»*Heu me miserum*,
Isafkø'et Skum!« —
Og mærked' aldrig mer til Varmen.

Og nu Moralen for dig og mig
Er den: I Varmen er det bedst, a'
Ta' Flasken frem og forholde sig
Saa vidt som muligt i Siesta.
Jo mere Varme vi i Kroppen faa,
Des mindre mærkes Varmen udenpaa.
Skaal gamle Dreng,
Leve det Point,
Hvor man ta'er Varmen filosofisk!

Gjensynets Glæde?

— Den Trøst har Du da, Per, at Du snart skal samles med din hedengangne Hustru.
— Naa, ded manglede bare!

Sort Syn paa Kjøbenhavn.

(Nedenstaaende er Oversættelse af et Privatbrev, der har været offentligjort i det senegambiske Blad »Figenbladet«.)

Kjære Vomba!

Mig sidde i Svømmebuxer Stanleyhat og skrive til Dig; thi Kjøbenhavn meget varmt Sted, meget varmere end Senegambien. Vi allesammen trukket i Sommertøjet, som ikke er ret meget, og sidde hele Dagen og drikke en Drik, som de Indfødte kalder Ølfrafad, men ønsker, vi sad i Senegambien og spiste Flodhestesuppe med Strudsæg.

Men de Indfødte meget fornøjede og grine, naar de ser sort Mand svede. Mig sige forleden til Massa Thrane, som er de Hvides Høvding, hvorfor ham ikke smide Tøjet og gaa om med Mavebælte. Men Massa Thrane bare grine og sige, mig snakke sort. Og Massa Thrane dog meget klog af hvid Mand at være. Og mange hvide Mænd meget civiliserede, dem kan baade læse og skrive.

Men mig ikke raade sort Mand til at komme herop og nedsætte sig. Varmen nemlig meget slem, stakkels Nigger den ikke taale men dø.

For Resten Slaveriet ikke afskaffet her, men ses daglig i den By Tivoli, som er Hovedstaden i Kjøbenhavn. De fleste Indfødte være Slaver, som ejes af den fornemste Kaste, Opvarterne. Disse Opvartere store Høvdinge, som hver Dag gaar i Festdragt. Og meget grusomme mod Slaverne, som faar al deres Mad fra dem men som de tidt sulter. Tidt sidde Slave hos en af de stor Konger, Massa Nimb eller Neiiendam og Wiwel og bede om Mad og sige, de er saa sultne, saa deres Tarme skriger. Men Opvarterne ikke bryde sig om det, dem bare gaa videre og lade Slave sidde og brøle.

Men hvis Slave bliver obsternassig, saa ham pint paa alle mulige Maader. Enten ham trækkes ned til en djævelsk Indretning, som hvide Mand kalde Dampkarussel, og tvungen til at snurre rundt, mens stor Spilledaase gjør Spektakel, eller tvungen til at snurre rundt i Luften paa noget, som hvide Mand kalder en Ballongynge. Eller ogsaa ham spærres inde i en stor Glasæske, hvor der er meget varmer og hvor en Profos, Massa Joachim, slaar med en Stok efter nogle andre Slaver, saa dem gjøre Spektakel. Og naar ham færdig, saa hvide Mænd klapper i Hænderne for at udtrykke, at de gjerne vilde slaa Massa Joachim men ikke tør. Naturligvis dem hvide Mænd meget fattige. Og dem holde mere af smaa Penge end af store, saa mig for en lille hvid Penge kjøbt to store, som dem kalder Femører. Naar mig kommer til Senegambien, saa mig kjøbe en Herregaard for en Femøre og sætte den anden i Sparekassen. Ogsaa de fleste hvide Mænd ikke Raad til at holde mere end en Kone.

Men mig kjøbe nogle hvide Slaver og tage med til Afrika. Vilde gjerne kjøbe en meget fed Hr. Scheel-Wandel men hører, at han skal være spist af en sort Mand, som skrive i et Blad »Politiken«. Men faar nok andre hvide Slaver — maaske Massa Thrane vil mig sælge Massa Arne Petersen, mig allerede spurgt, hvad ham skulde koste. De Hvide meget godmodige, naar opfører deres Danse paa aaben Estrade og synge Nationalsangen »Kom Karoline«.

Men nu mig ikke mere — alt for varmt at skrive. Broderlig Hilsen fra Din Ven

Kalaput.

Penge!

Man hører megen Snak om Trang
For Penge, nu for Tiden.
Ja, Penge har vi haft en Gang,
Men det er længe siden.
Da i en Daler var Værdi,
Som nu i Kroner en tre—fire!
Hvad maa vi nu for Smørret gi'e?
De Tider kommer aldrig ti're!

Da kunde Tietgen flotte sig
Med Daler og Kroner,
Ja, uden blot at blotte sig
Han brugte Millioner!
Hans rent ud overjordiske
Geni ej Noget staar ved Si'en a'.
Husk blot hans »store Nordiske«
Der naar fra Kjøbenhavn til Kina!

Vel Heide efter ham tog Arv
Med store Pengetanker,
Han mente kjende Folkets Tarv
Og started' sine Banker.
Men Bankerne med Grunkerne
Begynder alt saa smaat at klage.
Det svinder svært i Bunkerne,
Snart er der ikke fler tilbage!

I Broderlandene paa Bog
De tog, indtil den revned!
Et Deficit, nok, som forslog
Til Publikum de levned'!

Der var ej fint Papir, saa vidt
Vi véd, i deres Bøgers Blade!
De gik Fallit, skønt »en Fallit«
Blev trykt i Danmark. Det var Skade!

Her hjemme er vi li'esaa vidt,
Pas paa, om ikke længe,
Thi Hjørring mangler alt Kredit
Og Ringsted mangler Penge.
Og rundt i Landkommunerne
Der hersker græsselig Elende.
Snart maa de »sætte« Dynerne
Og Sognene paa »Sognet« sende!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Uenighedskammer til.

Selv den afholdte Afholdsmand faar Klaps,
Naar han rører ved „den Fattiges Snaps“.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 30. Juli. Numer 31.

Mærkeligt nok.

— Nej, hvor er Du kjøn i Dag, Tante Alma. Det klæder Dig at være bleg.
— Ja, er det ikke underligt? Jeg ser altid bedst ud, naar jeg ser daarligst ud.

Ude og hjemme.

Paa Gader eller Stræder ofte saa
Man nogle højst elendige Gestalter,
Som ikke havde andre Klæder paa
End Krykker, Plastre og en Samling Pjalter,
Det for en varm Appel nok kunde gaa
Til Ofring paa Medlidenhedens Alter,
Hvorfor der al Tid var af Godtfolk mange,
Der paa en saadan Limpind lod sig fange.

Men, var den stakkels »Krøbling« i sit Hjem,
Man kunde ved et sært Mirakkel finde
Den arme Døve, Lamme eller Blinde
Aldeles frisk og sund paa hvert et Lem,
Og der var ingen Fattigdom herinde,
I Overflod han svælged' ligefrem,
I Krogen fandt man anbragt Betlerstaven,
Mens Ejermanden glad holdt Bal i Haven.

Med den Trafik véd ogsaa Koryfæerne
I Rømersgade ganske god Besked;
Naar de er ude mellem Europæerne
I »*Vorwärts*«, regner det med Klager ned:
»Aa, hjælp os Arme! Vi er slemt paa Knæerne!
Und os en Skjærv i vor Elendighed!
Hvis ikke maa af Sult vi strax krepere,
Eller for Mestrene kapitulere!«

Saalunde lyder ude KNUDSENS Stemme,
Naar mellem Tyske han med Hatten gaar,
Men er blandt sine Egne her han hjemme,
En ganske anden Tone Fløjten faar.
Saa kan man ingen Nød og Trang fornemme,
Paa lutter fulde Lommer glad man slaar,
Gjør Skovtur og forsikrer, man kan bære
Lock-outen li'esaa længe, det skal være.

Saaledes kan saa let som Fod i Hosen
Man undgaa sine Mestres Slaveaag,
Naar blot man ude gaar med Tiggerposen
Og hjemme med en spækket Tegnebog,
Indtil det Publikum, som man bedrog,
Opdager, at her Ugler er i Mosen,
Tilstopper for »Elendigheden« Ørene
Og siger: Vi gi'er ingen Ting ved Dørene!

I Hundedagene.

Alt var dødt i min Hjærne. — Mine Sanser slappe af Varmen. — Alt var sløjt. — Min stolte Aand, — mit store Legeme! — jeg svedte, — store, tunge, uhyggelige Draaber. — — Paa en Gang rislede det koldt gjennem mit Legeme, — den hede Damp blev til kold Sved; — — Hvad om jeg dampede bort, — blev til intet, — flød hen i Sved; — Jeg, den Omtalte, jeg, der holder Aande i Verdenslivet ved min æggende Lyst, min stabile Evne til at ville, med Djævels Vold og Magt ville forarge. — — Noget maatte der gjøres, før jeg glemtes, — thi jeg vil aldrig glemmes, men gemmes. — — Min naturhistoriske Viden hjalp mig. — Tudsen, der holdt sig Tusende Aar i den evige Is. — — Jeg fik Ideen, en kold Ide. — — — Jeg tændte mine Lysekroner, mine Armstager, min Kones Natlampe og det lille Lys paa mit eget Natbord, det dannede en lysende Rundkreds i min Stue. — — Saa afførte jeg mig mit daglige Klædebon til sidste Trævl, at jeg stod i al min Nøgenhed, — turde jeg vise mig offentlig klædt af til Skindet? — — jeg følte et Nej gjennembæve mig; — Jeg tog min høje Hat paa, et Par nye stribede Silkesokker, hvoraf jeg omhyggelig havde klippet Hæle og Tæer, og omgjordede mine Lænder med noget Spindelvæv, jeg fandt i et Hjørne af min gamle Stue, og derpaa satte jeg mig midt i Rundkredsen paa en stor Iskage til 5 Kroner, som jeg havde ladet hente paa Kredit hos Otto; — — — Fra de aabnede Vinduer og Døre raabte jeg Folk ind i Stuen; — — Jeg lod Politikens lille Neger, som jeg havde lejet for en Dag, gaa ud paa Gader og Stræder at samle Folket hid, at hver Mand og Kvinde i mit Fødeland kunde komme og se, hvad jeg!! — jeg turde gjøre i Varmen.

Evald Carlsen.

Hus forbi?

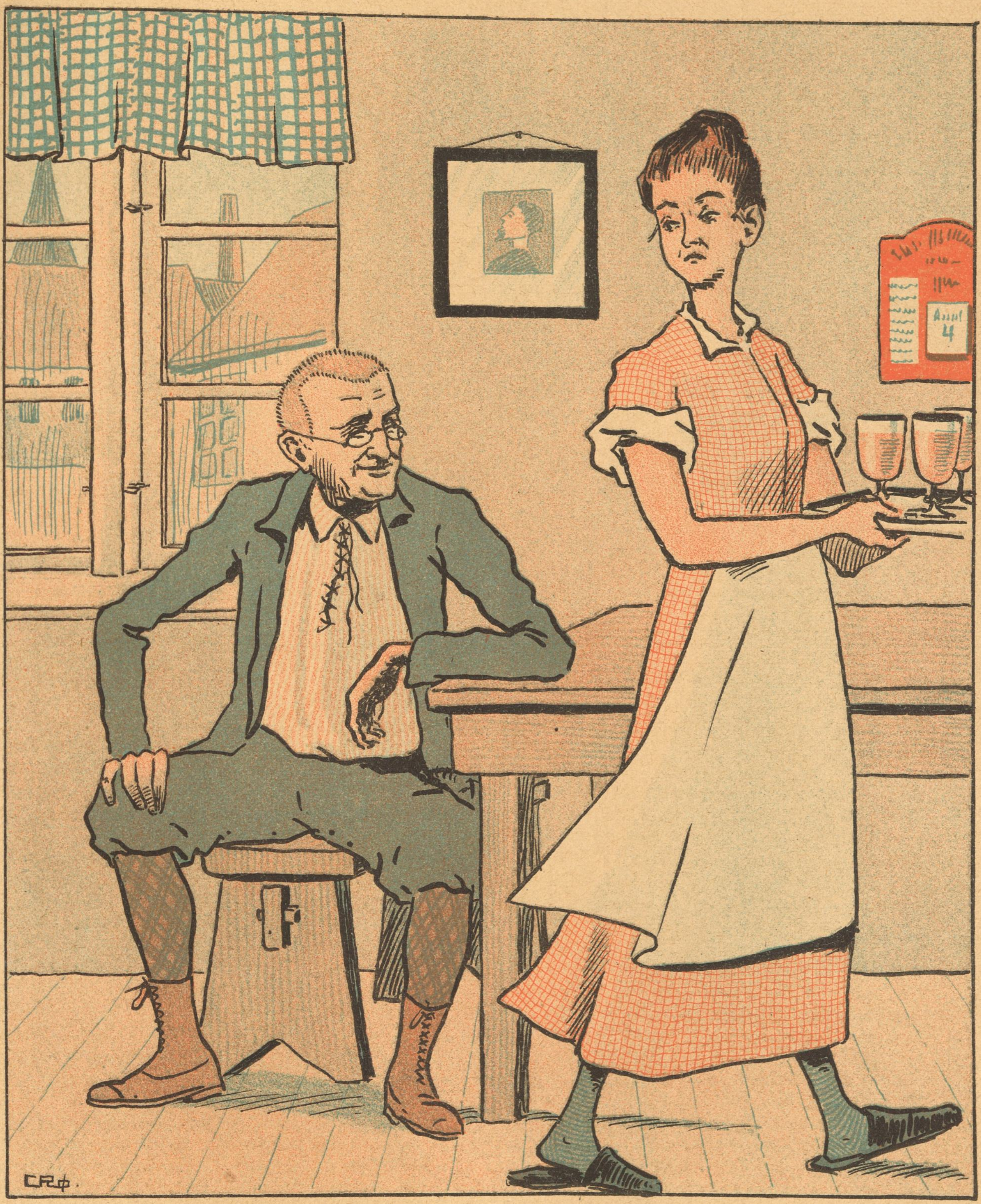

— Er Hr. Kirkegaard her?
— Næ—æ, her er Gæstgivergaard!

Badehotellernes Fædrelandssang.

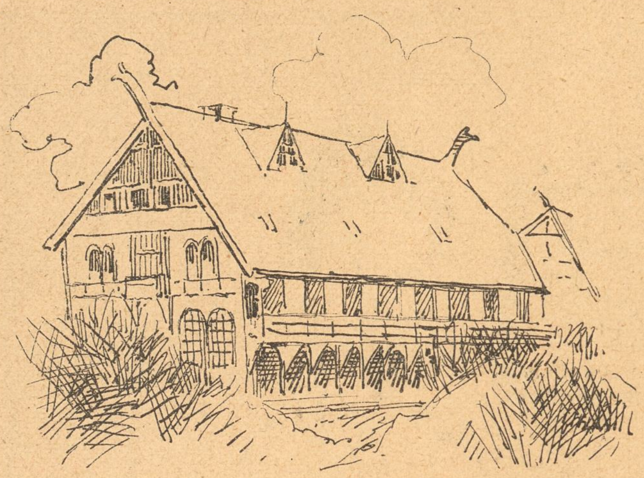

Vi elske vort Land,
Men i Ferien mest,
Naar Cyklisterne rulle med kun meget lidt paa,
Ved den ensomme Strand,
Med sin Bølge mod Kyst
Kan et Badehotel meget ordentlig tidt gaa.
Grosseren sin Middag til 3 Kroner gumler,
Hans Mage i Bølgerne lygstig sig tumler,
Og i Strandkurvens Skjul
Man fordøjer sit Sul —
Men sig Maverne runder saa yppig som Tromler.

Sligt et Badehotel —
Det er smukt — ikke sandt?
Som en gammeldags, lavbenet, svækket Komode!
Med lidt Vestervovvov
à la carte og prix fixe
Og med smaabitte Frøkener à la Mèrode.
Med Bølger, som skumme og syde og fosse
Og Bøf med Kartøfler, som rigtig kan klodse
Er der godt her til Lands!
Og i Maaneskinsglans
Saa er Havet saa blankt — ja, og Kellnerens Skjorte-
bryst osse!

Oh Skagen, Du fik
Dig et Badehotel —
Der er Strand, der er Vand — Sodavand med lidt Stænk i.
Før der var kun en Kro
Med en Stue saa trang,
Med et Par Malerier, et Bord og en Bænk i.
De Folk, som der kom, kunde digte og male,
Men nu er der Gjæster, som kunne betale —
Hvor før Krøyers Palet
Og en Drachmannsk Sonet
Kasted Ancher — og Schandorph han sa' „Fanden gale".

Mens Fiskerne før
Gik med Skraa og Sydvest,
Skal i Kjole og hvidt de nu pænt konversere.
Nu maa Vestervovvov
Ikke være for grov,
Det maa se, om det ikke sig kan moderere.
De Bølger med Skum paa har hersket saa længe,
Og Skum — Pommery — yder Værten for Penge.
Vi vil Fred her til Lands,
Lige fra Sankte Hans
Kan den nydes i Værtens de opredte, dunbløde Senge!

Hvorledes Freden forhandledes paa en interparlamentarisk Kongres.

(Paa Fredskongressen er forsamlet Rigsdagsmænd fra Alverdens Lande. Hr. Christensen-Stadil holder Foredrag om Afvæbning. For Nemheds Skyld gjengiver han enkelte særlig vigtige Passus ogsaa paa andre Sprog.

De Delegerede er ualmindelig fredelig stemte og giver det til Kjende paa den elskværdigste Maade af Verden).

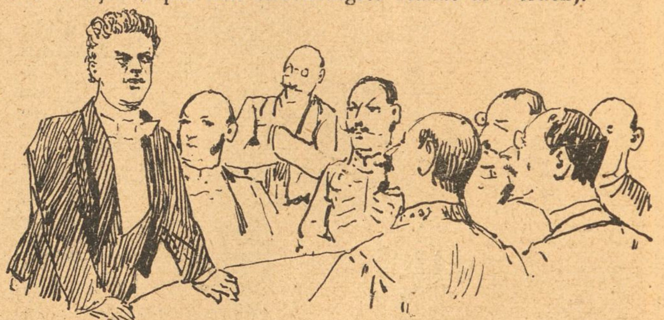

Christensen-Stadil: Mine Herrer — *messieurs!* Vi skulde i Dag tale om Afvæbningen — die Abwappenung. (Modsigelse fra de franske Nationalister). Jo — *pardon* — det skulde vi sandelig. (Længe vedvarende Meningskamp. Formanden vil smide Urostifterne ud, men kommer af en Fejltagelse til at sætte en engelsk Fredsven paa Porten). Fredens Have er en dejlig Have, og i denne Hafen gaar Fredens Mænd og Kvinder om og plante Fremtidens Fredstræer som — (En Hollænder: Zwibler) — — som dejlige, skyggefulde Træer. Men hvorledes faa Fred? *How to get pace* — nej: *peace?* Wie soll man Frieden kriegen? (En Normand, der misforstaar: Vi vil ikke krige med Freden. Hyssen). Derved mine Kære, at vi afskaffer *les armes* — die Armen. (En tysk Konservativ: Fy! Det er jo en Nedbryder!). Misforstaa mig ret, mine Herrer — jeg udtrykker mig forkert — *les armes* betyder nok de Fattige. (Meningskamp. En østerrigsk Deputeret begynder at lave Obstruktion ved samtidig at holde Tale et andet Sted i Salen). Vi maa afskaffe die Schiezzenwappen und das rauchfreie Kraut und die Gebahnsonske Festungswerke. (En Tysker: Nix pille yed Festungen). Men for at tale med Digteren: *Si non è vero, è ben trovato.* (Tre italienske Anarkister begynder at anlægge en Helvedesmaskine under Præsidentens Plads). Der maa

rejses en Folkebevægelse — *un mouvement du peuple.* Vi maa have Kvinderne med. (Begejstring. En fransk Deputeret tror, at der sigtes til hans Kone, og udfordrer Christensen-Stadil. Vi maa have Fredsoratorier. Og der maa rejse sig et Indignationens Skrig -- *Le cri-cri de l'indignation* — over alle Europas Lande. Vi maa med andre Ord have Hvin, Kvinder og Sang! Men *ou est la femme?* Hun er ikke i Parlamenterne. (Den østerrigske Deputerede fortsætter sin Tale med hævet Stemme). Derpaa maa der raades Bod — *la boutique.* Sammen med Kvinden maa vi gaa til Czaren, (Franskmændene synger: *Ah, Nicolas!).* Vi vil gaa til alle Europas Hoffer — *à toutes les cours de l'Europes* — og sige: Gak hen og forliger Jer, Ihr Schranck-Halsen! (De belgiske Socialister synger en Sang, som gaar paa Melodi af Marseillaisen: O Vardenpeerebom! Irlænderne skyder med Revolvere). Og Regeringerne vil give efter for Folkestemningen og afskaffe alle Løjtnanter, Krigsskibe og Kanoner. Saaledes vil alt med et Slag være forbi, og jeg ser et stort Fremtidsperspektiv for mig . . . . . (Italienernes Helvedesmaskine exploderer. Præsidenten flyver i Stumper og Stykker. Vicepræsidenten overtager Forsædet, lader ham feje sammen og slutter Mødet med en Tak til Deltagerne for deres rolige og værdige Holdning. Men Østerrigeren taler tremdelen).

Uhelbredelig.

Det kgl. Theaters Kulissebrand paa Amager forleden har, foruden den materielle Skade, haft en alvorligere Ulykke til Følge. Dr. phil. Edvard Brandes, der selvfølgelig overværede Branden, var uforsigtig nok til at komme det mægtige Baal paa altfor nært Hold. Den umaadelige Straalevarme, der udvikledes derfra, var for stærk for hans af den tropiske Sol i Forvejen stærkt angrebne Hoved. Som bekjendt, har Doktoren længe lidt af den Monomani, ikke at kunne skrive fem Linier om det kgl. Theater, uden, at enten »Elverhøj« eller »Farinelli« eller begge Stykker dukkede op paa en ret sindssvag Maade. Denne lurende Monomani slog ved Branden paa en sørgelig Maade over i generelt Vanvid. Hans ophidsede og ophedede Hjerne sansede kun »Elverhøj« og »Farinelli«. Han græd og bad og skreg, at disse Nationens dyreste Perler maatte reddes, de var Dele af hans Hjerte, uden dem kunde han ikke skrive en Linie mere. Mere og mere exalteret fo'r han omkring, indtil han endelig med et fortvivlet Spring styrtede sig ind i Flammerne, for at redde sine Hjertens Børn. Besvimet og forbrændt bar man ham ud og i strygende Karriere gik det nu med Lægevagtstationens Vogn til Kommunehospitalet, hvor han blev indlagt paa 6te Afdeling.

Der er desværre næppe Haab om at redde ham.

Vand og Ild!

Mel.: Julia:

Hr. Ørum sanser Landets Brøst,
Vand! han raaber, (men ej for Tø'st!)
Det skorter svært paa Badevand,
Snart ikke mere vi bade kan!

Halvandet Bad til Mands er Alt!
Kvinderne faar kun et lille hal't!
Før husvant til Søs ku' vi plaske los,
Nu har vi knap til at vaske os!

Men Folket har vel ogsaa ment:
Vandet vi har, er ej heller rent!
Selv til en ussel Ildebrand
Maa vi nu nøjes med Spildevand!

»Det Kongelige«s Kulissebrand
Dæmpet blev af en Vice-Brand-
Inspektør, ja, med Anstand han
Slukkede den med en Brandspand Vand!

Flux Vandet sank i Kalvebod.
I Tivolis Grav kun det halve stod!
Ja, den var mindre go'! Da Brand
Mældtes, de ha'de kun Sodavand!

Ild gik i gamle Menn'skeben,
(Tydelig kunde de Svenske se'en!)
Mens Folk de sled i Pumperne,
Sank i Grus Katakomberne!

De Sorte var saa glade, før'nd
Ilden fænged i Gadedør'n.
Og de, som ellers saa skik'li' se
Ud, nu rased i Negligé!«

Man for en Høvding gjorde Plads,
Hele hans Dragt var en Kallebas!
Hvad var hans Undersaatter i?
Ej deres Nøgenhed blotter vi!

O! Borgere i denne Stad,
Sky ej Vandet hereftet. Lad
Til Eftertanke formane Jer
Lassens forkullede Kranier!

Kvindens Chancer

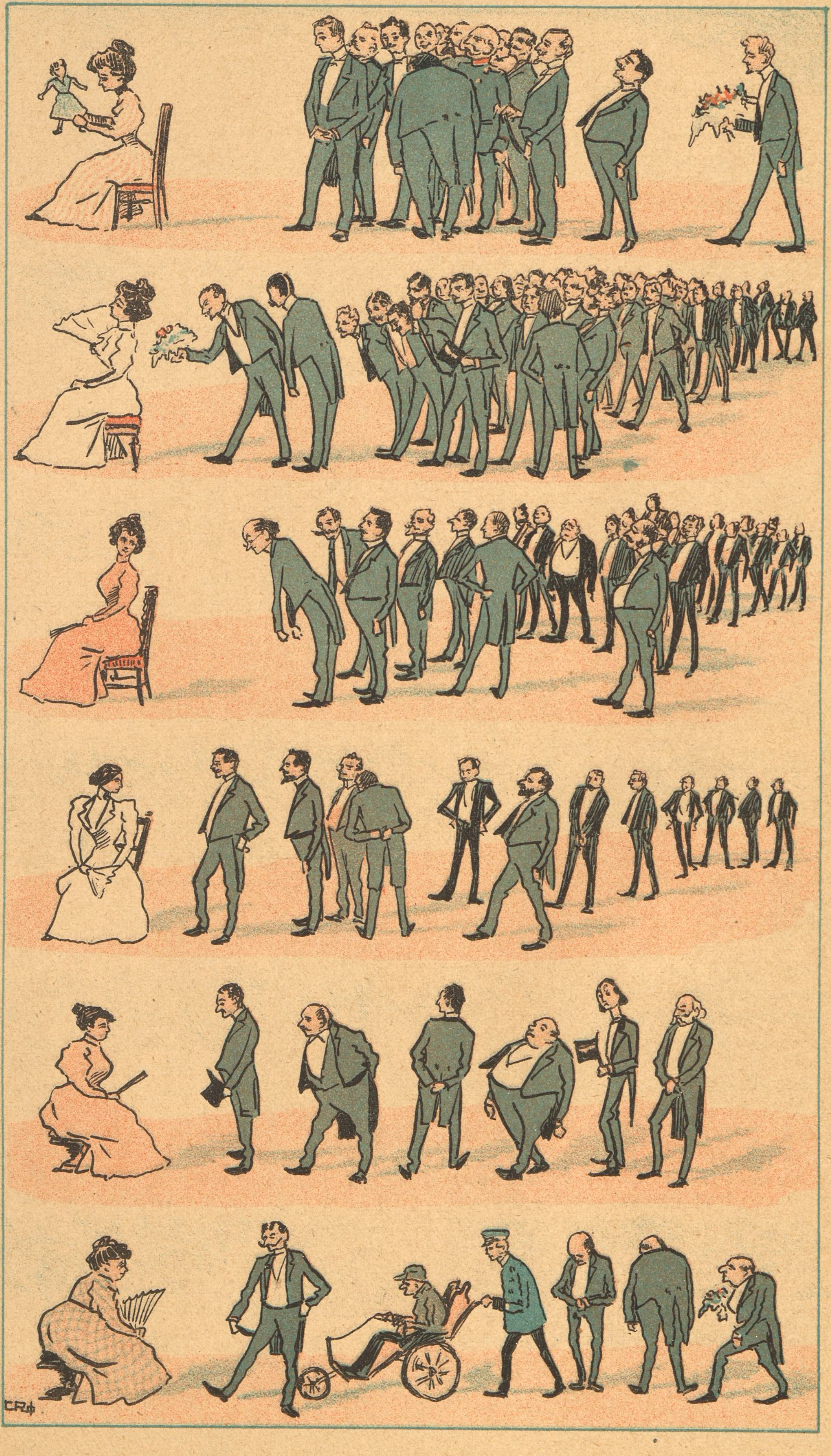

Fra 15 til 20 Aar.	13 %
Fra 20 til 25 Aar.	36 %
Fra 25 til 30 Aar.	22 %
Fra 30 til 35 Aar.	12 %
Fra 35 til 40 Aar.	6 %
Fra 40 til 50 Aar.	5 %

for at blive gift i Aarenes Løb.

Rotterdam.

(Uddrag af Regeringsbladet »Puk«, Aargang 1940).

De brogede, men taagede Forhold i det betydningsfulde Aar 1899 ere nu stillede i et nyt og interessant Lys gjennem det monumentale tyske Værk:

Zuschlag zur Geschichte Rotterdams.

Den lærde Forfatter er deri naaet til følgende, ret opsigtvækkende Resultater:

Byen Rotterdam har utvivlsomt altid været hollandsk. Men, som det vil erindres, udvandrede endel Hollændere i Oldtiden til det nordiske Land Amager. De tog da Byen med sig og anbragte den ved et Sund, der som Følge af Datidens forkvaklede Pengeforhold aldrig kunde naa højere end til at kaldes Øre-Sund. Byen grænsede mod Syd til Flaskekroen, — saaledes kaldet til Minde om Tidens Nationaldrik: den fattige Mands Snaps, — og mod Nord til en Stald, hvor den berømte Fyrstinde Dagmar regerede. Hendes Magt strakte sig milevidt, da hendes eneste Rivalinde, Karoline, ikke kunde komme længere end til en Kilde, der hed Kilde, kilde Klampenborg.

At Byens Indvaanere var skabte som Hollændere, er dog en forældet Overtro. Derom oplyses vi i det gamle Sagn om »Rottefængeren i Hameln«. Titlen er kun en senere Fordrejelse af den oprindelige: »Rottefængeren Hamlet«. Denne Hamlet var Byens Grundlægger, og han har selv under en Borgerfejde paapeget sine Undersaatters Navn, da han udtalte:

»Det er galt med Rotten i den Stat af Danmark.«

Indbyggerne tilhørte altsaa den i sin Tid ikke ukjendte Rotteart, der kaldtes »den tobenede«. Den forekom i forskjellige Under- og Afarter:

Den kloge Rotte var forholdsvis sjælden og existerede for det meste kun i egen Indbildning. Den grasserede heftigst i Borgerrepræsentationer og alle mulige andre Møder om alt muligt. Det maa være denne Rotte, det gav Anledning til Mundheldet: »Sæt Salomon for, sæt Philipsen bag, Rotten beholder dog sin Smag.«

Den snu Rotte trivedes bedst under Sammenrottelser. Den opholdt sig i Strejkekasser, hvor den levede højt af fedt Flæsk og andre store Ord. Det kunde dog passere, at den blev lock-outet fra Flæsket. Den maatte da føre et stille Privatliv, hvilket i Datidens Sprog kaldtes at »være til Rotterne«.

Vandrerotten var en Afart af Theaterrotten. Den hjemsøgte Provinserne ved Sommertid og anrettede saa frygtelige Ødelæggelser, at Musen græd.

Gnaverne eller Kritikerne, som de ogsaa kaldtes, var eltædende og i høj Grad rovbegjærlige. De taalte dog ikke godt, at man følte dem selv paa Tænderne, og deres Sprog var ofte noget uklart; formodentlig det Sprog, der gik under Navnet »Rot-vælsk«.

Rotter, der forlod det synkende Skib, var en temmmelig hyppig Fremtoning, særlig i nogle gaadefulde Indretninger, der kaldtes Aktieselsdaber, hvortil man en Tidlang befordredes i elektriske Baade. Det navnkundigste Exempel var en gammel Rotte fra en Plimsoller, der hed »Sommerrevyen«; allerede i 1899 pønsede han paa at udvandre og blive selvstændig Theaterrotte.

I Slutningen af Aarhundredet opstod der imidlertid et stærkt Røre. Den nye Generation besluttede at udrydde de gamle Rotter, der i og for sig heller ikke var nogen Nytte til. De indsamledes i Milliardvis og dræbtes — lad os formode, at det var med det nu ukjendte Værktøj, der kaldtes »Rotting«. — Derefter indleveredes de til Gasværket, hvor de betaltes med 10 Øre pro Rata (ɔ: pr. Rotte).

Det var dog tilstrækkeligt at indlevere Halerne. Rottehale-Indsamlings-Manien blev derfor en Tidlang en epidemisk Syge. Mangfoldige Mennesker samlede sig paa denne Maade en Formue og erhvervede sig derved Ret til at kaldes Rot'schild.

Paa Kaféen.

— Det er underligt nok, at Karl Evald har kaldt sin sidste Bog »min lille Dreng«; jeg havde snarere ventet noget om »min lille Pige«.

— Du mener vel egentlig »mine smaa Piger«.

PUKs Redaktion og Expedition
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement
tegnes samme Steds, og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre.

Bladets Abonnenter
faa, saa langt Oplaget række̥r, Aargangene **1893—97** incl. for **halv Pris.**

Indbinding pr. Aargang i det komponerede Bind **3 Kr.** Løse Bind à 2 Kr., Mapper à 2 Kr.
Kan bestilles gjennem enhver Boghandel og i Hoved-Expeditionen.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Naar Fredskongressen skilles.

— Ja Tak for denne Gang, — og skulde det være en anden Gang?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 6. August. Numer 32.

Huha!

Paa Sommerbal.

— Danser De „Trojka«, Hr. Jørgensen?
— Det skulde jeg da tro-je-ka!

I den rigtige Sæbekjælder.

Mens Fyrsternes Repræsentanter i Haag
Har gjort, hvad de kunde, for Fredens Sag,
Vil Folkenes Fredskongreshoppesværme
Skam ogsaa den hellige Fred beskjærme!
I Christiania, som nok et Steds
Efter preussisk Bestik skal ligge i — »*Schweden*«,
Den talmajestætiske Fredskongres
Paa Krigsstien er for at sikre Freden.

Paa alle mulige Tungemaal
Den *à la* Babel vil gjøre Kaal,
Paa Krigen og al dens Rædsel og Jammer
Og ende som Folkenes Enighedskammer,
At sige, hvis ikke fra Wien og Paris
Sig Kammertonen som Deltager melder,
Thi saa bliver Freden naturligvis
Det samme som Grovheder, Klø og Dueller.

De Folkekaarne fra Bryssel og Rom
Ta'er Ordet for mindelig Voldgiftsdom,
Skjønt hjemme de har de uheldige Vaner,
At appellere til »Taalepahner«.
Selv Wolff skal i Norrige lide af Trang
Til ærlig Mægling at proklamere,
Endskjønt han i Wien faar Bersærkergang,
Naar Formandens Klokke han vil »annektere«.

Maaske de dog hjælper paa Krigens Moral
Saavidt, at hver Rigsdag en Filial
Kan faa af det røde Kors til Ydelsen
Af Hjælp under Næseblodsudgydelsen.

Og muligvis fastslaas som Resultat
Af samtlige Folkeretslærdes Forsken,
At ikkun en renlivet Demokrat
Har Ret til at give sin Modpart paa Torsken.

For Resten vil Brugen af al Slags Krudt,
De selv ikke opfandt, nok blive forbudt,
Og kun Dynamitpatroner maa springe
Som fredlyste Brugspatroner paa Thinge,
Til Slut er der Haab om, at Norges Stor-
Thingslemmer la'er Sværdene blive i Skeden,
Og ikkun beværter den svenske »Bro'er«
Med »skikkelig Juling« som Tegn paa Freden.

Et Besøg.

Det var Nat.

Lovgiveren Gustav Philipsen laa i sin Seng og sov. Søvnen var urolig, i sine Hænder krammede han et Exemplar af den nye Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller. »Politiken« havde ærgret ham ved et Angreb paa dette hans Hjertebarn, og han var opfyldt at urolige, bange Anelser.

Pludselig fo'r han op, satte sig over Ende med et Sæt og saa ind i et stort, sardonisk Ansigt.

»Du gode Gud, Carl Ewald!«

»Javel lille Philip,« sagde Digteren, »nu er Du den.«

»Min Sko .... min Hat ....« Lovgiveren skjælvede paa alle Lemmer, og Sveden sprak af hans Pande. Men Digteren satte sig paa Sengekanten og saa alvorlig paa ham.

»Jeg er kommen for at snakke med Dig om den nye Lov.«

»Ja ikke sandt,« sagde Gustav med Forsøg paa at være rask, »vi har hævet Hustruen fra Fornedrelsen.«

»Lille Philip,« sagde Digteren. »Du gaar her og ødelægger det for mig og Vorherre. Du farer frem med Særeje og Dokumenter og Protester og Kongens Foged, og Enden bliver paa det, at Ægtefolkene slet ikke mere tænker paa de smaa Børn. Men vi vil ikke have vor grønne Jord lagt øde, Vorherre og jeg. Vi maa have nye Mennesker . . . ogsaa en ny Lovgiver en Gang imellem.«

Lovgiveren tog Haanden fra Ansigtet og stirrede forvirret paa Digteren.

»Jeg troede . . . jeg mente, vi var enige om, at Kvindens Frigørelse . . . . .«

»Sludder lille Philip,« sagde Digteren, »det er nok bedst, jeg lader Vorherre besøge Dig i næste Numer af »Politiken«. Saa gik han bort.

Lovgiveren vaagnede. »Vorherre være lovet og takket, at det kun var en fæl Drøm,« mumlede han og sov ind igjen.

Durchløb?

— Je' sku' gerne be' om to Bajere; saa kommer Moer sel' hen aa betaler dem.
— Ja hvem er din Moer?
— Det æ jo »Damen uden Underkrop«.

Hvordan Borup lock-outede Kvinden.

Ude paa Kommunens Hospital
Der monne Kvinden regere,
Ordinere Piller i Hobetal
Og snitte og obducere; —
Men **Borup** raader for Borgen.

Var for ham Borup, hin isengraa
Kvinden saa beft en Blomme,
Længe han havde grundet derpaa,
Hvordan af med hende at komme.

Var sig Hr. Hoff en Etatsraad væn,
Dr. med. & chirurgiæ — Ih!
Sagde Frøknen, da ind han tren,
Og snart var hun ganske hoffærdig.

Borup i Skægget saa lumskelig gren,
Den Dag, der var Bryllupsgilde,
Trak saa i Kjole, var ikke sen,
Til Brylluppet med han vilde.

Den Gang han traadte i Stuen ind,
Da var man just naaet til Stegen.
Bruden hun blev saa hvid om Kind:
„Gud, Borup, hvad er der i Vejen?"

Borup han bukkede nok saa galant,
Og sagde saa sirligt: „Frue!
Bliv ikke vred, ifald De fandt,
Jeg skjænker saa bitter en Drue.

Vort Hospital er saa trist og graat
Alt med sine nøgne Mure,
Hoff kan man der ej holde godt,
Der kan man ej føde i Bure.

Det er ej skabt til Dukkehjem
For Nygifte, Død og Plage!
Andetsteds maa De, jeg beder Dem,
Skam holde Hvedebrødsdage."

Saadanne Borup frygtelig svang
Over de Nygifte Riset,
Kvinden med ædel Mandighed tvang
At vandre af Paradiset.

Moral.

Har Du en kvindelig Kandidats
Stilling og vil Dig i Ære
Gifte, selv om det er med en Etats-
Raad — saa lad endelig vær,
Thi Borup raader for Borgen.

Fremtids-Nekrologer.

Præsident Frederik Bajer.

I Formiddags kjørte Brandsprøjten op paa Folkets Nytorv for at afgive Sørgesalut over det internationale Statsforbunds Præsident, Hr. *Frederik Bajer*. Da 27 velrettede Straaler havde udgydt sig over de paa Torvet Spadserende, forstod alle, hvad der var sket. Kort efter saas den danske Afdeling af Fredsministeriet, Konsejlspræsidenten, Koffardiministeren, Fredsministeren og Ministrene for de forskjellige Næringsveje at begive sig til Rigsdagsbygningen for at faa deres Porteføljer for Dagen fornyede ifølge den Grundlovsbestemmelse, som paalægger Ministeriet hver Dag at forespørge, om de endnu er i Besiddelse af Folkets Tillid.

Vi skal i Korthed minde om de Begivenheder, der hævede Præsident *Frederik Bajer* til hans høje Værdighed.

Det var ved Aarhundredskiftet. Diplomaterne havde ikke kunnet blive enige om Verdensfreden. Saa samledes Parlamentarikere fra alle Lande for at tage Sagen i sin Haand. Og de fattede da den Beslutning at proklamere Verdensfreden. Det blev altsaa en Art privat Verdensfred, der blev ved at bestaa trods alle krigeriske Forviklinger mellem de officielle Regeringer.

Da disse sidste imidlertid ikke vilde anerkjende Freden, kan det jo ikke nægtes, at denne blev af noget mindre praktisk Betydning, end det havde været ønskeligt. Det gik endogsaa saa vidt, at flere Parlamentsmedlemmer og Garanter for Verdensfreden maatte finde sig i at se deres Sønner blive stukne ind i den aktive Hær.

Man blev derfor snart klar over, at man maatte have sin egen Regering, der kunde anerkjende Verdensfreden.

Derfor samledes man til en ny interparlamentarisk Konference. Og her vedtog man højtidelig at samle alle Europas Stater til et internationalt Statsforbund under en fælles Præsident. Og til at beklæde denne Stilling valgte man *Frederik Bajer*. Tillige enedes man om en Grundlov, hvori man vedtog at afskaffe alle Misbrug og Menneskehedens Plager, saasom Hære, Politibetjente, Forbrydelser, Fattigdom, Lock-outer, Alimentationsbidrag, Sommerrevuer, Klaverer og Ligtorne

Mærkelig nok vilde de forskjellige Landes Regeringer heller ikke anerkjende denne Ordning, men blev ved at regere, som om der ingen Ting var i Vejen. Og Menneskehedens Plager vedblev paa en ganske retsstridig Maade at bestaa fremdeles.

Naturligvis gjorde dette et vist Skaar i Præsident *Bajers* Magtstilling. Men ikke desmindre greb han strax Regeringens Tøjler og førte dem med stor Kraft og Klogskab.

En af hans første Forordninger gik ud paa Afskaffelse af Forskjellen mellem Mand og Kvinde. Derefter forbød han Anvendelse af Krudtet og tilføjede, at naar dets Sammensætning med den nulevende Slægts Uddøen var gaaet i Glemme, maatte aldrig mere nogen opfinde det. Fremdeles maatte alle Krigsraader fremdeles kalde sig Fredsraader, ligesom Lakrits blev omdøbt til Lafreds

Frelsens Hær blev ophævet og omdannet til et Skopudser-Kompagni.

Endelig nedsattes der en Kommission til Revision af den danske Literatur. Ikke blot den tapre Land- men ogsaa den standhaftige Tinsoldat blev forbudt.

Ved Hr. *Bajers* Bortgang er ikke blot den internationale Præsidentstol bleven ledig, men der er ogsaa bleven Plads for en Translatør.

Gamling
eller
I det Fremmede.

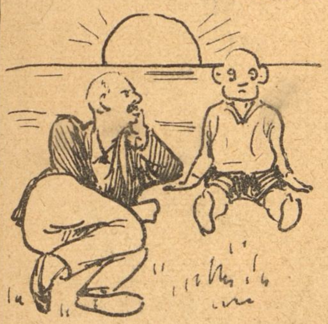

Det var tidlig Morgen . . . . Jeg var dog ikke træt . . . . Jeg havde ligget her siden noget over Midnat . . . . ligget her paa det flade Grønsvær og ventet paa, at Solen skulde staa op . . . . Jeg laa og længtes efter noget . . . . noget at læse i . . . . det behøvede ikke at være noget godt . . . . det kunde gjerne være noget af mit eget . . . . Man bli'er saa nøjsom herude i det fattige Livet . . . . Jeg længtes efter Musik . . . havde jeg endda haft min lille Dreng her . . . . han kunde have blæst paa Glastrompet for mig . . . . tudet vildt, sønderrivende falsk op mod de drivende Skyer og den stigende Sol . . . . Nu sov de inde i Husene heromkring . . . . de gode og de slette Mennesker . . . . hver under sit blaastribede eller graagule Dynebetræk . . . . Jeg laa herude og ventede paa, at Solen skulde staa op . . . . beskinne mig helt og fuldt . . . . straale over mig . . . . Jeg laa i Frakke . . . . En lille Gut sad ved min Side . . . . han skulde vække mig . . . . hvis jeg sovnede . . . . Paa en Gang saa jeg to unge Kvinder komme til Syne oppe ved en af Gaardene . . . . de gik ned mod et lille ensomt Hus . . . . de saa udover . . . . nedover mig . . . . smilede . . . . lo saa højt . . . . skingrende friskt . . . . Hvem er de to, lille Gut . . . . de to deroppe? . . . . der er ligesom noget, der minder mig . . . . Min's inta Herran de to . . . . De har sprunget med dem i Skogen . . . . svømmet med dem i Søen . . . . kysset dem i Haven, men inta giftat sig, inta . . . .

Jeg stirrede paa Gutten . . . . villet de to da . . . . villet en af de to da giftet sig med mig? . . . . Har Du hørt dem tale om sligt? . . . .

Gutten sad stille og sa'e stærkt: . . . . Inta vilde de gifta sig med Herran inta . . . . Herran er jo en Gamling! . . . . Gamling! Jeg! . . . . Gut! hvor turde Du? . . . . Jeg, der har betalt Dig for hvert Bud, Du gik for mig, og saa giver Du mig sligt Grundskud lige ind i Hjærtet, styrter det Alter, jeg havde rejst for min evige Ungdom . . . . den, jeg stolede paa . . . . den, der var min Magt . . . . min Guddom! . . . .

Gamling! . . . . Jeg! . . . . Og nu stod Solen op . . . . Jeg trak Frakken af og sad i Skjorteærmer . . . .

Storby. *Ewald Carlsen.*

Rekord-
og
Gentlemanridt!

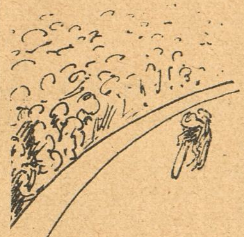

Mel.: Fra jeg i Vuggen laa.

Fra Skuddet faldt til Start,
Var Cykle-Heltens Fart
Fortvivlet, susende!
Rekorder knusende!
Ved Omgang 1000
Kom Bifald brusende!
Endnu ved Dagens Gry
Var Manden kry!
Men ak! da det mod Enden lakkede,
Hans vilde Mod og Kræfter sakkede.
Han kravled' rundt med ikke Spor af Sus,
Som paa en Tjærespaan en Lus!

Dog Rasmus Tjæreby,
Kan sagtens være kry!
Han hævdet har sin Sport
Og sat en dansk Rekord!
I Blæst og Regn og Slud
Han holdt dog Pinen ud.
Det gør slet ikke no'et,
At Idiot
Han bli'r tilsidst af al det Cykleri!
Kun ren Misundelse og Hykleri
Af Stymperne, de hæseblæsende!
Men ikke af de pacende!

Thi Pacerne i Sind
(Ej Skind!) er Gentlemen!
Man hyppig kan dem se
Sig paa en Tandem te'
Helt pænt og dannede!
Men om de bandede,
Det er tilgiveligt,
Opliveligt!
Og det er skammelig Beklikkelse,
At de sku' tage mod Bestikkelse!
De ta'er det allerhøjst i Skikkelse
Af lidt (men godt!) til Drikkelse!

Er ej et Ord et Ord
Endog for en Motor?
Og har de lovet En
At bruge deres Ben,
Saa skal de holde det,
(Og ellers holde tæt!)
At ikke Publikum,
Der er saa dum,
Skal stikle dem med denne Ærlighed!
Den er dog bare til Besværlighed!
Man agtet, æret lever højt af Mønt!
Men Ærlighed er kun til Pynt!

Umyndige i Dramaturgi.

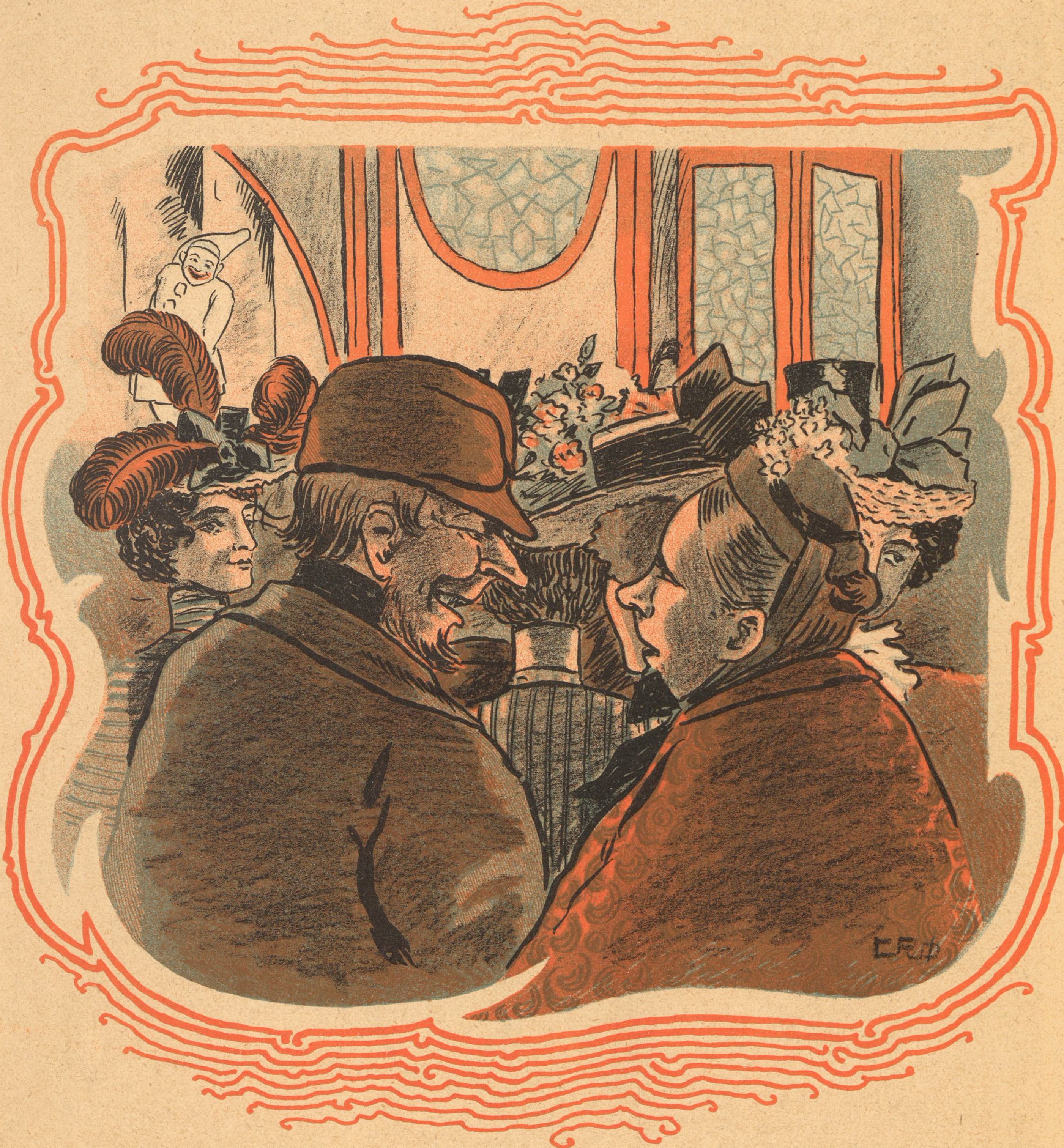

— Ka Do sie nouet, Karen?
— Ja Rasmus, A sier udmærked; men A ka it hyer en Ur!

Da F . . . . . var løs!

Et moralsk Eventyr.

Den laa saa lunt og rart, den gamle Skole, midt imellem Kroen og Kirken. Aaben Laage ind til Kirkedøren; lukket Plankeværk foran Kroen. Og rundt om boede Byens Folk. De passede deres, og Skolebørnene passede deres. Birkeriset hang bag Spejlet og skød friske Knopper, saa sjældent blev det brugt.

Men saa kom Dævelen en Gang gjennem Byen. For han var paa Inspektionsrejse; det fører hans Embede med sig. Han løb Hornene mod den gamle Skole og slog Gnister af Arrigskab.

»Mig selv gale i mig selv!« brummede han. »Dette gaar ikke. Her maa laves Fest!« Og saa satte han sine Troldunger i Skolen, for at de sknlde lave Fest.

Og det gjorde de. Med Forsigtighed, forstaar sig. De holdt Foredrag i Frikvartererne, saa at enhver lille Dreng tilsidst kunde indse, at baade Skolemester og Lærere maatte pakke sammen, naar smaa Børn ikke vilde være saa venlige at gaa i Skole. Derfor var smaa Børn Folk af Betydning, og Folk af Betydning har Lov til at more sig. De rev Lektiebøgerne i Smaastumper, trillede Papirskugler af dem og kylede dem i Ansigtet paa Lærerne. Og hver lille, artig Dreng, der havde et »ug« for mange i Karakterbogen, fik læsterlige Klø i Skolegaarden. Hvis han da ikke fik et Blækhus i Hovedet og blev sendt Pokker i Vold. Det vil sige, ud paa Landevejen. For der sad Dævelen paa en Helvedessten og lo, saa det rungede.

»Der er vist Torden i Luften?« sagde Byens Folk, da de hørte hans Latter trille gjennem Gaderne. Men de Gamle sagde, det gaar over!

Det gik aldrig over, for Pokker stod i det, forstaar I nok. Han selv tog fat med og vilde smelde Kirkelaagen i. Den gik ikke. Han svedte baade Røg og Flammer, men kunde ikke faa den mere end paa Klem. Saa borede han sine Horn i Plankeværket og stak Hui i det. Den gik. Lige præcis, naar Klokken ringede ned, tumlede Ungerne over i Kroen. Men de kom ikke lige præcis tilbage, naar Klokken ringede op. Og saa havde de alle Lommer fulde af Lakrisstænger og Bismarcksklumper og Flaskekurve med en dejlig Limonade, som de kaldte »Bajer«.

Og Flaskerne gik rundt i Skolestuen. Med Etikette, naturligvis: de store Drenge for sig, og de smaa for sig. For naar Fanden farer i Skoledrenge, bliver de frisindede; følgelig maa de vaage over, at der er Rangsforskjel. Men det var dog Troldungerne, der fik de fedeste Lakrisstænger og de største Flasker. Pokker skulde lave Fest, naar man ikke faar Profitten, sa'e Dævelen.

Lærerne lagde Hænderne over Maven og saa bedrøvede ud. Men Birkeriset lod de blive hængende og skyde Knopper. Det er ikke alle Folk, der er kloge nok, naar Dævelen er klogere.

Troldungerne blev tilsidst saa kloge, at de vendte op og ned paa det hele. De flyttede Skolebænkene over i Kroen og gik kun i Skole i Frikvartererne. De gav sig selv Lektier for, og naar de fik »mdl.«, gav de Læreren Anmærkning og satte ham i Skammekrogen. For de havde aldrig tænkt sig, at Lærerne ogsaa en Gang kunde blive kloge. Men det blev de.

Da Drengene en Morgen kom til Skolen, var alle Dørene lukkede. Skolemesteren stod bag Ruden med Birkeriset i Haanden, og Lærerne sad ude i Skolegaarden og stangede Tænder.

»Fy for min Oldemo'er!« gnistrede Dævelen. »Skal jeg luske hjem med Halen mellem Benene?« Saa fo'r han i dem allesammen. Det blev en rigtig Fest. De sloges, saa Støv og Sten røg dem om Ørene. Og alle Byens Folk hylede og hvinede — —

for det var dem, der fik Stenene i Øjnene.

Var det nu ikke en Fandens Historie?

Kasserernes Paradis.

Saamangen en Grosserer
Lægger sig trygt til Ro,
Han har jo en Kasserer
Gammel og — aah! saa tro.

Men medens vor Grosserer
Sover i lune Krog,
Flittig „den tro" raderer
Udi hans Kassebog.

Ænser ej Stormens Brusen,
Slider til et og to,
Gaar saa med tred've Tusend
Hjem til sit stille Bo.

Rejser med Snuskebassen
Strax til Brasilien,
Nyder med hende Kassen
Fjernt fra Familien.

Se, hver Kasserer-Bane
Er mestendels saadan —
Det blevet er en Vane
I vort yndige Land.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

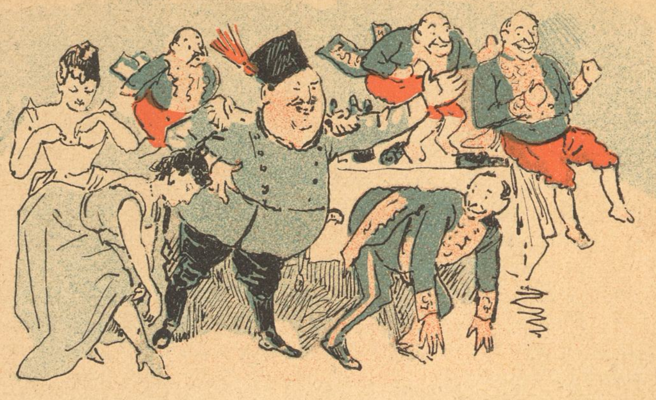

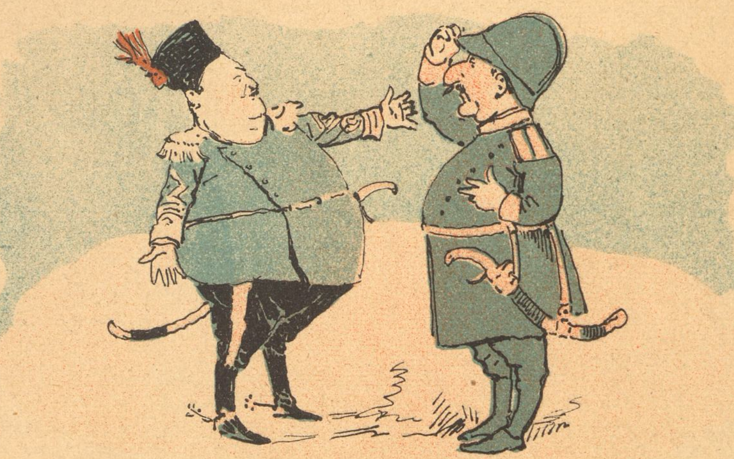

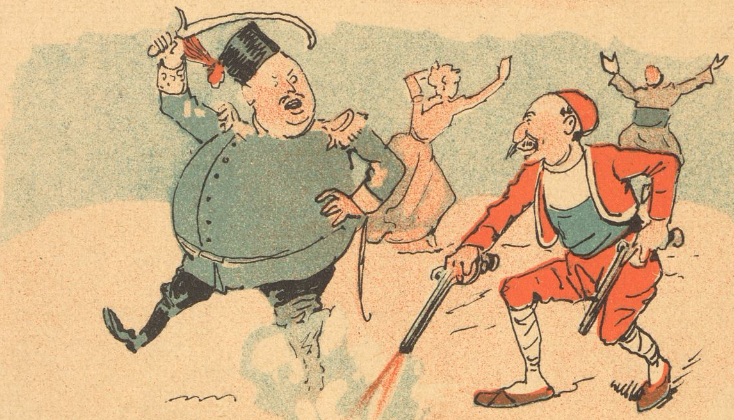

Serbisk Parlamentarisme.

Der var nok spist en Vognladning Mad,
Drukket et Par Tusind Flasker.
Tonen den var gemytlig og glad,
Rundt man hinanden dasker.
Hofmænd henover Bordene hopper,
Hofdamer yndigt sees at fange Lopper,
Milan som Fader
Ordner og Grader
Giver dem, der længst kan spytte.

Der var Belgrads Politidirektør,
Mageløst saa han harked,
Milan ham gjorde til Kommandør
Og ham gemytlig sparked:
„Hør, gamle Dreng, Du maa Fanden gale,
Putte i Hullet mig de Radikale,
Vær ikke fjoget,
Find strax paa noget,
Jeg maa ha' det Rak fra Halsen!"

„Vil Deres Naade mon sætte Pris
Paa at blive skudt en Smule,
Med en Pistol begribeligvis,
Hvori er ingen Kugle.
Saa har vi Grund at fylde Kachotten
Og saa er Radikalerne paa Potten.
Ned under Jorden —
Giften i Orden —
Saa gjør de s'gu ingen Skade!"

Der blev da lejet Belgrads Peter Saft:
„Jo, han sku ha' den Ære!"
Milan beholdt sin Ro og sin Kraft
Under den Mord-Affære.
Strax Politiet
Ta'r Reformpartiet,
Serbiens Venstremænner,
Binder deres Hænder.
Saadan faar Thronen
Oppositionen
Til at være lidt manerlig.

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 13. August. Numer 33.

1873 1899

PUK

Kjedelig Misforstaaelse.

— Guderne maa vide, hvorfor Emma gav Pastor Jensen en Kurv.

— Jo, ser Du, hun hører jo ikke saa godt, og da han friede, troede hun, at han bad om et Bidrag til det nye Orgel, og saa sagde hun, at hun havde bedre Brug for sine Penge!

Det positive Udbytte.

Mens i Paris den militære Magt
Paa den civile dito er i Totterne,
Mens Belgrads Hofstat vrimler, rent ud sagt,
Af heldig slupne Ofre for Komplotterne,
Og her man rystes af den vilde Jagt
Paa Rotterne, som snart gaar helt til Rotterne,
Kan heldigvis vi fra de norske Fjelde
Langt mer fornøjelige Ting fortælle.

Det internationale Parlament
Sad nemlig der for at faa Fred paa Kloden.
Nu, da det har sin stolte Gjerning endt
Og rykket Tvedragts Ukrudt op med Roden,
Saa selv den norske Hær med himmelvendt
Gesigt stod rettet med Gevær ved Foden,
Skal vi til Trøst for Jordens Diplomater
Optegne Stævnets smukke Resultater.

Først var man heldig nok til at fortære
For Fredens Skyld et Tusind norske Lax,
Der dog til Haager-Konferencens Ære
Serveredes i Sauce af hollandsk Slags,
Skjønt Snapsen var af ægte norske Ax,
Endvidere forbrugte den Affære
Saa mange Sorter Stege med Gemyse,
At selv en Krigsminister maatte gyse.

Af Taler kjørtes op med en Snes Læs,
For Björnson, for Kong Oscar og for Czaren,
Da samme Enehersker dog var Fa'eren
Til den højsalig sidste Fredskongres,
For Gjæster og for Værter samme Steds,
Saa, da man kom til Kaffen og Cigaren,
Var der besørget mange flere Skaaler,
End selv den største Fredsvens Mave taaler.

Thi, før de skiltes og drog hver til sit
I England, Tyskland, Frankrig eller Spanien,
Fik de til Fredens Tarv det bragt saa vidt,
At der vist bliver Dyrtid paa Champagnen,
(Saafremt da Mumm ej hælder mere Vand i 'en)
Desuden har de ingen Mangel lidt
Paa Rhinskvin, Sherry, Portvin og Tokajer,
Og, det er sandt, de fik, min Tro, en — Bajer!

Vi erfarer, at Forfatteren Hr. Carl Ewald har været saa uheldig at brække Benet, men ellers er i bedste Velgaaende. Gud ske Lov, det ikke var Penneskaftet, han brækkede.

Feriebørn før

og efter Rejsen.

Ret forklarligt.

— Je — je — ka — ka inte — fa — fatte, hvordan det — ka — ka — være. Der er Træk — nok i Cigaren — men Røg vil den skunte gi'.

I am done!

Naar »*I am done*« en Neger si'er
Forinden Fjendens Dolkning,
Strax »Politiken« Stof det gi'er
Til endeløs Fortolkning.
I snakken sort jo Bladet har
En Øvelse mærkværdig!
Men denne Gang vist Fejl det ta'er.
Vi holder nu paa: Færdig!

Det bruges just i samme Aand
For Tiden af adskilli'e.
Ducander sukked: *I am done!*
Skjønt Priserne var billi'e!
Om Port'monixens Krænkelse
Alt længe man jo skumled'.
Man kunde paa Hr. Frænkel se,
At: *I am done!* han mumled!

En Masse Rotter fælder man,
For Gnaverne den kniber.
Man høre i hver Kjælder kan
At: *I am done!* de piber!

En Frøken med en Fyrrespaan
Sved Haaret af sig næsten.
Nu stønner hun sit: *I am done!*
Saa ene i Arresten!

At Maler Jensens »Arbejds«haand
Let knuse ku' Lock-outen,
Det mente han, men: *I am done!*
Blev Enden paa hans Brouten!
Og Wiinblad i sit varme Blad
Paa Sejren sagtens pukker!
Men indeni den arme Rad
Et: *I am done!* vist sukker!

Ved Stockholm sejled' man om Kap
Om Kongens Pris, en stor Skaal,
Og Dansken hilset blev med Klap
Og mangen velment Brorskaal.
Men kjære Svenskes Broderbaand
Knap nok til Wandsbæk gjælder:
De har vist bandet: *I am done!*
For tusan! — Enten-eller!

Familien Hansens Middagsbord.

Hør nu, Hansen, det er da vel ikke din Mening, at Du vil sidde ved din Families Middagsbord i Skjorteærmer? *Varmen!* Varmen? Maa jeg spørge Dig, hvad for Øjne, Du vilde stille op, hvis jeg satte mig her i min bare Særk. *Du er lige yndig altid!* Tænk paa Børnene, Hansen, og deres Moders Værdighed. *Naar Du giver Risengrød i 30 Grader Reaumur, vil jeg have Lov til at sidde i Skjorteærmer!* Ved Du hvad, allerkæreste Mand, Du havde saamænd passet bedre til Opvarter end til den Beskjæftigelse, som Du nu Dag for Dag lader, som om Du passer. Opvarter paa Skodsborg! For Du har en Mund som *heene* Opvartere!

Gud, Du kan ikke tænke Dig, hvad jeg har glemt at fortælle Dig. Det er fra Frederikke Brokmand, som, Du ved, laa paa Strandvejen hos Grosserer Jørgensen-Prik, at jeg har det. Du kan tænke Dig, det kommer altsammen af Melkosten. *Af hvad?* Af Melkusken! *Du mener vel ikke Mail-coachen?* Jo, det siger jeg jo. Saadan en Kalesje har man da ikke i Æbeltoft, vel? Nu kan man da for Alvor se, at Kjøbenhavn er en Storstad. Folk ude paa Strandvejen er, ligesom de er tossede efter den. Jørgensen-Prik plejede altid tidligere, ligesom Prinsesse Mauds, at bede deres Bekendte paa Fife-o'cloch-The, men nu beder de dem paa Melkost i Steden, hvad der baade er billigere og originalere.

Men ved Du, hvad der saa skete i Fredags Eftermiddag. Der var hele Familien Jørgensen-Prik, Jørgensenerne og Prikkerne, Frederikke, Lucie Adamsen og hendes Halvonkel, Pattikulier Madkjær, som hun alligevel ikke kommer til at arve, fordi hun til hans 25 Aars Jubilæum lavede daarlig Sauce.

Hele Familien var ude i Haven og stod oppe paa Højen, da Melkosten kom kjørende. Lucie Adamsen ved altid, hvem der sidder paa Vognen. For hun læser Dannebrog fra Midten ud efter og kan Pradère-Niquet, Etatsraad Nyholm og de andre udenad. Men der sad en ung, smuk og elegant Mand med stærkt sydlandsk Præg over sig oppe paa Ængpærialen.

Gamle Jørgensen-Prik sagde, at det var en international Svindler, medens Fruen, den Snob, paastod, at det var Grev Jametel, der har faaet Prinsessen af Mechlenborg. Frøken Lauritze Prik bad sin Moder om ikke at tale med, for det var Legationsraad von Jessen. Frederikke paastod, at den exotiske Mand var Carl Behrens, hvorpaa samtlige Damer kom i det frygteligste Skænderi. Lucie Adamsen, der har været to Aar i Berlin — hm! — forstaar Du, Hansen? — sagde, at Manden bestemt var preussisk Kavallerіofficer til Hest, for den Slags er altid solbrændte i Nakken.

Proprietær Madkjær, der skal være Halvidiot i den sidste Maaned, efterat hans tre Ejendomme her i Byen fire Gange har været overhældte med Mordbrænderpetroleum, tog nu Fru Priks Meissener-Sukkerskaal og kastede den i Smadder efter Lucie. Fru Prik fik Krampegraad, og Frederikke fik sit gamle Hold i Ankelen, saa hun sad stiv som en Pind.

Langt om længe kom Familiens Huslæge, Doktor Petersen, og fik dem begge to bragt til Sengs. Han oplyste desuden, at den exotiske Passager, der havde voldt al den Sensation, var Oppasser for Negerne inde i Tivoli. *Velbekomme.*

Et Fremtids-Skolemøde.

(Af en Avis i 1999.)

Det store Skolemøde aabnedes i Dag her i Byen. Flere Tusind Skolebørn fra alle Landets Egne var mødt, efter at saavel »De elektriske Statsbaner« som »Det forenede Luftskibsselskab« havde indrømmet betydelig Moderation i Billetpriserne.

Mødet aabnedes af Drengen Kresjan, der indledede en Diskussion om Overanstrengelse af Lærerne. Han gav en historisk Oversigt over Sagens Udvikling. I Slutningen af forrige Aarhundrede var man endnu ikke videre, end at Lærerne stillede Fordringer til Drengene. Man forlangte, at de skulde lære noget, man kaldte for Lektier (Munterhed). Imidlertid var det lykkedes den daværende Kultusminister Frede Bojsen at gjennemføre en ny Skolelov, hvorved dette Forhold fuldstændig forandredes. Fra nu af blev det Eleverne, der af sig selv stillede Spørgsmaal til Lærerne om de Ting, de ønskede at vide.

Men den Tids Pædagoger havde ikke haft Sans for at vaage over Lærernes Sundhed. Og Følgen var bleven, at Lærerne var blevne overanstrengte. Tilmed havde man ved korporlige Straffe søgt at tvinge dem til Flid. I flere Skoler havde Drengene f. Ex. jævnlig brugt at trække dem hen under Vandposten og give dem en Douche, og bagefter havde der saa vanket »Klø«.

Men i Nutiden var man overalt kommen til Erkjendelse af, at man let ved en altfor streng Behandling stødte Lærerhjertet fra sig og kvalte de Spirer til noget godt, som dog i Reglen fandtes deri. Fremdeles havde man faaet Øjet op for, hvilken Betydning det havde for Skolen, at Lærerne ikke overanstrengtes. En Række Undersøgelser havde nemlig godtgjort, at dette nu kun i altfor høj Grad var Tilfældet. Mens Eleverne kunde gaa fra og til, maatte Lærerne sidde fastplantede paa deres Plads i 6 Timer ad Gangen. Og dertil kom saa, at de maatte forberede sig hjemme, svagt begavede Lærere ofte i flere Timer. Følgen var, at de blev blege, vantrevne og nervøse.

Taleren udviklede derefter nærmere, hvad der i Nutiden var gjort for at raade Bod paa disse Forhold.

Efter en kort Diskussion bragtes der ham en dybtfølt Tak for det interessante Foredrag.

Derefter holdt Pigebarnet Caroline et Foredrag om Lærerinder og deres Forloveder. Det havde jo hidtil været forbudt Lærerinderne at lade sig følge til og hente fra Skolen af deres Forloveder. Men Nutidens mere humane Aandsretning havde bragt det Spørgsmaal paa Tapetet, om dette Forbud ikke burde afskaffes. Naar vi selv forlangte Ret til at medtage vore Søkadetter og Latinskoledisciple, maatte vi kunne stille os liberalt overfor Lærerinderne. Mange af dem var jo nogle slemme Uglebilleder, og det kunde synes unødvendigt for dem at have en Kjæreste. Men Herregud, naar der nu alligevel var Mandfolk, der vilde forlove sig med dem, saa maatte man dog huske paa, at de ogsaa paa en Maade var Mennesker. (Stærkt Bifald.)

Endelig diskuteredes der for lukkede Døre om Sukkerstængernes aftagende Størrelse, samt om Midlerne til at forhindre, at Chokolade-Automaterne snød Skolebørn for deres Tiører.

Det vedtoges at indgaa med et Andragende til Regering og Rigsdag om disse Forhold.

En sørgelig Vise
om hvorlunde Hundene i Sundby følte Svind i deres Kasse.

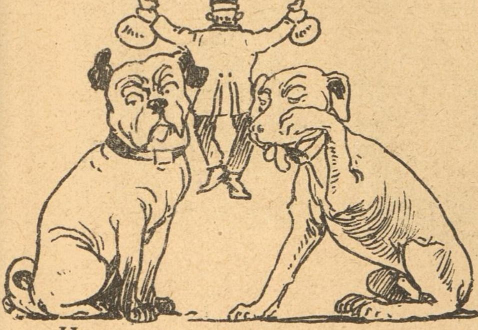

Hver en hæderlig Hund med Tegn
Aldrig spaserer ude paa Vej'n,
Uden først pænt at betale Skat,
Som den i Ligningen er sat.
Det gjorde ogsaa uden Kny
Hundene ude i Sundby By.

Hvert Aar, naar Skatten den var sat,
Sa'e hver Vovvov tidt til sin Skat:
»Du! Sikken dejlig Masse Krus!
Jeg troer, for dem de bygger Hus,
Hvor i sin Alderdom saa fro
Mangen en fattig Hund kan bo.«

Ak, men saa var der en Betjent —
Han kan knapt være det bekjendt —
Det var i Hundedagene,
Varmen den var lidt plagende,
Han havde Lyst til et Glas Øl,
Og sagde strax: »Se, her er Sølv!«

Næste Morgen var Kassen tom,
Sogneraadet paa Benene kom,
Sagde: »Fy, skam Dem, sligt gaar ej an
Naar man vil være Gentleman.
Her er De gaaet altfor vidt,
De kunde gjerne levnet lidt.«

Men da dog Regnskabet var saa net,
Fandt man, han burde slippe med det,
Navnlig da han jo aldrig før
Havde forvoldt en slig Malheur.
Og saa gik Sogneraadet hjem,
Synderen takked' høfligst dem.

Men iblandt Sundbys Hundestand,
Udgydes Spandevis af Vand,
Ynkeligt tudes ved det Smæk,
For nu er Kassen tømt og væk.
Det er i Sandhed lidt for stift,
Det er en rigtig Køterbedrift.

En øm Familiefader.

En Mand, der skal saa mange forsør'e,
Han maa dog helst ha'e sit paa det Tørre.

Den kjøbenhavnske Vesper.

En Krønicke om Rotte-Krigen,

fortalt af en gammel Rotte.

Nv er att berette omm den store Forfølgelses-Kriig / der truede vor gandske Slægt med bratt och formastelig Vndergang. Ti det war vdi det nittende Seculums Ende / der wi haffde plat erobret det feede Land Kjøbenhavn / saa at de fordums Indwoenere / kaldet Mennisker / krøbe i eet Muuse-Hul aff idel Allarm och Forskrækkelse. Da war det sig saa / att deres naturlige Forsvarere och Uærger ware bleffne u-mulige Hundene war aff den arge Forfengelighedens Dæmon saa heftig anstukne / att de vdi store Hobe droge till det Land Tivoli / for sammesteds at lade sig vdstille. Och Kattene var gaaede i Hundene. Och haffde da Menniskene intet annet Woeben / end som store Ord och fedt Flæsk. Och lode wi dennem de store Ord beholde / huilcke de till store Dræbninger / kaldede Strejker och Lockouter / benyttede. Och høstede de dermdaff suare U-lycker / dem selfver till iidel Fortred och Ødelæggelse.

Och holdt wi oss alleneste til Flæsket och formerede oss och ware glade / aldenstund wi ware Landets sande Indehaffuere och Herrer.

Stod da frem vdaff deres Midte een soere blodtørstig Tyran och ildesindet Rottefiende / nævnet Zuschlag / huilcket vdi Rottemaalet er att vdtyde: „Slaa-til". Och drog den samme garstige Herre Landet rondt och opp-ildnede de Herremænd og Bønder / att de skulle oss plat lægge øde. Och der hand drog over Højbroplads / da war den Herre allene / men der hand kom till de Brandmænds Borg / da fulgte hannem talrige Svende Besynderligen Brand-Svende.

War det da hiin drøffuelige Augusti Dag / att han Slaa-til lod Ofte-Klokken lyde. Och begyndle da en saa hitzig Blod-Bad / att Knur- og Hale-Haar reiser sig brat opp af Gru / wid samme at berette.

Uore spædeste Børn bleffue revne fra Flæsket och slagne med Jern / till de blefue døde J store Hobe fangedes uore Ægtefæller vdi falske Fælder / der de maatte ynkeligen omkomne. Vore Fædre maatte med blødendes Taarer springe vdi Luften / saasom hand Slaa-til lagde Rotte-Krudt under uore Alderdoms-Hjem. Och Menniske-Vnger saa spæde / att de haffde end ej Tænder at gnave med / pyttede uore Sønner vdi Spande / der de maatte dricke Vand / till der war ej mere Plads til nogen levendes Sjæl vdi deres gandske Legeme.

Ach, — Ach! — Huilcken svar Elende!

Vore dog de Brand-Svende værst vdaff Alle / ti de war Ild-gjerningsmænd / saa well af Herkomst som aff Handwerk. De droge omm paa Gader og Stræder och falbøde Helffuedes-Maskiner till fyrgetyve Styvere pr. Styk. Och lønnede de med 10 samfulde Kobber-penninge hver af-liivet Rotte, den være sig end ey aff Brand-Skade omkommen Hug de endog Halerne af uore Døde / huilcken svare Forsmædelse skreff sig fra det gamle Sagn / att en Rotte vden Hale bider vdaff Fortvivlelse sine Med-Rotter døde. Och formente de desaarsag / att de haleløse Rotter skulle hwer-andre vdi Graven end yderligere sønder-biide.

Der nv Aaret war gangen till Ende / war alleneste fiire levendes Rotter tilbage. Men bleffue de snarligen til fire Gange hundrede Gange fire.

Och haffde wi inden fire Maaneskifter den Stad Kjøbenhavn atter erobret / och ere wi nv talrigere end nogen Tiid tilforn.

Vor egen Dreyfus.

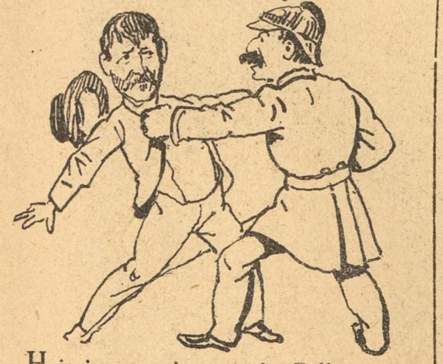

Hvi sjunge evigt om de Galler,
Som gjorde DREYFUS Livet trangt,
Behøver vi i Rets-Skandaler
For Pokker da at gaa saa langt,
Nej, vi har nok af denne Vare
I eget Land, til egen Tid,
Vi et Exempel nævner bare:
Den stakkels Mand SYLVESTER HVIID.

Han vilde over Snoren skræve,
Fordi han hertil havde Lyst,
Saa var det, at en pansret Næve
Ham greb udi hans Heltebryst;
Han vilde strax tilbage dukke,
Da lød det fra Betjenten hvast:
»Hvad, skal han oven i Kjøbet mukke,
Saa maa den Karl nok sættes fast!«

Da Næven havde rystet færdig,
Da var SYLVESTER ganske hvid,
Men netop derfor saa elskværdig,
Saa høflig og saa engleblid.
Han samled' Hatten op fra Jor'en
Og bød Betjenten paa en Skraa,
Og krøb saa stille under Snoren
Bort fra den Voldsmand ond og raa.

Men han var opfyldt af Malice
Som imod DREYFUS MERCIER,
SYLVESTERS Udaad at bevise,
Han laved strax et *dossier*.

Her stod, at Fyren havde skreget
I vilden Sky trods høflig Bøn,
At ej en Gang han havde veget
Tilbage fra et: »*I am done!*«

For Retten man SYLVESTER slæber
Anklaget efter § 2,
Og OLDENBORG som BOISDEFFRE
Kun dømmer efter *bordereau.*
Defensor taber Kontenancen,
Kan ikke faa SYLVESTER fri,
Men det er ogsaa blot ULF HANSEN,
Og han er ingen LABORI.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Onkel Sam

som

Sejrherre paa Filippinerne.

Onkel Sam: Saa stribet som mit Banner bli'er min Krop,
Før de fordømte Sejre hører op.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 20. August. Numer 34.

Slet Selskab?

Damen: Den Papegøje, som jeg kjøbte af Dem for 4 Uger siden, fører jo et skrækkeligt Sprog.
Fuglehandleren: Ja, De maa være meget forsigtig med det Dyr, den opsnapper Alt, hvad den hører!

Danaidernes Kar.

(Frit efter velbekjendte fabelagtige Motiver.)

Det er den herligste Tidsfordriv
At agte paa Nutidens Arbejderliv,
Hvor helst det sig rører som Førernes Bytte,
BORGBJERG til Glæde og JENSEN til Nytte;
Thi Smaafolk som Malkekøer de bru'er;
Det ligger nu en Gang i Sagens Natur.

Man fristes til baade at græde og le,
Formedelst i Vinterens Frost og Sne
Maa Borgerne Mønter i Spandevis øse
Ud til de normale »Arbejdsløse«,
Og vise den selvsamme Gavmildhed,
Naar Arbejdet lægges om Sommeren ned.

I Vinter og Sommer, i Høst og i Vaar
Fra Rømersgade man Opraab faar,
At Arbejderstanden trænger til Støtte;
Herfor skal i Bøssen Hr. SØRENSEN spytte,
Fordi man i den Gade har Patent
Paa at leve af Penge, som Andre har tjent.

Det Særsyn, at man i vor Arbejderstand
Kan føle sig som en selvstændig Mand,
Endskjønt sine egne Børn og Koner
Man holder i Live ved andres Kroner,
Forklares let ved, at »*Social-
demokraten*« har højnet Standens Moral.

Det stemmer saa ganske med dens Logik,
At, skal paa et Værksted eller Fabrik
Man gjøres af Værkstedsregler til »Slaver«,
Saa lever man heller af milde Gaver;
Især da Førerne, det er da klart,
Af disse har Ret til en Broderpart.

Derfor bør nu baade store og smaa
Med Bidrag til »Arbejdets Riddere« gaa,
Thi ellers kan let det gaa dem saa broget,
At enten maa selv de bestille noget,
Eller ogsaa som Prytanister sig gi'e
I Lag med La'egaardens Kost og Logis.

— Snart vil det naturligvis regne ned
Med socialistisk Erkjendtlighed
Mod Borgerstanden, som hjælper hver Rød
Liberalt til Lommepenge og Brød.
Blandt andet vil disse saa vidt de kan magte,
Ved Valgene deres Velgjørere slagte.

Videnskab og Varme.

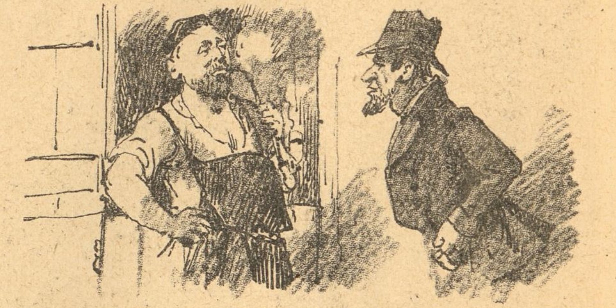

Kristen Smed: Goddav Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav Kristen Smed. Æ'ed sandt, a din Else har faalaavet sæ i Byen.

Kristen: Ja ded æ rejti, mæ en Balber saamænd.

Mads: Hva æ elles ded faa en Heididerik?

Kristen: Ded er en rejti nydelig Mand aa farlig rig der er dom der sier, a han har to Tusind i Sparekassen.

Mads: Æ ded noved a ræve a? Jæ ku ha hat tyve Tusind, hvis a jæ havde villet, men vi Videnskavsmænd foravter det usle Madmon.

Kristen: Jamen han æ osse Videnskavsmand. Du sku hyre sikke han ka tale, ded æ akkerat lisom pue Theatret; »Tør jæ byde Fruen min Arm« sier han te Maren, aa saa snor han sæ saa galant, som om han va en Prikkerator.

Mads: Ded sku elles more mæ a hyre, hva Videnskav saan en Slapsvans ku stikke yd.

Kristen: Du sku elles itte brue Ukvemsord om min Sviersøn, faa han har vaaren i Tyskland aa lært a sitte baade Arme aa Bien a aa Blodkopper pue Ryggen.

Mads; Har han itte osse læst te a blie Tandbrækker?

Kristen: Han ve lave Maren et nyt Gebis a snehvidt Elfenben.

Mads: Død aa salte, saa blir hun kysselig. Men hva Videnskav proppede han i Jer?

Kristen: Ja jæ ku jo itte følle rejti mæ, men ded va nydelig, saa han ku ligge dén yd mæ Solen aa Maanen aa Stjernerne. Solen va Tyve Hundrede Tusinde Millioner aa Stjernerne ti Tusinde Trillioner Killioner Mile borte — ded va novne mørderlige Tal han sa, men ded va liegodt noved anstrængendes i den Varme.

Mads: Hvad sa han om Joren?

Kristen: Han sa, a Joren ble mier aa mier afkjølet.

Mads; Bed Do osse pue den?

Kristen: Ja ded ku jæ da itte ha noved imued.

Mads: Pas pue Do itte pludselig faar Istapper i Skjægget, Kristen, saa afkjølet som Joren blier. Ded æ Satans saa sval den har vaaren i Sommer, itte?

Kristen: Nu Do sier'ed, ka jæ heller itte rejti faastue ded mæ Jorens Afkjøling.

Mads? Ska jæ sie Dæ hvafaa; fordi a den tyske Blodigle har huldt Dæ faa Nar.

Kristen: Ded ka der være noved i.

Mads: Do sku aldrig la ham fue Else. Gi hinner heller te Per Nielsens Ole, saa blier hun i Sovnet, aa saa goer den Faatjeneste da itte fra en anden en.

Kristen: Den Avekat! Kanskesens ded va Løgn altsammen?

Mads: Lie te a hænge op! — Fyr ham.

Kristen: Men saa fuer Maren jo itte sit Gebis?

Mads: Aa saa fuer heller itte noven Løst te a kysse hinner.

Kristen: Ded ka der være noved i. Goer Do mæ ing, a vi ka tænke over ded?

Mads: Men de mu taes kolde idav.

Gymnastikleri!

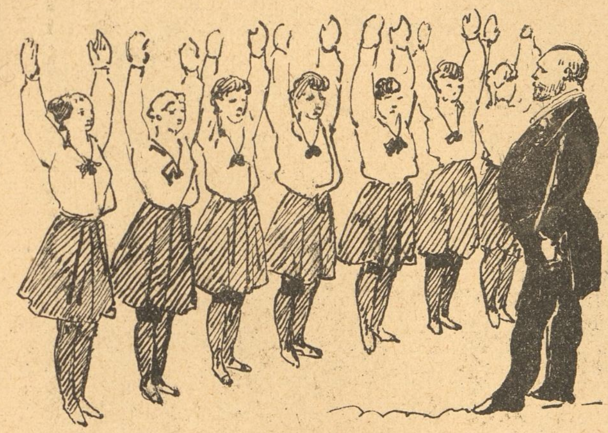

Mel.: Hvis Du nu ved Hanen rører.

Vil Du øve Kjødets Spæg'lser
Udi dit Ansigts den salte Sved,
Saa begynd med Armbevæg'lser,
Stød dem skiftevis først frem, saa op og ned!

Du forsøje
Knæ at bøje,
Ben at strække!
(Det giver Lægge!)
Har Du vredet din Krop,
Gjør paa Stedet et Hop!

Kravl paa fire i Klatretovet op?

Den Methode var akavet!
Ja, kloge Men'sker sa'e rent ud: Skidt!
Strax en Kommission blev lavet,
Paa en halv Snes Aar den færdig var med sit!

Ak, men Hastværk
Er kun Lastværk!
Og af Kromann
Min Sandten lo man!
Ned paa ham, som en Falk
Slog Clod-Hansen, den Skalk!
Og »Ja — så!« sa'e paa svensk Kapten Balck!

Selv en virk'lig Krigsassessor
Ej holder op med at krige, før'nd
Den gymnastiske Professor
Ta'r lidt Hensyn til hans mange Pigebørn!

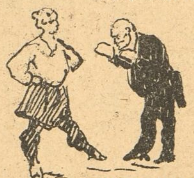

Og med Varme
Pigearme
Mod al Fare
Han vil forsvare!
Pusselankerne smaa
Han i Tankerne saa'
Med de fæleste Muskelknuder paa!

Ak og Vé! hvad skal Hr. Kromann
Dog gjøre nu med sin kjære Bog?
Lav en ny! Men ta'en med Ro, Mand!
Brug en hel Snes Aar, hvis Du vil være klog!

Det er bedre,
Bedstefædre
Kan sig glæde:
Paa de (nu) spæde
Børnebørn bli'r sat Skik
Med, hvad de aldrig fik:
Rigtig god, gammel dansk Gymnastik!

Vegetarianerens Blodhævn.

— Dit utaknemlige Bestie! Fra i Morgen af spiser jeg Bøf!

I Reglen desværre.

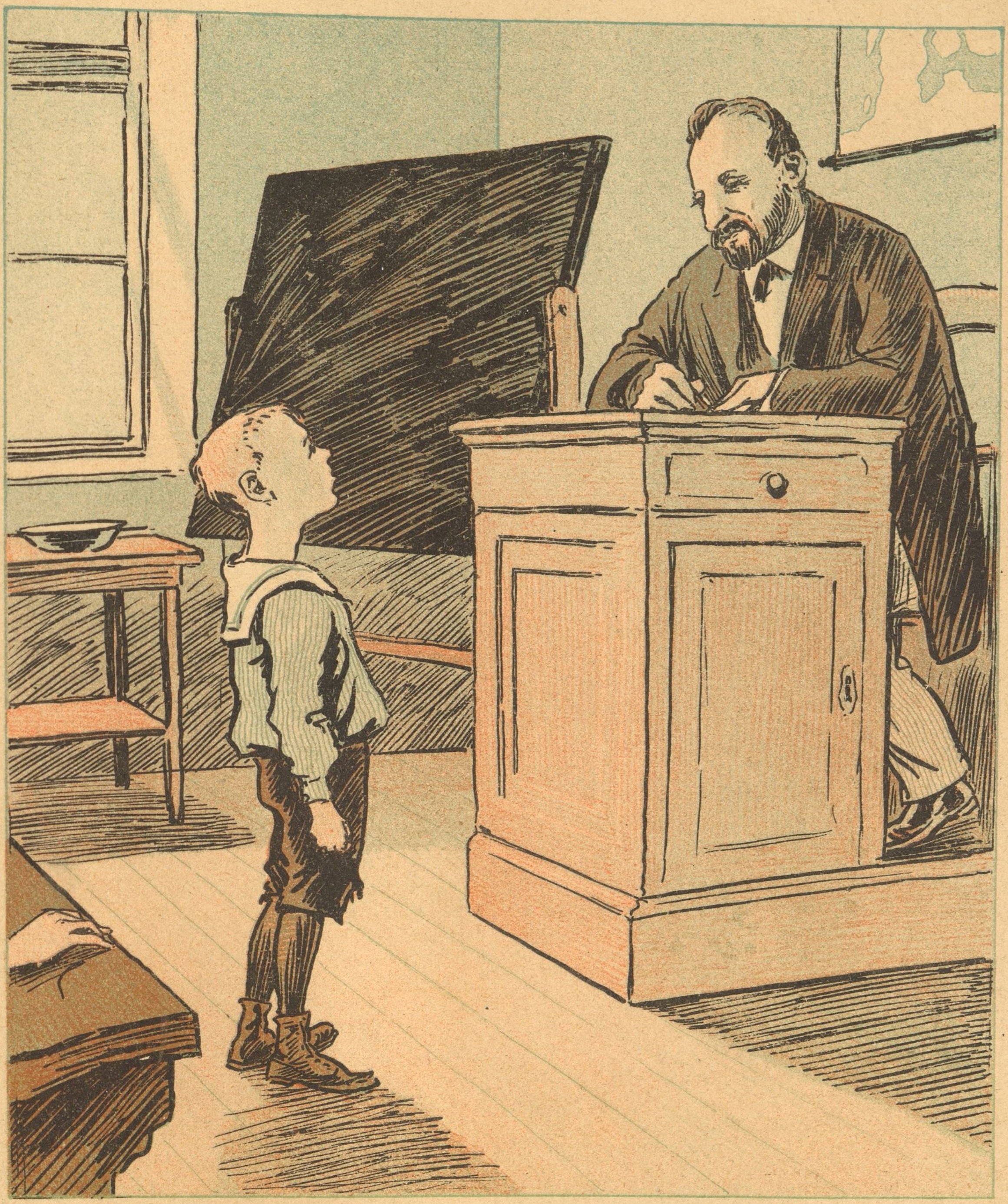

— Naa, Peter, hvad er din Fader saa?
— Han æ lock-outet.
— Naa — ja, men naar der saa er noget at tjene?
— Ja, saa er han næsten altid fuld!

Vel mødt!

Der har vi den, den brave Flok,
Vi savnet her saa længe,
Nu kan vi sand'lig ogsaa nok
Til lidt Komedie trænge.
Men først vi pudser Næsen trist:
Vi savner Peter Hansen,
Hvis ej vi Greven havde, vist
Skralt gik det med Christiansen.

Med Sørge- og med Muskelspil
Martinius underholder,
Man siger, næsten ej han vil
Selv spille større Roller.
Maaske lidt Hamlet, Romeo —
Det kan han ogsaa sagtens,
Kun Ærens Bud han følger jo,
I hvert Tilfælde Magtens!

For Abrahams, vor Severin,
Ni Hurra'r og ni Toucher,
„Nitouche“ det er „ej blot til Grin“,
Trods Lattersalvers Doucher.

Det er dog rart, at før man dør,
Man end en Gang det set faar —
Man synes, man har set det før,
Men husker ikke ret, hvor.

Hr. Schrøder voldsomt ideel
Den fine Kunst serverer,
Amanda, Pio, sikket Held!
Os aandfuldt diverterer.
Thalia græde vil, hvis han
Maa slutte af med denne
Sæson, men Rump, den gode Mand,
Han kan det ikke nænne.

God Dag, vel mødt, hæng bare i,
Lad Ouverturen smælde,
Maaske endnu vil Tivoli
En kort Tid dog os tælle.
Men vær ej derfor mindre glad:
Naar Thermometret falder,
Saa svigter vi vort Øl fra Fad
Og kommer, naar I kalder.

Sort og Hvidt.

Frit efter det Japanesiske.*)

Slemme Ting:

Døre, der hamrer i Trækvinden.
Den nuværende franske Generalstab. (Faa hæderlige Undtagelser.)
Sorte Negle, navnlig paa en smuk Pige.
Strejker og Lock-outer.
At have Penge i Kassen, naar Kongens Foged kommer.
At endossere Vexler for gode Venner.
Visiter — undtagen af den Tilbedte i Øjeblikket.
Trækningslisten — undtagen naar man har vundet.
At se et Lotteri-Numer, man har glemt at forny, udkomme med den store Gevinst.
Dilettant-Kunst og literært Døgnpjat.
En Cigar, kjøbt paa en Restaurant.
Naar Konen i Nødtørftshuset siger: »Undskyld, Højstærede! Der er optaget!«
Et moderne Bade-Hotel paa en idyllisk Strand.
At blive rost af en Idiot, og at gjøre Lykke hos gamle eller grimme Damer.
At høre en Dansk snakke fremmede Sprog.
At komme til at sidde ved Siden af sin Skræder i Theatret.
At se sin højtelskede Ægtemage uventet trine ind ad Døren, naar man er i Færd med at karessere Tjenestepigen.

Herlige Ting:

En vellykket Løgn.
Døende, hovedrige Tanter, der har gjort én til Universalarving.
Ikke at træffe Tandlægen hjemme, naar man skal have en Tand trukket ud.
At spørge efter Herren, og kun træffe den unge og smukke Frue hjemme.
Hoteller med smukke Stuepiger.
Kassekredit uden al for meget Vrøvl.
En Kupé, man har for sig selv.
En Kone, man har for sig selv, saalænge man sætter Pris paa hende.
Naar Svigermoder sender Afbud til Middag.
Naar Opvarteren har glemt en 10 Øres Post i Regnskabet Saa slipper man at betale Drikkepenge.
Laud til Embedsexamen, naar man har været luddoven.
At drikke en kold Bajer paa en Restaurant, naar man har bildt sin Kone ind, at man har meget vigtige Forretninger.
At faa sit Skriveri trykt i et Blad — selv om Skriveriet og Bladet er nok saa tarveligt.

*) Se Georg Brandes: Japansk Litteratur. »Tilskueren« Juli 90. S. 527.

Journalisternes Skole.

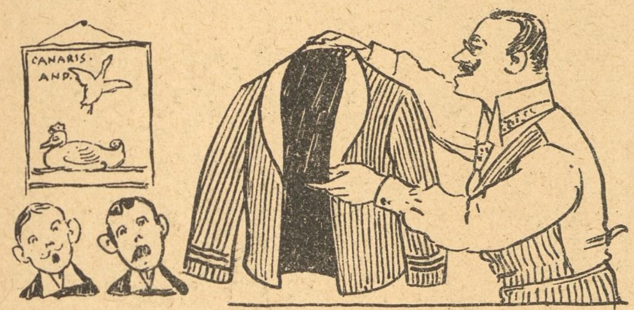

Ligesom i Paris vil der ogsaa her paa Pladsen blive oprettet en Skole for Journalister. Det er lykkedes *Puk* at komme i Besiddelse af en Indbydelse, der er udstedt,

Det fremhæves heri, at Skolen vil være en Kombination af *„Den danske Skole“*, *„Den nye Skole“*, *„Den gamle Skole“* og *„Den sorte Skole“*. Den vil lægge Hovedvægten paa de levende Sprog, dog vil ogsaa af Hensyn til *„Adresse-Avisen“* de døde Sprog kunne faa Plads indenfor dens Ramme.

Ligeledes vil man dyrke Naturfagene, særlig Ændernes Naturhistorie, ligesom der vil blive holdt en Række Foredrag om Søslangens Udvikling og dens Betydning som Næringsmiddel i de mindre Husholdninger.

En stor Del udmærkede Lærerkræfter har man allerede sikret sig.

Saaledes vil Dr. Edvard Brandes holde dramaturgisk Foredrag, særlig i den saakaldte Elverhøjologi, en ganske ny Videnskab, som Doktoren har udviklet til den højeste Grad af Fuldkommenhed.

Ethiken vil blive behandlet af Hr. Oscar Madsen med særligt Hensyn til Tidens nedbrydende Tendenser og den moderne Literatur. Man venter sig store Ting af den ansete Sædelærers Foredrag.

Hr. V. Schjørring vil derimod holde Foredrag over Themaet *„Klæder skaber Folk“*. Muligvis vil han ogsaa komme ind paa, hvordan Folk skaber Klæder, f. Ex. under vanskelige pekuniære Forhold, Skrædderstriker og andre Lande-Ulykker.

I den nederste Klasse, hvor man særlig har tænkt sig Anskuelsesundervisningen indført, vil Pastor Dyekjær fremvise nogle af Omvendelsens Frugter i Form af *„Asfalten“*s tidligere og sine egne nuværende Medarbejdere.

Endelig vil Redaktør Wiinblad foretage praktiske Øvelser i Farvegivningens Kunst. Bl. a. vil han vise, hvordan man af det samme Stof kan faa baade en Undertrykkelse af de fattige og svage Arbejdere og en Sejr for de mægtige og stærke do.

Muligvis vil dertil komme et Kursus i Anatomi, særlig med Hensyn til Varietésangerinders Benbygning. Det vil blive forestaaet af forskellige subalterne Medarbejdere ved *„Politiken“*.

Der er allerede modtaget en Mængde Indmeldelser til disse Kursus. Flere Blade skal saaledes have indmeldt en stor Del af deres Medarbejdere. Det kunde dog nok more dem at se, om de Folk virkelig skulde kunne lære at skrive.

Fra Skolen i Rennes.

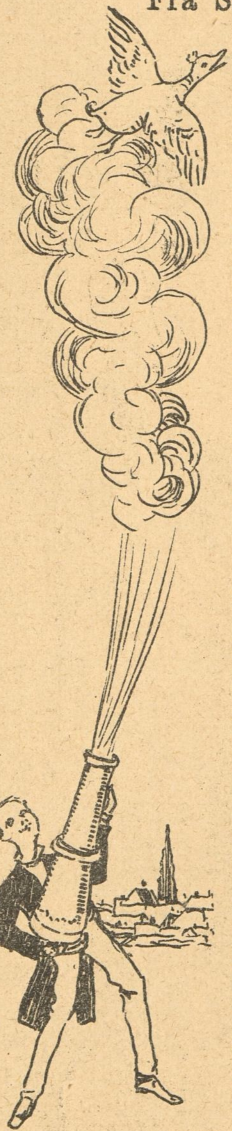

IGNOTUS har sig udnævnt nok
Til Lem af Verdenspressen,
Det kalder han den Gribbe-Flok,
Der slaas omkring Processen.
Han med Beundring ser paa dem,
Hvordan de samler Bytte,
Og lover glad i Breve hjem,
Han nok skal høste Nytte.

Han syntes før, hans Fantasier
Paa Pen var ganske flinke,
Men mellem disse Top-Genier
Han føler sig som Sinke.
Han hører li'som Aandens Brus
Hos *New York Heralds* MILLER,
Ved CRILLEMANN fra *Daily News*
Det i hans Mave kriller.

Som han kan lyve dejligt — ork!
(Det stadig gaar til Maven):
Han godt kan sidde i New-York
Og interviewe Paven.
Om DREYFUS skrev han Spalter tre,
Skjønt blot han saa Kaskjetten,
Og han kan se paa MERCIER,
Hvad han har sagt i Retten.

Den Skole, han har gaaet i,
IGNOTUS svært vil fremme,
Han sender ud sin Fantasi,
Men selv han bliver hjemme.
Den overstiger Bjerges Kam
Og gjennemtrænger Mure —
Den Rennes-Tur vil spare ham
For mange Rende-Ture.

PUKS **Redaktion** og **Expedition.**
Silkegade Nr. 4. K.

Abonnement

tegnes samme Steds og i alle Boglader: **2 Kr. Kvtl.** Enkelte Nr. 20 Øre

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det hvide Spøgelse.

Naar Mudderet bobler i franske Vande,
Det hvide Fantom straks rejser sin Pande.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 27. August. Numer 35.

1873 — 1899

PUK

En ferm Pige.

— Augusta! jeg forbyder Dem en Gang for alle, at De — saa snart jeg siger et Ord til Dem — rynker paa Næsen og slaar med Nakken.

— Naa — ja, men jeg kan da ikke rynke Nakken og slaa med Næsen.

Indlæg i Processen.

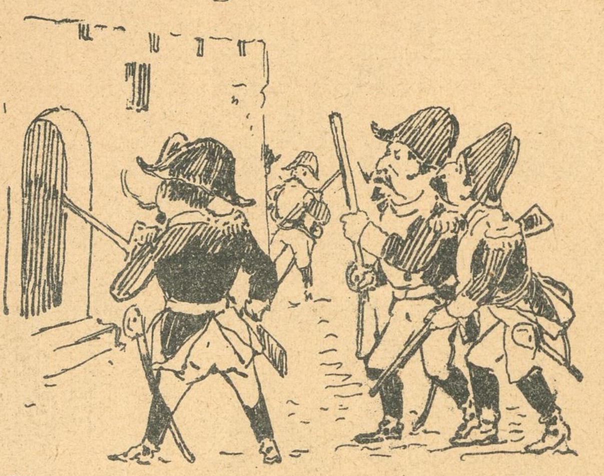

Det maa man dog beundre hos Pariserne,
Trods deres Forraad af Letsindighed,
At ud de kunne rykke med Beviserne
Paa DREYFUS' Synd i al Gesvindighed;
Blandt andet har de højst belejligt givet
Hans Advokat en Ladning Bly i Livet,
Det klarer al Tid noget Mandens Sag;
Thi, hvis man ikke derved overkommer
At bringe Skyld og Brøde for en Dag,
Saa skulde Fanden være Folkedommer.

Hvorledes Hr. GUÉRIN end sidder i 'et,
Saa har han fundet sig en herlig Plads,
Hvorfra han har lock-outet Politiet,
Fordi det har ham snydt for Vand og Gas;
Mod Brandmajoren selv han tappert Stand holdt,
Og, til en Gang man naar at faa ham anholdt,
Hans Liv henglider som en blid Idyl;
Men, kan man ikke bruge det i Sommer
Mod DREYFUS som Beviset paa hans Skyld,
Saa skulde Fanden være Folkedommer.

Paa Gaden holdt i Søndags »Folket« Møder,
Hvor méd Revolverskud de lagde Vægt
Paa at ta'e Livet af de slemme Jøder,
Fordi de dog med DREYFUS er i Slægt.
Men for at man i samme Jødefejde
Dog ikke skal Partiskhed dem bebrejde,
De ogsaa kristne Kirker hjemsøgt har
Og fyldt med Guld- og Sølvtøj deres Lommer.
Gjør det nu ikke DREYFUS' Brøde klar,
Saa skulde Fanden være Folkedommer!

— Ja, Folkets Dom, udtalt ved Folkets Stemme,
Vil al Tid føre Retten frem til Sejr!
Det var det store Ord, der blev her hjemme
Som Feltraab brugt i Venstres egen Lejr.
Ak, dersom Israel i Integade
Slig herlig gallisk Retsforfølgning ha'de,
Da vilde Frihedstræets Frugter staa
I Rang med Danas andre fagre Blommer;
— Thi, kan man ikke Retten Plader slaa,
Saa skulde Fanden være Folkedommer!

Alt paa sin rette Plads.

Jeg ligger paa en Mødding midt ude paa Landet. — — I et Hjørne af Møddingen staar en Hane og galer. — — Naar den ikke galer, skraber den i Møddingen, — ganske som den var Ejer. — — Den irriterer mig, som den staar der og skeler efter mig, — — som om det var mig og ikke den, der her var Uvedkommende. — — Jeg ligger og tænker, og for første Gang i lang Tid gaar Tankerne klare gjennem min Hjærne, — — Jeg tænker paa, hvor ofte jeg har ligget mellem Affald og gammelt Skrammel, — — altid som det var min Vane og Lyst, rodet i Bunkerne og taget noget med hjem i Stuen, plejet det og dyrket det op, — — forat vise det frem, som noget sjældent og stort; — — Men der kom ingen sjældne Blomster, — — det naaede aldrig at blive andet end »noget Hø«; — — Det dufter sødt og tungt omkring mig, som af giftigt Bryg; — — Jeg døser hen og drømmer om »Munk«, »Dom« og hvad de nu hedder alle disse mine Livselixirer, — — Munkenavn, —
Pigefavn,
fiolioleja, — —

Jeg vaagnede, — — jeg havde vendt mig i Søvne og faaet Ansigtet boret dybt, dybt ned i Møddingen. — — Jeg havde ligget og drømt, — at jeg var bleven engageret, som kommunal Renovationsmand med fast Gage, — under den kommende totale Arbejder-Lock-out. — — Jeg stønnede, — — — Djævelen, raabte jeg! — — Det var i Midnattens Time — og han stod for mig, ydmyg, smilende, med sin Hale over Armen. — — — Hvad vilde jeg ham egentlig, — noget i mig gyste, — — da kom jeg i Tanker om et Spørgsmaal, en ung intelligent Dame en Dag havde gjort mig, — — og jeg gjorde hendes Ord til mine: — — Hvorfor i Alverden, Politikens gamle Hansen, — — ham med den høje Hat, — — han var jo død og begraven, — — men alligevel slipper I ham løs en Gang imellem og lader ham gaa igjen; — — —

»Han kan ikke forliges med min Oldemoder,« sa'e Fanden, — »og naar han gjør hende Helvede for hedt, — sender hun ham retour!« — — —

Ja, Tak, men paa den Maade straffer hun jo ogsaa os andre Uskyldige heroppe! — — —

»Det maa min Oldemoder om,« grinte Djævelen og forsvandt! — — —

Ewald Carlsen.

Puk drømmer.

Puk havde i syvogtyve forskjellige Aviser læst de samme Artikler og Telegrammer om Dreyfus-Processen og Belejringen af »Fort Chabrol«. »Det er ikke det bare Guerin,« mumlede han, og saa satte han sig magelig til Rette i sin Lænestol og tænkte paa, at en Tur i den friske Luft kunde gjøre ham godt. Hvordan han var kommen ned ad Trapperne, anede han ikke, men paa Gaden var han lidt efter. Idet han drejer om ad Østergade, løber han lige i Armene paa en Skikkelse, der ser paa ham med underlige, spøgelseagtige Øjne, og hvis Hænder ved Berøringen gjennemisner ham med en dødningeagtig Klamhed. »Hvad Satan, Ignotus! jeg troede, De var i Rennes?« »Det er jeg ogsaa,« lød det hult og ligesom langt borte fra Skikkelsen, »det vil sige en Del af mig; en anden Del af mig er i Paris indelukket i Fort Chabrol, men her er jeg i Astrallegeme uden Sjæl — aandløs. Kun for at hæve nogle Syle hos *ce canaille de H.,* der bliver mere og mere paaholden. Men nu flyver jeg tilbage til min lille Fantasi, følg mig!« Med disse Ord greb Ignotus efter Puk, men denne sled sig løs og styrtede op ad Kjøbmagergade. Da han kom til Kultorvet, blev han staaende forbavset og gned sine Øjne. »Er jeg da alligevel i Paris,« tænkte han, for saadan saa det ud. Udenfor vore hjemlige Antidreyfusarders Hus »Forposten« bevægede sig en ophidset Mængde, parat til at lynche enhver, der kom derfra. Forrest gik Korsgaard, Henning Jensen og Rex og saa med onde Øjne snart mod hverandre og snart mod Forpostens Vinduer. Ud fra disse hænger Faner med Inskriptioner som: »Hvorfor tror De, at Dreyfus er uskyldig?« eller »Hellere maa en Uskyldig hænges end Hæren sprænges!« eller »Sødt at dø for sit Lands Love?« Puk tænkte paa sin Ven Ignotus i Paris og hans Kunststykker og vips! fløj han gjennem et Vindue ind i Fæstningen. Men her mødte ham en Overraskelse. Han havde ventet at finde en Flok blege, udtærede og fanatiske Skikkelser, der opholdt Livet ved Skosaaler og Petroleum som Heltene i Paris, og i Stedet for finder han en fed, gemytlig Redaktion bænket om en dampende Steg og svingende store Pokaler med gylden Vin. Kun henne ved Vinduet stod en enkelt paa Vagt ved Bøsserne, der var ladet med Skandale-Kardætscher. »Aa, det er en storartet Forretning her til Lands«, raabte de paa Puks forundrede Spørgsmaal, »over 22,000 Venner staar derude og kaster alt, ligeindtil Penge og Luxusgjenstande, ind ad Vinduerne til os; selv vore Fjender maa forsyne os: denne Steg, som staar her paa Bordet, er ingen anden end vor gamle Ven Hinzpeter, som vi dræbte igaar, da han kom os for nær.« Puk gyste ved disse Ord, og da han troede sig bekjendt som Dreyfusard, tog han skyndsomst Flugten, bort ad den Vej han var kommen. Næppe var han imidlertid naaet ned paa Jorden igjen, før samtlige de forsamlede Pressemænd med et Hyl styrtede sig over ham og søgte at lynche ham, men ved en vidunderlig snarraadig Bevægelse rev han sig i yderste Øjeblik løs og svævede bort over Hovederne paa dem. —

Puk vaagnede med Hjertebanken, men yderst tilfreds over Situationen. »Det kan jeg takke min Behændighed for,« sagde han, »endnu er jeg da ingen Klodsmajor!«

Nu gaar Ballonen!

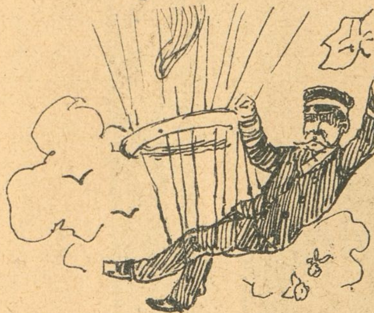

Mel.: Kolumbusvisen.

Hvad salig Granberg evnede
Var vistnok saare lidt.
I Følge Sagnet revnede
For ham den tem'lig tidt!
Det kunde hænde sig,
At den forkerte Vej
Den gik, mens Folket raabte: Nej!
For Granberg gaar'en ej!

Johansen, den beundrede,
Er anderledes Ka'l.
At gange Gange hundrede,
Til Vejrs, maa volde Kval!
Men vi gjør Ret og Skel;
Det er alligevel
For Manden rent ud sagt et Held,
Han ej sig slog ihjel!

Hans opadstræbende Tendens
Ej vilde sætte sig.
Han sukked' dybt og tungt, imens
Det gjaldt at lette sig:
»Var blot ved Kasse jeg!
Svært vil det passe mig,
Om over Folkets Masse jeg
Til Vejrs kan gasse mig!«

Som Skipper har han klaret sig,
Det siges til hans Ros.
For Skibbrud har han varet sig
Helt ud som Virtuos!
At lande midt paa Hveen,
Naar man er lige ve'en,
Om den Kunst kan en anden én
Jo knap nok ha' Idéen!

I *Tivoli* Ballonen gynger
For Johansen tidt.
Og de har ofret paa ham Dynger
Penge, li'esom Skidt!
Ja, tænk! forleden Da',
Da atter han gik a'
Et Hundred Kroner de ham ga'e
Mer', end han skulde ha'e!

21° i Skyggen.

— Naa, naa! Slaa nu lidt koldt Vand i Blodet!
— Ja, Tak skal De ha'e; men hvor skal man faa det fra i denne Hede?

Praktisk Mand.

— Hvor længe skal jeg være om at gaa til Kroen?

— Ja, de ved jeg skam inte, men hvis De kan vente en Times Tid, saa skal jeg gaa ned til Kroen, og naar jeg saa kommer tilbage, kan jeg sige Dem, hvorlænge jeg har været om det!

Et Hjertesuk.

Sig os, sig os, er det sandt,
Vil os Herold snart forlade?
Alle Abonniner bade
Sig i Taarerne, som randt.
Det skal være Nordals Skyld,
Herold kan ham ej undvære,
Savnet vil hans Hjerte tære —
Saadan er Tenor-Idyl.

Og, naar Herold nu gaar bort,
Gjør vel Frederik det osse,
Agerholm sin Harm udlosse
Vil og driver samme Sport.
Er da borte hver Tenor,
Maa vi klare os med Basser —
Ak! men Basser ilde passer
Til en Digters Elskovsord.

Saa skal Simonsen maaske
Op i Højden transponeres,
Og Cornelius dresseres
Til at ta'e det høje C.

Olaf maaske ogsaa kan
En Tenors Bestilling nemme —
Han har længe haft en Stemme
Ved Theatret — siger man.

Ak, men Herold, gaa ej bort,
Husk, hvor mange Damehjerter,
Der vil slukkes brat som Kjerter,
Bli'er Din Løbebane kort.
Stukket ud med Aarene
Har Du Mindet selv om Ødmann,
Og han var dog slig en sød Mand,
Hjerterne bedaarende.

Tænk paa stakkels Frederik,
PaaChristiansen,JohanSvendsen,
Ogsaa lidt paa Excellencen,
Som til Støttestav Dig fik!
Først og sidst dog om Dit Navn
Flokkes Abonniners Skare —
Selve »Elverhøj« staar Fare
Ej at stille deres Savn.

Fremtids-Nekrologer.

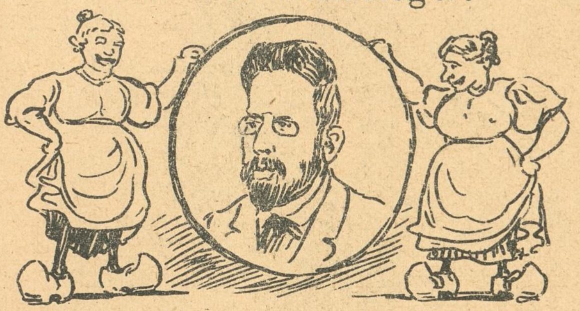

Sogneraadsformand Gustav Philipsen.

Gustav Philipsen døde af Overanstrengelse. Siden han var bleven Formand for Ævlerød Sogneraad, havde han ikke en ledig Time.

Man vil mindes, hvorledes han efterhaanden var bleven Borgerrepræsentant, Folkethingsmand, Medlem af Lignings-kommissionen og af Tivolis Bestyrelse, Sekretær i Selskabet til Rotternes Udryddelse og Medlem af Travselskabets Bestyrelse. Da Alberti dannede sit Ministerium, blev han endvidere Minister uden Portefølje. Sagen var den, at han var sagkyndig paa alle Omraader, saa at man ikke vidste, om man skulde gjøre ham til Indenrigs-, Udenrigs-, Kultus-, Krigs-, Marine-, Landbrugs- eller Justitsminister. Eller muligvis Minister for Island. Man tænkte et Øjeblik paa at gjøre ham til Direktør for Døvstumme-Institutet, hvor Talemethoden sikkert vilde have fundet en god Støtte i ham. Men, da man dog ikke godt kunde tænke sig et Ministerium uden ham, blev han som sagt Minister uden Portefølje.

Philipsen var begyndt med at sælge Bøger, og efterhaanden kom han ind paa den Tanke, om det ikke skulde kunne lade sig gjøre for ham at lave Bøgerne selv.

Som sagt saa gjort. Han begyndte med at øve sig i „Tilskueren". Først gjorde han her ganske Kaal paa Lockouten, en Bedrift, der kun havde den kjedelige Følge, at hans alderstegne Lærer i Dansk gik hen og hængte sig. I et følgende Numer afgjorde han Dreyfus-Affæren, og senere styrtede han Ministeriet Hørring og indførte Verdensfreden, Metersystemet og Normalunderbeklædningen for begge Kjøn. Senere udviklede han sig til at skrive Bøger. Det nordiske Forlag indskrænkede sig tilsidst til udelukkende at udgive Philipsenske Værker.

Da han stod paa Højdepunktet af sin Anseelse, var det, han fik Tilbud om at blive Formand for Sogneraadet i Ævlerød. Han tog imod det og gik efterhaanden saa stærkt op i denne sin nye Stilling, at han maatte nedlægge alle sine andre Tillidshverv. Den ene Dag lagde en Stenkiste Beslag paa alle hans Tanker, den næste Dag var det et Spørgsmaal om en Ko, der havde bisset ind paa Naboens Mark, som optog ham. Og ved Siden heraf maatte han gjentagne Gange sige sin Mening om større Arbejdskonflikter eller afsende advarende Noter til forskjellige evropæiske Magter.

Ævlerødderne vil savne ham dybt. Netop nu stod et stort Spørgsmaal om en ny Kakkelovn til Skolen paa Dagsordenen i Kommunen.

Frisk fra Tønden.

Var det ikke et lille Gelas, De sa'? — Naa, enfin! — Ska' det være, s'la' det være! — Men ingen hvid Portvin; — sort, Højsærede! . . . saa sort som Gravøl. For jeg er en meget ulykkelig Mand. Vil De sænke Dem, min Kone Bine og jeg har været li'e ved at sku' ha været skilte! — —

Forfærrelig Sgandale! — Der sku' vi so gammele Mensker ha' ligget og delt vores Formue, som ikke er der, og delt Børnene, som er en lille Pige, og delt Sa . . . ska . . . skammen, som Gusselov ikke blev til no'et, — — hva'ba'er? Er d'ikke skræggeligt? — Og hvo'for paa Grund af hva', var'et saa? — Paa Grund af Uveroverenssemmelse i Schemytterne! . . . Hva' gi'er De mig?

Ser De, det var jo forgangen Morgen, at jeg ha'de ligget et lille Øje . . . be . . . lik i min Seng og sovet saa sø'eligt, saa var jeg li'efrem staaet op og ha'de ha't Ho'edet i Vandfadet og vilde kryve i Søjet, — og saa gi'er jeg jo et værdig Væl . . . vældig Vræl . . . vrældig Væl fra mig! — Hva' sror De, at min Konebine ha'de gaaet og lagt frem til mig? — Norme . . . ral-Uld, Kjære! — Numre . . re . . . ral-Uld over det hele! — Ka' no'en Konebine midten om Sommeren gaa hen og vise en mere forfærreligere Haan mod en saa ma'esløs vel kosserveret og immer li'e kraftig Ægtemand, som at jeg sitter her og er og har ble'en ved at være, li'e siden jeg i min allerspæ'este Barndom blev Kasliraad Madsen?

Og saa sa'e hun endda, at det sles ikke er Sommer mere! — For hendes Sante Jullejane ha'de allerede so Gange gaaet besvimet hjem, baade fra Folkeseatret og Kasino, sa'e hun; — og Sranes Abonniner i Sivoli sitter og bestiller Sevand Kollelokken hal' syv, for ikke at spise Sevand ved Lys, sa' hun; — og Cyke . . lyke . . listerne har gi'et hinanden alt, hva' de ska', a' Grove . . . rovfilen, sa'e hun; — og Scheewandel har ha't Føssels-Juble-Læums-Beneficie, sa'e hun; — og Skattebogen er kommen ud, saa at hele Verden nu ka' se paa Sryk, hvordan en Makke . . . rakke . . . rine-Mand ka' ligge og skrave sig haa . . . haa . . . haatte hunrede Krukke . . . roner sammen om Aaret, li'som det ku' være Smør, saadan sa'e hun! —

Og derfor er det sles ikke Sommer mere, sa' hun. Og derfor sku' jeg ha' Numre . . . re . . . ral-Uld paa. Fordi jeg sku' være forsigtig, naar jeg saadan maa gaa her om Natten og følge Dem hjem, Højsærede, for Deres sakkels Koners og Børns Skyld! — Og det ku' der være no'et i. Men Gubbevar's, hvor blev jeg sindreude gal! — Og det gjorde hun osse. — Og det blev en forfærrelig Basalje, vil jeg si'e Dem, Og saa tilsidst, saa løb jeg ind i Sovekammeret og barri . . . ka . . . ra . . . derede Døren. Og paa min Sjorte srev jeg med store Bække . . . lækklatter: »Ned med alle Biner! — Leve gamle Danmark!« — og den hang jeg udenfor Døren. Og saa raafte jeg, at jeg vilde la' mig arrestere for Brandstiftelse, hvis hun gjor'e Forsøg paa at ryge mig ud. For se, man har da Gosselov Mod og Mandshjærte . . . Mands Hjærte, li'som ham denne Guérin, der spiller Halløj med Borremusiken nede i Paris. Og jeg ha'de syv halve Flasser Portvin staaende under Sengen, for det har jeg alsid, saa jeg ha'de jo Proviant nok til en længere Belejring.

Naa, det blev nasurligvis til, at Bine maatte sende Sjenstepi'en ind til mig for at parlemensere. Og saa fik vi da osse lavet et Kompromis om, at vi selvføllelig maatte skilles. D'v'sige, hun vilde ha' at vi sku' hver ta' hjem til vores Mo'er, men jeg vilde til Overpersi . . . peresidenten, for dog at unde ham den lille Forsjeneste.

Og da vi saa ha'de skændt's lidt om det, saa blev vi nødt til at være enige om at blive enige, . . . paa Grund af Uveroverensemmelse i Schemytterne. — Skaal, Højsærede!

En Knop!

Sammen med de nationale Helte
Nævnes bør nu Thorvald Ellegaard,
Alle danske Pigers Hjerter smelte,
Naar paa Hjul med højrødt Mavebælte,
Benene med rædsom Vælde gaar.

Paa Cyklister var der Tider knappe,
Schrader og Sven Hansen var i Frø,
Nord'ses Ben var ikke mere rappe,
Ogsaa Ghristians Muskler var lidt slippe,
Da kom Hjælpen fra den fynske Ø.

Der er Saft i Sjællands sejge Bøffer,
Der er Kraft i Jyllands sorte Brød,
Mod at hente sig af Lollands „Øffer“,
Dog den Magt, som Verden nu forbløffer
Næredes af Fyens Boghvedegrød.

Derfor er just Thorvalds Ben saa spændte,
Derfor faar de Fremmede just Skrup,
Dannemark, hvad har Du ej i Vente,
Hvilke Sejre vil han ikke hente,
Denne prægtige Boghvedeknop.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Lock-outen.

Hvem bliver mon den Buk,
Der gjør det første Buk,
Men ej den største Buk?

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang, Søndag den 3. September. Numer 36.

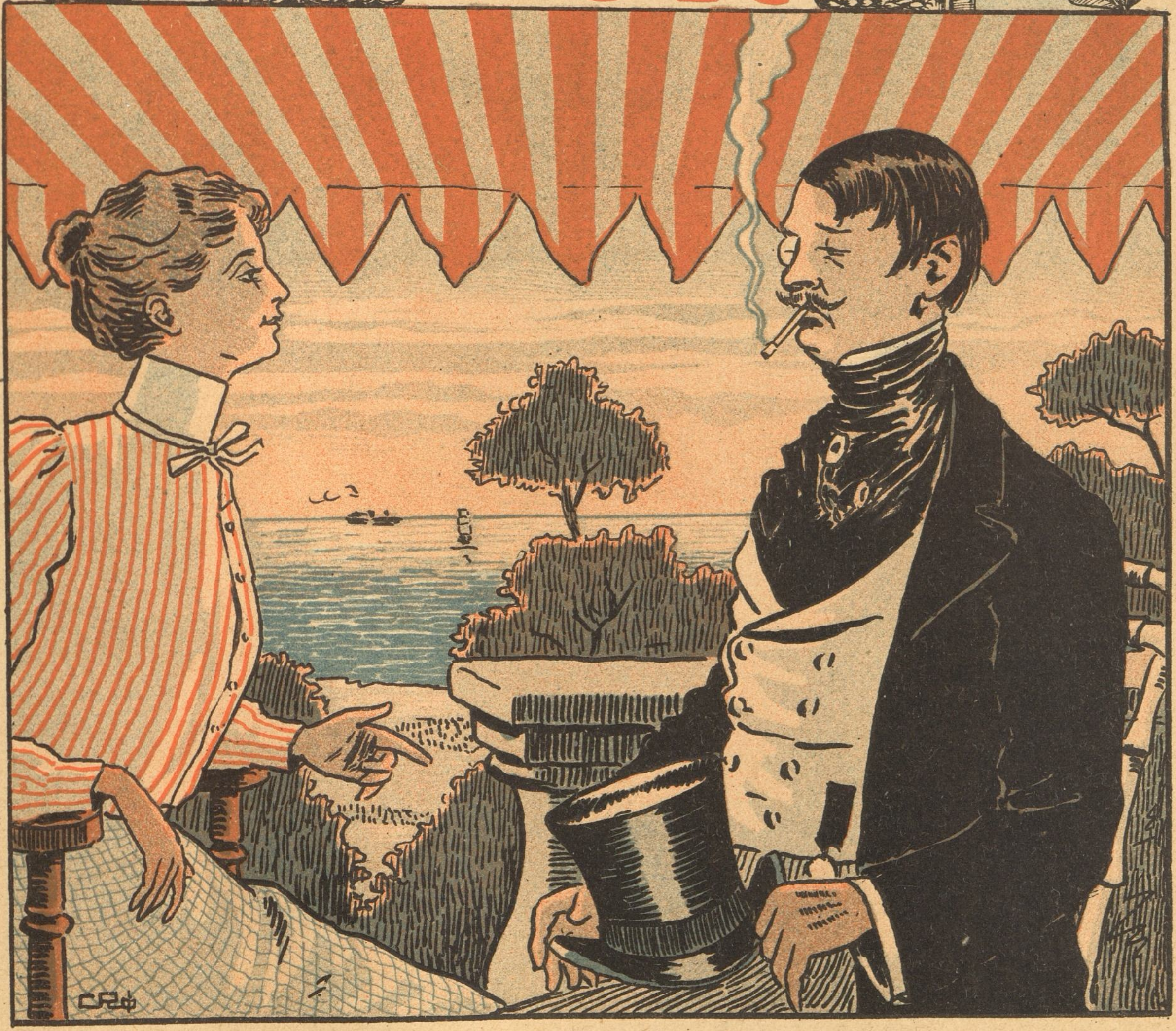

Et Fornuftparti?

— De spørger, om Frk. Schwartz har Forstand — ja det kan De tro, hun har Forstand for to —

— Saa-aa — saa var det jo en Kone for Dem.

En lille Rundtenom.

Vor stakkels Jord med Smerte maa bekjende,
At fra dens ene til dens anden Ende
Hjemsøges den af Sorrig og Elende.

I Tryllelandet Syd for Pyrenæerne
Er Don Ranudo stadigvæk paa Knæerne,
Hans Skatter voxer ikke just paa Træerne.

Og Portugal maa tage Konsekventsen
Af en »Lock-out«, der laves langs med Grændsen;
Thi her logerer Død og Pestilentsen.

Om Frankrig man med gyldig Aarsag siger,
At Lov og Ret for Militærmagt viger
Fra Rennes-Stenen ned til Syd for Niger.

I England har man Vrøvl nok med Transwaalerne,
Hos Bjørnson ligeledes med »Signalerne«,
Og i Slaraffenland med Kannibalerne.

Endog fra Onkel Sam det stærkt forlyder,
At, skjønt nu Frugten af sin Sejr han nyder,
Han den »Forretning« halvt om halvt fortryder.

Skjønt før han fandt Mac Kinleys Politik go',
Gi'er ham Manilla intet Øjeblik Ro,
Og nu fik han Orkan paa Portoriko.

— Ja, vil man i et »sittlicht« Kejserdømme
Forene Rhinens Vand med andre Strømme,
Maa Skuffelsernes Bæger dybt man tømme.

Her saa man af Partiernes Kabaler,
At ogsaa projekterede Kanaler
Hjemsøge kan »den nye Kurs« med Kvaler.

Til Tyskens gamle Kurs de vist vil lede,
Formedelst, at nu rendte allerede
Ministrene paa Grund i dem dernede.

— Hos os har med Lock-out det sit Forblivende,
Hvad der for Bryggerne er højst oplivende
Og for de andre mindre næringsdrivende.

Derhos maa det noteres som en trist en
For vort Reformparti, at Stadil Christensen kommer næppe paa Ministerlisten.

Thi kun ved Rømersgadens velbekjendte
Notabler faar det Flertalsregimente;
Saa er det, kanske, klogere at — vente!

Da Mejlborg skulde springe i Luften.

(Telegrammer fra vor udsendte Korrespondent.)

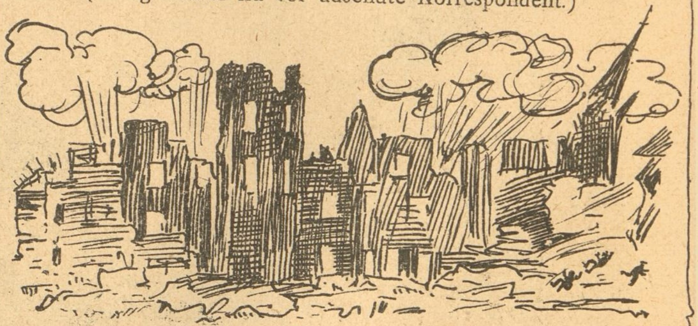

Aarhus, Kl. 9 Morgen. I Morges ankom Ingeniørerne hertil. Forskjellige Husejere protesterede mod, at Mejlborg blev sprængt i Luften, da deres Ruder vilde gaa i Løbet. Flere Beboere protesterede fremdeles mod, at man ødelagde deres Nattero. Det blev imidlertid forsikret, at Sprængningen vilde være fuldstændig uskadelig, og navnlig vilde den gaa saa lydløst for sig, at der skulde et meget fint Øre til at opfatte den.

I dette Øjeblik skete Explosionen. Virkningen var frygtelig. Samtlige Vinduesruder i Nærheden gik i Løbet. To Herrer, der drak Morgensnaps paa en nærliggende Kafé, fik den i den gale Hals og maatte i en af Lægevagtstationens Vogne kjøres paa Hospitalet. En Hund, der var kommen for nær, fik svedet Haarene af sin Hale. Kun Mejlborg holdt.

Kl. 11. Man har nu forsøgt en ny Sprængning med endnu større Held end den forrige. To af de nærmestliggende Gader blev trods Husejernes Protest fuldstændig raserede. Der er ikke en hel Rude i hele Aarhus. Et Skib i Havnen sank. Skipperen forlangte Skadeserstatning og druknede. Autoriteterne mente dog ikke, der var Grund til at efterkomme dette Krav, da Explosionen i Virkeligheden ikke medfører nogensomhelst Fare for Omgivelserne og det saa-

ledes maa siges at skyldes Ulykkestilfælde, hvis nogle Ejendomme og Fartøjer er blevne en Smule ramponerede.

Man er nu i Færd med at anbringe nye Patroner i Mejlborg, der til Ejerens store Glæde er det eneste Hus i Kvarteret, der ikke har taget Spor af Skade.

Kl. 1. I dette Øjeblik fik deres Korrespondent et mindre Stykke af Domkirkens Taarn i Hovedet. Det faldt ved et nyt Sprængningsforsøg af Mejlborg, der dog stolt modstod alle Angreb. Ved samme Lejlighed faldt endnu et Par Gader, ligesom samtlige Trommehinder i Byen sprængtes. Desuden stødte et Par Dampere sammen i Havnen. Man er i Færd med at fiske efter Ligene.

Ingeniørerne lægger ingen synderlig Vægt paa Domkirkens Fald, da den jo maatte siges at være en ældre Bygning. Man agter nu at tage lidt kraftigere fat med Sprængningen.

Sygehuset, Kl. 2. I Løbet af den sidste Time har der hvert Kvarter fundet Sprængninger Sted. Deres Korrespondent, der har mistet enkelte Legemsdele, men som har været saa heldig at faa Plads paa Sygehuset, kan fra sin Seng se Mejlborg knejse nok saa stolt. Sprængningerne er iøvrigt udmærkede og over al Forventning virkningsfulde. Af Aarhus staar nu kun et mindre Restparti. Banegaarden sprang for fem Minuter siden, to Tog forulykkede. Et Par Grundejere har været taabelige nok til at nedlægge Protest, da de mente, der kunde være Fare for deres Ejendomme.

I dette Øjeblik gives der et Hornsignal, som forkynder en ny Sprængning . . .

Bivouaklejren i Riis Skov, Kl. 3.

(Fra en anden Korrespondent.)

Deres Korrespondent døde stille og roligt i tre forskjellige Landsbyer, hvor Resterne af ham dalede ned.

Sprængningerne fortsættes med det mest glimrende Resultat. Af Aarhus staar nu kun Mejlborg tilbage. Alle Indbyggerne har lagt sig i Bivouaklejr her i Riis Skov. Her er ganske roligt — kun er Enkelte blevne saarede af Murbrokker fra det sprængte Aarhus. Desuden er enkelte Træer styrtede om.

Ingeniørerne har imidlertid langtfra givet tabt. I dette Øjeblik lyder Tudehornet . . .

(Manuskriptet afbrudt, Fortsættelse eventuelt fra andre Korrespondenter.)

Et Befrielsesværk.

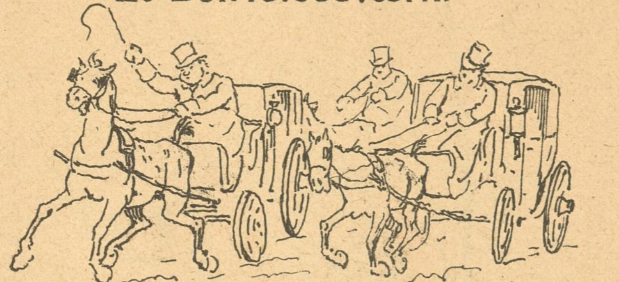

Hr. Redaktør! Er der noget, jeg er glad for, saa er det Travselskabets Droskevæddeløb. Siden Stavnsbaandets Løsning ved jeg ingen Begivenhed, der som dette har givet Stødet til en hel Stands Oprejsning fra Fornedrelsen til Velvære og stolt Selvfølelse.

I hvilken elendig Tilstand traf vi ikke Droskekusken hidtil. Dorsk og sløv laa han henslængt paa Bunden af Vognen, enten med en Fjerdedel af det Aftenblad, han holdt sammen med 3 andre Kuske, for Næsen eller udsendende dybe Snorke-Toner. Søvndrukken tumlede han efter adskillige Puf og Tilraab ud, ravede, da det langt om længe gik op for ham, at det var en Bestilling, hen og vækkede Krikken, hvis fire Ben dannede Vinkler paa firs, foldede sin Avis omhyggelig sammen, trak en Flaske Øl frem og tog en Slurk, kravlede op, faldt ned, kravlede op igjen, bed en Ende Skraa af, greb endelig Tømmen og luntede af Sted, allerede ved det første Gadehjørne nikkende i blide Drømme.

Og saa nu, hvilken Forandring! Allerede paa lang Afstand iles man i Møde af en stolt og munter Gentleman, der med ét: »Væ'sartig Herre. her ser De Mesterskaftet for Halvmilen hva'faller!« holder En et Sølvskjold for Næsen og halvt med Magt og halvt med Venlighed puffer En ind i sin Droske. Som et Lyn gjør han sin Rekordslager, der stamper i Jorden af Utaalmodighed, i Orden, springer elastisk op paa Bukken og tju! gaar det ned ad Strøget i susende Galop under talrige Smaabemætkninger som »Østergade i 2 Minutter, det er Verdens-Rekord« eller »Vil Herren holde 2 Kr. paa Plads, saa slar jeg Ferdinandsen der med Nummer 117 inden Frihedsstøtten?«

Frihedsstøtten! der burde rejses en ny!

Deres ærbødige

Demokrat.

Tyrkisk Finanspolitik.

I sit Harem er Sultanen,
Vrede Skrig i Fistel-Toner
Tyder paa en huslig Scene
Med de fire Hundred Koner.
Han i hæftigt Oprør kommer:
»Allah! hvorfor denne Plage!
Lykkelig er Kristenhunden;
Han har kun en enkelt Drage.«

Med et udslukt Blik han stirrer
Paa en Bunke smaa Papirer,
Det er Regninger paa Kjoler,
Hatte, Armbaand med Safirer.
Pengeskabet først han skraber,
Vender saa sin Slobrok-Lomme,
Vrider haabløs sine Hænder:
De er begge lige tomme!

»Jeg vil trække paa min Kasse,
Snuppe Kapital og Rente,
Saa faar andre ikke noget —
Fa'n saa maa de andre vente!«
Hermed sin Finansminister
En Anvisning strax han sender;
Ti Minutter efter Slaven
Skjælvende tilbage vender.

Udenfor Minister-Huset
Embedsmænd sig vrede samler,
Excellencen selv deroppe
Bruger Kasserne som Skamler.
Efter selv at have taget
Til sin egen Hus-Menage,
Var der neppe nok tilbage
Excellencens egen Gage.

Medens Slaven saa fortæller,
Klares op Sultanens Miner,
Han paa Maven maa sig holde,
Thi saa hjertelig han griner:
»Sandelig, den kjære Pascha,
Han forstaar sig paa Finanser,
Han skal have som Belønning
Fire nye Heste-Svanser!«

Peter Rasmussen sagde: „Se, jeg kan her,
Min kjære Kollega, mon Du-kan-der?“
Som Fortæller Erik ej mere gjælder,
Han sendes til Amerika bare som Tæller.
Man roste unge Rasmussen for hans Energi,
Men en, der er fra Tjæreby, han maa da „hænge i“.

unge og raske og højbrystede,
le blot ej været saa højrystede —!

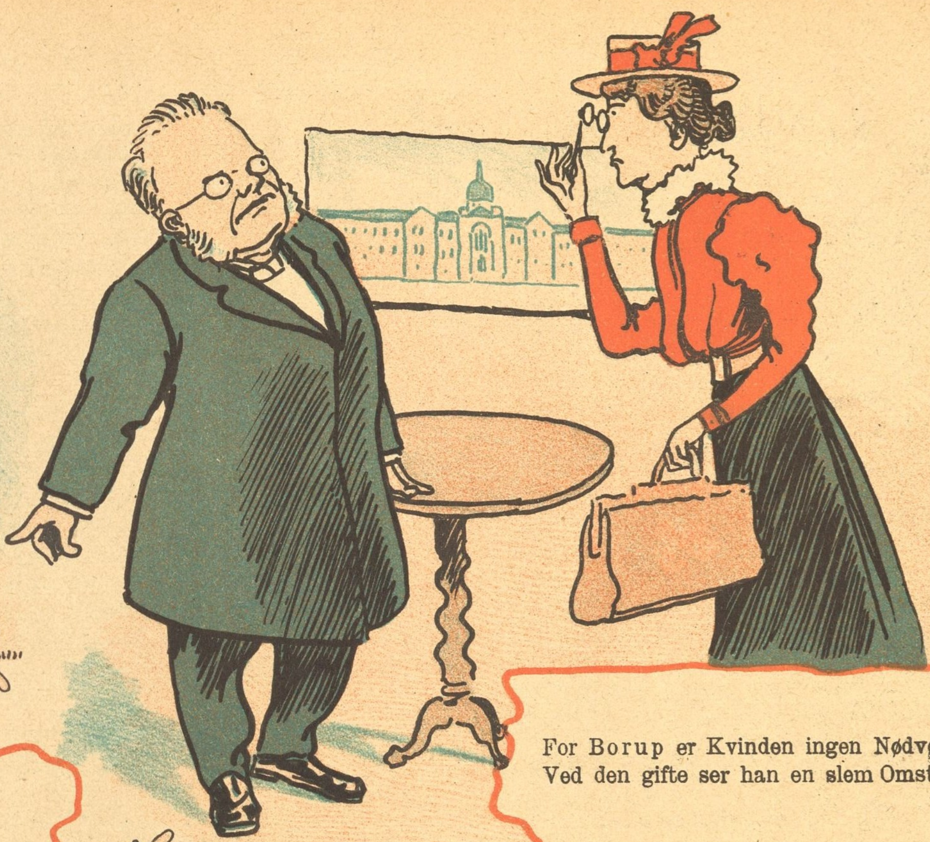

For Borup er Kvinden ingen Nødvendighed,
Ved den gifte ser han en slem Omstændighed.

Negerne gjorde Besøget kort;
Mon Damerne dem kys(s)ede bort?

Kandidaten synger.

Og har Du snavs Dig baaret ad,
Til Horsens kommer Du, Din Rad,
Man kan dog sagtens være glad:
Foruden Øl og Mad
Faar Du Lov at ta'e en lille Tur
Ud, hvor der er ikke Spor af Bur,
Ud at lufte Dig lidt,
Ud at faa Appetit
Og faa Blodet sat i Trit.

Ved Gedhus staar Dit Sommerly,
Langt væk fra Horsens gamle By,
Hvor Lærken synger under Sky —
Der kan man være kry!
Af Lyng man binder fro en Krans,
Det gi'er en Krone tidt til Mands,
Det er ikke saa skidt —
Ku' man blot ha' det tidt,
Sang med Lærken man Kvirrevit.

Slaar Klokken tolv paa vores Ur,
Saa ta'er man sig en lille Lur,
Man bliver i den fri Natur
Mer søvnig end i Bur.
Saa i den Berlingske Avis
Man læser lidt naturligvis;
Med lidt Whisky og Vand,
Kan den lige gaa an —
Man er dog en Slags Embedsmand.

Saadan gaar Dagen ganske glat
For en gammel Tugthuskandidat,
Han sover sødelig hver Nat
Og drømmer om sin Skat.
Det er kjedeligt, at Rump er væk,
Han var dog en Gentleman, som kæk
Gav os velvillig Lov
Til det landlige Sjov
Trods lidt Tyveri og Rov.

Afproppede Illusioner.

Roman-Extrakt,

samvittighedsfuldt oversat fra det Franske.

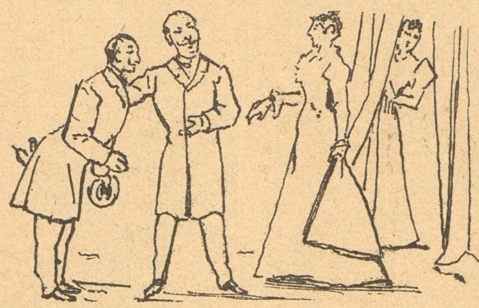

Man var i Januar Maaned. Man frøs. Man sultede. O, hvor vare de blege Ansigter, disse Mænd og disse Kvinder, der siden sex Maaneder havde manglet Næringsmidler. André var En deraf. Han hørte til hine Studerende, der forene Standshovmodsfølelse med Fattigdommens Byrde. Hos en lille Spækhøker i Gaden *Rue Balivernes* forrettede han sit tarvelige Indkjøb af Forraad til Middagsmaaltidet: En Pølse fra Sletterne ved *Nullepart* og en halv Liter Hvidt-Øl. Forsynet med disse Gjenstande begav han sig ud i den af Sol og Spadserende tæt befolkede Gade.

»Ah, min Herre!« lød en velbekjendt Røst. André standsede forfærdet.

Hvorledes? — Det var Greven af *Nonchalant*, Greven, i hvis Hotel han en Gang havde nydt en beskeden og dog saa indbringende Stilling i Egenskab af Huslærer. Og Frøken Eugénie, født i Luxus, en Moders forkjælede Barn; — skulle vi skjule det? Han elskede hende. Men han elskede hende med en brændende Sjæls hede Lidenskab. Og pludselig stod han nu foran hendes Fader. Slagen af Undseelse og Rædsel forsvandt Pølsen og Ølflasken i Dybderne af hans Kjolelomme. Bagtil.

»Min Herre,« gjentog Greven atter. »Der er nu snart atten Maaneder, at jeg ikke har set Dem. Sig mig dog, hvad gjør De? — Ah, min Gud, vi skal se. at De er en af disse Republikanere, der føle Sympathi for Landsforræderen fra Djævleøen?«

»Men paa ingen Maade, Hr. Greve. De bedrager Dem. Jeg korresponderer til intet udenlandsk Blad og er en dyb Foragter af vor tapre Armees Modstandere.«

»Ah, jeg forstaar!« raabte Greven, idet han slog Hænderne sammen af Overraskelse. »De er Franskmand af Hjærte og Sjæl? Det glæder mig, saa jeg kan ikke sige Dem det, at have gjenset en ung Mand af saa megen Intelligens. Nu vel, lad mig tale aabenhjærtigt: Det er nødvendigt, at De ledsager mig til mit Slot i *Boulogne-sur-Marne*. Hele Verden længes efter Dem derude.«

Andrés Hjærte bankede med Heftighed. Modstand var forgæves. Han skulde altsaa gjense hende. — Ah! — —

Efter Udløbet af et Kvarter sade de tvende, hinanden saa modsatte, paa de bløde Hynder af en første Klasses Kupé. Efter en halv Time traadte de ind i en elegant Salon, garneret med rige Tapeter, og i hvilken Grevinden stod oprejst ved den med Marmorplade forsynede Kamin.

»Min Kjære,« sagde Greven, idet han med en Haandbevægelse præsenterede den unge Mand. »Jeg bringer Dem her en Gæst, som De ikke vil have glemt. Derom er jeg overbevist. Det glæder mig at kunne attestere, at Hr. André er Anti-Dreyfusard af reneste Blod.«

»Ah! — En glædelig Overraskelse, i Sandhed,« svarede Grevinden med en født Adelsdames ligefremme Tilbageholdenhed. Og hun rakte ham sin Haand med en opmuntrende Mine, som han ærbødigt berørte med sine Læber.

»Min Frue,« stammede André forvirret; thi han havde

opdaget Frøken Eugénie, halvt skjult bag Gardinernes Folder, der stirrede paa ham med et lykkeligt Smil.

»Nu eller aldrig maa det blive afgjort,« sagde André til sig selv og gjorde et hurtigt Skridt fremad — — —

Himmel! — Hvad var der sket?

Frøken Eugenie slyngede sig ud af Salonen med sønderknust Næse; Grevinden pegede hen imod Døren med indeklemt Vrede, og hendes Gemal døde af Latter.

André var umulig.

Proppen var sprungen af Hvidtøl-Flasken.

Harmoni.

Musik, Musik, den store kinesiske Tromme, som Kejseren af Kina saa rigtig bemærkede, da han bad Vorherre om en rolig Død, — — — Skrig, Raab, Skraal og alle Slags uartikulerede Lyde summede omkring mig, medens jeg gik min Morgentur hen over en stor grøn Slette, der førte ned til Stranden. Der drev tunge Halløjskyer over mit Hoved; — — Luften lumrede af Falskhed, — — dirrede af Sangskrig. — — Jeg forsøgte at opfange Strofer af Melodien eller Ordene, — — men det var et Sammeusurium det Hele, — — Et Sted stod nogle Folk samlede om en Mand, der stod oppe paa en Tribune, — han blev peben ned hvert tredie Sekund, — men kom regelmæssig op igjen. — — Et andet Sted stod der en Bunke rolige Folk, paa hvem saa en Fører løb rundt og tudede Ørene fulde, saa de tilsidst næsten hverken vidste ud eller ind, — — men syntes det var det klogeste, at lade som om de var skrupgale. — — Hvad er her dog paa Færde? spurgte jeg et Par tavse Mænd, der sad og saa saa trætte ud, som om de havde siddet og set paa Stadsen hele Natten. — — — Det er Lock-outen, sa'e de. — — Lock-outen, brølede hele Fører Koret, — — ja, nu har de inpertinente Mestre igjen vovet et Forsøg paa at byde os Fred og Forlig, og vi ville kun Krig, — — Krig og atter Krig, — — — Ja, men hvis I nu kommer til at sulte, — nu stunder Vintren til, — og Kasserne er jo ikke længere fulde; jeg forsøgte paa at faa Lov til at tale Fornuft til de arme Mennesker, — — Hold Mund, brølede hele Flokken og fløj ind paa mig, kan Du tale og raabe, da skal Du raabe med os, — her taales ingen Mukken i Geledderne! — Leve Friheden! Gud bevare mig, naadig vel, for Friheden, tænkte jeg og vilde liste ganske stille af, — men blev standset af en stor Vogn, der kom kjørende. — — Synligt for alle var derpaa indrettet et stort Køkken, — oppe ved Komfuret stod en lille rødblond Mand, — han fyrede op under Kedlerne med Makulatur, Kul var der ikke flere af, men der laa hele Stabler omkring ham af København, Politiken og Dannebrog, — Han saa noget forpint ud, som han havde brændt sig, — — — Gjør De dette store Arbejde for de Udelukkedes Skyld, sa'e jeg, — da er det stort, — — Jeg vilde gjøre dobbelt saa meget, hvis jeg saa kunde opnaa at blive populær i Kjøbenhavn, sa'e den lille Blonde og rullede videre. — — Bagefter Vognen vandrede nu hele Flokken, de blæste hver sin Melodi, en paa Redekam, en paa Kohorn, en enkelt Mand paa Glastrompet, — — — Det sang i mine Trommehinder, — — Herre Jemini, tænkte jeg, om de skulde danse ind i det tyvende Aarhundrede efter den Melodi, jeg følte ligesom en begyndende Træthed i Benene og gik langsomt hjem. — —

Stabil. —

Skak.

Mel. af Intrigerne (Nu faar vi Sommer).

Skakspillets Væsen
En snedig Taktik,
Fingren paa Næsen
Dybsindigt Blik.
Staar du dig godt,
Smiler du flot,
Hvis du gjør en Buk,
Suk!
Er det en Gede-
Saa faar du Hug!

Danske bad Normænd
Og Svenske herned.
Skakspillets Stormænd
Drabeligt stred.
Nordmænd? Kun En!
Gjorde ej Mén!
Svensken, han blev sat
Mat!
ABERSTEN aber
Uheld har ha't!

NIELSEN forsøgt har
En »nordisk Gambit«,
Men skønt han Kløgt har,
Gik det ham skidt!
DAHL gik sin Vej,
WAAGE var sejg!
PRITZEL, han blev snydt!
Pyt!
Inden ret længe
Vandt han et nyt!

PRITZEL, vor Landsmand,
Paa »prøjsisk« den ta'er.
Dødsens er hans Mand,
Den Sag er klar.
RYDBERG paa »fransk«,
ABERSTEN »spansk«,
KRAUSE sidder tavs.
Snavs
Gaar det hans Fjender,
Ja, skidt med Lavs!

Pokker til Menn'sker
De Danske, javel!
Normænd og Svensker
Slog de ihjel!
Ja, pø om pø,
Gav de dem Kløø
Og dem satte Skak!
Ak!
Høflig for Pryglene
Siger de Tak!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Afløsning frem!

Bardenfleth hæved' sig over Mængden;
Kan Bramsen erstatte ham — i Længden!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 10. September. Numer 37.

PUK

1873 1899

En ad Gangen.

— A skul gjan kyw et Statut eller sødden now te en Brudgaw; te hwa kaaster no hejsen dem trej pæn Fruentimmer, dier stoer?

— Det er »De tre Gratier«; de koster 10 Kroner.

— Dæ hwa no hejsen møj, nærensti di it haar Klejr-o, men no ka han saa gi mæ den jen a dem.

Med og uden Forbehold.

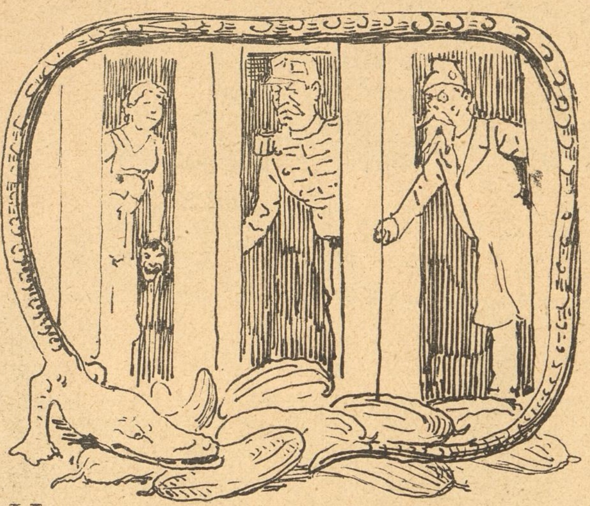

Har først vor nationale Scene slaaet
Et Par Plakater op, og helst en rød,
Saa er Agurketiden overstaaet,
Og Pressen lider ikke længer Nød;
Var dennes Sommer nok saa trist og gold,
Saa plejer Løvfaldstiden dog at møde
Med Guds Velsignelse af Spalteføde,
Det tør man sige uden Forbehold.

I Aar har Markedet dog ikke været
Selv i Agurketiden særlig flovt;
Af Dreyfus-Sagen Pressen har sig næret
Og, Gud ske Lov, vi har, skam, haft Lock-out.
»Søslangen«, som dog har fra Hedenold
Paa den Tid tumlet sig i Pressens Spalter,
I Aar blev ofret paa Lock-outens Alter,
Og det aldeles uden Forbehold.

Nu har Agurketiden faaet Ende,
Og Bladene i hvert Fald deres Tak
Bevidne burde Mestere og Svende
For den Tid, hvor »Forliget« ud man trak.
De sidste havde gjerne helst med Vold-
gift endt Konflikten før; men for at Pressen
Forsynes kunde med *»gefund'nes Fressen«*,
Kom de barmhjertigt med — et Forbehold.

Mens Wiinblads edderspændte Bladartikler
Hver Morgen holdt hans Publikum i Kog,
Til Middag mødte »Sprøjterne«, der stikler
Paa Mestertyranni og Slaveaag;
I højlydt Dur og grædefærdig Moll
Om »Værkstedsregler«, der var næsten stjaalne,
Var deres Udtryk langtfra forbeholdne,
Ikkun »Forliget« fik et — Forbehold.

Men Fraser er nu aldrig saa opstyltede,
De trædes flade dog til Slut en Gang,
Og det »Forlig«, Agurketiden syltede,
Nu lover at afhjælpe Smaafolks Trang;
Dog, om i Rømersgadens Faarefold
Man saa har lært, at Loven vel er ærlig,
Men megen Forbeholden er besværlig,
Tør næppe fastslaas uden — Forbehold.

En Menneskeven.

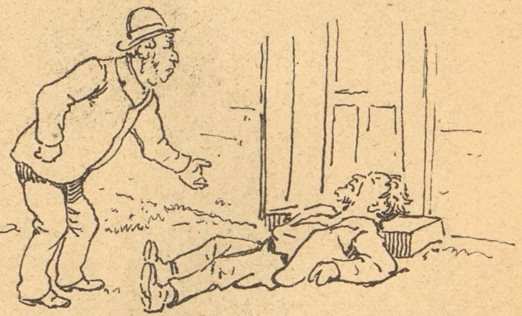

Smedemester Kraftstrup havde drukket Forlig. Han havde klinket med sin Svoger Murmesteren i Anledning af Arbejdsgivernes Sejr, og han havde klinket med sin Fætter Snedkersvenden i Anledning af Fagforeningernes Sejr. Han havde tømt en Hærskare af Bægre for den evige Fred, og han havde tømt endnu flere for en fornøjelig Krig, naar det gaar løs næste Gang. Og nu vaklede han hjemad.

Lidt forbi Vibenshus laa hans Landsted. Det bestod af et Værelse med Alkove, som han havde lejet hos Manden, der kjører med Vandvognen. I Lejen var tillige indbefattet Adgang til Have, nærmest paa Grund af, at der ikke var nogen anden Indgang.

Han standsede foran Havelaagen, kastede et inkvisitorisk Blik paa den klippede Hæk og mumlede: »Very well!« Hans Anerkjendelse af sin egen Skarpsindighed, der trods den tætte Taage — som jo var dobbelt paafaldende paa saa klar en Aften — havde ført ham i rette Havn, var nemlig altfor dyb til at kunne tolkes i det danske Sprog. — »Very well,« sagde han og svingede yndefuldt om Græsplænen.

Udenfor sin Dør standsede han igjen. — »Hvad er det, dér ligger?« udbrød han. »En falden Medborger! — En stakkels, ulykkelig lockoutet, der er ble'en overvældet af Fredens Velsignelser? . . . . Hva'ba'er? . . . . Det er Løgn, De sa'e jo ik . . . hikke et Ord, Højstærede. Naa, ligemeget! Vi skal alle den Vej. Nu skal De faa Lov til at sove den ud paa min Seng. — Er jeg menneskekjærlig? Skaal!«

Med disse Ord løftede han Bacchus' segnede Offer op paa sine Skuldre og bar ham ind i sit Værelse, hvor Sengen stod anbragt i Alkoven. Med et raskt Tag var den Slumrende — svup! — kastet derind, og rørt indtil Taarer sejlede Hr. Kraftstrup tilbage til Vibenshus for at belønne sin Velgørenhedshandling med en halv Bajer.

Tyve Minutter efter stod han atter ved sin Dør, men veg forfærdet tilbage.

»Ih, Du mi . . . bevares! Sikke dog Drukkenskaberiet ta'er Overhaand! Der staar jo nok en lock . . . . lock en nokoutet Herre op ad Muren. Er det nu'nte et Held, at jeg er et godt Menneske? — Tillader De, Hr. Etatsraad? — Forlig er Forlig, og hvad jeg har gjort for den ene, vil jeg begribeligvis osse la' vær' at gjøre for den anden. Min Seng kan godt ta'e en til.«

Hurtig var Drukkenbolten Nr. 2 flyttet op paa Skuldrene og — svup! — ind i Alkoven.

Atter en Bajer i Vibenshus var den stigende Godgjørenheds tarvelige Løn. En halv Time efter vendte Hr. Kraftstrup hjem for tredie Gang. Men nu kjendte hans Harme ingen Grænser: For tredie Gang fandt han et snorkende Individ under en Stikkelsbærbusk. Uden at mæle et Ord kastede han ogsaa dette lidende Medmenneske over Skuldren og — svup! — ind i Alkoven.

»Nu maa jeg tælle!« mumlede han, »3 er 4 mindre end 1; ergo . . . er go' . . . ja, Gu' er jeg go'; men naar der er tre i Forvejen, er Sengen jo fuld. Og de tre er ogsaa fulde, og jeg er den fjerde, og nu maa jeg ligge paa Gulvet.«

Overvældet sank han om i sin Lænestol. I det samme bankede det paa Døren. En Politibetjent traadte ind med nok en beruset Herre under Armen.

Forfærdet sprang Hr. Kraftstrup op. »Ingen Forlig mere! — Lock ham out!« brølte han.

»Saa sagte, Hr. Kraftstrup!« sagde Betjenten. »Maa jeg spørge, hvorfor de nu tre Gange har kastet denne stakkels Mand ud af Vinduet?«

Sammenspisning.

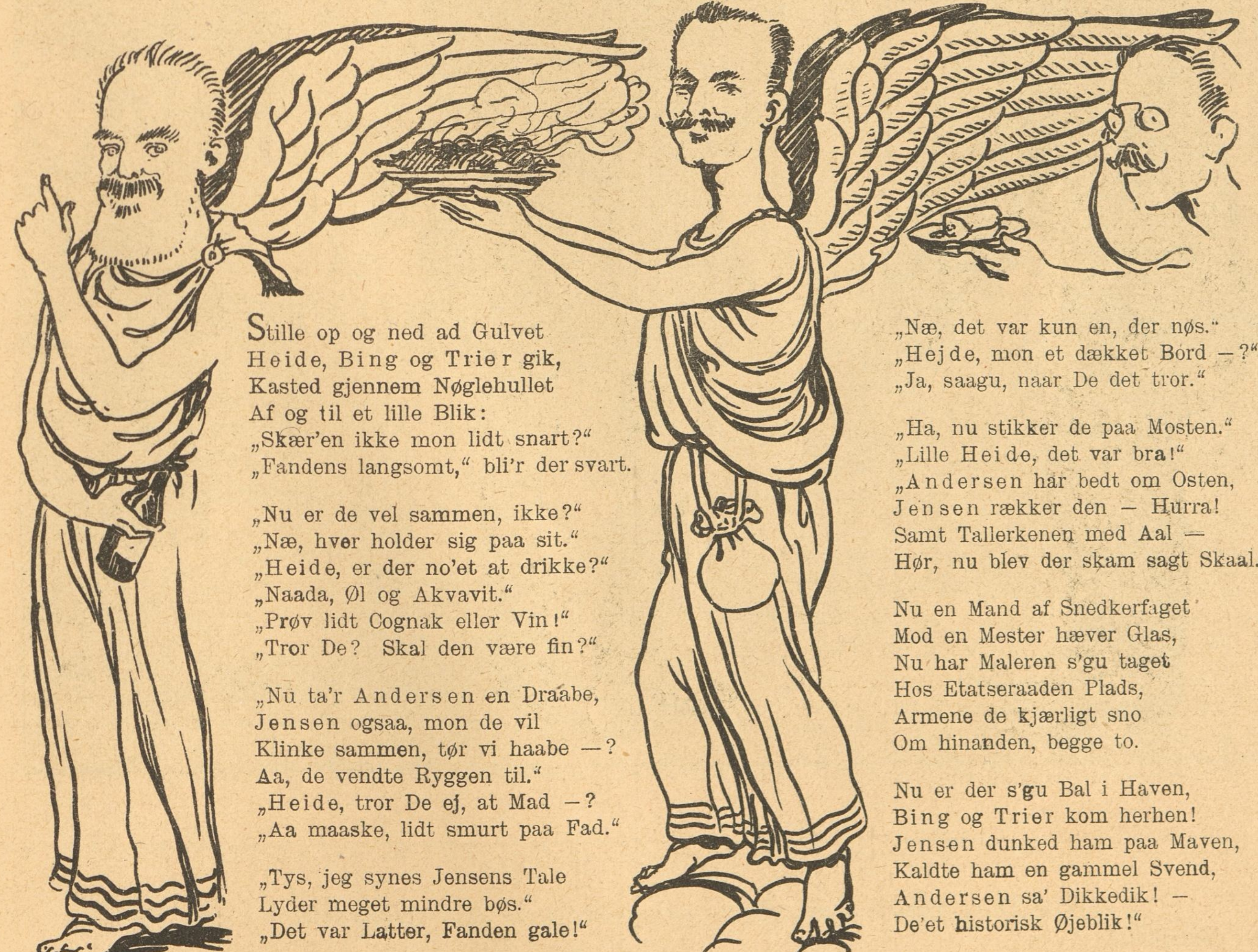

Stille op og ned ad Gulvet
Heide, Bing og Trier gik,
Kasted gjennem Nøglehullet
Af og til et lille Blik:
„Skær'en ikke mon lidt snart?"
„Fandens langsomt," bli'r der svart.

„Nu er de vel sammen, ikke?"
„Næ, hver holder sig paa sit."
„Heide, er der no'et at drikke?"
„Naada, Øl og Akvavit."
„Prøv lidt Cognak eller Vin!"
„Tror De? Skal den være fin?"

„Nu ta'r Andersen en Draabe,
Jensen ogsaa, mon de vil
Klinke sammen, tør vi haabe —?
Aa, de vendte Ryggen til."
„Heide, tror De ej, at Mad —?
„Aa maaske, lidt smurt paa Fad."

„Tys, jeg synes Jensens Tale
Lyder meget mindre bøs."
„Det var Latter, Fanden gale!"
„Næ, det var kun en, der nøs."
„Hejde, mon et dækket Bord —?"
„Ja, saagu, naar De det tror."

„Ha, nu stikker de paa Mosten."
„Lille Heide, det var bra!"
„Andersen har bedt om Osten,
Jensen rækker den — Hurra!
Samt Tallerkenen med Aal —
Hør, nu blev der skam sagt Skaal.

Nu en Mand af Snedkerfaget
Mod en Mester hæver Glas,
Nu har Maleren s'gu taget
Hos Etatseraaden Plads,
Armene de kjærligt sno
Om hinanden, begge to.

Nu er der s'gu Bal i Haven,
Bing og Trier kom herhen!
Jensen dunked ham paa Maven,
Kaldte ham en gammel Svend,
Andersen sa' Dikkedik! —
De'et historisk Øjeblik!"

Ukomplet.

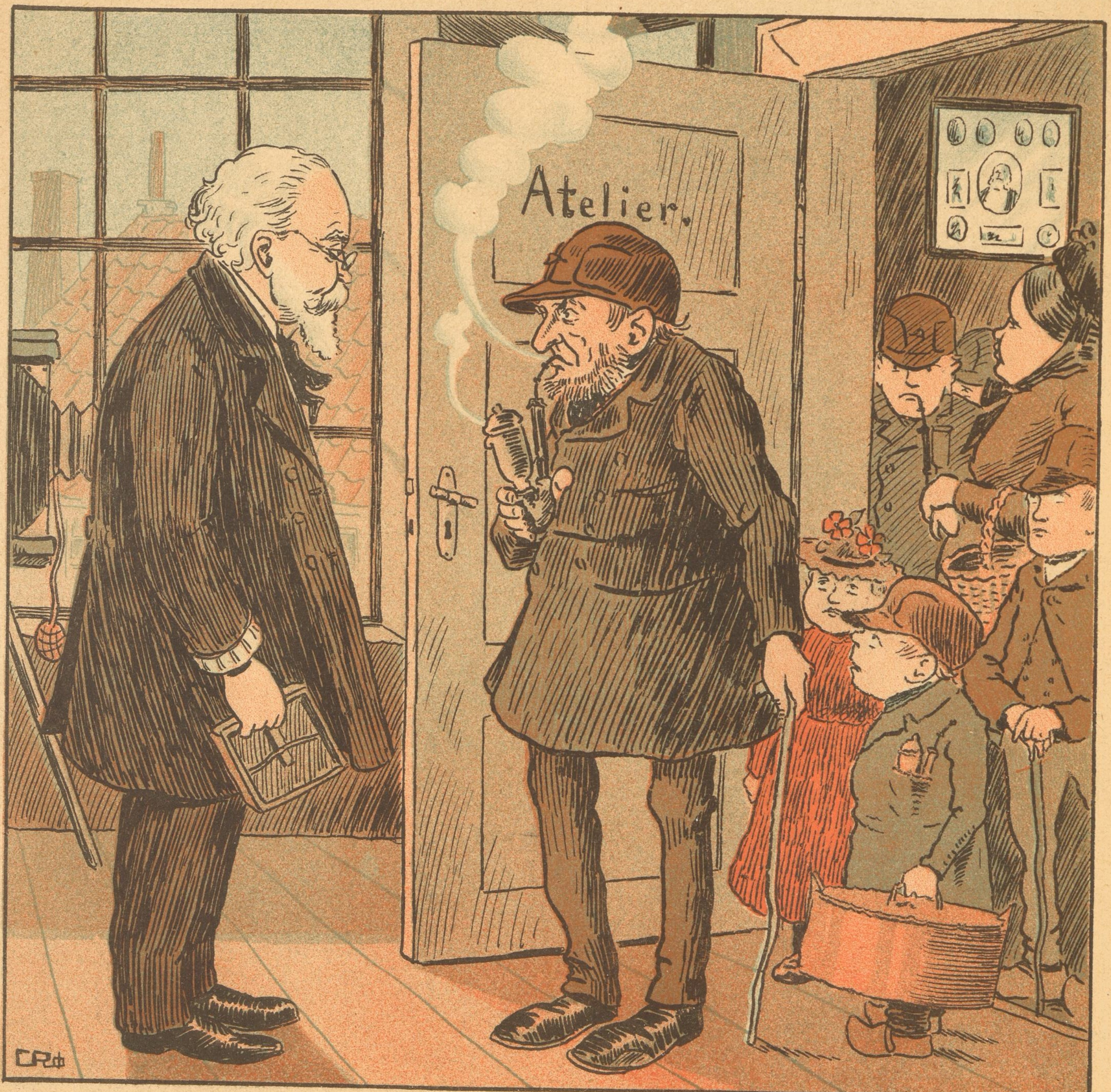

— Go' Daw, maa A spøre, hwo møj koster'et aa bliv futtografiret faa vos aal sammen?

— I Visitformat 5 Kroner Dusinet.

— Naa ja — saa vil A hejer vent lidt, faa vi æ kun 11.

En Indkaldelse.

— Det betyder, at De skal møde her med Deres Søn, fordi han forsømmer Skolen, og bliver De borte, saa maa De betale Mulkt.

— Nu ska jæ sie Hr. Inspektøren noet, a de ve jæ nok, men jæ har mit Arbede a passe, og jæ katte saaden renne vær Gang Hr. Inspektøren sender maj saaden en lille — »Kom-Kaveline«!

Panteleg!

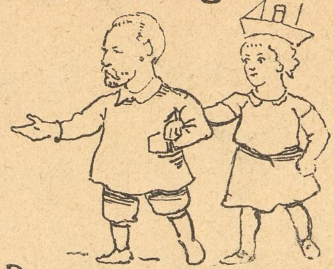

Danske Baner at befare
Fare rummer. Vogt dig bare!
Har Du Liv og Lemmer kære,
Kære! med at kør' la'e være!
Skulde Mønt Du holde a',
Banen Du dig holde fra!
Ellers Lommen let bli'r tømt;
Thi til Mulkt Du bliver dømt!

Vi det siger uden Smiger:
Hvis i *„Anden“* ind Du stiger,
Naar Du har Billet til *„Tredje“*,
Straks Du har en fæl Komedje!
Du bli'er til Kontoret fulgt,
Kroner fem Du faar i Mulkt,
Bli'er paa Gaden plantet ud,
Derpaa bli'er Du pantet ud!

Selv en stakkels Dampskibsjomfru
Bli'er behandlet med en Omhu
Der var en Minister værdig:
Mulkt! Kommode! Pantning! Færdig!
Nys gik en Minister hen,
(Før han var Minister end!)
Og sit gode Kort smed bort!
Ved den Sport han kom tilkort!

Med Billet til *„Tredje“*, *„Anden“*
Manden kørte! Fy for Fanden!
Konduktøren ga'e ham Ramsen:
Mulkt! Kommode! Pantning! Bramsen
Fandt, at Tegner var for striks
Ved hans gode Port'monix!
Og han gik hel bister hen,
Klaged' til Ministeren!

Denne sa'e, i Hu hel gram, send
Bud: For Mulkt ej slipper Bramsen!
Vil han ikke med det gode,
Ta'er vi ogsaa hans Kommode!
Hævn det gjaldt for Bramsen (Mærk:
Bramsen er som Bamsen stærk!)
Han Ministren vipped' let!
Selv han tog hans Taburet!

Sejren.

Puk var forleden Dag oppe hos Wiinblad for at lykønske ham til Sejren.

Han traf ham iført høj Hat, Briller, sort Kjole og Underbuxer. Med et saligt Smil gik han om og vandede sine Blomster med Indholdet af Blækhuset. Derefter gav han sig til at dyppe sin Pen i en Flaske Champagne. Og endelig tog han sig en forsvarlig Slurk af Vandkanden.

— Wiinblad dog! sagde *Puk* faderligt formanende.

Hans Smil blev endnu større.

— Aa, sagde han, jeg ved slet ikke, hvad det er, jeg gjør. Men det er af bare Glæde. Fredsriget er jo kommet og . . .

— Fredsriget — Friedenreich . . .

— Ja — ja — vi har jo sejret . . .

— Sejret, lille Wiinblad? Jeg troede . . .

Men nu antog hans Aasyn et frygteligt Udseende. Haaret strittede som Børster, og Vredens Lyn blinkede i Brilleglassene. Han væltede tre Levkøjer og slog i Bordet, saa det dansede.

— Vi har sejret! raabte han. Vi sejrer altid! Lock-outen var en Sejr, og Forliget var en ny Sejr! Kan jeg maaske gjøre for, at der var nogle af Arbejderne, som ikke vilde sejre?

— Nej — naturligvis. Men hvorfor sejrede De da ikke for en Maaned siden?

Han smilte medlidende.

— Kjære — kan De da ikke forstaa, at saa havde vi haft en Sejr mindre. Nu var det en Sejr, at vi forkastede Forliget. Og det var en ny Sejr, at vi vedtog det samme Forlig.

Op af sin Bordskuffe tog han nogle Fyrværkerisager. Han afbrændte dem, hvorved det ene af hans Gardiner gik i Løbet.

— Jeg gaar og brænder den lidt af, sagde han. Man maa jo vise sin Glæde. Imorges var der en Politibetjent oppe at notere mig. Det var en ny Sejr for Socialdemokratiet.

— Hvorledes det?

— Kjære *Puk* — De er et rart Menneske, men saadan egentlig, hvad man kalder begavet, det er De ikke. Kan De ikke forstaa, hvad det er for en uhyre Fallitерklæring for Kapitalisterne, at de maa paakalde Politiknipler for at staa sig imod mig?

I det Øjeblik var han smuk.

— Men, sagde *Puk*, hvis nu Betjenten ikke havde noteret Dem.

Hans Ansigt antog et forklaret Udtryk.

— Ogsaa det vilde have været en Sejr, en kolossal Sejr,

sagde han. Det vilde jo have været et Tegn paa, at Socialdemokratiet nu har naaet en saadan Styrke, at Politiet ikke tør binde an med det.

Han saa ned ad sig, opdagede, at der var en lille Mangel ved hans Toilet. Saa tog han sine graamelerede Buxer ud af Klædeskabet, anbragte dem paa en Spaserestok, hængte dem ud af Vinduet som Flag, fremtog en rød Fane og svøbte den om sine Ben.

Det var godt, jeg opdagede det i Tide, sagde han. Skjønt — hvis jeg var kommen ned paa Gaden i det mangelfulde Kostume, saa havde man enten arresteret mig eller ladet mig gaa, og i begge Tilfælde vilde det have været en Sejr.

. . . Da *Puk* kom ned paa Gaden, lød der et Knald, og han fik en Revolverkugle i den ene Læg.

Det var Wiinblad, der affyrede Glædesskud ud af Vinduet.

Vingeskudt Amphibium.

Kattely.

Hvor jeg havde Lyst til at hyle, — — rigtig skabe mig, — — gjøre noget, der kunde vække Opmærksomhed i vide Kredse. — Det er en forbandet Omstændighed for et Menneske, der som mig egentlig kun lever for at vække Opsigt, — — at ligge hen ganske ubemærket. — — Det er et Hundeliv er det, — — med min store Natur og mine ringe Evner. — — Efteraarssaisonen er begyndt, Folk gaar paa Strøget, — jeg er ikke med, og der er dog ingen, der som jeg netop egner sig for Strøget. — — Jeg gav mig hen i det, trak Frakken af, vovede Buxerne, tvang Folk til at lægge Mærke til mig. — — Kom Folk fra Theatret, talte jeg til dem i fuld Alvor om Djævelens Magt. — — Kom de fra Kirke, satte jeg mig midt paa Torvet og gjorde Grin med Vorherre, nogle lo, — andre forargedes, jeg glædede mig over begge Parter. — thi der blev Skraal om mig, — det var mig nok, — det var, hvad jeg vilde. — — Nu har jeg ligget i Dage og Uger med en brækket Arm og kan ikke skrive mere, — og nu er jeg allerede glemt, — mere skulde der ikke til, — større har jeg ikke været, — jeg maa, som Gøgen, raabe paa mit eget Navn for at huskes. De Folk, der kommer og ser til mig er saa rare, — men de lister ganske stille og tyst omkring, — som om de helst hverken vilde høres eller ses, — — de gaar alle ud og ind ad Kjøkkendøren. — — Sommetider er det, som om jeg havde faaet Fluer i Hovedet, — — men lad dem svirre, Galskab er bedre end Tomhed. — — Saa kommer jeg pludselig til at tænke paa mit Eftermæle. — — Hvem vil hunne skrive mit Livs Historie, som den skal skrives, — — kunne finde mit Genies geniale Gnist. — Ja, hvem kan finde Katten? — — Dr. Andersen er jo nok død til den Tid, — min Mand maa findes blandt de Folk, der lever evigt. — — Poul Levin, hvis han endnu er ved Politiken, — nej han er mig ikke genial nok; — — Edvard maa det blive, — han vil frydes over at lede efter mine første Uartigheder, — han vil have forstaaet mine sidste, — han har kun en Gang bebrejdet mig noget — at jeg var for kort, — han elsker undertiden det Brede. — — — For Resten, hvad er man, naar man er død og borte, — hvad er jeg. — Noget ligegyldigt! — Jeg holder ihke af at tænke mig selv hengjemt og skimlet! — Jeg elsker Livet, — — det solide Leben. — —

Jeg vil vende mig om og sove paa min raske Arm og drømme om min Stamkafé, — mine muntre unge Veninder, — mine gamle Venner med det unge Blod, — — das ist das Leben! — —

Ewald Carlsen. —

„Kunst".

Hr. Jacobsen, en Lithograf,
Et Tidsskrift lod en Gang gaa aff;
En Redaktør med lidt Forstand
I hele Byen søger han.
Tilsidst han N. V. Dorph fandt net,
Og ham han overdrager det.

N. V. Dorph nu skriver løs.
Jacobsen dog snart blev bøs,
Sa'e: »Af Sult mit Tidsskrift døer,
Her maa mere Redaktør!«
Og paa Stand saa locher han
Til sig en Raderemand.

N. V. Dorph taalmodigt tier,
Tænker: »Mon vi flere bli'er?«
Og til Krøyer ud han gaar
Og en Passiar sig faar.
Derpaa i Sjemytlighed
Skriver han lidt Indtryk ned.

Disse pudsige Smaatræks
Skyld det var, at helt perplex
Jacobsen nu blev i Hu.
Deres Venskab gik itu:

»N. V. Dorph! for Dommen skjælv,
Jeg vil redigere selv!«

N. V. Dorph ham meget spagt
Bare bad om en Kontrakt,
Jacobsen han sagde: »Nej,
Slig Belønning gi'er jeg ej.«
Da den anden knurrede,
Han paa Stand ham furede.

Nu hinanden hadende
Skriver de i Bladene,
Hver en stakkels Redaktion
Faar en rigelig Portion.
Saadan kan der udaf »Kunst«
Lettelig slaa Fjendskabs Dunst.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mæglingen.

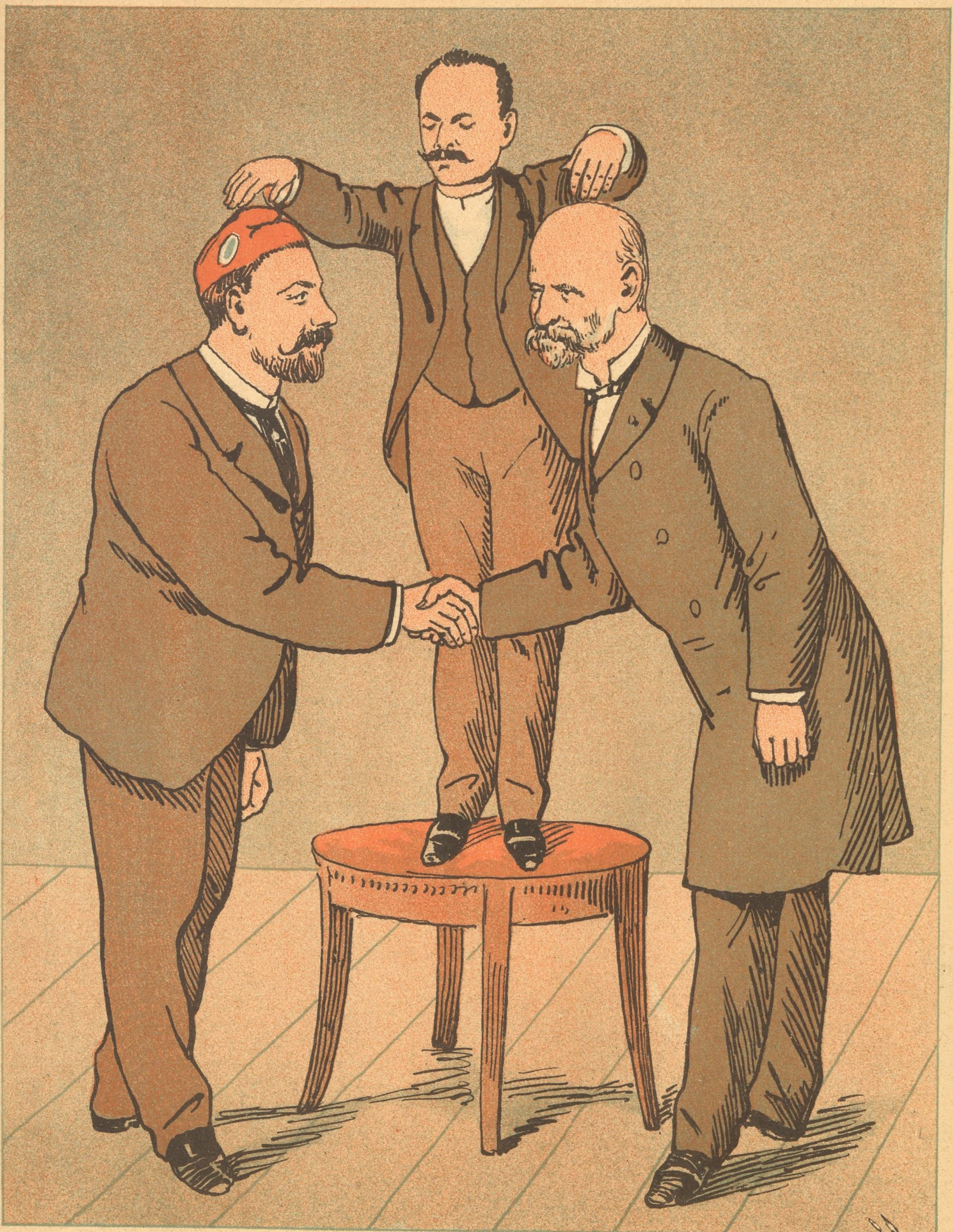

Naar Bankmænd stifter Fred og Ret,
Saa sker det bedst ved en Banket.

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Efft. Kbhvn.

Aargang. Søndag den 17. September. Numer 38.

1873 1899

PUK

Halv Uskyldig.

— Ja, tænk Dig, han tog med Magt et Kys fra mig. —

— Det var jo Din egen Skyld.

— Saa — aa — hvorledes det?

— Du kunde jo have ladet være med at gjøre Modstand, saa havde han ikke behøvet at bruge Magt.

Formildende Omstændigheder.

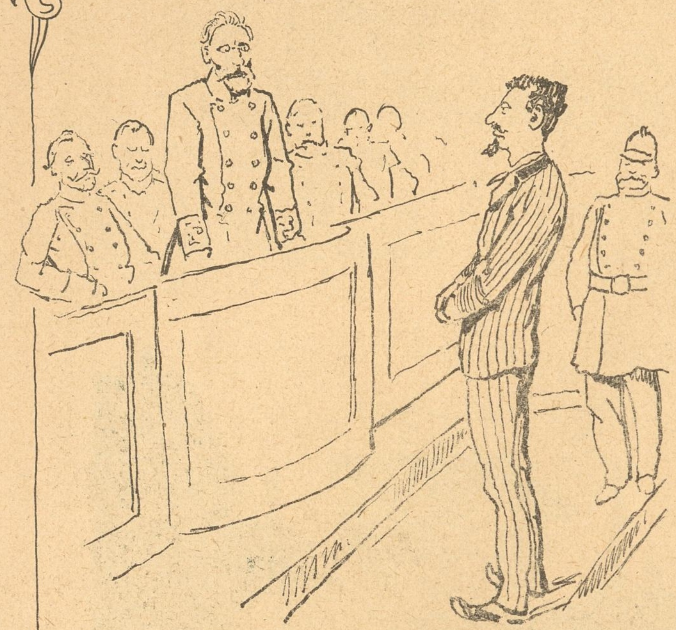

Den arme Dreyfus skulde altsaa faa
Endnu en Gang Anledning til at bøde
For sin just ikke klart beviste Brøde,
Om ogsaa klart nok er Beviset paa,
Hvor højst fatalt det kan i Frankrig gaa
Ad Rettens Veje for en stakkels Jøde,
Der redder sig en halv Snes Aars Elendighed
I Kraft af en — formildende Omstændighed.

Men, sælsomt nok, paa samme Dommens Dag
Kom ogsaa Folk herhjemme i Extase,
Fordi et Individ af samme Race
Som Dreyfus ogsaa havde tabt en Sag.
Med Retten lader her sig ikke spase,
Den fandt i »*Ungt Blod*« ikke rigtig Smag,
Skjønt Doktor Edvards Fantasies Lebendighed
Dog er en Slags formildende Omstændighed.

For ham blev »*Ungt Blod*« en Art Bordereau,
Og stakkels Edvard kunde ikke nægte,
At Skriftet ubestrideligt var ægte,
Og Skriften skrev sig fra hans egen Klo,
Saa her var ingen Grund for Grafolo-
ger til om den Ting aarevis at fægte,
Saalidt som Falskneri og anden Skændighed
Blev fundet som formildende Omstændighed.

Og, da hans Bordereau blev forelagt,
Blev heraf klart, at Avtor velbekjendt er
Med visse hemmelige Dokumenter
Og deres Udlevering, rent ud sagt,
Saa den frimodigste iblandt Skribenter
Kompromitteret blev fra Skranken bragt,
Og ingen Defension fandt med Behændighed
En interessant, formildende Omstændighed.

Et »Skyldig« i kjendtes kort og godt for Ret,
Og et Par Hundred Kroner skal han bløde.
— Dog, sæt nu, denne haardt miskjendte Jøde
I **Rennes** for dens Krigsret havde væ't,
Den havde sikkert dømt ham nok saa net
Til ti Aar paa sædvanlig Svineføde
Og fundet, at her var en vis Nødvendighed
For saadan en formildende Omstændighed.

Fremad.

Om vi troede paa Spøgelser?

Hvad han mente med det, om han maaske vilde fortælle os en Spøgelseshistorie?

Det var paa Puks Redaktionskontor i en meget silde Nattetime, at dette Optrin foregik — i disse Dreyfus-Tider slutter Redaktionen jo aldrig før den sidste Aviskjælling er forsvunden med sin Bunke. Indlederen var en meget bedærvet Medborger af den ambulante Handelstands-Type. Han smed sig i en Lænestol, spyttede en Skraa ud paa Bordet og spurgte: »Vil De tro mig, naar jæ sier, at jæ har danset med Danmark?«

»Danset med Dagmar, ja hvorfor ikke?«

»Næ, itte mæ Dagmar, men Danmark, vores egen livsalige gamle Mutter Danmark'«

»Naa med et andet gammelt Spøgelse, ja klem bare paa.«

Han skjænkede sig et Ølglas Kognak af Redaktionskaraffen, langede ud efter Cigarkassen, heldigvis uden at naa den, og begyndte i en hemmelighedsfuld Tone:

»Ser De, jæ la' paa en Bænk nere paa Boulevarden forrige Nat og svalede Tankekisten, for vi havde jo hat Handelsmøde i »Spunsen« og kævet den lidt rigelig ovenpaa. Derfra, hvor jæ la, ku jæ ellers se denne hersens ny Statue a den lille Horntrutter, og saadan som Maanen klinkede paa Trompeten, ja De maa selv rave for Tiøren, om jæ ette blev ganske fædrelandsk i Ho'det ved det, at han lisom kaldte paa alle Landsens Sønner. Saa er'et, at jeg pludselig ser det første Gespenst; det var grangivelig hende Mutter Danmark ovre fra Musæummet, med Sivene og Dunken og alle Pakkenillekerne i Armen. Hun staar lidt og ser paa mig, og saa siger hun: »Stat op Yngling og følg med.« I det samme kom de, Gud fordyre min Bajer, myldrende alle Vegne fra, alle Statuerne i hele Kongens Residens. Der var den gamle Skovtrold, der visser Ungen, inde fra Ørstedsparken og Tøsen, der ellers ligger paa Knæ; der var David og Absalon med hinanden under Hanken, men de er da ogsaa Far og Søn, saa majet Relion ka jæ da. Og der kom Andersen inde fra Kongens Haye med den store Næve parat til at sla paa Snuden og Holberg og Øllenslæger i Rullestole og Fatter Nilen med alle sine Unger og alle de andre. Bummelummelum lyder det ner ad Gaden. Tak Du glade Ferdinand! tænker jæ, der har vi Renligheden med sin Omhældning, men saa var det alle Majestæterne til Hest fulgt af Tordenskjold og Niels Juel og no'en andre Helte. Saa begyndte Festen. Absalon holdt en lang Fasteprædiken til Hornblæseren og bukkede for Majestæterne akkurat lisom en Grosser, men da han kom til det med Signalet til Nutidens Ungdom om altid at gaa fremad, puffede Danmark mig frem og raabte; »Her er en af dem!« Bare her nu var en Panser, tænkte jæ, for nu er'en kold, men det Rak var naturligvis væk. Da rakte Absalon Staven ud imod mig og raabte: »Ha, vis os da, hvad I formaar!« Hvad Fa'en skulde jæ nu gjøre, sla Skaller turde jæ ette og spytte nærmest til Vægs brød de sig vist ette om. Da fik jæ en god Ide, jæ greb Danmarks Dunk og satte den for Munden, Gud døde mig! det var det dejligste Ny Carlsberg Øl. Saa hev jæ Dunken i Græsset, greb Madammen om Livet og skar den nydeligste forkerte med hende ner ad Boulevarden. Men saa kan De tro, der blev Ballade.

»Hurra, Hurra!« brølede de, »leve Nutidens Kæmper, fremad, fremad!« Og saa — ja saa husker jæ ette mere.«

»Aa,« sagde Puk aandeløs, »nu var det just saa spændende.«

»Næ, for da vaagnede jæ i Detensjonen.«

Falsk Reklame!

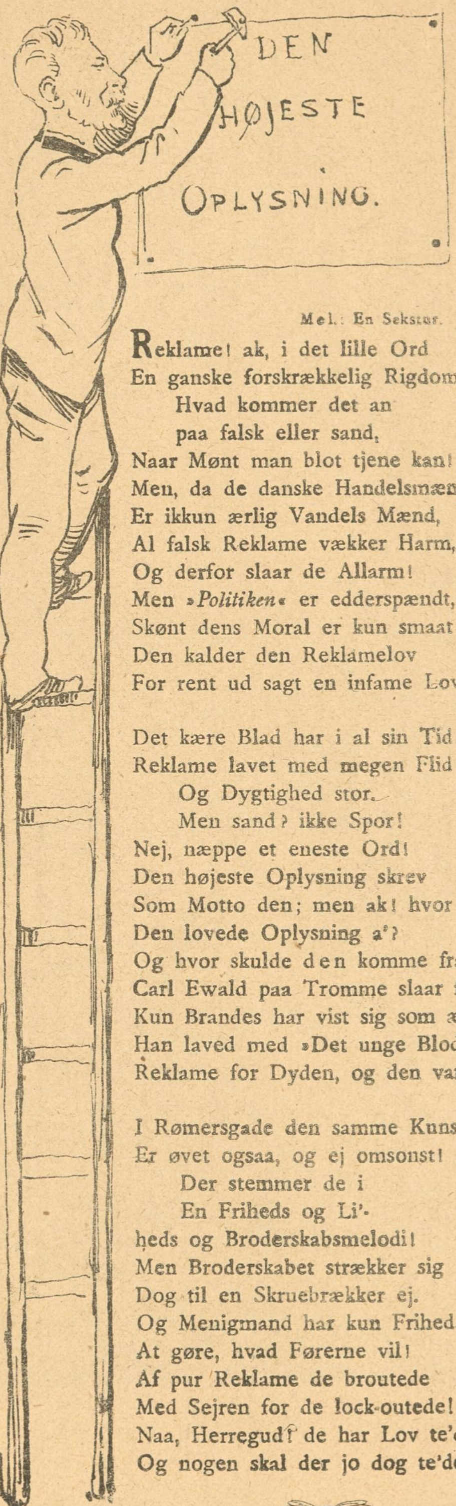

Mel.: En Sekstur.

Reklame! ak, i det lille Ord
En ganske forskrækkelig Rigdom bor.
Hvad kommer det an
paa falsk eller sand,
Naar Mønt man blot tjene kan!
Men, da de danske Handelsmænd
Er ikkun ærlig Vandels Mænd,
Al falsk Reklame vækker Harm,
Og derfor slaar de Allarm!
Men »*Politiken*« er edderspændt,
Skønt dens Moral er kun smaat bevendt,
Den kalder den Reklamelov
For rent ud sagt en infame Lov!

Det kære Blad har i al sin Tid
Reklame lavet med megen Flid
Og Dygtighed stor.
Men sand? ikke Spor!
Nej, næppe et eneste Ord!
Den højeste Oplysning skrev
Som Motto den; men ak! hvor blev
Den lovede Oplysning a'?
Og hvor skulde den komme fra?
Carl Ewald paa Tromme slaar for sig sæl'.
Kun Brandes har vist sig som ærlig Sjæl:
Han laved med »Det unge Blod«
Reklame for Dyden, og den var god!

I Rømersgade den samme Kunst
Er øvet ogsaa, og ej omsonst!
Der stemmer de i
En Friheds og Li'-
heds og Broderskabsmelodi!
Men Broderskabet strækker sig
Dog til en Skruebrækker ej.
Og Menigmand har kun Frihed til
At gøre, hvad Førerne vil!
Af pur Reklame de broutede
Med Sejren for de lock-outede!
Naa, Herregud! de har Lov te'de',
Og nogen skal der jo dog te'de'!

Jagten gaar ind.

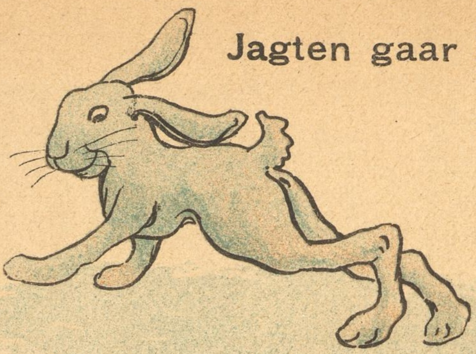

Søndagsjægeren: Det er da ogsaa Pokkers, saa korte Harerne er i Aar!

Landlig Botanik.

— Hvad er det Du plukker, min lille Pige?
— Det er Blaabær.
— Jeg troede Blaabærrene var røde?
— Nej, det er kun, saalænge de er grønne.

Renovation og Revolution.

Ellers er Hans C. Holm Grosserer,
Men, da han elsker Danmarks Jord,
Han den saa flittigt renoverer —
Deraf Velsignelserne gror.
Ak, men i høj Grad utaknemmeligt
Mennesket er jo som bekjendt,
Ej man hans Arbejd fandt saa fremmeligt,
Som det vist havde ret fortjent.

Først skreg man op i alle Blade,
At der blev renoveret skidt,
Natmændene de blev lidt flade,
Spurgte, om der blev gjort for lidt.
Grundejerne med tusind Munde
Rykked mod stakkels Holm nu frem,
De havde deres gode Grunde
Til ham at lyse dygtigt hjem.

Rundt om i alle Stadens Roder
Lød der nu Brag og Vaabengny,
Det blev en Holm-Gang efter Noder:
Holm han var ikke meget kry.
Godt var han kommen op at kjøre
Med samt sin Nat-Renovation,
Det saa ud til, det vilde føre
Næsten til en Revolution.

En fandt, at Maan'skinsnattens Ynde
Renovationen har spolert,
En bad, at mer af samme Tønde
Ikke man burde ha' servert,
En fandt, det Selskab havde holet
Sig en for rigelig Profit,
Repræsentantskabet sa'e: *„Non olet!"*
Vi har fremdeles Appetit.

Men som bekjendt de tomme Tønder
Altid er de, som buldrer mest.
Renovationen har af Synder
Næppe gjort fler, end Folk har flest.
Dens Tønder var dog altid fulde,
Og, naar den oppebar sit Søl',
Dette maa trøste dem tilfulde:
Bagefter kommer det Tønde-Øl!

Voxne.

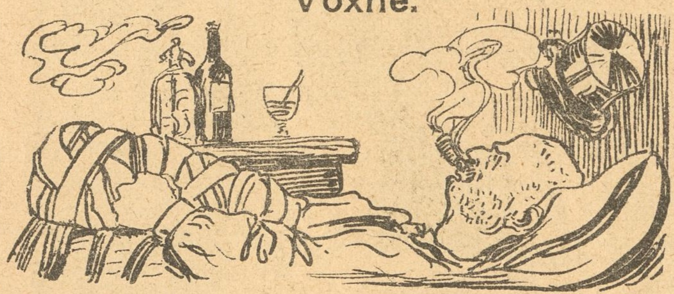

Fredag Aften havde Peter været ualmindelig rask paa det, — især naar man tænker paa, at han er et voksent Menneske og egentlig burde have udraset. — Det naaes ganske vist ikke altid samtidig med at være udvokset, thi der gives jo som bekjendt et Afsnit i nogle Menneskers Liv, der hedder Lømmelalderen, — — Strækker nu denne sig over mere end et bestemt Tidsrum, — gaar den over til at blive stabil, — det vil sige den gaar over i Blodet og saa bliver den farlig; — — Det kan ligefrem hænde, at den kan gaa til Hovedet paa Folk, saa de aflægger Troskabsløfte paa de forunderligste Ting; — Saadan gik det med Peter. — — — Mandag Aften blev Edvard daarlig. — — Nogle mente, han havde været daarlig længe, men han blev endnu daarligere, end han havde været, han fik ligefrem fixe Ideer; — — Den fixeste Ide var den, at han bildte sig ind, han var ganske ung, fuldstændig uvorn, der kom ungt Blod op i ham, og det gik saa galt, at Politiet maatte tage sig af ham; — — Folk ude om, de uforstaaende og umyndige raabte paa Spændetrøje og mørk Arrest, Familien og de intelligente, forstaaende Venner raadede til en Baderejse, og da Peter og Edvard nok kan lide at vifte sig lidt udenfor Hjemmets fire Vægge, rejste de en lille Tur udenlands, hvilket dog ikke maa forstaas saadan, som at de gik paa Tourné med Sygdommen. — — — Carl var ude af sig selv, han er en ung Mand i sin bedste Middelalder, der var noget, der havde vakt Opsigt i Landet, der var bleven talt, skrevet, præket og læst, — — Forargelsen var bleven givet, men ikke af ham! Saadan noget ærgrer en ærekjær Mand, han syntes, han havde virket efter Evne, men der var aldrig gaaet saadan rigtig Landestorm efter ham; — Da han satte sig midt i Sulamiths Have, forklædt som Eva ved Kundskabens Træ, blev der kun noget Damevrøvt ud af det; — Da han saa begyndte paa at ville optræde som Adam før Syndefaldet i Paradisets Have, raabte Folk bare »Plagiat, gamle Ven«; — Thi fjorten Dage før han sad paa Asfalten hos Wivel i Skjorteærmer, havde »Kristian Skallesmækker« promeneret den paa Flisen i Vognmagergade kun iført fladtrykt Skorstensrør. — — Han ha'de just den Go'maaren vaaren i løftet Temperamentus over de, at han skulde te Thevandsknægt og seksogtreds hos en fin Ven, der var bleven Professor; — Og saa senere, da han skrev om de Stemninger, han havde, før han fik sin lille Dreng, ja da troede jo de fleste, Manden havde haft Barselfeber; — Stakkels Carl, der var ingen, der vilde tage ham alvorligt. — — Det ærgrede ham, — og saa begik han en Dag i bare Ærgrelse et Fejltrin og gik hen og brækkede sig; — Nu ligger han stille hen i lysvaagen Ro og spekulerer paa noget rigtig extra uartigt, noget som kan ta' Pippet fra Velanstændigheden, mindst noget til 300 Kr. i Bøde; — Ja og saa skulde det jo helst kunde ligges af, nu samtidig i Liggetiden.

Evald Carlsen.

Da de boycottede Frankrig.

Puk har modtaget følgende authentiske Telegrammer, som mærkelig nok ikke har været gjengivet andet Steds:

Æbeltoft, 17. September. Paa et af herværende Næringsdrivende afholdt Møde vedtoges det, at selv om man alligevel for visse Aarsagers Skyld ikke vilde have udstillet i Paris, saa vilde man nu meddele den franske Regering, at nu vilde man slet ikke. En Deltager erklærede under Forsamlingens Begejstring, at han ikke mere vilde føre fransk Brændevin i sin Forretning men udelukkende dansk. Bagefter afholdtes en Fællesspisning.

Alaska, 16. September. Herværende Guldgravere skjød i Dag til Maals efter en Neger, fordi han formodedes at være født i Frankrig. Negeren protesterede. Bagefter oplystes det, at det var en Fejltagelse. Der hersker i den Anledning megen Munterhed.

Berlin, 17. September. Man overvejer her, om man ikke bør afholde sig fra al Deltagelse i Pariserudstillingen, da Frankrig har krænket Retfærdigheden og Moralen.

I Gaar blev en Mand udvist, fordi han havde en Svoger i Sønderjylland, der havde holdt danske Tjenestefolk.

Kjøbenhavn, 17. September. Det paatænkes i en nær Fremtid at afholde et almindeligt Ungdomsmøde. Man vil her tage under Overvejelse, hvorvidt man kan forsvare at betale saadanne Skræddere, der har bekjendtgjort, at de syer efter sidste Parisermode. Det antages almindeligt, at der vil blive vedtaget en Resolution om ikke at betale dem, der saaledes støtter General Mercier. Stemningen er meget begejstret.

München, 16. September. Der afholdtes her i Byen et Møde for at tage Bestemmelse om, hvad man for Fremtiden skulde kalde de Billeder, der nu bærer Titlen »Paris' Dom«. Man var nemlig enig om, at man for Fremtiden helt burde ignorere Paris. Der blev nedsat et Udvalg af Videnskabsmænd, som skal udarbejde et Forslag til en revideret Udgave af den klassiske Mythologi.

Vardø, 17. September. Herværende Husmødre har i Dag vedtaget en Resolution om, at man ikke mere vil servere franske Nathuer. Man mener, at der et Nathuer nok i Landet selv.

Nibe, 17. September. Man er her bleven enig om, at man, hvis man overhovedet besøger Pariserudstillingen til næste Aar, vil optræde inkognito. Alle Petersener vil f. Ex. møde under Navnet Hansen, Hansenerne under Navnet Jensen o. s. v.

Paris, 17. September. Man er her meget betænkelig ved Situationen. General Gallifet er bleven angreben af et Maveonde, i hvilken Anledning Sølvet daler.

Vort gode Øl.

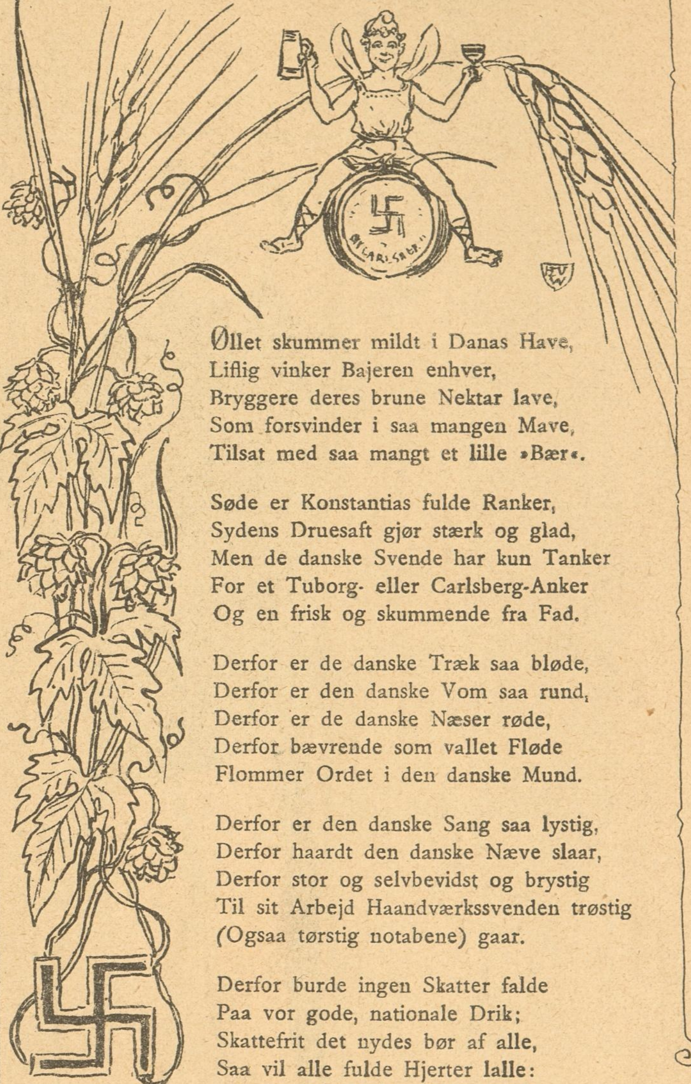

Øllet skummer mildt i Danas Have,
Liflig vinker Bajeren enhver,
Bryggere deres brune Nektar lave,
Som forsvinder i saa mangen Mave,
Tilsat med saa mangt et lille »Bær«.

Søde er Konstantias fulde Ranker,
Sydens Druesaft gjør stærk og glad,
Men de danske Svende har kun Tanker
For et Tuborg- eller Carlsberg-Anker
Og en frisk og skummende fra Fad.

Derfor er de danske Træk saa bløde,
Derfor er den danske Vom saa rund,
Derfor er de danske Næser røde,
Derfor bævrende som vallet Fløde
Flommer Ordet i den danske Mund.

Derfor er den danske Sang saa lystig,
Derfor haardt den danske Næve slaar,
Derfor stor og selvbevidst og brystig
Til sit Arbejd Haandværkssvenden trøstig
(Ogsaa tørstig notabene) gaar.

Derfor burde ingen Skatter falde
Paa vor gode, nationale Drik;
Skattefrit det nydes bør af alle,
Saa vil alle fulde Hjerter lalle:
»Danmark dejligst Vang og Vænge — hik!«

Naar næste Nr. af „Puk" gaar ud, altsaa i Dag 8 Dage, gaar Bladet ind med det samme.

Det Arbejde, som „Puk" gennem sine mange Aar har gjort for at komme Folk til at le, vil dog ikke dermed være endt, idet Arven fra og med 1. Oktober løftes af yngre, energiske Kræfter, der vil fortsætte den muntre Virksomhed som

„Klods-Hans".

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Par nobile fratrum.

Esterhaszy: »Tak for Din Daad!
Du vidste Udveje! Du fandt paa Raad!
Nu er jeg altsaa sikker, kan jeg se:
Merci Mercier!«

Udgiver og Redaktør Angelo Haase.
Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

26. Aargang. Søndag den 24. September. Numer 39.

Farvel! Farvel! I søde smaa Veninder.
Med Vemod jeg fra Eder løs mig river;
Min Eftermand saa skjøn en Arv jeg giver
I Eders søde Smil og røde Kinder!

Ogsaa en Sommerrevue.

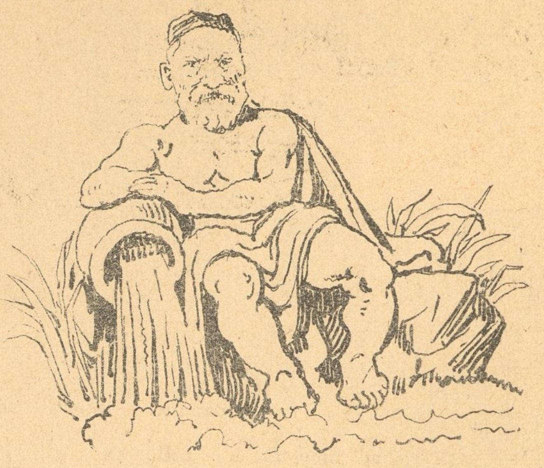

Efteraarsjævndøgn med Blæst og Væde
Sætter nu Punktum for Sommerens Glæde,
Skoven begynder at skifte Kulør.
Tivoli Slaa for hver Indgangsdør sætter,
Afbrændt det har sine sidste Raketter,
Og, hvor Musikken de livsglade Nætter
Fyldte, nu knap nok en Lænkehund gøer.

Sommeren havde for Resten sin mørke
Side, og det var en misliebig Tørke,
Hvormed den plaged' vort tørsige Land;
Spores den kunde paa Mælken i Fadene,
Vandmangel blev der endogsaa i Bladene,
Ude paa Landet holdt gjerne de Badende
Sig paa det tørre af Mangel paa Vand.

I Kallundborg eller Faxe og Ringsted
Fandt desformedelst de sælsomste Ting Sted
I det ærværdige Vintapperlav.
Da der blev ligefrem Dyrtid paa Vandet,
Det med sin bedste *Charente* det blanded'
Og til de tørstige Sjæle paa Landet
Det Etikette som Gaasevin gav.

Sparsomt i Norden dens Vandhaner fløde,
Men til Erstatning saa galed' de røde
Haner des bedre paa Land og i By;
Sommeren kan sig af saa megen Ild rose,
At selv den ellers saa fugtige Vildmose
Rent ud sagt ligner for Tiden en Ildmose,
Der gaar som Tørverøg op under Sky.

Endog Agrarerne med de beskedne
Ønsker sig viste som temmelig svedne
I deres praktiske Toldpolitik.
Naar man med Toldfrihed Byerne tugter,
Høster Agrarerne herlige Frugter,
Av! Men paa toldfrie Landbrugsprodukter
Slog deres højtpriste Sammenhold Klik.

— Men, efter Tørken oprinder Oktober,
Saa kan vi vente de himmelske Draaber
Til at husvale med Vandhæld vort Land,
Og, mens Theatrenes grædende Muser
Er Surrogater for Vandkanders Bruser,
Aabnes paa Thinge for Talernes Sluser,
Saa er her Røverkjøb atter paa Vand.

Fremtids-Nekrologer.

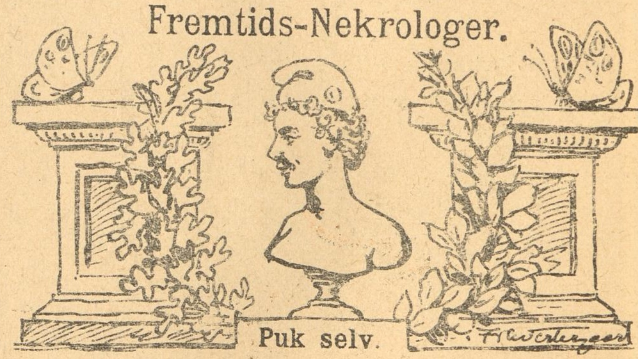

Puk selv.

D. 1. Oktober 1899 døde *Puk*. Han døde af sin egen Morsomhed. Den havde sprængt ham.

Naar undtages de almindelige Børnesygdomme, havde *Puk* i sit lange Liv aldrig fejlet noget. Og med Aarene var han bleven yngre og yngre. Oprindelig havde han været en mandhaftig *Punch*. Han var endt som den lille *Puk*.

Forleden Dag fik han Feber. Lægen kom, følte Pulsen, stak en Ske i Halsen paa ham, vakcinerede ham, indsprøjtede ham med Kolerabacille-Serum, gav ham Kamillethe, amerikansk Olie og Surdejg under Fødderne og stillede tilsidst Diagnosen: Abonnentkongestioner til Hovedet, aristophanihumorimixtus elektroridentus Svulst i Vidlymfekjertlerne.

Saa vidste *Puk*, at han var kaput.

Han blev en Smule vemodig stemt. Han havde dog tænkt sig endnu at skulle udrette noget i Livet. Der var endnu nogle Stakler i Landet, som ikke var Abonnenter. Skulde disse Ulykkelige da fremdeles vandre i Vankundighedens Mørke — —?

Dog — snart trøstede han sig. Selv om han døde, vilde der ikke kunne undgaa at blive Abonnenter paa „Frem", „Gyldendals Bibliothek" eller „Klods-Hans". Og saaledes vilde det aandelige Mørke ikke helt kunne opsluge dem.

Der kom mange og saa til *Puk* i de sidste Dage. Fra Ministeriet Hørring og fra begge Rigsdagens Formænd fik han Forespørgsler, Edvard sad længe ved hans Leje med hans Haand i sin og fældede Taarer over det unge Blod, der saadan skulde bort. Martinius Nielsen sendte en Lavrbærkrans og Abrahams en Vanillekrans, Richard Schrøder vilde gjerne, men ikke havde Raad. Han lovede imidlertifl at sende Krans, naar han først var død. Cavling skrev om ham i „Politiken“, Robert i „Vort Vand“. Dina Schuldt foretog kolossale Opkjøb af Blomster.

Da de sidste Øjeblikke kom, tog *Puk* alle de gamle Aargange ned fra Hylden for at lade sit foregaaende Liv passere den ved en saadan Lejlighed sædvanlige Revue.

Heldigvis var hans Samvittighed næsten ganske ren. Kun enkelte blege Skygger svævede om hans Leje. Det var de Abonnenter, som for hans Skyld var døde af Grin.

Og med et tilfreds Suk vendte *Puk* sig om mod Væggen og døde smertefrit, stille og roligt.

Afsked.

Kristen Smed: Goddav, Mads Jordmormand.

Mads Jordemodermand: Goddav, Kresten Smed. Ve Do hva Vemod æ faa noved?

Kristen: Vemod, næ Faneme. Jo bi lidt, æ'ed itte noved der triller, en Taare eller saant noved?

»Nør ad Kinden trilled Vemodstaaren,
Da mit elskte Hjem ...«

Mads: Javel, Gomaaren! Do sku sku stoppes te mæ Bejplaster, saa dine Braminer-Hyl itte ku slippe yd. Du har jo Tude-Delarium, din Fjolle-Bælle. Men hva ka ded nøtte a tale om Vemod mæ saan en Stenbidder, ded æ lisom a kaste Vand pue et Svin aa trampe Gjæs ihjel. Do ka nok bræge om Afsked aa Taarer, men ded æ akkerat bimbam, lisom nær Do tæver pue Ambolten. Do kjender itte den knugende, knagende Faanemmelse, der hedder Vemod, aa som snart flimrer i Øjnene, snart kriller i Halsen . . . . aa, aa!

Kristen: Krillen i Halsen, ded va Satans, jæ har lagt hiele Natten . . . . men hva æ'ed, Mads?

Mads: Kristen, nær jæ æ bedrøvet, saa æ'ed itte faa mæ sel, men faa Dæ aa Maren aa Ongerne aa Kromanden aa Skrædderen aa jer allesammen. Aa, mit Sovn, mit stakkels Sovn!

Kristen: Do sier ded saa uhyggeligt, Mads. Æ der ydbrudt Pest eller Provisoribum eller anden saan Uløkke i Landet?

Mads: Kristen, venter Maren sæ?

Kristen: Ded gjør hun vist, ded plejer hun da van.

Mads: Saa blir ded itte Madammen, der faaløser hinner.

Kristen: Hvafaller? itte Madammen, hvaffen Madamme itte?

Mads: Min Madamme, faa hun føller mæ.

Kristen: Jamen saa skæ'ren jo lisom elles. Vi tyrer Ponserne, mens a Kjællingerne gjør Bassel — ded æ rejti.

Mads: Jæ æ kalded te et andet Embede, nu ve Do'ed — fat Dæ!

Kristen: Si'ed en Gang te Mads, men saan liefrem yden videnskavelie Dekedaser.

Mads: Hans Majestæt Kungen har Dags Dato allernaadigst beskikket mæ te Overjordmormand faa Nokkebølle aa Lammemose Sovne mæ Teladelse te aa bære samme. Æ Do mæ?

Kristen: Hans Majestæt Kungen har giet Dæ Teladelse te aa være beskidt Overjormormand . . . næ jæ ka'en itte. Ve de sie, a Do rejser fra Sovnet?

Mads: Æ'ed no endelig naaet gjemmel din Proviantkiste, saa huld pue ded. Ja, mæ aa Madammen rejser pue Søndav te Nokkebølle aa kommer aldrig mer tebaves, hyrer Do, Kresten, aldrig!

Kristen: Ded ka der være noved i. Farvel da, Mads!

Mads: Men vi ska da ha en Omgang smue Sorte, den sidste, Kresten.

Kristen: Den sidste, ded ka der være noved i!

Den nye Minister.

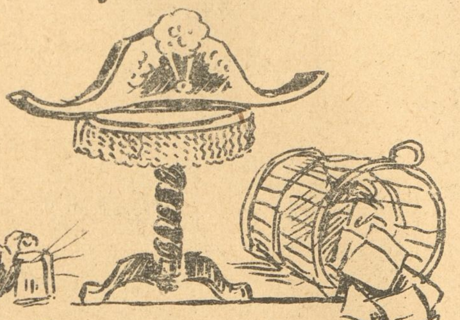

Hr. Hørring med en Lygte
Justitsministre søgte,
Han var hos Alfred Ipsen,
Han var saagar hos Bipsen,
Hos alle Byens Jurister,
Var end de Podagrister,

Men af den hele Klump
Ku' Ingen erstatte Rump.

Han var hos Hermann Trier,
Men Trier »Nej Tak« si'er,
Saa gik han ud til Bing,
Han sagde Ingenting,
Og oppe hos Hr. Heide
Var nær der bleven Fejde,
For Hejde sagde: »Rejs
Til Siam, gamle Spl—!«

De Retters Personale
Nu Hørring ses tiltale:
»Har Ingen af Jer Lyst?
Vil I mig yde Trøst?«
Tilsidst en Skriver lige
Var ved et Ja at sige;
Men strax han Biddet slap,
For Gagen var for knap.

I Bladene indrykke
Nu Hørring maa et Stykke:
»En Plads er ledig strax
For Folk af alle Slags
Hos en rigtig pæn Familie,
Der ses paa en god Villie,
Lidt Løn erholdes kan,
Billet indlægge man.«

Fra Kjøbenhavn og Hjørring
Nu faar Billetter Hørring,
Man ved endnu ej, hvem
Han vælge vil af dem.
Helst havde *Puk* han prøvet;
Han tidt Justits har øvet;
Men ak! den Plan forbød
Sig selv — snart *Puk* er død!

„Puk“ stiger til Oly
Paa Jorden er der Gr

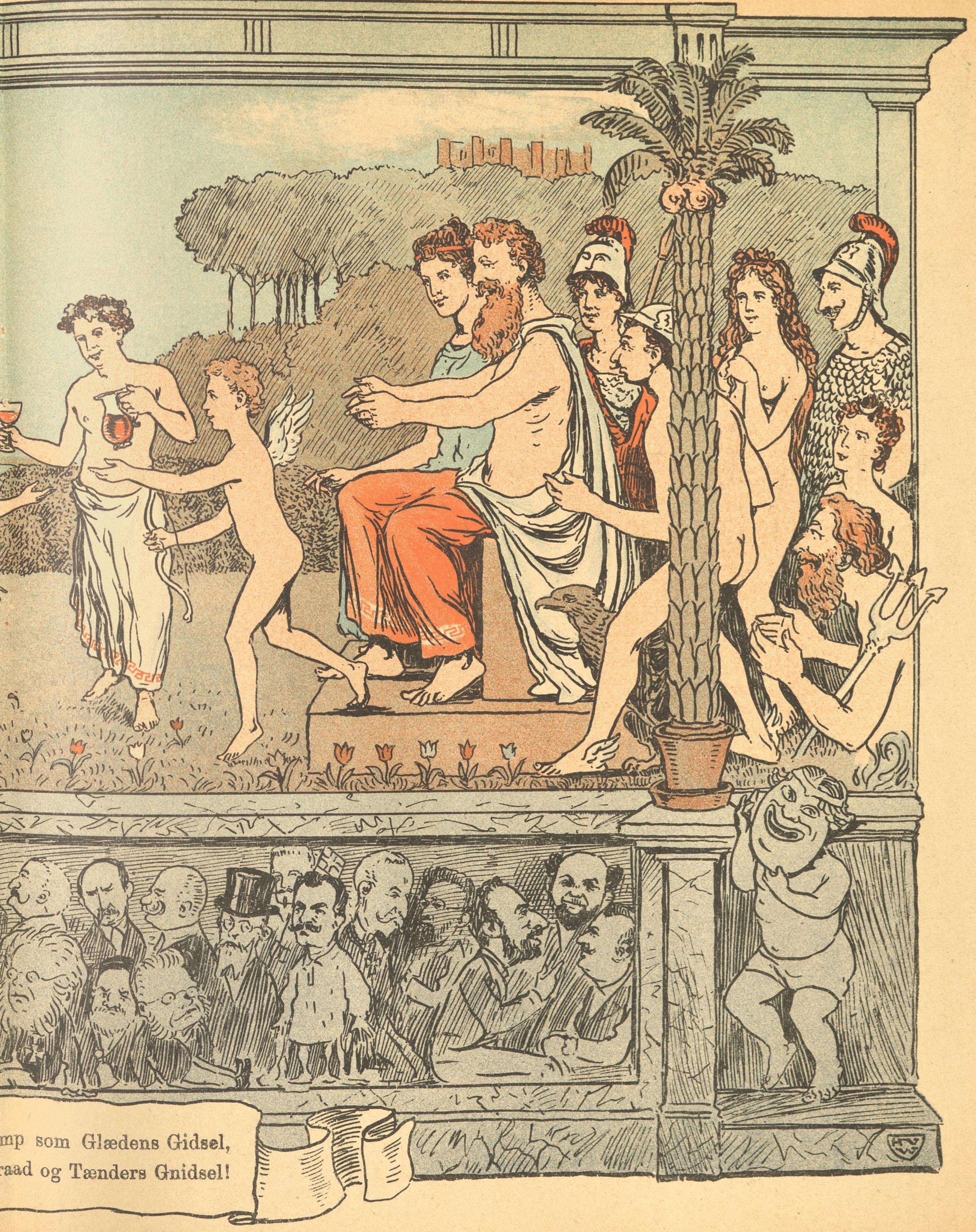

mp som Glædens Gidsel,
raad og Tænders Gnidsel!

Mens Nattens dæmrende Taager —

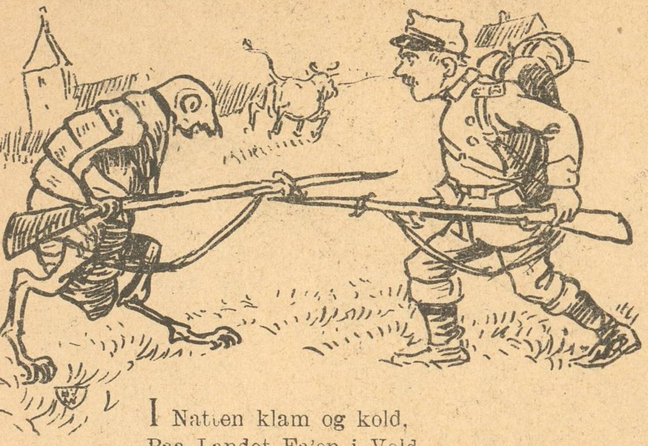

I Natten klam og kold,
Paa Landet Fa'en i Vold,
Jens ligger paa sit Leje i en Faarefold.
Af Straa og muggen Halm
Er Atmosfæren kvalm.
Igjennem Luften toner Midnatsklokkens Malm.
Men Søvnen bliver borte,
Jens mærker, til sin Gru.
At alle de smaa sorte
Har Natmanøvre nu!
Snart kan han ej sig dy:
Nu stormer de paany!
Hans Blod i Strømme flyder under Kampens Gny!

Omsider Dagen gryr,
Og Nattens Rædsler flyr.
Jens rejser sig fra Lejet med de andre Dyr.
Han hører Hornets Trut
Og tænker paa sin Skrut!
Sin Kraft paa Kraft han øger i en Markekut!
Af Heltemod han flammer,
Af Blod- og anden Tørst,
Derfor en Dram han rammer
Igjennem Halsen først!
En Rundtenom han skær'
Og griber sit Gevær.
At øve Vaabendaad og ægte Heltefærd!

Frem! over Grøft og Hegn!
Jens! er der No'et i Vej'n?
Husk paa, den Smule Regn er ikke Kugleregn!
Snart er hans Banghed brudt.
Med løst og røgfrit Krudt
Har Jens en fast utrolig Masse Fjender skudt!
I Nat ved Bivouak'en,
Han sikkert tæller dem.
Men Jens faar Træk i Nakken,
Han vilde heller hjem,
Hvor sidste Nat han laa
Blødt paa det mugne Straa
I Faarefolden hos de bistre sorte smaa!

Berømt dansk Forfatter paa Amerikas Prærier.

Med et Jernbanetog over Præriens øde Sletter, saa øde, at der ikke er en Flue at se i flere Kvadratmiles Omkreds, bliver vor Forfatter sulten — det hænder undertiden Forfattere — og iværksætter et »Gjennembrud« fra en af de bageste Vogne i Toget, hvor han har Plads, til en af de forreste, hvor Restaurationsvognen har Plads, for at putte noget i sin berømte Forfattermave. Han spiser, den Udødelige, rent menneskeligt, ganske som Du, kjære Læser, og jeg kan spise, ved at putte Maden i Ansigtet, ɔ: ind i den der anbragte og, bl. a., dertil bestemte Aabning, og saa overlade det til den selv at besørge det videre Gjennembrud herfra ned til Tarmen, thi han har, efter medicinsk Sprogbrug — ligesom alle vi andre — kun én Tarm.

Som nu den sidste Mundfuld er begyndt at bryde væk ad denne Vej, opdager han, at den bageste Del af Toget er lænket fra og gaaet videre ad en anden Bane. O, Skræk! Han havde sin Rejsekuffert med Bagage og alle sine Penge i Kupeen. Nu er gode Raad dyre!

Heldigvis er den forreste Del af Toget, hvori han selv befinder sig, ikke gaaet endnu, og han stiger derfor ud paa Perronen, hvor en Del Amerikanere af begge Kjøn ere forsamlede. Da Skrækken over det passerede staar tilstrækkelig tydeligt malet i hans Ansigt, spørger man ham:

»Men Gud, Kjære, hvad er der i Vejen?«

»Aa, jeg har mistet alle mine Penge!«

»Aa, Fanden heller, Mand!«

»Min Salighed! De er gaaet med den bageste Vogn, mens jeg spees i den forreste.«

»Hvem er De?«

»Aa, jeg er jo Skram?«

»Er De Skram? Tak, det var en god en! De er Pokker heller! Skram? Ha, ha! Den berømteste Forfatter i det gamle Europien, De skulde være kommen her til Amerika, uden at vi vidste det, og saa oven i Kjøbet miste Deres Penge. Nej, ved De hvad, min go' Mand, den er sgu for grov!«

»Jeg forsikrer Dem! Her ska' De selv se (tager sin Tegnebog — som han ikke bruger til at gjemme Penge i — op af Lommen), her er et Portræt af mig, der har staaet i et dansk Blad for Søndagsjægere, ka' De se, der staar *Erik Skram* under. Synes De ikke, det ligner mig! Jeg ser ud som en gammel Oberst!«

»Jo vist, det ligner grangiveligt! (Til den forsamlede Mængde): Det er skam Skram! Det er virkelig Skram, Forfatteren af Gertrude Colbjørnsen, Agnes Wittrup, Ungt Bal, kort sagt af de bedste Romaner og Skuespil i den ganske Verden. I kjender dem jo allesammen.«

Stemmer blandt Mængden; »Om vi gjør? Naada! Det manglede bare! Vi har læst alle hans samlede Værker flere Gange. Der er vist ingen af os, der ikke har en eller to af hans Bøger i Lommen. Der er overhovedet ikke andet, vi gider læse. Tænk, er det virkelig Skram? Den store Skram! Vi har den store Gjennembrudsmand i vor Midte! Hurra for Skram! Han leve! (Ni korte og ni lange Hurraer). Har han ingen Penge? Han skal faa Penge! Hurra! Kom med ham!«

(De trænger sig alle omkring Skram og bærer ham i Guldstol.)

Aabent Brev

til

mine Trofaste.

Det er med en forunderlig dejlig Følelse, omtrent vel som den, hvormed min gamle Elev fra Kristianshavns Kommuneskole, Luftskipper Johansen, kastede los fra Tivolis Kunstnerplæne med sin »Maage«, *da han for sidste Gang gik op i Søndags, at jeg i Dag for sidste Gang korrigerer og reviderer dette sidste Numer af det Blad, jeg for* $25^1/_4$ *Aar siden lod mig friste til at overtage Redaktionen af.*

Naar man nemlig i over et kvart Sekulum har trillet sin Sisyfos-Sten hver Ugedag op til dens Toppunkt — først hver Onsdag, saa hver Torsdag og nu i $6^1/_2$ *Aar hver Søndag, akkurat ligesaa ofte, som det travle Egern har drejet den Tromle rundt, der ikke er nogen Grottekværn, er det sandelig en Lettelse: at kunne lade den Sten ligge, som man ikke længere gider løfte, og »lade rulle« med hele Spilleværket.*

Da jeg i mine bedste Aar løb an paa at realisere min Ungdoms Sværmeri fra »Sværmere« *ved at overtage Ledelsen af* Punch, *som efter 8 Maaneders Kryds allerede var et synkefærdigt Vrag, hurtig fik det lænset, bragt paa ret Kjøl og drejet op i Vinden, tænkte jeg ikke paa, at jeg en Gang skulde blive en »Gammelmand«; nu er jeg det, og dette Arbejde har gjort mig til en træt, gammel Mand. Naar man bruger saa meget Hjærnefosfor, nytter det ikke i Længden, at »Kongesønnen« spiser Fisk »Dagen derefter«, selv om det var* tous jours *Berg-Fisk.*

At dyrke sin Mark Aar ud, Aar ind med den samme Afgrøde piner til sidst selv den frugtbareste Jord helt ud. Den danske Humor har imidlertid saa mange Felter, at ny Sæd og nyere Dyrkningsmaader maa kunne bringe en ny Høst, der giver flere Fold, end jeg har taget af min journalistiske Agrarvirksomhed, og det skulde glæde mig, om Punch-Puk's *Arvtagere maa kunne pløje og harve ny Jord, saa og høste bedre og større Fold, end jeg har gjort, endda jeg smigrer mig med, at det mangfoldige Ukrudt, jeg har stræbt at udrydde, ikke alle Vegne breder sig længere som Tidsel, Følfod og Agerkaal i vort lille Samfund.*

Jeg er nu $61^1/_4$ *Aar, og jeg glæder mig til, naar jeg en Gang bliver* $86^1/_2$*, altsaa allerede Anno 1924, at se, at de unge Kræfter — blandt hvilke jeg finder mit bedste Mærke »fra gamle Dage«: Hans Tegner samt mine egne Fostersønner Alfred Schmidt og Axel Thiess, foruden de literære* tutti quanti, *— der nu vil dyrke det gode, danske Humør »paa en anden Maade«, til den Tid maa have haft saa meget mere Held, at de vil kunne blive endnu meget længere og endnu mindre stereotypisk ved end*

Angelo Haase.

Puks Arvtager — Klods-Hans.

I Henhold til Herr Redaktør Angelo Haases foranstaaende Meddelelse, tillader jeg mig herved at oplyse *Puk's* Læsere om, at den Arvtager, hvortil Herr Angelo Haase sigter i sin Artikel, er det allerede i forrige Nr. omtalte nye Vittighedsblad „Klods-Hans".

„Klods-Hans" vil fremtræde i noget større Format end *Puk*, men forøvrigt ligesom dette med farvetrykte Billeder og til samme Pris. Der vil blive lagt den største Vægt paa Afvexling i Indhold og Arrangement, og der staar til Bladets Disposition en betydelig Stab af Landets første Kunstnere og bedste Penne paa det satiriske og humoristiske Omraade.

Det er mit Haab, at alle *Puk's* Abonnenter vil følge med over til „Klods-Hans" det første Kvartal, saa er jeg nemlig sikker paa, at det nye Blad vil beholde dem i sin Abonnements-Protokol en uoverskuelig Aarrække.

Kjøbenhavn, i September 1899.

Hansen Ott,

Forretningsfører for „Klods-Hans".

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den satiriske Presses Columbarium.

Du var den sidste, som ej kunde mere.
Hvem kommer saa? — For der er Plads til flere!

Udgiver og Redaktør Angelo Haase. Trykt hos Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

A B C for de danske Totalafholdenhedsforeninger.

JUNKERLIV FI DE SIECLE.

15 AARHUNDREDE. 19 AARHUNDREDE.

Da Tulle skulde debutere.

En afbrudt Kunstpause.

Festtaleren: Maa det være mig tilladt et Øjeblik? — Mine Herrer! —
Hvad er et Selskab uden Damer — — —?

UDSTILLINGS-TYPER.

Udstillings Ess-Bouquet.

8 Timers
Normalar
I 8 Timer vil Borgbjerg blunde,
I andre 8 sig Hvile unde,
Saa vil han arbejde — nemlig paa
At andre skal fra Arbejde gaa.
STUDENTER SAMFUNDET
For Fromhed Jakob særlig var bekendt,
Trods alt, hvad ham en Laban maatte byde;
Vor Jakob har sig helt fra Biblen vendt,
Men han maa ogsaa to Labaner lyde.
Sig ikke, Prinsesser til Husflid ej du'r,
Prinsessen stod højt i Hr. Burmeisters Bur,
Saa rakte man hende en Knap og en Traad,
Og straks hun skaffede os en Baad.
De Integadedrenge
Nok inte gjør det længe,
Fra alle Sider skjældes de ud
Og alle Vegne hældes de ud;
„La Politique“ s'éfface
Og bli'r den bare Plamasse.
ANNAM
Evropa: Vil I Freden, kjære Venner?
Ej fra Rustninger da vig!
I det gamle Ord nok kender:
„Vil Du Fred, bered da Krig.“
EUROPA
De radikale ændrer Dom
Nu om vort Ministerium
Og priser Hørring, Rump og Sthyr,
Der gjorde Edvard til Martyr.
MAJ
REY

JUNI-REVY.

Grundloven hyldes af alle Partier:
Wiggers var varm, men kom man til Trier,
Som daglig benægter den Lovs Existens,
Saa man en Kjærlighed i Potens,
Og Wiinblad, som ellers den ønsked til Helved',
Af glødende Elskov salig skjælved'.
1849
1899
Det er Jensens Trækning den allersidste,
Saa gaar han paa Ho'det i Rostrups Kiste.
Hil Dig atter
Danmarks fagre Datter,
Uden Dig kan ingen leve,
Hverken Løjtnant eller Greve,
Nu er Livet os et Bal:
Vi har atter Dig paa Stald.
SFAX.
Trods Jordskjælv, Storm og Attentat,
En dansk Minister holder fat;
I Frankrig gaar det mere glat,
Der kan et lille Stokke-Tjat
Paa Præsidentens Silkehat
Bevirke et Minister-Skvat.
De kan hverken exercere eller gjøre Honnør,
Dog hører de til Fælleden ligesom Køer.
I Sverig bruges en ny Methode,
Herefter studerer man uden Ho'de,
Vil der man dyrke Pallas Athene,
Saa sker det ved Hjælp af Ben alene.
Søde franske Nips-Kadetter,
Dito danske Smaa-Koketter,
Patriotisk Alliance,
Hele Natten: „Vive la France!"
Over Dækket Svæverier,
Dagen efter „Ræverier".

Peter Rasmussen sagde: „Se, jeg kan her,
Min kjære Kollega, mon Du-kan-der?“
Som Fortæller Erik ej mere gjælder,
Han sendes til Amerika bare som Tæller.
De var unge og raske og højbrystede,
Havde de blot ej været saa højrystede —!
For Borup er Kvinden ingen Nødvendighed,
Ved den gifte ser han en slem Omstændighed.
Man roste unge Rasmussen for hans Energi,
Men en, der er fra Tjæreby, han maa da „hænge i“.
Negerne gjorde Besøget kort;
Mon Damerne dem kys(s)ede bort?
JULI-
AUGUST
REVY.

„Puk“ stiger til Olymp som Glædens Gidsel,
Paa Jorden er der Graad og Tænders Gnidsel!